

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

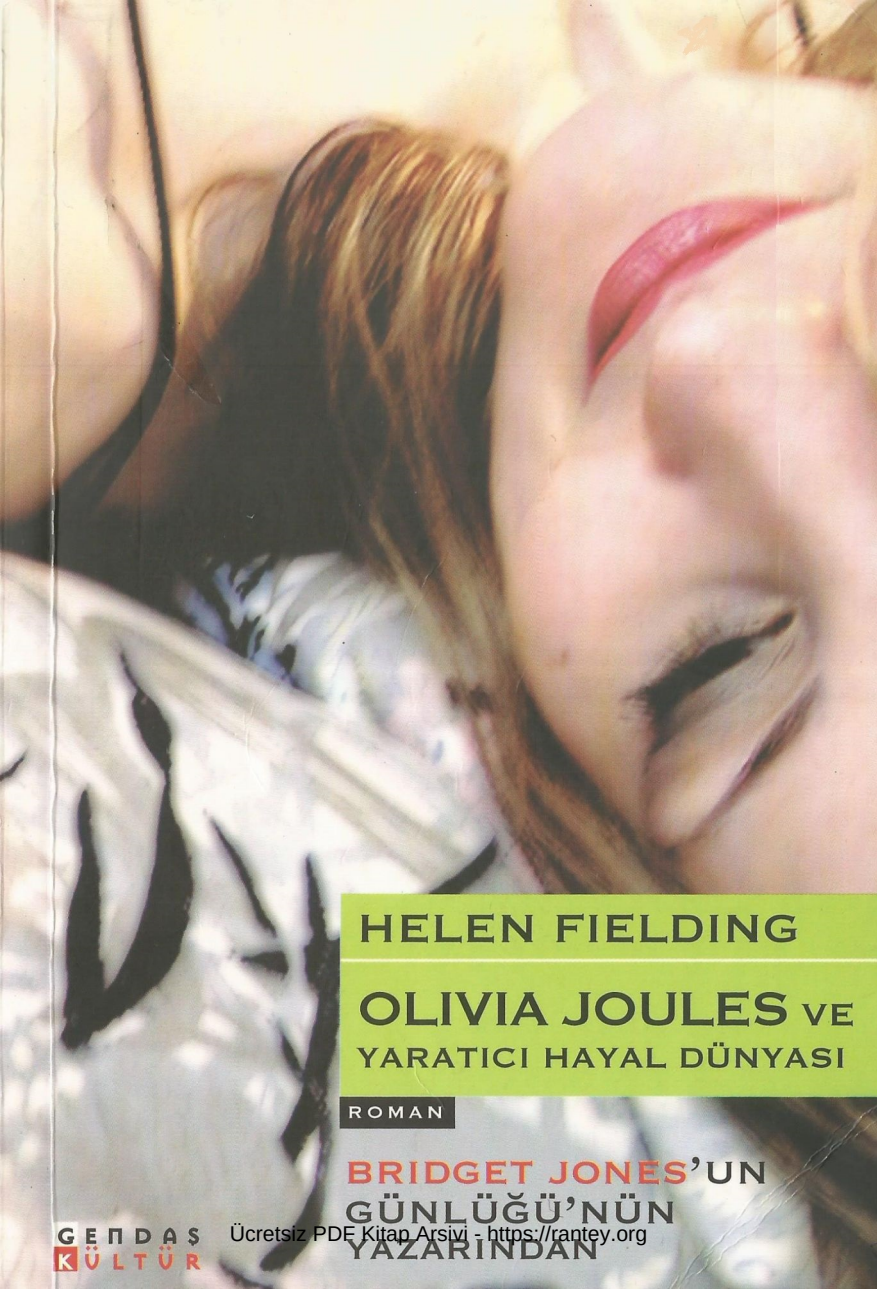
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HELEN FIELDING

**OLIVIA JOULES VE
YARATICI HAYAL DÜNYASI**

ROMAN

**BRIDGET JONES'UN
GÜNLÜĞÜ'NÜN
YAZARINDAN**

**GENDAS
KÜLTÜR**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

HELEN FIELDING

İNGİLTERE’NİN kuzeyinde bir sanayi kasabasında doğdu, Oxford Üniversitesi’nde eğitimini tamamladı. 1979’da Oxford’dan mezun oldu ve BBC’de çalışmaya başladı. İlk romanı Picador Yayınevi tarafından 1994’te *Cause Celeb* (Ünlüler Kampanyası) adıyla yayımlandı. 10 yıllık televizyonculuğun ardından The Independent gazetesinde günlük yazıları yayımladı, daha sonra bu yazılar *Bridget Jones’s Diary* (Bridget Jones’un Günlüğü) romanını oluşturdu. *Bridget Jones’un Günlüğü* İngiltere’de en çok satanlar listesinde birinci sırayı aldı. Helen Fielding 1999’da *Bridget Jones’un Günlüğü’nün* devamı olan *Bridget Jones: The Edge of Reason*’u (Bridget Jones: Mantığın Sınırı) yayınladı.

Olivia Joules and the Overactive Imagination
Olivia Joules ve Yaratıcı Hayal Dünyası

Helen Fielding

Yeni Seri: 475

Dünya Edebiyatı: 89

© Helen Fielding, 2003

Picador, 2003

Akçalı Ajans aracılığıyla, GENDAŞ A.Ş., İstanbul 2006

Editör: Aylin Gergin

Redaksiyon: Zerrin Yılmaz

Kapak Tasarımı: Nevruz Kıran Öksüz

Sayfa Düzeni: Hasan Seval

Birinci Baskı: Şubat 2006

ISBN 975-308-716-0

Kapak, iç baskı ve cilt: Kaya Matbaacılık (0212) 656 62 20

Gendaş A.Ş., Çatalçeşme Sk. No: 19 Çağaloğlu-İstanbul

Tel: (0212) 512 33 86 - 512 94 67 (Pbx) Faks: 520 82 12

e-posta: gendaskultur@gmail.com

Bu kitap ile ilgili medya araştırmaları için yapacağı çalışmalardan dolayı
“İZLEM INTERNATIONAL”a teşekkür ederiz.

HELEN FIELDING

OLIVIA JOULES

VE

YARATICI HAYAL DÜNYASI

İngilizceden çeviren:

Gülcay Teniker

ROMAN

Kevin'a

Teşekkürler

Bu kitabın yazılmasında yardımlarını esirgemeyen; anekdotlar, düzenleme, uzman görüşler, pratik anlamdaki destekler ve su altında yer bulmak için tasarlanmış cihazlar hakkında verdikleri esrarengiz bilgiler için: Gillon Aitken'e, Luis Anton'a, Craig Brown'a, Tim Burton'a, Andreas Carlton-Smith'e, Fiona Carpenter'a, Gil Cates'e, CIA'in Halkla İlişkiler Bürosu'na, Richard Coles'a, Marie Colvin'e, Nick Crean'a, Ursula Doyle'a, Harry Enfield'a, Fielding Ailesine, Carrie Fisher'a, Piers Fletcher'a, Linda Gase'e, John Gerloff'a, Sarah Jones'a, Jules'un Denizaltı Locası'na, Key Largo'ya, Andrew Kidd'e, Paula Levy'ye, Hugh Miles'a, John Miller'a, Michael Monteroso'ya, Los Angeles Polis Teşkilatı Bomba İmha Birimi'nden Detektif Joe Pau'ya, Maria Rejt'e, Mia Richkind'a, Sausage'a, Lesley Shaw'a, Sunset Marquis Otel'e, Beth Swofford'a, Russ Warner'a ve kendilerinden bir "x" harfiyle bile bahsedemeyeceğim, isimleri bir sır gibi gizli insanlara sonsuz teşekkürlerimle.

Zaman ayırdığı, uzman bilgilerini benimle paylaştığı ve keçe uçlu bir tükenmez kalemle silah ateşlemeyi bana gösterdiği için JC'ye özellikle minnettarım.

Kurguda, karakterlerde, esprilerde, fikirlerde, okumaların birçoğunda ve düzenlemede, yazım ve imladaki sonsuz yardımları ve hepsinden de öte; bir gerilim romanı yazarken tasarladığınız kurgunun çözülme noktalarını daha ilk bölümde anlatmanın iyi bir yöntem olmadığı öğüdünü verdiği için Kevin Curran'a teşekkürler.

Londra

“Olivia, senin sorunun ne, biliyor musun? Hayal gücünün fazla-
ca çalışıyor olması.”

“Hiç de değil,” dedi Olivia bozularak.

Sunday Times’ın yabancı yayınlar editörü Barry Wilkinson, gö-
beğini pantolonunun içinde tutmaya çalışarak sandalyesinde geriye
doğru yaslandı. Yarım ay şeklindeki gözlüklerinin üzerinden karşı-
sında duran sıkıntılı insana bakarken, ‘*Ayrıca çok şirinsin,*’ diye ge-
çirdi aklından.

“Peki, kara bir bulut gibi güneşin önünü keserek, Etiyopya’ya
doğru dalışa geçen sivri dişli dev çekirge sürüsü hikâyene ne deme-
li?” diye sordu adam.

“Bir kere orası Sudan’dı, Etiyopya değil.”

Barry derin bir nefes aldı. “Seni ta oralara gönderdik, ama sen
tuttun elinde plastik torbaya konmuş iki çekirgeyle döndün.”

“Ama orada *gerçekten* bir çekirge sürüsü vardı. Sadece ben ora-
ya ulaştığımda çekirge bulutu Çad’a doğru hareket etmişti, hepsi
bu. Oysa orada tünemeleri gerekiyordu. Her neyse, en azından sa-
na hayvanat bahçesinde açlıktan ölen hayvanların hikâyesini getir-
miştim ya.”

“Olivia, o da Afrika’dan gelme bir yaban domuzuydu sadece,
ayrıca hayvan bana hiç de açlıktan ölüyormuş gibi görünmemişti

işin aslı.”

“Eğer beni geri getirtmemiş olsaydın sana köktendinci kadınlar ve kolu-bacağı kesilerek çarmıha gerilen biriyle röportaj ayarlayabilirdim.”

“Ya BSKyB muhabiri olarak, Posh ve Beck’in bebeğinin doğumunu canlı görüntülemen için gönderildiğinde olanlar?”

“Onda ciddi bir şey yoktu canım.”

“Tanrıya şükür.”

“Orada herhangi bir hayal kurmadım ki.”

“Evet, ama ilk on saniye ağzından tek kelime de çıkmadı. Canlı yayında saçınla oynayarak etrafına salak salak baktın, sonra da aniden, ‘Bebek henüz doğmadı ama her şey çok heyecan verici. Şimdi tekrar stüdyoya dönüyoruz,’ diye bağırдың.”

“O benim hatam değildi. Kat yöneticisi beni sıraya sokmadı, çünkü o sırada göbeğinde ‘Ben kraliyetin aşk çocuğuyum’ yazılı bir adam görüntüye girmeye çabalıyordu.”

Barry bitkin bir edayla masanın gözündeki basın bültenlerini karıştırdı. “Dinle, canım...”

Olivia ürperdi. O da bir gün adama canım diye hitap edip adamın bundan hoşlanıp hoşlanmadığına bir bakacaktı.

“Olivia sen iyi bir yazarsın, gözlem yeteneğin ve sezgilerin çok güçlü, dediğim gibi, hayal gücün fazla çalışıyor sadece, biz *Sunday Times*’tekiler, serbest çalışan bir muhabirde bu tip özelliklerin haber sayfalarından çok yaşam sayfalarına yakışacağını düşünüyoruz.”

“Yani sığ sular, derin sulardan iyidir diyorsun?”

“Yaşam sayfaları oldukça derindir bebeğim.”

Olivia kıkırdadı. “Kulaklarıma inanamıyorum, bunu sen söylüyorsun ha.”

Barry de gülmeye başladı.

“Bak,” dedi, bir kozmetik firmasından gelen basın bültenini masasındaki yığından çekip çıkararak, “gerçekten seyahat etmek istiyorsan, önümüzdeki hafta Miami’de bir yüz kremi –yoksa parfüm müydü– işte onun için yapılacak şöhrerler tanıtımı var.”

“Yüz kremi tanıtımı ha,” dedi Olivia donuk bir ses tonuyla.

“J-Lo ya da P. Binny ya da neydi... ah işte... Devorée. Devorée de kimin nesi?”

“Beyaz rap şarkıcısı-model-oyuncu.”

“Tamam. Bizimle masrafları paylaşacak bir dergi ayarlayabilirsen gidip yaşam sayfası için yüz kremiyle ilgili bir haber hazırlayabilirsin. Buna ne dersin?”

“Olur,” dedi Olivia kuşkuyla, “peki orada düzgün bir haber hikâyesi bulursam onu da yapabilir miyim?”

“Elbette yapabilirsin, tatlım,” dedi Barry.

South Beach, Miami

Delano Oteli'nin lobisi, *Alice Harikalar Diyarı'nda* filminin tasarımcı elinden çıkmış seti gibiydi. Her şey ya çok büyük ya da çok küçük, ya uygunsuz renklerde ya da uygunsuz yerlerdeydi. Resepsiyon masasının önünde, altında üç metrelik aydınlık yaratan bir ışık asılıydı. On metre uzunluğundaki muslin perdeler, minik duvar lambalarıyla bezeli bir duvarın ve üzerinde kirli beyaz toplar bulunan, bej renkli keçeyle kaplanmış bir bilyardo masasının yanında hafif bir meltemle salınıyordu. Esmer bir adam, pisuara benzeyen bir sandalyeye oturmuş, gazetesini okuyordu. Sarı saçları küt kesilmiş ince bir kız lobiye girdiğinde adam kafasını kaldırıp ona baktı. Adam gazetesini indirip etrafına bakınırken, aklından gizlice kötü düşünceler geçiyormuş gibi sırttan, sonra da resepsiyon masasına doğru ilerleyen kızı seyretti. Kızın üzerinde kot pantolon ve ince siyah bir bluz vardı, bir elinde sütlü kahverengi deri bir el çantası taşıyor; arkasında da yıpranmış sarıya çalan kahverengi ve zeytin yeşili renklerdeki küçük bir bavulu sürüklüyordu.

“Etkileyici bir isim,” dedi resepsiyon görevlisi. “Tiffany Jewels’ın Jewels’ı gibi mi?”

“Hayır. J.O.U.L.E.S. Kinetik enerji birimindeki gibi,” dedi kız gururla.

“Şaka mı yapıyorsunuz? Ah evet, işte buradaymış,” dedi resep-

siyon görevlisi. Kat görevlisini çağırıp bagajlarınızı odanıza çıkarttıracağım.”

“Ay, zahmet etmeyin. Zaten hepsi bu kadar.”

Esmer adam, küçük kararlı şeklin masadan ayrılarak asansörlerle doğru yürüyüşünü seyretti.

Olivia asansör kapılarına şaşkınlıkla baktı, paslanmaz çeliğin üzeri bir tür pamuklu yalıtım malzemesiyle kaplanmış gibi görünüyordu. Tam kapılar kapanırken beyaz tişört ve şortlu, güzel yüzlü bir bat görevlisi koluyla kapıları araladı ve asansöre, Olivia’nın yanına atlayıp fazla bagajı olmamasına rağmen yardım etme konusunda ısrar etti.

Oda tamamen beyazdı; beyaz zemin, beyaz duvarlar, beyaz çarşaf, beyaz masa, beyaz koltuk ve puf, beyaz bir jaluziye dönük duran beyaz bir teleskop. Son derece seksi görünen, beyaz giysili delikanlı jaluziyi açtığında; maviye çalan taşlar ve Miami sahilinin petrol mavisinin muhteşem manzarası, kalın beyaz bir çerçevenin ortasındaki parlak renkli küçük bir yağlı boya tablo gibi odayı doldurdu.

“Evveet. Tıpkı bir hastanede olmak gibi,” diye mırıldandı Olivia.

“Zannederim çok daha konforludur hanımefendi,” dedi genç adam, “Miami’ye geliş sebebiniz nedir?”

Çocuğun gençlik fışkıran cildi, bir serada vitaminlerle iyice beslenmiş kayısı gibi parlıyordu.

“Ah, bilirsiniz,” dedi pencereye yaklaşarak. Beyaz kumsaldaki güneş şemsiyelerine, uzanmış dinlenen insanlara, mat renkli cankurtaran kulübelerine, yatlarla ve rüzgâr sörfleriyle gerçeküstü bir görüntüsü olan mavi denize, atış poligonunda ardı ardına dizilmiş plastik ördekler gibi, ufka yayılmış duran büyük gemilere baktı. “Tanrım, bu da ne böyle?” diye mırıldandı. Gemilerden biri, diğerlerinin neredeyse üç katıydı. Şaşırtıcı büyüklüğüyle, ördeklerin arasına düşmüş bir pelikanı andırıyordu.

“Bu *Oceans Apart*,” dedi çocuk, biraz da gururlu bir mal sahibi

edasıyla. Sanki gemi de, Miami de, okyanus da ona aitti. “Bir apartman gibi, tek farkı bu yüzüyor. Buraya iş için mi yoksa tatil için geldiniz acaba?”

“Böyle bir geminin yapılmış olduğunu bilmiyordum?” dedi Olivia delikanlının sorgulayıcı tavrını göz ardı ederek.

“Tabii ki yapıldı.”

“Ben bunun hâlâ bir sanatçının imgeleminde yattığını sanıyordum.”

“Hayır, efendim. Bu, geminin ilk seferi. Dört gün boyunca Miami’de demirli kalacak.”

“Yoksa bu Grand Prix’yle Avustralya Açık Deniz Turnuvası Ustalar Müsabakası arasında sefere çıkan ve insanların arada helikopterlerle gidip geldikleri, geldiklerinde de Picasso’larını ve diğerlerini bıraktıkları yerde buldukları şu ünlü gemi mi?”

“Bildiniz efendim.”

“Kulağa buradan iyi bir hikâye çıkabilir gibi geliyor.”

“Siz yoksa gazeteci misiniz?”

Olivia nezaketine galip gelen, sözde-dış haberler muhabirliği statüsünün gururuna teslim olarak, “Evet,” dedi kendini beğenmiş bir edayla.

“Vay canına. Ben de yazarım. Burada hangi konuda yazacaksınız?”

“Ah, bilirsiniz işte. Havadan sudan.”

“Şey, herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa beni aramanız yeterli. Adım Kurt. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mıydı?”

Şey, *madem sordun...* az kalsın dilinin ucuna geleni söyleyivercekti. Bunun yerine çocuğa bir beşlik vererek beyaz giysili delikanlının uzaklaşmasını seyretti.

Olivia Joules otelleri severdi. Otelleri severdi çünkü:

1. Yeni bir otel odasına girdiğiniz andan itibaren geçmiş silinirdi. Bu tıpkı, geçmişe bir sünger çekip her şeye yeniden başlamak gibiydi.

2. Otel hayatı basitliği yönünden ele alındığında Zen yaşamının sadeliğini çağırıştırıyordu: Küçük bir bavul, mobil bir yaşam. Etrafta ne bir döküntü, ne giymediğiniz halde bir türlü atamadığınız kötü kıyafetler, ne mürekkebi akmış kalemlerle dolu kalemlikler ne de üzerine sakız yapışmış küçük not kâğıtları olurdu.

3. Oteller, hem herkesindi, hem de hiç kimsenin değıldi.

4. Doğru olanı seçtiyseniz oteller güzeldi, ki Olivia otellerin internet sayfalarında saatlerce, hatta bazen de günlerce gezinerek sonunda kendine en uygun olanı seçerdi. Oteller lüksün ya da sadeliğin, sıcaklığın ya da tasarımın tapınaklarıydı.

5. Otellerde, hayatın gündelik işleriyle başka birileri ilgilenir, böylece siz evdeki kölelik cehenneminden kurtulmuş olurdunuz.

6. Sizi kimse rahatsız edemezdi. Kapı koluna bir “Rahatsız Etmeyiniz” yazısı astınız mıydı, telefonun da dünyanın da cehenneme kadar yolu olurdu.

Olivia, otelleri ezelden beri seviyor da sayılmazdı gerçi. Ailesiyle birlikte geçirdiği tatillerin çoğunda çadırda kalmışlardı. Yirmi iki yaşına gelinceye kadar kaldığı tek otel, Kuzey Britanya kıyılarında bulunan, hem ruhsuz hem de insanı mahçup edecek kadar resmi olan Crowns Majestics Oteli’ydi. Bu tuhaf kokulu, duvarları ve zemini garip motiflerle bezeli kıyı oteli, konukların samimi fısıltılar ve zorlama bir nezaketle konuştukları ve içlerinden birisi bir çatalı ya da sosisi yere düşürecek olsa tüm ailenin aniden utançtan taş keşileceği türden bir yerdi. İlk kez iş için bir otele gönderildiğinde ne yapacağı ya da nasıl davranacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ancak kendini aniden, mini barı, kâğıt gibi dümdüz çarşafı, oda servisi, kaliteli sabunları, cevap vermek zorunda olduğu hiç kimsenin olmadığı ve bedava terlikleri olan kibar, el değmemiş bir otel odasında bulunduğunda evindeymiş gibi hissetmişti.

Bazen otelleri bu kadar sevdiği için dağınık ve şanslı azınlıktan şımarık bir şıllığa dönüştüğü endişesiyle kendini kötü hissettiği de oluyordu ama sevdiği şey sadece lüks oteller değıldi. Yani aslında bunun lüksle de bir ilgisi yoktu. Lüks otellerin bazıları iğrençti as-

linda: Çalışan bir telefon, sipariş verildiği gün ulaştırılan yemekler gibi konuklarının basit bazı isteklerini bile karşılamayan; havalandırma cihazlarının gürültüsünden durulmayan, pencereleri otoparka bakan, hepsinden kötüsü de insana düşmanca davranan somurtkan çalışanları olan züppe, fazlaca şık oteller de vardı. En sevdiği otellerden bazıları arasında hiç de pahalı olmayanlar vardı. Olivia'nın bir otelin iyi olup olmadığı konusunda güvenilir bulduğu tek kriter, banyoya ucu muntazaman katlanmış bir tuvalet kâğıdı rulosunun konulmuş olup olmamasıydı. Delano'daki tuvalet kâğıdı, düzgün katlanmakla kalmayıp üzerine, gri harflerle DELANO yazılı şık bir etiket yapıştırılmıştı. Etiket konusunda pek emin değildi gerçi, olayı biraz abartmak gibi geliyordu bu ona.

Çantayı yatağın üzerine koydu ve onu tekrar Londra'ya dönmek zorunda bırakacakları ana kadar, odayı onun evi yapacak olan eşyalarını şefkatle çıkarmaya başladı. Her zaman olduğu gibi, çantasından çıkan son şey acil durum ihtiyaç kutusuydu, onu yastığının altına yerleştirdi. Bir acil durum kutusunu havaalanı kontrolünden geçirmek çok akıllıca bir şey değildi ama kutu çok uzun zamandır hep yanındaydı. Eski bir tütün kutusuna benziyordu. Onu, Euston istasyonunun önündeki dağcılık malzemeleri satan bir dükkândan almıştı. Kutunun kapağının iç kısmına, zorda kalındığında işaret vermede kullanılmak üzere bir ayna yerleştirilmişti. Kutunun kenarında, kutuyu küçük bir tava haline getirmeye yarayan bir sap vardı. İçinde de yenilebilir bir mum, su taşıma balonu niyetine bir prezervatif, pamuk, yaraları temizlemek ve ateş yakmak için potasyum permanganat, balık oltaları, bir tavşan tuzağı, bir tel testere, suya dayanıklı kibritler, bir çakmak taşı, fosforlu bir bant, tıraş bıçakları, küçük bir pusula ve minik bir işaret fişegi vardı. Pamuk bulunmayan bir otelde kullandığı pamuğu ve prezervatifi -ki defalarca kutuya yeniden eklenmişti- saymazsak kutudaki malzemeleri hiç kullanmamıştı. Kutunun bir gün işine yarayacağına ve çölde su taşımaya, uçak kaçırانları etkisiz hale getirmesine ya da üzerinde palmiyelerden başka bir şey bulunmayan ıssız bir adada mahsur

kaldığında üzerinden geçen uçağa işaret vermesine yardımcı olarak hayatını kurtaracağına kuşkusu yoktu. O güne kadar –tıpkı bir ayıcık ya da bir el çantası gibi– kutu da bir tür tılsım olarak kalacaktı.

Olivia dünyanın güvenli bir yer olduğu düşüncesine asla kapılmamıştı. Tekrar pencereye ve kumsal manzarasına döndü. Teleskopun üzerinde bir kullanım kılavuzu kartı olduğunu gördü. Kısa bir an kararsızlıkla kartı inceledi, sonra karttakileri anlamaya çalışmaktan vazgeçip teleskopun gözetleme deliğinden baktı ve büyütülmüş bir çimenliğin bulanık görüntüsüyle karşılaştı. Ayarlarıyla biraz oynayıp görüntüyü kaydırarak deniz kenarına doğru bakındı. Biraz daha çevirdi; dünya biraz daha aşağı –yoksa yukarı mı?– doğru önce bir koşucuya, üf hem de üstü çıplak bir koşucuya (ne diye böyle gösteriş yaparlar ki?), sonra hantal hantal dalgaları aşan bir yata döndü. *OceansApart*’ı buluncaya kadar teleskopu bir yukarı bir aşağı oynatarak görüntüyü taradı. Gemiye baktığında Miami’ye doğru yaklaşan Dover Dağı’nı görür gibi oldu.

Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve Barry’ye bir e-posta yolladı.

Konu: Süper yeni hikâye.

1. Miami çok güzel, her şey yolunda.
 2. Yaşam Sayfası için muhteşem bir hikâye: *OceansApart* – ilk seferinde Miami’de demirleyen inanılmaz derecede büyük, yeni yapılmış, yüzen bir apartman.
 3. Haber yapılabilir ancak bu durumda bir, hatta en güzeli iki gece daha burada kalmak gerekebilir?
- Şimdilik bu kadar, çıkıyorum. Olivia.

Yazdıklarını okudu, beğendi ve ‘gönder’ tuşuna bastı, kafasını kaldırıp aynaya baktı ve hazırlanmaya başladı. Saçları darmadağınktı, yüzü de sanki uykudan yeni uyanmış gibi korkunç görünüyordu. Uçaklarda ve havaalanlarında geçen on altı saatin sonucu buydu işte. Birileri bayanlar tuvaletinde bir dizüstü bilgisayar bı-

raktı diye, beş saat boyunca Heathrow Havaalanı'nda beklemişlerdi. Yüz kremi partisi saat altıdaydı. Kendini gecenin ışıldayan yaratıklarından birine dönüştürmek için sadece yirmi dakikası vardı.

On sekiz dakika sonra, temizlenmiş ve cilalanmış olarak, nefes nefese asansörden çıktı. Durmadan korna çalan beyaz limuzinlerin oluşturduğu araç kuyruğu, lobinin önünden caddeye kadar uzanıyordu. Otel sakinleri en şık kıyafetlerini ya da sosyetik beyaz şortlarını giymiş, kulaklıklarıyla birer FBI ajanı edasıyla konuşarak ortalıkta geziniyorlardı. Koca göğüslü, el kadar popolu iki kız, yüzlerinde çaresiz birer gülümsemeyle kırmızı halının üzerinde durmuş, poz veriyorlardı. Kadın erkek karışımı tuhaf bir görüntüleri vardı, üst tarafları etli butlu bir dişi, alt tarafları yetişkin oğlanlarındaki gibiydi. Flaşların altında, bir bacakları diğerinin önünde, vücutlarını S şekline girmeye zorlayarak, birbirinin aynı pozlar veriyorlardı; bir magazin dergisindeki bir diyagramı taklit ediyormuş ya da lava-boya gitmek için yanıp tutuşuyormuş gibi görünüyorlardı.

Karşılama masasında, sade beyaz ve yeşil renkleriyle medikal ürünleri çağrıştıran Devorée – Crème de Phylgie kutularından yapılmış bir piramit vardı. Olivia ismini söyledi, parlak kapaklı basın dosyalarından birini alıp içindekiler kısmını okuyarak kalabalığa doğru ilerledi; kulağa hiç de hoş gelmeyen bir sürü yosunun ve deniz mahsulü bazlı maddenin adını etikette görünce ürperdi.

Simsiyah pantolonlu takım elbisesi içinde bir kadın ona doğru yaklaştı, yüzünde kızmış bir maymununki gibi, beyaz dişlerini ortaya çıkaran korkutucu bir gülümseme vardı. “Merhaba! Siz Olivia olmalısınız? Ben Century Halkla İlişkiler’den Melissa. Hoş geldiniz. Seyahatiniz nasıl geçti? Londra’da hava nasıldı?” Olivia’yı yanına aldıktan sonra, cevap vermesi için bir an bile duraksamadan

anlamsız sorular bombardımanına başlayarak onu terasa çıkardı. “Oteldeki odanızdan memnun musunuz? *Elan*’dan Sally nasıl? Döndüğünüzde ona selamlarımı iletir misiniz lütfen?”

Terasa çıktılar. *Tout le fashionista** ve *muso Miami monde***, uygunsuz boyutlardaki mobilyaların etrafında sanatsal pozlar takınmışlardı. Bir kısmı da turkuazın tonlarıyla aydınlatılmış yüzme havuzunu çevreleyen beyaz kaplı rahat sandalyeler, dev masa lambaları ve küçük kulübelerin bulunduğu bahçeye inen merdivenlerden aşağı doğru akıyordu.

“Devorée Martini’sini denediniz mi? Bu geceki özel yemekleri yapan aşçıyla ilgili basın bültenini aldınız mı?” Olivia, Melissa’nın durmaksızın saçmalamak üzere, otomatik pilota geçen çenesine aldırmadı. Genelde, can sıkıcı insanların yapacaklarını yapmalarına göz yumar, sonra da mümkün olduğunca çabuk toz olmalarını beklerdi. Tropikal yerlerde alışıldığı üzere, karanlık aniden çökmüştü. Manzara, fenerlerin titreşen ışıklarıyla aydınlatılmıştı ama fener ışıklarının ardında okyanus karanlıkla buluşuyordu. Gerçi bu karanlığın sebebi, orada bulunan havalandırma ünitesi de olabilirdi. Bu partide bir tuhafılık vardı. İnsana zorlayıcı ve gerilimli geliyordu, tıpkı Melissa gibi. Rüzgâr, basın bültenlerini ve peçeteleri uçuruyor, insanların elbiselerini ve saçlarını dalgalandırıyor. Etrafta oraya uymayan, Parti Diyarı’na endişeli bakışlar atarak gezinen insanlar vardı. Bir köşede duran insanlara bakarak kim olduklarını çıkarmaya çalıştı. Kadınlar oyuncu/model tipindeydi; kabarık saçlar, uzun bacaklar, minicik elbiseler. Erkekler hakkında bir şey söylemek daha zordu; siyah saçlar, yanık tenler, çoğunda koca bıyıklar, İspanyol da olabilirlerdi yerli de. Zenginmiş gibi görünmeye çalışıyorlardı, ama bunu becerdikleri de pek söylenemezdi. Debenhams’daki yerel dergilerin reklamlarını çağrıştırıyorlardı.

“İzninizle, buraya getirmem gereken biri var... Ah, işte Jennifer...” Melissa, Olivia’yı tek başına bırakarak hızla oradan uzaklaş-

* Fr. Moda dünyasının tamamı. ç.n.

** Fr. Miami’nin kaymak tabakası. ç.n.

tı, giderken hâlâ konuşuyordu.

Olivia bir an için kendine güvenini yitirir gibi oldu ama bir hamam böceğini ezermişçesine o duygunun üzerine sertçe bastırıverdi. Olivia eskiden partilere gitmekten gerçekten de nefret ederdi. Hiçbir yara almadan, herhangi bir sosyal topluluğa süzülerek girebilen diğer insanların yaydığı albeniye karşı fazlaca duyarlıydı. Boşa geçirilmiş samimiyetsiz anlar yerine düzgün konuşmalar yapmayı severdi; yağ gibi kayarcasına hareket ederek bir gruptan diğerine doğru akma sanatını asla becerememişti. Sonuç olarak, böylesi akşamların tamamını, kendini ya incinmiş ya da kaba hissederek geçirirdi. Bununla birlikte, dramatik bazı olaylar yüzünden artık hiçbir şeyin önemli olmadığına karar vermişti. Dış görünüşünü, vücudunu, hayattaki rolünü ya da diğer insanlar üzerindeki etkilerini sorgulama diye özetlenebilen, kadınlara özgü güdüyü zamanla sileerek kendini iyice arındırmıştı. Artık beden dillerinin, kişiliğini etkilemelerine ya da onu birtakım fedakârlıklarda bulunmaya zorlamalarına meydan vermeden, onları gözlemliyor, çözümlüyor ve onlara uyuyordu.

Yaşamının Kuralları listesindeki maddelerin en sevdiklerinden biri de, “Kimse seni düşünmüyor. Tıpkı senin gibi, onlar da kendilerini düşünüyorlar,” idi. Bu, özellikle partiler konusunda işe yaran bir kuraldı. Aynı zamanda kimsenin sizi izlemediğine de işaret ediyordu. Bu yüzden de, insan orada tek başına öylece dikilip etrafı gözlemlese bile kimse onun acınası karakterlerden biri olduğunu düşünmezdi. Mesela hiç kimse, sırf tek başına duruyor diye onun Olivia-partneri olmayan-Joules olduğunu düşünmüyordu. Daha da kötüsü Rachel-partneri olmayan-Pixley olduğunu da düşünmüyorlardı neyse ki. Kimse kalkıp da ona, “Rachel Pixley, sen Worksop Ticaret Lisesi’nden tasdiknamenini almışsın. Delano Oteli’ni derhal terk et ve Nottingham güzergahındaki ucuz Post House Oteli’ne yerleş,” demeyecekti.

Rachel Pixley, Worksop’ta annesi ve babasıyla yaşayan ve çay saatinde eve vardığında evini sıcak bulan sıradan bir kızken, *Bunty* ya da *Mandy* dizisindeki Vahşi Yaratık Alona gibi yetim olmanın

büyüleyici bir şey olduğunu düşünürdü. Alona; vahşi, özgür bir yetimdi ve sahil boyunca eysiz bir atın sırtında dörtnala yol alıyordu. Olanlardan sonra uzunca bir süre, bu fantezisi yüzünden cezalandırıldığını düşünmüştü.

Rachel on dört yaşına geldiğinde, yaya geçidinden geçmekte olan annesi, babası ve erkek kardeşine bir kamyon çarptı. Çikolata ve dergi almak için geride kalmış olan Rachel olup biten her şeyi gördü. Bu olayın ardından velayeti, kedileri ile yaşayan, tüm günü gecelikleri içinde evinde gazete okuyarak geçiren, hiç evlenmemiş Monika teyzesine verildi. Dairesi Olivia'nın ne olduğunu bir türlü çıkaramadığı kötü bir şey kokmasına rağmen Monika teyze, üzerine kar gibi çöreklenen toza ve düzgün sürülmemiş rujuna karşın güzeldi, hatta belli ki bir zamanlar göz alıcı bir kadındı. Cambrigde'de okumuştı, ayıkken hâlâ çok güzel piyano çalıyordu. Rachel'in, Monica teyzenin mekanında geçirdiği zaman fark ettiği üzere, kadının sarhoşken piyano çalması sarhoşken araba kullanmak gibiydi – yani bu bir suç unsuru olmasa bile kabul edilebilir değildi.

Rachel okuldayken, kendisinden sadece birkaç yaş büyük olduğu halde etraftaki herkesten daha yaşlı görünen bir erkek arkadaşı olmuştu. Oğlanın babası bir gece bekçisi ve tam bir manyaktı. Roxby, çok hoş olmasa da bayağı kendine özgü biriydi. Geceleri Romeo ve Juliet denen gece kulübünde korumalık yapıyordu. Eve geldiğinde –o sıralar Hao Wah Çin lokantasının üst katındaki bir odada Rachel'la beraber yaşıyorlardı– bilgisayarın başına geçip korumalık yaparak kazandığı paraları hisse senetlerine yatırırđı.

Parayı, oldu olası, çalışarak çok az miktarlarda kazanılan bir şey olarak gören Rachel ise parayı kullanarak para kazanmak kavramına tamamen yabancıydı. Çok çalışan babası ona, “Parayla mutluluk satın alamazsın,” demişti. “Çok çalışırsan, dürüst ve nazik bir insan olursan hiçbir şey sana zarar veremez.” Oysa babasına bal gibi vermişti işte. Üstünden bir kamyon geçmişti. Bununla başlayan olaylar zincirinin sonunda Rachel, Roxby'yle yaşamayı seçmiş, her hafta sonu Morrisons süpermarketinde, hafta içi okuldan sonraları da Pakistanlı bir ailenin işlettiğı bir büfede akşam vardiyasında çalış-

miş ve kazancını da onun adına yatırım yapması için Roxby'ye vermişti. On altı yaşını doldurduğunda, babasının hayat sigortası ona devredildi. Yatırım yapmak için kullanabileceği yirmi bin doları vardı. Seksenli yılların başıydı. Zengin olmasa da, en azından bağımsız kaynaklara sahip olan bir kadın olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

On yedi yaşına geldiğinde, Roxby eşcinsel olduğunu açıklayıp Manchester kanal bölgesine taşındı. Darbe üstüne darbe almaktan usanmış olan Rachel ise hayatını şöyle etraflıca bir gözden geçirdi. Arkadaşlarının, yüzük parmaklarında ışıldayan tek taş pırlantalarını göstererek muzaffer bir edayla neşe saçan ablalarının, aylarca takıntılı bir şekilde kıyafet ve çiçekler seçtikten, düğün hazırlıklarıyla boğuştuktan sadece birkaç yıl sonra, bir alışveriş merkezinde, terk edildikleri, aşağılandıkları ya da dayak yedikleri için ağlayan, parasız, tartaklanmış, şişman ve mutsuz kadınlara dönüştüklerini görmüştü. Bunun üzerine: *Canı cehenneme*, diye düşünmüştü. İşe ismiyle başladı. "Olivia" ismi kulağa büyüleyici geliyordu. Fizik dersinden aklında kalan tek şey ise "Joules" kelimesinin ne kadar çekici olduğuydu. *Ben sahip olduklarım kadarım*, diye düşündü. *Kendi içimde tamamlanacağım. Artık hiçbir şeyi kafama takmayacağım. Kendi doğrularımı ve kendi yanlışlarımı bulacağım. Önemli bir muhabir ya da gezgin olacağım ve işe yarar bir şeyler yapacağım. Bu boktan dünyayı araştırarak güzelliklere ve heyecanlara ulaşacağım, bu arada da çok güzel vakit geçireceğim.*

Olivia, sırtını Delano yastığına iyice yaslayarak, *ayrıca bu, Worksoy'tan çok daha güzel ve heyecan verici*, diye düşündü. *Kimse seni izlemiyor, kendini akıntıya bırak ve keyfini çıkar.* Oysa ne yazık ki, tam da Yaşamının Kuralları yüzünden birileri onu *izliyordu*. Olivia partiyi gözleriyle tararken, gözleri bir çift başka gözle buluştu ve iki çift göz, yoğun bir ilgiyle kısa bir an bakiştılar ama sonra ikisi de başka tarafa döndü. Olivia başka tarafa baktıktan sonra tekrar döndü. Adam tek başına dikiliyordu. Esmer ve oldukça aristokrat görünümlü biriydi. Üzerinde simsiyah bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek vardı, Delano'daki parlak ışıklar için bu ka-

darı biraz fazlaydı. Adam gene de parlak ışıklarla haşır neşir olan birine pek de benzemiyordu. Onda bir durgunluk vardı. Döndü, aniden gene Olivia'nın kilerle buluşan bakışları, hani bazen oda boyunca kendiliğinden ilerleyen şu heyecan verici mesajı iletliyordu; "Seninle yatmak istiyorum." Gereken tek şey buydu: Bir bakış. Flört etmeye, çeşitli manevralara, sohbe hiç gerek yoktu. Tek gereken o karşılıklı farkındalık anıydı. Ondan sonra yapacağınız tek şey takip etmektir, tıpkı dans eder gibi.

"Her şey yolunda mı?" İşte hiperaktif halkla ilişkiler elemanı yine konuşmuştu. Boşluğa doğru arzu dolu bakışlar atmakta olduğunun farkına varan Olivia, ertesi güne yetiştirmesi gereken bir dosyasının olduğunu ve işe koyulsa iyi olacağını hatırladı. "Tanışmanı istediğim bir sürü insan var," dedi Melissa onu aceleyle dürtükleyerek. "Bir şeyler yedin mi? Konuşman için birilerini ayarlayıp ayarlayamayacağımıza bir bakalım. Devorée'yle tanıştın mı?"

Çekici yabancılar hakkındaki düşüncelerini bir kenara bırakarak, dikkatini iş meselesine verdi. Herkes İngiltere'de çıkarılan *Elan* dergisinde yer almak istiyor, tanıtım toplantısı da ona bol bol malzeme sunuyordu. Bir saat kadar sonra Devorée'den, Delano'nun yöneticisi Chris Blackwell'den, kiralık olduklarından kuşkulandığı birkaç yakışıklı erkekten, Tantra'daki listeyi hazırlayan adamdan, Michael Kors ve P. Diddy'nin çalıştığı halkla ilişkiler firmasından yüz kremi konulu bölüm pörçük fikirler toparlamıştı. *Elan*'ın kapak sayfasına konulacak olan tek paragraflık yazı için bu kadarı yeter de artardı bile. *Sunday Times*'in "Muhteşem Miami" konulu yazısına yoğunlaşarak modellerden birinin, Güney Sahil Şeridi kıymete binmeden önceki yirmi yıl boyunca orada yaşamış olan büyükannesi Versace vurulduktan sonra sahneye çıktığını iddia eden ama yalan söylediği aşikâr olan bir polis memuru ve son olarak Gianni Versace'nin eski kâhyası hakkında notlar alarak defterini çabucak doldurdu. Olivia, J-Lo'yu da kısa bir süre için yakalamayı başararak birkaç kelime de ondan aldı. Kadının, insanı sanki elektrik akımına tutan bir görünümü vardı: Pırıl pırıl bir cilt, muhteşem bir ses ve tavırlar —son derece— karizmatik. Olivia bir an

gerçekten de J-Lo *olmak* istemeye başladı, sonra bu düşüncenin farkına vararak durdu.

“Olivia?” Lanet olsun, gene Melissa. “Müsaade edersen seni, Devorée’nin Crème de Phylgie’sinin yaratıcısına takdim edeyim? Kremin içindekileri bizzat Devorée seçti elbette.”

Olivia hafif bir ses çıkardı. Bu, onu izleyen adamdı. Hem duygulu hem de güçlü bir görüntüsü vardı: Kalemle çizilmiş gibi görünen yüz hatları, düz bir burun, ince, yay gibi kaşlar, kocaman kah-verengi gözler.

“Bu Pierre Ferramo.” Olivia hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü bu, havaalanlarında satılan pahalı kravatların üzerine iğnelenmiş, sahte bir elyazısıyla doldurulmuş yaldızlı bir kartta rastlanacak türden bir isim gibi geliyordu kulağa.

“Bayan Joules.” Adamın kolunda son derece pahalı altın bir saat vardı, eli Olivia’nın beklediğinden daha sert ve kuvvetliydi.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. “Crème de Phylgie konusunda sizi tebrik ederim. Gerçekten içinde deniz yumuşakçaları var mı?”

Adam gülmedi, ışıldadı. “Yumuşakçalar yok, sadece onların derilerinden salgılanan yağ benzeri bir madde var.”

“İnsan bunu cildine sürmek yerine silmek ister gibi geliyor kulağa.”

“Öyle mi sizce?” kaşlarını kaldırdı.

Melissa gevrek bir kahkaha atarak titrek bir sesle, “Umarım bu nu yazınızda kullanmazsınız,” dedi.

“Bayan Joules’un yazısını, sonsuz bir zekâ ve zarafetle yazacağından eminim.”

Olivia çenesini küstahça kaldırarak, “Sonsuz,” dedi.

Son derece gergin bir duraksama yaşandı. Melissa önce birine sonra diğerine baktıktan sonra cıvılamaya başladı. “Ah bakın, şey gidiyor. Müsaadenizle. Pierre, çok özel konuklarımızdan biri gitmeden ona bir merhaba demeni istiyorum.”

Adam, bitkin bir ifadeyle, “Peki,” dedi, giderlerken de Olivia’ya dönüp, “bu kadın tam bir yumuşakça,” diye mırıldandı.

Melissa, Olivia'yı müşteri portföyündeki insanlardan birkaçıyla daha tanıştırdı; tek numaraları sörf yapmak olan ve "Beach Boys tarzını Radiohead titreşimleriyle kaynaştırdıkları" söylenen Break adlı bir grubun iki üyesiyle. Olivia grubun adını daha önce duymamıştı ama çocukların ikisi de bayağı sevimliydi. Güneşte sörf yapmaktan rengi açılmış saçları, ciltlerinin bronz gevrekliği ve si-vilceleri insana büyüleyici bir karışım sunuyordu. Kariyerleri hakkında, sıkıntılı kibirlerinin üzerini, arada bir attıkları sinirli kahkahlardan oluşan kırılğan bir örtüyle kapatarak, Beavis ve Butthead havasında kendilerini anlatmaya çalışırken Olivia onları dinledi. "Biz burada, şey, yani filmde bazı kısımları sunuyoruz. Sörfçülerle birlikte." Tuhaf, sorgulayıcı ses tonlarına bakılırsa Olivia'nın yaşlarındaki birinin "film" ya da "sörfçü" gibi kelimeleri anlayamayacağını düşünüyorlardı. "Albümün hit parçasıyla birlikte çıkacak, anlarsın ya?"

Şirin ufaklıklar, diye düşündü Olivia. İki şarkıyla çıkış yaptıktan sonra silinip gideceklerinin farkında değillerdi. Bir büyükleri olarak onlara bazı tavsiyelerde bulunmayı düşündü bir an ama bunun yerine arada bir kafasıyla onaylayarak sadece dinledi, bir yandan da göz ucuyla Pierre Ferramo'yu seyreliyordu.

"Şuradaki, yapımcılığı üstlenen adam değil mi? Filmin yapımcısı?" diye fısıldadı oğlanlardan biri.

"Sahi mi?"

Ferramo, esrarengiz görünümlü bir grup esmer kadın ve erkeğin yanına yaklaşırken herkes onu seyreliyordu. Adam, çok zarif bir şekilde, neredeyse bir peri gibi kayarcasına hareket ediyor, ama aynı zamanda etrafa, ilkel bir cazibe yayıyordu. Olivia'ya birini hatırlatıyordu. Grup onu aralarına almak için Kızıldeniz gibi yarıldı, sanki adam bir yüz-kremi yaratıcısı/yapımcı/vesaire değil de bir guru ya da tanrıydı. Zarif bir şekilde oturarak yerleşti, bacak bacak üstüne attı, pantolonunun paçaları sıyrılmış, çıplak bacağının bir kısmı ve ipeksi gri çorapları ortaya çıkmıştı. Gruba yakın duran bir çift ayağa kalktı ve kanepeden uzaklaştı.

“Biraz daha yakına otursak mı?” dedi Olivia, boş yerleri kafasıyla işaret ederek.

Bu, gereksiz yere fazlaca büyük yapılmış bir kanepeydi, bu yüzden Olivia ve sörfçü gençler üzerine tırmandıktan sonra, bacaklarını kanepeden aşağı çocuklar gibi sallayarak oturmak zorunda kaldılar. Olivia oturunca Ferramo kafasını kaldırıp onu başıyla nazikçe selamladı. Olivia duyularının hareketlendiğini hissederek başka tarafa döndü. Aldığı dalgıçlık kursunu hatırlayarak nefes alışverişlerini yavaşlattı: Sadece nefes almaya devam et, derin nefesler, daima serinkanlı ol.

Bacak bacak üzerine atıp elini uyluk kemiğinin üzerine koyarak tekrar çocuklara döndü. Dudaklarını ıslattı, güldü, bir süre boynundaki elmas ve safir kakmalı narin haçla oynadı. Adamın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. O delici kara gözlerin tam içine bakmaya hazırlanarak kirpiklerini kaldırdı. Ah. Pierre Ferramo, diğer tarafında oturan, inanılmaz derecede güzel, uzun boylu Kızılderili modelin göğüslerine bakıyordu. Ona bir şeyler söyledi, birlikte ayağa kalktılar; kolunu kadına dolamış, elini kalçasına koymuş onu masadan uzaklaştırıyordu. Olivia sivilceli çocuklardan birine bakarak aptal aptal kıkırdadı. Çocuk öne eğilerek, “Bu bence işe yarar,” diye fısıldadı ve Olivia’nın bacağına üzerine parmağıyla küçük bir halka çizdi. Olivia o her zamanki çingiraklı kahkahalarından birini attı ve gözlerini kapadı. Bir süre öyle kaldı.

Pierre Ferramo, terasa çıkmak üzereyken Olivia’nın kahkahasını duydu ve av kokusu almış bir hayvan gibi kafasını kaldırdı. Dirseğini dürtmekte olan Melissa’ya dönüp birkaç kelime mırıldandı, sonra yanında uzun boylu, ipek saçlı Kızılderili modelle birlikte, lobiye doğru asil yürüyüşüne devam etti.

Olivia, elma martinisini içerken Ferramo’yu kime benzettiğini çıkarmaya çabalıyordu. Ondaki o kocaman ışıltılı gözler, etrafa yayılan zekâ ve güç duygusu, kayarcasına hareket etmesi.

Koluna birinin dokunduğunu hissederek sıçradı.

“Olivia?” Bu, gene lanet Melissa’ydı. “Bay Ferramo, yarın gece dairelerinde vereceği küçük, özel bir partiye sizin de katılmanızı istiyor.”

Olivia zorlukla nefes alabiliyordu. Boynundaki ve kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Ferramo'nun kime benzediğini aniden fark etmişti. Adam, Usame bin Ladin'e benziyordu.

“Tamam,” dedi cesur ve kararlı bir şekilde, gözleri dehşet içinde etrafı kolaçan ederken, “Orada olacağım.”

Melissa ona tuhaf bir bakış attı. “Bu sadece bir parti.”

Olivia heyecan, korku ve ihtirasla titreyerek odaya daldı ve kendini yatağın üzerine bıraktı. Sandaletlerini çıkarıp fırlattı, su toplamış olan sol ayağındaki kabarcığı bir eliyle ovarken diğeriyle telefonu alıp bir numara çevirdi. “Benim,” dedi telaşla ahizeye.

“Olivia, burada saat gece yarısı.”

“Biliyorum, biliyorum. Üzgünüm. Ama çok önemli.”

“Tamam, ne oldu? Dur ben söyleyeyim. Miami’nin uzaylı yaratıkları tarafından yapılmış devasa bir hologram olduğunu mu keşfettin? Yoksa Elton John’la mı evleniyorsun?”

“Hayır,” dedi Olivia. Böyle davranacaksa Kate’den akıl alma fikrini tekrar gözden geçirse iyi olacaktı.

“Ne oldu? Söylesene.”

“Sanırım Usame bin Ladin’i buldum.”

Kate gülmeye başladı. Uzunca bir süre güldü. Olivia’nın omuzları düştü, incinerek gözlerini hızlı hızlı kırptırdı. Kate O’Neill onun arkadaşındı ama aynı zamanda *Sunday Times*’ın yurtdışı muhabirlerinden biriydi. Olivia, Kate’den onay almayı, kendi kendine bile itiraf edemeyeceği kadar çok istiyordu.

“Tamam,” dedi Kate nihayet. “Tam olarak ne kadar sarhoşsun?”

“Sarhoş falan değilim,” dedi Olivia bozularak.

“Adamın, Abraham Lincoln’ün yeniden doğmuş hali olmadığından emin misin?”

“Kes sesini,” dedi Olivia. “Ciddiyim. Lütfen bu konuyu bir düşün. Usame bin Ladin’in saklanması için, kendisini görmeyi kimse- nin beklemediği ulu orta kalabalıklardan daha iyi bir yer olabilir

mi?”

“Üç ya da dört yüz yer adı sayabilirim sana, o da ayaküstü. Bir seksen beş boylarında elli yaş civarında mı?”

“Hayır, sorun da bu zaten. Adam estetik ameliyat geçirmiş. Görünümünü tamamen değiştirmiş. Bacaklarını kısalttırıp yüzünü de değiştirmiş olabilir pekâlâ.”

“Haklısın, evet. Ona bakacak olursan Usame bin Ladin, Oprah Winfrey, Britney Spears ya da Eminem de olabilir. Niye bu adama takıldın?”

“Onda tuhaf bir şeyler var. Bir peri gibi, havada süzülürcesine hareket ediyor.”

“Ha, bunu niye baştan söylemedin? *Havada süzülürcesine* hareket ediyor ha? O zaman kesin odur. Yani, FBI’nın en çok havada süzülenler listesinde ilk sırada o var.”

“Kes sesini. Adının Pierre Ferramo olduğunu söylüyor. Fransızmış gibi davranıyor ama onun Fransız olduğunu sanmıyorum ben. R harflerini biraz bastırarak telaffuz ediyor, Araplar gibi. Yani, tüm bunlar çok zekice.”

“Tamam, tamam. Usame bin Ferramo içki içiyor muydu?”

“Evet,” dedi kuşkuyla.

“Sana kur yaptı mı?”

“Evet.”

“Olivia. Usame bin Ladin bir Müslüman. Müslümanlığın ne olduğunu biliyor musun?”

“Müslümanlık ne demek, elbette biliyorum,” diye tısladı Olivia. “Ben sadece adamın kılık değiştirdiğini söylüyorum. Adam, Afganistan’daki bir mağarada değil. Uluslararası bir işadamı/zampara/yapımcı kisvesi altında ünlü muhitlerde geziniyor. Olayın özüne ineceğim. Onu adalet önüne çıkararak dünyayı terörden kurtaracağımı ve bir milyarder olacağım.”

“Bana bir söz ver.”

“Ne sözü?”

“Barry’yi arayıp ona, bir yüz kremi tanıtımında Usame bin Ladin’i bulduğunu söylemeyeceğine dair söz ver bana.”

Olivia hiçbir şey söylemedi. O düşünce özgürlüğüne inanıyordu. Sık sık düşünüyordu: İkiz Kuleler'e uçak çarptığında, yetkililer binayı boşaltmayıp herkese de oldukları yerde kalmalarını söylediğinde, o da orada olsa, acaba söyleneni yapanlardan biri mi olurdu yoksa kendini düşünerek dışarı mı çıkardı?

"Olivia, beni dinliyor musun? Sudan'daki çekirge bulutunu hatırlıyor musun? Sonradan bir avuç izci oldukları ortaya çıkan Surbiton'lu Ay çocuklarını? Ya Gloucestershire gulyabanisini, hani sonradan havalandırma tertibatından gelen su buharı olduğu anlaşılmıştı? Tüm bu olaylardan sonra, *Sunday Times* sana daha yeni yeni güvenmeye başlıyor. Bu yüzden lütfen Miami hikâyesini zamanında ve gerektiği gibi güzel bir şekilde yaz, kendi başına çorap örmeye kalkışma."

"Peki," dedi Olivia mahcup bir şekilde. "Her şey için teşekkürler."

Uyku tutmuyor, Usame bin Ferramo'nun zekice planını aklından bir türlü çıkaramıyordu. Kim kuşkulananacaktı ki adamdan? Herkes, El Kaide üyelerini bilgisayarlar konusunda çalışan tipler olarak biliyordu: Hamburg'daki şekilsiz dairelerde ya da Cricklewood'da otuzlardan kalma, teraslı ev harabelerinde yaşayan, hep birlikte hazır Hint yemekleriyle beslenen, derme çatma camilerde ibadet eden ve Neasden'deki postaneye talimatlar fakslayan kılıksız mühendisler. El Kaide üyeleri şık otellerdeki partilerde flaş ışıklarının altında gezinip elma martinisi içmezlerdi. El Kaide üyeleri film yapmaz, imajlarını yükseltmek için yanlarında, hiperaktif halkla ilişkiler elemanı çalıştırmazlardı. Bu kusursuz bir gizlenme şekliydi. Tam anlamıyla kusursuz.

Sıçrayıp doğrularak e-postalarını kontrol etti. Barry'den cevap yoktu. Sonra internette bir Google sayfası açarak Pierre Ferramo'yu aradı.

Adamın hakkında hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey. Bu durumda, neden olmasın sorusu çok daha anlamlıydı.

Işıkları söndürüp tekrar uyumaya çalıştı. Lanet olası jet-lag¹. Bir şeyler yapmalıydı. Yoksa kırk sekiz saat sonra gene yağmur altındaki Londra’da, Marks&Spencer’ın en son çıkan iç çamaşırları modellerindeki, gizli dikişler konusundaki gelişmeler hakkında makaleler yazıyor olacaktı. Bilgisayar ekranı karanlıkta parıldayarak insanın aklını çeliyordu. Barry’nin tetikte olmasını sağlamakta ne gibi bir sakınca olabilirdi ki?

Güney Sahil Şeridi'ndeki bir kafenin dışında oturup bir yandan Barry'nin aramasını beklerken bir yandan da adam aradığında, konuşmanın çok şiddetli geçmemesini diliyordu. Hava güneşli ve nemliydi, rüzgâr bir kaplan gibi kükreyerek arka plandaki örtüleri durmadan havalandırıyordu. Kahvaltı, Olivia'nın en sevdiği öğündü; kahve ve yanında küçük kekler ya da somon füme ve krem peynirli çörek, ya da muzlu gözleme. Önüne yayılmış mümkün olduğunca çok sayıda da gazete. Oysa bu sabah, *New York Times*, *Miami Herald*, *USA Today*'le iki de İngiliz gazetesini mecburen tuz ve biber kavanozlarının altına sıkıştırmıştı. Dün akşamki elma martinilerinin kalıntılarını kökünden silip atmak için, Fransız usulü tarçınlı ve elmalı tost söylemişti. Elmanın izlerini elmayla – yılan zehrinin gene yılandan çıkarılan panzehirle tedavi etmek gibi.

Olivia, genelde uyulması gereken fikrin, uyandığında aklına ilk gelen fikir olduğuna inanıyordu. Gerçi bu sabah, bir ucu yukarıda bir ucu aşağıda takılı kalarak odanın kusursuz tasarımını bozan jaluza ile giriştiği talihsiz bir uyku saati mücadelesi yüzünden, üç saatlik bir uykudan sonra sabahın beşinde, tüm gücüyle parlayan Miami güneşi tarafından uyandırılmıştı, bu yüzden de aklına gelen bir fikir olmamıştı. Bu durumda uyandığı andaki ilk fikri teknik olarak ilk kahvesini içtikten sonraki olacaktı. Siparişlerini getiren garsonu gördüğünde, işte şimdi o fikri yakalamanın tam zamanı, diye düşündü. Garsona minnetle bakarak gülümsedi, kendine bir fincan doldurdu, lezzetli bir yudum aldı ve beklediği fikrin kafasında canlanmasını bekledi.

Bu o, diye düşündü. Bu, kapsamlı bir dizi estetik ameliyat geçir-dikten sonra göz önünde saklanma yolunu seçen Usame bin Ladin, adam bacaklarının boylarını bile yirmi santim kısalttırmış.

Üçgen şeklindeki, tarçınlı-elmalı Fransız tostuna pekmez döktü, bıçağını bastırdı ve elma püresinin dışarı akmasını seyretti, bir yan-dan da o gece partide Usame bin Ferramo’yla karşılaşacakları anı hayal ediyordu. “Öldürmek o kadar yanlış bir şey ki. Biz, uluslar olarak, farklılıklarımızla gurur duymayı ve barışçıl bir ortamda yaşamayı öğrenmeliyiz,” diyecek, Usame bin Ferramo’nun tüm diren-ci kırılacak ve adam hıçkırı hıçkırı bu Kutsal Savaş’ın bitmesi ge-rektiğini ve gelecekte Paddy Ashtown, Başkan Carter, Ginger Spi-ce ve diğerleriyle omuz omuza dünya barışı için durmadan dinlen-meden çalışacağını söyleyecekti. Olivia’nın uluslararası arenada is-mi duyulacak, dış haberler muhabirliğine terfi ettirilecek, bir Pulit-zer ödülüyle onurlandırılacaktı... Aniden cep telefonu çaldı.

Gergin, telaşlı bir ses tonuyla, “Alo,” derken El Kaide casusla-rını kontrol etmek için arkasına bir bakış attı. Arayan Barry’ydi.

“Tamam, *numero uno*: Şu yüzen apartman-gemi hikâyesi...”

“Evet!” dedi Olivia heyecanla. “Gerçekten güzel bir hikâye. Ge-mi çok büyük. İnsanlar yıl boyunca gemide yaşıyorlar ve helikop-terlerle gidip geliyorlar. Birkaç gün daha kalırsam haberi çıkarabi-lirim.” Olivia, iştahla yumulmak üzere elmalı Fransız tostunu eline alırken cep telefonunu omzuyla kulağının arasına sıkıştırdı.

“Ah, bu bana sorarsan da iyi bir hikâye. Hatta çok iyi, gerçi ge-çen hafta yaşam sayfalarında bu habere tam sayfa ayırdığımızın dikkatinden kaçmış olması senin sorunun.”

Olivia, tostunu ısıramadan duraksadı.

“*Sunday Times*’ın yaşam sayfasından bahsediyorum, hani senin de çalıştığın gazete. Sen de *Sunday Times*’ın yaşam sayfası için ça-lışıyorsun, unuttun mu? Arada bir *Sunday Times* okuyorsundur her-halde, yani en azından adını duymuşsundur ha?”

“Evet,” dedi Olivia, kaşlarını indirerek.

“Peki, şu ‘büyüleyici haber’ dediğin şeye gelince. Nedir acaba? Yoksa, yürüyen yunus balıkları Miami’yi istila mı ettiler? Ya da

Irak Enformasyon Bakanı otel lobisinde DJ'lik mi yaptı ha?"

Tanrı'ya şükür ki ona henüz bir şey söylememişti.

"Şey, aslında bu konu üzerinde çalışmaya daha yeni başladım. Birkaç gün içinde sana daha ayrıntılı bilgi..."

"Kes sesini. Şu anda uğraşmamız gereken hikâye konusunda ne-ler yaptık peki? Bir sürü masraf yaparak haber yapmak için Mi-ami'ye gönderildiğin asıl hikâye konusunda yani? Bir fırsatını bu-lup dikkatimizi o konuya çevirebildik mi acaba? Acaba?"

"Ah evet, evet. Konuyla ilgileniyorum. Bir sorun yok. Ama ay-nı zamanda bizi başka bir hikâyeye götürecek sağlam ipuçları bul-dum. Gerçekten de iyi bir hikâyeye, inan bana. Bir gece daha burada kalıp şu partiye gidebilseydim o zaman..."

"Hayır. Gene hayır. Ah. Hayır. Bu gece oranın saatiyle tam altı-da 'Muhteşem Miami' dosyanı gönderiyorsun. Bin beş yüz kelime. İmlası, her şeyi kusursuz olacak. Rasgele serpiştirilmiş tuhaf işare-tlerle doldurma yazıyı, bildiğimiz noktalama işaretlerini kullan, lüt-fen. Sonra bir partinin ya da alışverişin ya da alakasız başka bir eğ-lence biçiminin tuzağına düşmeden doğruca havaalanına gidip ge-ce uçağına bir bilet alıyor ve eve geliyorsun. Anlaşıldı mı?"

İradesine insanüstü bir baskı uygulayarak ona,

1. Yirmi birinci yüzyılın en büyük hikâyesini kaçırmakta oldu-ğunu,

2. Bir gün kafasını taşlara vuracağını,

3. Noktalama konusundaki hakaretlerine karşılık da; dilin, ya-pay kurallar, düzenlemeler ve içeriden çok dışarıdan gelen tuhaf işaretlerle zincirlenmemesi gereken, özgürce akan, devinen güzel bir şey olduğunu söylemekten kendini alıkoydu.

Onun yerine, "Peki, patron," dedi. "Altıda işi bitirmiş olurum."

OceansApart hikâyesini bırakması için henüz *Elan*'dan arayan olmamıştı, bu yüzden limana gidip, etrafa şöyle bir göz gezdirme-nin ne zararı var, diye düşündü, böylece olur da *Elan*'dan onu arar-lar ve hikâyeyi istediklerini söylerlerse o zaman elinde birkaç par-ça malzeme olurdu hem. Ayrıca konuyla ilgilenirken, *Sunday Ti-*

mes için hazırlayacağı yerel çeşitlilik konusunda daha çok şey bulabilirdi. Saat çoktan dokuz buçuk olmuştu, ama *OceansApart*’tan on buçukta dönse bile Barry’nin istediği makaleyi yazması için hâlâ yedi buçuk saati olacaktı. İmlasını da kontrol edebilirdi. Bir de gönderecekti tabii. Her koşulda bir sorun yok demekti. Her koşulda. Hesaplayınca saat başına sadece iki yüz kelime düşüyordu zaten. Koşmaya bile zamanı olabilirdi! Sonuçta jimnastik yapmak hayatı bir şeydi.

Ne yazık ki Olivia, zamanın nasıl geçtiği konusunda doğru düzgün bir kavrayışa sahip değildi. Aslında, Barry’nin de Kate’in de birçok olayda fark ettikleri üzere, Olivia zamanın kişisel bir şey olduğunu ve istediği hızda hareket ettiğini sanıyordu. Onlara kalırsa bu, yetiştirilmesi gereken haberlerle boğuşan bir gazeteci olmakla asla bağdaşmayan bir inançtı.

Güney Sahil Şeridi’nde koşmak radyoda kanallar arasında gezinmek gibiydi; her kafeden farklı bir müzik sesi yayılıyordu. Garsonlar ellerinde hortumlarla kaldırımları suluyor, bahçıvanlar yaprakları süpürüyorlardı. Uluyan arabalar zinciri dağılmış, parti katılımcıları yataklarına daha yeni girmişlerdi. Olivia salsa çalınan bir kafenin yanından geçti. İçerideki her şey –duvarlar, masalar, tabaklar, mönüler– birbirinin aynı korkutucu orman manzarasıyla kaplanmıştı; sabahın erken saatleri olmasına rağmen garson kızın üzerinde vücudu saran, boyundan bağlanmış leopar desenli sırtı açık bir kedi kostümü vardı. Versace malikanesinin, beyaz, pembe, leylak, turuncu renklerinin hâkim olduğu Pelican, Avalon, Casa Grande gibi sanatsal bir anlayışla dekore edilmiş otellerin, trenlerin, deniz nakliyesinde kullanılan gemilerin yuvarlak hatlarının ve bacalarının ihtişamını daha iyi görebilmek için yolun karşı tarafına geçti. Hava daha şimdiden sıcaktı, rüzgârda sallanan palmiye ağaçlarının gölgeleri beyaz kaldırıma düşüyordu. Olivia koşarken makalesini düşünmeye başladı.

“Miami’nin, yaşlıların yaşadığı kutu gibi dairelerle, elektrikle çalışın tekerlekli sandalyelerle ve birbirine ateş açan insanlarla do-

lu olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bir daha düşünün!”

“Her taraf birdenbire, tekrar elden geçirilerek birer sanat yapıtı-na dönüştürülmüş otellerle doldu!”

“Paris, yeni asansör müziğiye; Miami, yeni Eminem’dir.”

“Manchester, yeni Soho’ysa; Miami, yeni Manhattan’dır.”

“Eğer Ian Schrager ve Stella McCartney Eastburne’a temiz bir cila çektilerse, şehrin tüm sakinlerini solaryuma göndermiş...”

Aman Tanrım. Artık yapamayacaktı. Saçmalıyordu. Yaptığının hiçbir anlamı yoktu. Doğru düzgün bir hikâye bulmak zorundaydı.

Sahil şeridinin güney ucunda çok katlı devasa yapılar vardı, onların arkasında kocaman bir geminin okyanusta yağ gibi kaydığını görebiliyordu. Rıhtıma yakın olmalıydı. Yol boyunca koşmaya devam etti, arazi giderek kötüleşmeye başlamıştı, nihayet South Pointe Park’ta suya ulaştı, oradaki çok katlı apartmanların ve marinanın hemen önünde deniz uzanıyordu. Gemi çok hızlı hareket ediyordu, toparlak kıcı rıhtıma doğru gözden kaybolmak üzereydi. Bu da büyük bir gemiydi ama *OceansApart* değildi. Olivia, geminin ardında uzanan ufuk çizgisine baktı; Miami şehir merkezinin yüksek binaları, engin suları çizgi çizgi tarayan eğimli otoyol köprüleri, rıhtımı belirleyen kreynler. Onlara doğru koşmaya başladı, ama göründüklerinden daha uzaktaydılar; durmadan az sonra oraya ulaşacağını ve şimdi dönmenin aptalca olacağını söyleyip duruyordu kendine.

Trafiğin sıkışık olduğu bir köprünün üzerinde durmuş nefesini düzenlemeye ve terden sıırıslam olmuş bir saç tutamını alnından geriye atmaya uğraşıyordu ki, o koca geminin arkasında gördüğü ve bir iş merkezi olduğunu düşündüğü şeyin aslında *OceansApart*’ın ta kendisi olduğunun farkına vardı. Buradan, limandan bakınca tüm diğer gemiler onun yanında cüce kalıyor, birer oyuncak ya da minyatür gibi görünüyorlardı. Yekpare bir şeydi. Güvenli olamayacak kadar büyüktü ve devrilecekmiş gibi görünüyordu.

Yolun karşı tarafındaki çimenli alanda küçük bir kalabalık toplanmış, kalabalığın yan tarafına da taksiler sıralanmıştı. Olivia yanlarından geçerek yoluna devam etti. İskeleleri saydı; tam on beş is-

kele, lombarlar, üst üste bir sürü balkon katı. Dışarıda, masalarda beyaz sandalyelere oturmuş kahvaltı eden insanlar vardı. Kalabalığa doğru baktı. Belli ki bazıları yolculardandı, deniz yolculuğunda geçen bir hayata uygun görünen süslü ve tuhaf giysiler giymiş insanlar, arkalarında *Oceans Apart*'la poz veriyorlardı. Olivia, bir taksi şoförü fotoğraflarını çekerken, üzerine küçük beyaz dar bir ceket giymiş, kaptan şapkası takmış, parlak turuncu yüzlü, kırmızı ruju dudaklarından taşmış bir kadınla yanındaki utangaç kocasının ve deniz araçlarının görüntüsüne bakarak gülümsedi.

“Afedersin güzelim.” Kuzey İngilizce aksanı. Olivia döndü ve yaşlı bir çift gördü, yeşil renkli şık bir elbiseyle krem rengi çantasına uygun yine krem rengi ayakkabılar giymiş kumral bir kadın. Krem rengi ayakkabılar Olivia'ya Bournemouth'da geçirdiği tatilleri hatırlattı. Kadından biraz daha uzun olan, tıknaz yapılı adam, kadının ceketini tutuyordu. Adamın, ceketini kendisininmişçesine düzeltmesi çok şirindi, sanki eşi için onu tutmaktan gurur duyuyordu.

“Geminin önünde bir resmimizi çekebilir misiniz acaba?” Kadın tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi uzattı.

Olivia gülümsedi. “Nerelisiniz?”

“Leeds’liyiz şekerim. Leeds’in çok yakınından.”

“Ben de Worksop’luyum,” dedi Olivia, kamerayı alarak.

“Ee, fıstık,” diyerek güldü yaşlı adam. “Nefessiz kalmış görünüyorsun. Koşuyor muydun? Nefesinin düzelmesi için bir dakika dinlenmek istemez misin?”

“Yok, ben iyiyim. Biraz daha yaklaşın,” dedi Olivia objektiften bakarken. “Ee, durun öyle. Tamamını alabilmek için biraz geri gitmek zorunda kalacağım.”

“Zahmet etme şekerim. Hepsini almasan da olur. Ne de olsa biz orada ne olduğunu biliyoruz, değil mi Edward?” Hanımefendinin şık görüntüsüyle yayvan Yorkshire aksanı büyüleyici bir şekilde harmanlanmıştı.

Olivia, etraflarına ışıklar saçan çifte objektiften bakarken deklanşöre bastı. Aniden, hayattaki tüm kötü ve korkutucu şeyler orta-

dan kalkmış, kendisi de sevimli bir büyükanne ve büyükbabanın bisküvi kutularından ve dantelli masa örtülerinden oluşan dünyasına düşmüştü sanki. Gözyaşlarının göz kapaklarını gıdıkladığını dehşetle fark etti.

Fotoğraf makinesini verirken, “İşte. Miami hatırası,” dedi biraz fazlaca gelen bir coşkuyla.

Kadın kıkırdadı. “Koşmak, ne zor iş. Sana bakınca bile yoruluyorum. Bir pastil ister misin şekerim?” Çantasını karıştırmaya başladı.

“Şekerim,” dedi yaşlı adam, “Worksop’tan bu kadar uzakta ne yapıyorsun peki?”

“Ben bir gazeteciyim,” dedi Olivia. “*Oceans Apart* hakkında çalıştığım dergiye kabul ettirebileceğim bir haber konusu bulmaya uğraşıyorum.”

“Ee çok güzel. Bir gazetecisin demek. Gemi çok büyük, gerçekten.”

“Sana gemi hakkında her şeyi anlatabiliriz, şekerim.”

“Gemide mi yaşıyorsunuz?”

“Evet!” dedi adam gururla.

“Şey aslında sürekli değil,” dedi kadın.

“Kamaramız şurada. Bak, geminin ortalarında, şu pembe havlunun asılı olduğu yer,” dedi adam eliyle göstererek.

“Ah evet, güzel görünüyor. Çok sevimli bir balkon. Bu arada benim adım Olivia.”

“Ben Elsie, bu da Edward. Biz balayındayız.”

“Balayında mısınız? Uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?”

“Elli yıl oldu,” dedi Edward gururla. “Elsie, on sekiz yaşındayken benimle bir türlü evlenmedi.”

“Sen başka birine kur yapıyordun o sıralar. O durumda nasıl davranmamı bekliyordun ki?”

“Sırf sen beni istemedin diyeydi o ama.”

Olivia insanların hikâyelerine bayılıyordu. Herhangi birinin yüzeysel hayatını şöyle biraz dalgalandırınca, yüzeyin altında gerçekleşen tuhaf ve karmaşık bir şeyler mutlaka buluyordu insan.

“Seni bırakmamızı ister misin?” dedi adam. “Biz bir taksiye binip Güney Sahili’ne gideceğiz şimdi.”

“Ah evet lütfen,” dedi Olivia. “İşin aslı ben de biraz geciktim zaten.”

“Hikâyenizin devamını duymayı çok isterim,” dedi Olivia taksi otoyola çıkarken.

“Şey,” dedi Elsie, “o benim kendisiyle ilgilenmediğimi düşünmüş, ben de tam tersini düşünmüştüm, böylece tam elli yıl aynı kasabada yaşadık ama bu konuda tek kelime etmedik. Sonra benim kocam ve Edward’ın karısı Vera öldü, ardından...”

“Nihayet buradayız işte. İki hafta önce evlendik, kaybettiğimiz ve telafi etmemiz gereken bir sürü zaman var.”

“Bu çok üzücü,” dedi Olivia. “Boşa geçen onca zaman.”

“Evet,” dedi Edward.

“Hayır, hayır,” dedi Elsie. “İnsan, zaten başka türlü olmasını beklemediği şeyler oldu diye ömrünü pişmanlık içinde geçiremez.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Yani, anlarsın ya, sebep sonuç ilişkisinden bahsediyorum. Herhangi bir şey oluyorsa, bunun sebebi tüm dünyada başka birtakım olayların gerçekleşiyor olmasıdır. İnsan her karar verdiğiğinde, zaten o konuda yapabileceği başka bir şey yoktur, çünkü insan neyse odur; şöyle ki, insanın o kararı vermesine sebep olan şey o güne kadar olan olayların tümüdür aslında. Bu durumda pişmanlık duyulacak bir şey de yoktur ortada.”

Olivia düşünceli bir şekilde kafasını sallayarak kadına baktı. “Bunu Yaşamının Kuralları listeme ekleyeceğim,” dedi. Cep telefonu çaldı, lanet olası.

“Cevap verebilirsin şekerim, bizim için sakıncası yok.”

Arayan, *Elan*’dan yazı işleri şefiydi; bağıra bağıra Olivia’ya *Oceans Apart* hikâyesini istediklerini ve işi tamamlamak için iki gece daha orada kalabileceğini açıkladı. “Ama sosyetik tiplerin ya da mavi suların hikâyesini istemiyoruz, anlaşıldı mı?” Olivia, yeni arkadaşlarının söylenenleri duymadıklarını umarak ürperdi. “Ünlüle-

ri istiyoruz, sözde ünlüleri değil.”

Olivia güle güle dedikten sonra iç geçirerek telefonu kapattı. Kapatır kapatmaz telefon tekrar çaldı.

“Neredesin?” diye böğürdü Barry. “Şimdi oteli aradım, orada değilsin. Ne halt ediyorsun?”

“Ça-lı-şı-yo-rum,” dedi. “Birkaç şeyi daha araştırıyorum.”

“Derhal işine dön ve şu yazıyı yaz,” dedi Barry. “Saat altıda bitmiş olacak, bin beş yüz kelime. Yoksa bu seni yurtdışına son gönderişim olur.”

“Cinleri tepesinde sanki,” dedi Edward.

“Ben bağrınıp duran erkeklerden hoşlanmam, ya sen?” dedi Elsie.

Olivia, ertesi sabah saat on birde gelip onlarla konuşmak üzere anlaştı. Çift, onu geminin halkla ilişkiler sorumlusuna takdim edeceklerini, ona gemideki kamaralarını ve geminin “tüm diğer letafetlerini” göstereceklerini söylediler. Onu oteli Delano’nun önünde bıraktılar. Olivia saatine baktı ve ne yazık ki, saatin on ikiye gelmek üzere olduğunu fark etti.

“Eğer seks, yeni asansör müziğiye o zaman Miami de yeni Manhattan’dır. Eğer...”

Saat dörde çeyrek vardı ama Olivia hâlâ giriş paragrafını yazamamıştı. Ağzında kalemiyle bilgisayarının ekranından uzaklaşarak sandalyesinde geriye yaslandı. Sonra, haber odasında bulunuyormuşçasına, suçluluk duygusuyla arkasına bir bakış atarak AOL²’u açtı ve Google arama motorunu çalıştırarak “Pierre Ferramo” yazdı. Gene bir şey çıkmadı. Bu çok tuhaftı kesinlikle. Adam gerçekse en azından birkaç şey çıkmalıydı. “Olivia Joules” yazdı. Bakın, onun bile adının geçtiği iki yüz doksan üç sayfa vardı. Sayfaları okumaya başladı. Muhabir olarak hayatını kazanmaya çalıştığı zamanlardan kalma makalelerden ilki araba alarmları hakkındaydı. Crufts Köpek Gösterisi. Anılarını düşünerek şefkatle gülümsedi. Sonra, partide ne giyeceğine karar vermek için elbiselerine bir göz atması gerektiğini düşündü. Ayağa kalkarken gözü saate ilişti.

Aman Tanrım Lanet Olsun! Saat dört otuz beşti ama daha tek kelime yazmamıştı.

Olivia tekrar masaya kuruldu ve ani bir çılgınlığa kapılarak pürüzsüz titanyum iBook'unu çalıştırdı.

“İngiltere’nin başkentinde moda, müzik, TV, tiyatro, sinema, edebiyat, gazete ve politika dünyaları tıpkı kıvrılan yılanlardan oluşmuş bir düğüm gibi birleşiyor. Amerika’da bu alanların her biri kendi başkentlerine ayrılmış durumdalar. Geleneksel olarak politika işleri Washington’dan idare edilirken, edebiyat, sanat ve moda’nın başkenti New York, eğlencenin başkentiyse Los Angeles. Ancak son birkaç yıldır –eskiden silahların, karanlık işlerin, kaçakçıların ve güneşin peşinde koşan emeklilerin başkenti olan– Miami, sanki içinde pembe ve buz mavisi renklerde devasa bir mıknatıs varmış gibi, ışıltılı müziği, modayı ve eğlenceyi kendine çekip müt-hiş bir patlama yaparak başkentler sahnesine bir bomba gibi düştü.”

İşte. Ha ha ha ha. Yazıyı tekrar gözden geçirecek, biraz daha renklendirecekti. Beş dakikalık iş. Telefon çaldı. Arayan Melissa’ydı, halkla ilişkiler sorumlusu, ‘sadece’ makalenin nasıl gittiğini ve Pierre Ferramo’nun ‘minik toplantısına’ gelip gelmeyeceğini sormak için aramıştı. Olivia telefonu çenesinin altına sıkıştırarak tek eliyle bilgisayarının tuşlarına basmaya çabaladı, çaresizlik içinde telefondaki kadının cümlelerinin arasında bir boşluk yakalamayı bekliyordu ama o da hiç olmuyordu. Melissa’dan daha yeni kurulmuştu ki telefon tekrar çaldı. Bu kez arayan, *OceansApart* hakkında biraz daha konuşmak isteyen *Elan*’ın yazı işleri müdürüydü, hiç acelesi yoktu. Geminin genel yapısı açısı, uzunluğu, tarzı, röportaj için elverişli olabilecek insanlar hakkında konuştular. Saat neredeyse beş olmuştu. Umutsuzdu, umutsuz. Ne diye kendini bu pisliğin içine sokmuştu ki? Mahvolmuştu, artık sadece “Şapka modası yeniden hortladı!” cümlesiyle başlayan makaleler yazabilecekti. Bir daha asla ofis dışına çıkmasına izin verilmeyecekti.

Londra’da *Sunday Times* ofisinde Barry Wilkinson, bir yandan Olivia’ya küfürler yağdırırken bir yandan da eski model büyük bir saatin önünde volta atıyordu.

Öfkeyle, saatin saniye kolunun on bire doğru yaklaşmasını seyretti, telefon açmaya hazırlandı.

“Peki, ahmak inek sınıfta kaldı. Onu yedeğe almak durumunda kalacağız.”

Barry’nin yardımcısı elinde bir bilgisayar çıktısını sallayarak odaya daldı. “Dosyayı yollamış!”

“Ee?” dedi Barry, utanarak.

“Muhteşem olmuş,” dedi yardımcısı.

“Hım,” dedi Barry.

Bu arada, Olivia da öfkeyle saate bakıp duruyordu ama Barry’den farklı olarak onun derdi hâlâ kıyafet seçememiş olmasıydı. Niye Amerika’daki insanlar her şeyi bu kadar erkenden yapıyorlardı ki? Öğle vaktinde öğle yemeği. Yedide akşam yemeği. 1960’ların Worksop’una geri dönmüş gibiydi. Şimdi de Usame bin Ladin tarafından verilen korkutucu bir partiye katılmak zorundaydı. Korkutucu durumlarla nasıl baş edileceği konusunda Britanya’da çıkan bir gazete sahibinin eşiyle yapılan bir röportajı hatırlayarak kendi kendine kıkırdadı. Kadın, “Ne var ki! İnsan Balenciaga marka çamaşırını giyer ve *işe koyulur!*” demişti.

Olivia çok zaman kaybetmedi. Altı üstü bir üniforma seçiyordu. Sekiz yıl önce Rachel’dan Olivia’ya dönüşüm sürecinin bir parçası

olarak, kendini tombuldan inceye çevirmek ve hayatta yararlı bir araç olarak kullanabileceği kusursuz bir vücutla donatmak için insanüstü bir çaba göstermişti. Onu asıl korkutan şey, eski tombul halıyla yeni ince haline karşı dış dünyanın birbirinden çok farklı tavırlar sergilemesiydi. İşte tam da o sıralar insanların tepkilerini yönlendirebileceğinin farkına varmıştı. Ortılığı şöyle bir bulandırıp herkesçe fark edilmeyi başarmak çok kolaydı. Tıpkı film yıldızı olmak isteyenlerin açılışlarda yaptıkları gibi, minicik ve dikkat çekici bir şey giymek buna yetiyordu. Varlığını herhangi birinin fark etmesini istemiyorsanız, yapılacak şey de belliydi; ceplerinden mendiller sarkan, kötü kesimli bir kot pantolonla çuval gibi bir tişört giyip, gözlük takıp dağınık saçlarla makyajsız bir yüzle ortalarında dolaşmak. Olivia, sezgileri sayesinde tam bir kılık değiştirme ustası haline gelmişti. Giyinmek, uniformalar ve beden diliyle ilgiliydi tamamen. Worksop dışında, insanlar bundan ötesine pek bakmazlardı, birini tanımaya başlayınca durum değişirdi elbette, tabii o kadar ileri giderseniz.

Bu gece, çekici görünmesi gerektiğine karar verdi, ama Müslümanların hassas olabilecekleri şeylere (aman dikkat) saygısızlık etmemek adına fazlaca cüretkâr da giyinmemeliydi, rahat ettiği en azından ayaklarının su toplamasına sebep olmadan uzun süre ayakta kalmasına izin verecek ayakkabılar lazımdı bir de. Zengin, dikkat çekici üniformasını (minicik şeytani şeyler, içinde yürüyebileceğiniz ama merdivenlerde biraz sorun yaratabilecek yüksek topuklu şık ayakkabılar, daha parlak olan imitasyonlarla yarışabilecek modaya uygun mücevherler), her zamanki ekipmanlarını; biber gazı püskürten bir dolmakalemi, küçük dürbünü, (olası saldırganlara karşı annesinin daima yanında taşıdığı şaşmaz silah) şapka iğnesini ve acil durum kutusunu yanında getirmişti.

Birkaç farklı kombinasyondan sonra, insanı neşelendiren Gucci marka sargılı sandaletlerin; vücudu saran, açık renkli sade bir elbise ile omuzlarını örtmek için Pucci marka bir şal giymeye karar verdi. Başını da örtmeyi düşünüyordu ki kendini biraz fazla kaptır-

dığını fark etti. Aynadaki görüntüsüne bakarken yüzüne amigo kızların liderlerine yakışacak bir gülümseme yerleştirdi ve taksi çağırma-
maları için resepsiyonu aradı. Son dakikada, şapka iğnesini, biber
gazını, acil durum kutusunu ve ne olur ne olmaz diye de minik ad-
res defterini Louis Vuitton marka çantasına atıverdi. Barry’ye gü-
nünü gösterecekti.

Odadan çıkmadan hemen önce ilginç bir şeyler olup olmadığını
görmek için CNN’i açtı. Bir okulda bulunmuş elli yıl öncesinden
kalma bir zaman kapsülünden bahsediyorlardı.

“Geçmişten gelen bir mesaj,” –dramatik bir duraksama– *“o gü-
nün insanlarından,”* diye bağladı sunucu anlamlı sözlerle. Olivia
güldü. CNN’in bulmaca gibi haber metinlerine bayılıyordu. *“Uzun
boyu, bıyıklı ve dünyayı zehirlemek istiyor: Saddam Hüseyin!”* *“Is-
lak, şeffaf, ama onsuz ölürüz: Suuuuu!”* Sonra gözü resimlerin al-
tından kayan yazıya ilişti: *“Yankiler:11 – Redsox:6”* nın yanında
*“Usame bin Ladin Yemen’in güneyinde görüldü. Kaynaklar habe-
rin doğruluğunu onaylıyor,”* yazıyordu.

Gözlerini kırıştırtarak ekrana bakakaldı. “Aa,” dedi nihayet.
“Aman Tanrım. Gerçi, böylesi daha iyi.”

Olivia, Ferramo'nun dairesine ulaşıp da kendini olaya biraz fazlaca kaptırmış olduğunun farkına varınca kendini iyice salak hissetti. Zamanında Saddam Hüseyin'in propaganda amaçlı çektiği video kayıtlarındaki binaların içleri ile aşırı lüks Kinghtsbridge Oteli arası bir şeyler görmeyi bekliyordu; şöyle rahat halılar, kare şeklinde krem rengi divanlar, geniş delikli uzun perdelerin önünde vazolara konmuş çiçekler, altın yaldızlı aslan ayaklı sandalyeler, büyük lambalar. Hararetli beyni hayalinde, Ferramo'nun çenesine bir sakal, başına bir örtü takmış, uzun entariler giydirmiş, eline de bir kalashnikof tutuşturmuştu. Etrafta, Orta Doğu'ya özgü mis ve parfümlerin tatlı kokularını duymayı, lokum görmeyi (nedense), Ferramo'nun da yuvarlak lambalardan birinin yanındaki bir seccadenin üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor olmasını beklemişti.

Ancak daire son derece modern bir uydu-kentteydi, ortak alanlar taviz vermez bir minimalist yaklaşımla, denize ve denize dair her şeye hafif bir saygı duruşu verircesine tasarlanmıştı – her şey ya beyaz ya da maviydi, mesela yuvarlak hatlı nesneler, lombar işaretleriyle bezeliydi. Ortada yuvarlak lambalar ya da aslan ayaklı altın yaldızlı sandalyeler falan yoktu. Pierre Ferramo'nun çatı dairesi on dokuzuncu ve yirminci katların tamamını kaplıyordu. Olivia, lombar ağzına benzetilmiş olan asansörün metal kapılarından çıktığında önündeki manzaraya huşu içinde bakakaldı.

Yirminci kat, denize bakan terasa açılan, duvarları camdan yapılmış devasa bir odaydı. Terasın bir ucundan diğer ucuna, parlak petrol mavisi ışıklarla aydınlatılmış bir yüzme havuzu uzanıyordu.

Odanın arka tarafındaki cam duvarların birinden, turuncudan ve somon pambesine etkileyici bir renk cümbüşü yaratan güneşin, Miami göğünden ufuk çizgisinin gerilerine doğru batışı izlenebiliyordu.

Ferramo, bir kâğıt oyunu oynanan kocaman beyaz bir masanın başına oturmuştu; esmer, zarif görüntüsünde etrafa neredeyse elle tutulur bir cazibe ve güç yayılıyordu. Arkasında, sanki eşiymiş gibi, bir elini adamın omzuna koymuş duran uzun boylu Kızılderili model vardı. Kadının uzun siyah saçları, bembeyaz bir gece kıyafetinin üzerinde ıslıl ışıldı, elbisesinin tek süsü geniş bir yay gibi dizilmiş olan göz kamaştırıcı elmaslardı.

Kafasında dolaşan çılgın fikirleri Ferramo'nun bir şekilde anlayacağından korkan Olivia utançla başını çevirdi. Karşısındaki akıllı, onurlu bir işadamı gibi görünüyordu. Zengin ve güçlü bir adamdı elbette ama bir terörist değildi besbelli. Neyse ki Barry'ye bu konudan bahsetmemiştii.

“İsminiz?” dedi girişteki çocuk elinde tuttuğu bir listeyi kaldırarak.

“Olivia Joules,” dedi, herkesten ve her şeyden özür dileme isteğini bastırarak.

“Ah, evet, beni takip edin.”

Genç adam onu, elinde tepsi tutan bir garsona götürdü. Kristal gibi ışıldayan bir bardak suyu özenle aldı –bu gece zil zurna sarhoş olmak yoktu–, odaya göz gezdirdi. *Kimsenin seni düşündüğü falan yok; onlar da, tıpkı senin gibi kendilerini düşünüyorlar*, diye düşündü.

Belleri edepsiz denecek kadar düşük daracık birer kot ve tişört giymiş iki kız birbirleri yerine havayı öperek selamlaştılar. Olivia onların, önceki gece kırmızı halının üzerinde S şeklinde pozlar veren kızlar olduğunu farketti.

“Ay. Aman Tanrım, dedi kızlardan biri, eliyle ağzını kapadı. “Tişörtünün aynısından benim de var.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Kesinlikle aynı tişört.”

“Nereden aldın?”

“Gap mağazasından.”

“Ay ben de! Ben de Gap’ten almıştım.”

“Ay. Aman Tanrım.”

İki kız, bu neredeyse büyülu tesadüfe teslim olarak birbirlerine baktılar. Olivia, içlerinden biri beyaz halının üzerinde orta yerinden çatlamadan kızların bu şaşkınlığı atlatmalarına yardım etmesi gerektiğini hissetti. Yavaşça onlara doğru ilerledi.

Yüzüne sevimli bir ifade yerleştirerek, “Merhaba. Nereden tanışıyorsunuz?” sözleriyle, işe girişti, bir yandan da okul bahçesinin en az beğenilen kızı olduğu duygusunu yenmeye çabalıyordu. Gap marka tişörtü olması durumu asla değıştirmezdi.

“Ah, ikimizin de çalıştığı yer...”

“Biz oyuncuyuz,” diye atıldı diğeri. Tişörtleri gibi kızlar da ür-kütücü bir şekilde birbirinin aynıydılar: İri göğüsler, küçük kalçalar, uzun sarı saçlar, kenarları kahverengi dudak kalemikle iyice belirlenmiş kolajenli parlak dudaklar. Tek fark, kızlardan birinin diğesine oranla çok daha güzel olmasıydı.

“Oyuncusunuz ha! Vay canına,” dedi Olivia.

“Ben Demi,” dedi daha güzel olanı. “Bu da Kimberley. Nerelisiniz?”

“İngiltere.”

“İngiltere. Londra’lı mısınız yoksa?” dedi Kimberley. “Ben Londra’yı görmeyi çok istiyorum.”

“Burada yaşadığınız için şanslısınız.”

“Biz Miami’de yaşamıyoruz aslında, sadece ziyaret için buradayız. Los Angeles’ta yaşıyoruz, şey ama oralı da değiliz.”

“Ailem kısmen İtalyan, kısmen Romen, kısmen de Cherokee Kızılderilisi,” açıklamasında bulundu Kimberley.

“Ben Olivia,” dedi Olivia el sıkışırken, kendini feci halde İngiliz hissediyordu. “Demek ziyaret için buradasınız? Burada mı çalışıyorsunuz?”

“Hayır,” dedi Kimberley, havalı bir şekilde pantolonunu çekiy-tiriyordu. “Pierre, özel uçağıyla bizi açılış için buraya getirdi.”

“Çok kibarmış. Muhteşem biri, değil mi?”

“Evet. Siz de oyuncu musunuz?” diye sordu Kimberley kuşkuyla. “Yoksa onu Paris’ten mi tanıyorsunuz?”

“Yok canım, benim rol yeteneğim sıfırdır. Onunla daha dün gece tanıştım. Ben gazeteciyim.”

“Aa. Aman. Tanrım. Hangi dergidensiniz?”

“*Elan*.”

“*Elan* mı? Britanya’da çıkan *Elan*, mı yoksa? Los Angeles’a mutlaka gelmelisiniz. Gelince, bizi aramalısınız tabii. Hem belki bizimle ilgili bir tanıtım yazısı hazırlayabilirsiniz.”

“Tabii,” dedi, çantasından küçük defterini çıkarırken, görünmesi için acil durum kutusunu bir kenara iterek. “Telefon numaranızı alabilir miyim?”

İki kız birbirlerine baktılar.

“Aslında bu aralar belli bir adresimiz yok,” dedi Demi.

“Ama Melissa aracılığıyla bize ulaşabilirsiniz. Hani Pierre’in halkla ilişkiler işlerini yapan kadın var ya.”

“Ya da çalıştığımız yeri, Hilton’u arayarak bize ulaşabilirsiniz.”

Kimberley, Demi’ye öfkeli bir bakış attı. “Orada geçici olarak çalışıyoruz,” dedi sertçe, “oyunculuk elemeleri ve provalar arasında boş durmayalım diye oradayız.”

“Tamam. Hangi Hilton peki?”

“Beverly Hilton,” dedi Demi hevesle. “Santa Monica ve Wills-hire’daki, orayı biliyor musun? Altın Küre ödüllерinin dağıtıldığı yer? Ödül töreninde genelde bayanların makyaj odasında bulunuyorum. Çok etkileyici bir yer: Dört tane makyaj yeri var, her çeşit parfüm. Tüm büyük yıldızlar son rötuşları yaptırmak için oraya geliyorlar: Nicole Kidman, Courtney Cox, Jennifer Connelly, onları yakından görme ve tanıma fırsatı bulabiliyor insan.”

Ay, Tanrı aşkına. Usame bin Ferramo’ymuş. Adam, kadın peşinde koşan züppenin tekiymiş meğer...

“Vay canına. Nicole Kidman nasıl biri?” dedi Olivia.

“Aman Tanrım,” dedi Demi, elini kalbine götürerek.

“Aslında,” Kimberley gizli bir sır verecekmiş gibi eğilerek, “Pi-

erre'in çekeceği filmin başrollerinde biz olacağız. Filmi duymuş muydun..."

...alaycı bir züppe, artist özentisi masum kızcağızların hayalleriyle oynayan bir zampara.

"Araya girebilir miyim, bayanlar?"

Olivia döndü. Yanlarına kısa boylu esmer bir adam gelmişti, sarı polo gömleğinin boğazından göğüs kılları dışarı fırlamıştı. Saçları gibi kıvrır kıvrır olan göğüs kılları, tıpkı kasık kıllarına benziyordu. Adamdan itici bir parfüm kokusu yayılıyordu. Elini uzattı, gözleri Olivia'nın göğüslerindeydi. "Selam yavrum. Ben Alfonso Perez. Senin adın..."

"Selam, hayatım. Ben de Olivia Joules," dedi adamın bacak arasına bakarak. "Dünkü Devorée açılışında Pierre'le tanıştım."

"Ah evet. Peki sen de oyuncu musun? Belki sana göre bir rol bulabiliriz ha, ne dersin?" Konuşmasında baskın bir şive vardı, konuşurken R'leri yuvarlıyordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Rol kesmeyi beceremem ben."

"Çok komik," dedi Kimberley. Niye Amerikalılar 'Çok komik,' derlerdi ki? Gülmek yerine böyle bir beyanda bulunur, komiklik sanki dahil olunacak bir şeyden çok, uzaktan seyredilecek bir olaymış gibi davranırlardı.

"Gerçekten mi Bayan Joules? Oyuncu olmak istemez misiniz?" Bu sözleri söyleyen, kimseye çaktırmadan yanlarına yanaşan Ferramo'ydu.

Demi ve Kimberley aynı anda iç geçirdiler. Kalem çekilmiş dudakları bir an için açık kalan kızlar dik dik baktılar. Pierre Ferramo'nun bacaklarını güzelce ütülenmiş bir kot pantolon sarıyordu. Omuzları, gri yumuşacık bir kaşmir kazağının içinde oldukça geniş görünüyordu. Olivia, kendini nefes alış verişlerini sakinleştirmeye zorlayarak insanın içine işleyen o kara gözlere baktı. Adam soru sormasına kaşlarını kaldırdı.

"Bir kere rol yapmayı denemiştım. Bir komedi revüsünde bana da birkaç farklı rol verilmişti. Sonra, benim bölümlerin hepsi birer birer geri alındı, bir tek dilsiz oda hizmetçisi Bayan Guided'ı oynat-

mama izin verdiler.”

Artist özentileri ve ufak tefek yağlı adam şaşkınlıkla ona baktılar.

Ferramo eğleniyor gibiydi. “Bize biraz izin verir misiniz?” dedi gruba, Olivia’nın elini tutup onu oradan uzaklaştırırken.

Artist özentileri, ona hiddetli bakışlar atarken, Olivia gerekçesi ne olursa olsun ayıplayacağı ve ancak ilkokul çocuklarına yaraşır bir kendini beğenmişlik ve rakiplerini yenmişlik duygusunu yenmeye uğraşıyordu. *Böl ve yönet*, taktiği diye düşündü. Ferramo, fıstıklarla dolu tüneğini yönetmek için bölüyordu.

Hemen bir garson elinde bir tepsi şampanya dolu kadehlerle yanlarına yanaştı.

Ferramo, ona uzun ayaklı bir kadeh uzatırken, “Ah, almayayım teşekkürler,” dedi Olivia çabucak.

“Almalısın,” diye mırıldandı. “Bu şampanya Fransız. Hem de en iyisi.”

Evet, peki ya sen? Konuşma tarzından bir sonuca ulaşmak güçtü.

“*Non, merci,*”* dedi Olivia. “*Et vous? Vous êtes français?*”**

“*Mais bien sûr,*”*** dedi onaylar bakışlar atarak. “*Et je crois que vous parlez bien le français. Vous êtes, ou – je peux? – tu es une femme bien éduquée?*”****

Keşke öyle olsaydı. Worksop Ortaokulu, diye düşündü, ama sadece esrarengiz bir şekilde gülümsedi, kendi kendine *éduquée*’nin doğru bir kelime olup olmadığını düşünerek daha sonra sözlükten bunu kontrol etmeye karar verdi.

Olivia’nın diller konusunda kulağı iyiydi, yabancı bir dili konuşmadığı durumlarda bile birçok şeyi anlayabildiğini fark etmişti.

* Fr. Hayır, teşekkürler. ç.n.

** Fr. Ya siz? Siz Fransız mısınız? ç.n.

*** Fr. Ama elbette. ç.n.

**** Fr. Sanırım siz de çok güzel Fransızca konuşuyorsunuz. İyi eğitim görmüş bir bayan olduğunuz sonucunu çıkarabilir miyim? ç.n.

Kelimeler Hollanda Almancasıyla bile söylense, genellikle karşı-sındakinin ne söylediğini tahmin edebiliyor ya da ifadedeki en küçük değişimlerin dahi farkında olan duyarlılığı sayesinde söylenenlerin çoğunu anlayabiliyordu. Üniversite eğitimi alamadığı için üzüldüğü zamanlar olmuş, ama sonunda kendi kendini yetiştirmişti. Kitaplar, dil kasetleri ve seyahatleri sayesinde akıcı bir şekilde Fransızca konuşur hale gelmiş, İspanyolca ve Almancasını da iletişim kurmaya yetecek kadar ilerletmişti. Sudan'a, Müslüman olan Zengibar ve Lamu Adaları'na yaptığı seyahatlerde de çat pat Arapça öğrenmişti. Ne yazık ki, stil ve güzellik dünyasının gazeteciliğini yapmak ona tüm bunları kullanma şansını vermiyordu pek.

Ferramo, şampanyasından koca bir yudum alıp, etraftan dikkatini çekmek için yapılan tüm girişimleri görmezden gelerek Olivia'yı partiye soktu. Bu tıpkı bir filmin galasında başrol oyuncusunun yanında olmaya benziyordu. Gözler, özellikle de uzun boylu Kızılde-rili güzelin bakışları onları takip ediyordu. "Ah, biliyorum Bayan Joules, Fransızlar sizin ülkenizde pek de *populaire* değildir, öyle ya," dedi onu terasa çıkarırken.

Olivia, "Pek sevilmezler evet," derken güldü. "Homer Simpson, Fransızlara peynir-yiyen-tutsak-maymunlar diyor." Kafasını kaldırıp işveli bir kahkaha atarak adamın tepkisini ölçmeye çalıştı. Ferramo, seyahat gemilerine özgü parmaklıklara yaslanıp Olivia'ya da aynısını yapması için işaret ederek gülümsedi.

"Ah, Mösyö Simpson. Tüm insan gelişiminin kaynağı. Peki ya sen? Sen de Fransız *duyarlılığı* olan biri misin?"

Olivia soğuk metal parmaklıklara yaslanarak denize baktı. Rüzgâr hâlâ şiddetle esiyordu. Hızla hareket eden öbek öbek bulutların arasında ay, bir görünüyor bir kayboluyordu.

"İstilaya karşıydım, kastettiğin buysa."

"Sebeb?"

"Çünkü anlamsızdı. Uluslararası yasalara karşı gelen birini cezalandırmak için kendileri de bizzat yasalara karşı geldiler. Saddam Hüseyin'in Dünya Ticaret Merkezi saldırısıyla bir ilgisinin olduğunu sanmıyorum. O ve El Kaide birbirlerinden nefret ediyorlardı.

Adamın elinde hâlâ kimyasal silah bulunduğuna dair bir kanıt da yoktu. Bize söylemedikleri bir şey olabileceğinden kuşkulanıp durdum hep, ama yoktu. Tüm bunlar, yetkililerin laflarına pek kulak asmamak gerektiğini düşünmeme sebep oldu sadece.”

“Haklısın. Sen bir oyuncu değilsin.” Ferramo güldü. “Gerçekten çok içten konuşuyorsun.”

“Yaşlı oyuncular için bu biraz zor değil mi?”

“Pah! Her gün, oyuncu olmak hevesiyle, şöhretin ve zenginliğin peşine takılmış sayısız çekirge gibi sürüler halinde beş yüzden fazla insanın Los Angeles’a geldiğini biliyor musun? Hayatlarında değer verdikleri başka hiçbir şey yok.”

“Birçoğunu kanatlarının altına almış gibisin.”

“Onlara yardım etmek istiyorum.”

“Ediyorsun da.”

Ferramo, Olivia’ya sert bir bakış attı. “Bu işin merhameti yoktur.”

“Pierre?” Uzun boylu, Kızılderili güzeli balkona gelip sahiple-nircesine Ferramo’nun koluna dokundu. Yanında, kırk yaşlarında, şık giyimli, Jack Nicholson ile Kedi Felix arası kıvrık geniş bir gülümsemesi olan bronz tenli bir adam vardı. “Müsaade edersen seni Michael Monteroso’yla tanıştırayım. Kendisi bize yüz konusunda yardım eden dahi yüz teknisyeni, hatırladın mı? Hollywood’un medarı iftiharıdır,” diye de ekledi, Olivia’ya doğru burnunu buruşturup kızlara özgü gizemli bakışlar atma girişiminde bulunarak. “Her şeyin mutfağında o vardı.”

Ferramo’nun ince yüz hatlarını düşünceli bir ifade yalayıp geçti, ama sonra cana yakın bir gülümseme takındı.

“Elbette Michael. Çok memnun oldum. Nihayet bir maestroyla tanıştığım için çok memnunum.” Monteroso’yla el sıkıştılar.

“İzin verirseniz ben de Londra’dan gelen bir arkadaşımı, Olivia Jules’u takdim edeyim,” dedi Ferramo. “Üstün yetenekli bir yazardır kendisi.” Sadece ikisinin bildiği bir espriyi paylaşmak istercesine Olivia’nın kolunu sıktı. “Olivia, bu Suraya Steele.”

“Merhaba,” dedi Suraya soğuk bir edayla, şakağını perdeleyen

uzun parlak saçlarını bir eliyle sıyrarak omuzlarından aşağı bıraktı. Olivia sırtını dikleştirdi. Saçlarını bu şekilde savuran kadınlardan nefret ederdi. Bu hareketi hem sinsice hem de anlamsız bulurdu. Bu kadınlar, yüzlerine gelen saçlarını düzeltme kisvesiyle, saçlarıyla gösteriş yaptıklarını ve “aman herkes bana ve benim güzel saçlarıma baksın” diye özetlenebilecek dikkat çekme çabalarını saklarlardı. Saçlarını bir tokayla ya da sıkı bir saç bandıyla toplasalar ne olurdu sanki?

“*Elan*’da güzellik üzerine yazılar yazmıyor muydunuz siz?” diye guruldadı Suraya hafif acıyan bir ses tonuyla.

“Öyle mi?” dedi Michael Monteroso. “Size kartımı ve internet sayfamın adresini vereyim. Deri altı mikro düzeyde, çabuk etki gösteren özel bir canlandırma tekniğı kullanıyorum. MTV ödöl töreninden üç dakika önce *Devorée*’ye de aynısını yaptım.”

“Sizce de muhteşem görünmüyor muydu?” dedi Suraya.

“Müsaadenizle,” diye mırıldandı Pierre. “Oyuna dönmek zorundayım. Oyunda bir el kazanıp ortadan kaybolan bir ev sahibi, sürekli kazanan bir ev sahibinden çok daha kötüdür.”

“Evet, oraya dönmemiz gerekiyor kesinlikle.” Suraya’nın şivesi tuhaftı. Amerika’nın batı kıyılarında yaşayanlar gibi hem kelimeleeri uzatıyor hem de edebi bir Bombay aksanıyla konuşuyordu. “Memnuniyetsizlik homurtuları duymak istemeyiz.”

Michael Monteroso, Ferramo’nun geri çekilmesini gözle görölür bir hayal kırıklığıyla seyrederken, Olivia’nın kimse tarafından umursanmadığını kendine bir kez daha hatırlatmasına gerek yoktu. Monteroso, taşı sıkıp suyunu çıkararak hayatının sonlarına doğıru başarıya ulaşan ve onu elinde tutmak için varını yoğunu ortaya koyacak türden bir adama benziyordu. Olivia’yı kafasıyla belli belirsiz selamladı, konuşulacak daha ilginç biri var mı diye görmek için etrafına bakındı ve aniden beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

“Hey, Travis! Nasıl gidiyor dostum?”

“İyi, iyi. Seni gördüğüme sevindim.”

Monteroso’nun eline bir beşlik çaktığı adam, buz mavisi gözle-

ri, kurt gibi bakışlarıyla, Olivia'nın o güne kadar gördüğü en yakışıklı adamlardan biriydi, ama Olivia adamın tavırlarında bir umutsuzluk sezdi.

“Nasıl gidiyor?” dedi Monteroso. “Oyunculuk nasıl?”

“İyi, iyi, bilirsin işte her zamanki gibi. Ufak çaplı yazılar yazıyorum, bir de yaşam tarzı uzmanlığı işleri var, bir de şu hayat kurtarma iplerinin kutularıyla uğraşıyorum, bilirsin işte...”

Olivia, gülümsememek için çaba göstererek aklından, *demek ki oyunculuğu beş para etmiyor*, diye geçirdi.

“Olivia, bakıyorum da Travis Brancato'yla tanışmışsın! Pierre'in yeni filminin senaryosunu onun yazdığını biliyor musun?”

Olivia, içi daralsa da Melissa'nın saçmalıklarını kibar bir şekilde dinledikten sonra oradan uzaklaştı, durmadan kıkırdayan Beavis ve Butthead'le karşılaştı, onlar da Olivia'ya Ferramo'nun filminde sörfçüleri oynayarak rol aldıklarını söylediler ve onu yakışıklı bir zenci olan Winston'a takdim ettiler. Winston, Keys'te birkaç farklı otelde dalış hocası olarak çalışıyordu ve şehre, *OceansApart*'ın yolcularını dalışa götürmek için gelmişti. Olivia'ya ertesi gün öğleden sonra gemi ve civarını gezdirmeyi, hatta onu dalışa götürmeyi teklif etti. “İçimde yarın çok da meşgul olmayacakmışım gibi bir his var,” dedi adam. Şimdiye kadar bir tek müşterim oldu, onu da geri getirmek zorunda kaldım, çünkü kadının kalp pili vardı.”

Ne yazık ki, tam o sırada elinde Ferramo'nun yeni filmi hakkındaki bir basın bildirisiyle, hemen yanında biten Melissa, Winston'ın film için su altı danışmanı olarak çalışacağını da dahil olduğu, kucak dolusu laf kalabalığıyla Olivia'yı bir kez daha esir aldı. Nihayet, Pierre Ferramo'nun kendisinden etkilendiği için değil, yeni filmini öven bir yazı yazmasını beklediği için oraya davet edildiği gerçeği kafasına dank etti.

Onu salak yerine koymalarına izin verdiği için hissettiği hayal kırıklığı ve gücenmişlik duygularıyla boğuşarak kalabalıktan ayrılıp terasa çıktı. Artık denize bakıldığında karanlıktan başka bir şey görülmüyordu. Tepelerin nerede bittiği, kumsalın nerede başladığı-

nı tam olarak kestiremiyordu ama dalgaların kıyıyı dövdüğünü duyabiliyordu. Balkondan, yukarıya çıkan metal merdivenleri fark etti. Bu bir yangın çıkışı mıydı acaba? Gizlice etrafını kolaçan etti ve çatıya doğru tırmanmaya başladı, az sonra kendini ahşap bir paravanla çevrilmiş bir güverteye benzeyen, küçük özel bir balkonda buldu. Şalına iyice sarınarak rüzgârda oturdu. Ferramo, bin Ladin olabilirdi, ama Olivia gözünü boyamış olan bu adamın zeki ve onurlu bir işadamı olabileceğini hiç düşünmemişti. Oysa adam, etrafına artist özentisi kızların ve erkeklerin oluşturduğu bir harem kurmuş, parlaklığıyla onların gözlerini kamaştırmaktan başka belki de hiçbir işe yaramayacak ve asla çekilemeyecek çılgınca bir filmin yapımını kendi lehine kullanan, kadın düşkünü bir züppeydi.

Olivia bir an için kendini yapayalnız ve mutsuz hissetti. Sonra kendine yapayalnız ve mutsuz olmadığını hatırlattı. O Olivia Jules'tu. Etrafında durmadan patronluk taslayan bir adama omlet pişirmeyi ve pabuçlarını sürüye sürüye Worksop'un küçük alışveriş merkezinde dolaşmaktan ibaret bir yaşamı reddetmiş, hayatın anlamı ve macera peşinde dünyanın dört bir yanına seyahat eden, kendi kendini yaratmış bir kadındı. Bu kaçık partiden çıkması ve yoluna devam etmesi gerekiyordu.

Metal merdivenin sahanlığından bir gürültü yükseldi. Birileri yukarı geliyordu. Olivia olduğu yerde dondu, kalbi hızla çarpıyordu. Kötü bir şey yapmamıştı. Çatıya çıkmaması için bir sebep yoktu, öyle ya?

“Vay, Bayan Joules. Küçük bir kuş gibi buraya tünemişsiniz.”

Ferramo'nun elinde bir şişe şampanyayla iki kadeh vardı. “Bir kadeh Cristal içerken bana eşlik etmeyi kabul edersiniz umarım.”

Olivia teslim oldu. Buz gibi soğuk enfes şampanyadan bir yudum aldı; *Yaşamının Kuralları'nın on dördüncüsü: İnsan bazen kendini sadece olayların akışına bırakmalıdır*, diye düşündü.

“Anlatın bakalım,” dedi Ferramo kadehini onunkine doğru kaldırarak, “artık rahatlayabilir misiniz? İşiniz bitti mi? Hikâyenizi tamamladınız mı?”

“Ah, evet,” dedi Olivia, “ama şu an yeni bir hikâyeyle uğraşıyo-

rum. *OceanşApart*. Duymuşsunuzdur? Limana demirli devasa yolcu gemisi.”

“Ah gerçekten mi? Çok ilginç.” Yüzü tam tersini söylüyordu.

“Ben aslında doğru düzgün haberler yapmak istiyorum,” dedi çabucak, yüzeysel olduğunu düşündüğü izlenimini ortadan kaldırmak için. “Gerçek hikâyeler,” –*ay gerçi*– “yok yani yüz kremi hikâyesi düzgün olmadığından değil de...”

“Anlıyorum. Küresel anlamda önemli değil biliyorum. *OceanşApart*’la ilgili olarak böyle bir haber yapacaksınız herhalde? Röportajlar falan? Gemiye bir ziyaret?”

“Evet. Aslında çok hoş bir çiftle tanıştım, onlar da benim gibi İngiltere’nin kuzeyinden. Yarın gidip onları göreceğim ve birlikte...”

“Kaçta?”

“Mm, sabah saat...”

“Bunun hiç de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diye mırıldandı, Olivia’nın bardağını itip kadını kendine çekerek.

“Neden?” Adam o kadar yakındı ki, nefesi yanağını okşuyordu.

“Çünkü, yarın sabah... benimle kahvaltı edeceğini umuyorum.”

Uzanıp kadının çenesine dokundu, Olivia’nın yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı, bakışları gözlerinin içine işliyordu. Kadını öptü, dudakları başlangıçta çekingen ve kupkuruydu ama sonra öpüşü öyle tutkulu bir hâl aldı ki, Olivia’nın bedeni de canlandı ve adamın dudaklarına o da tutkuyla karşılık verdi.

“Hayır, hayır,” dedi Olivia aniden geri çekilerek. Ne yapıyordu? Hemen aşağıda dünya kadar başka sevgilisi olan, kadın düşkününü bir züppeyle kırıstırıyordu.

Ferramo başını eğip toparlandı, nefesini düzenlemeye çalışıyordu. “Sorun nedir?” diye mırıldandı.

“Seninle daha yeni tanıştım. Seni tanımıyorum.”

“Anlıyorum,” dedi kafasıyla onu onaylayarak, düşünceli görünüyordu. “Haklısın. O zaman yarın sabah dokuzda buluşacağız. Delano’ya geleceğim. Böylece birbirimizi tanımaya başlayacağız. Orada olacak mısın?”

Olivia başıyla onayladı.

“Sözüne sadık mısındır? Görüşmeni geciktirebilir misin?”

“Evet.” Buna gerek yoktu aslında, zaten on bire kadar boştu zaten.

“Güzel o zaman.” Ayağa kalktı, elini uzatıp Olivia’nın da kalkmasına yardım etti, kusursuz dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. “Artık partiye geri dönmeliyiz.”

Olivia ayrılırken, kapının yanında duran beyaz bir masanın üzerinde, buruşturulmuş bir peçetenin ve kirli bardakların altında duran konuk listesini gördü. Tam ona doğru uzanacakken masanın arkasındaki kapı açıldı ve üstünü başını düzeltmekte olan Demi çıktı içeriden, arkasından da konukları karşılamakla görevli olan esmer genç geliyordu.

Demi mahcup bir edayla, “Selam!” diye kıkırdadı ve kalabalığa doğru ilerledi.

“Sanırım geldiğimde ceketimi size teslim etmiştim?” dedi Olivia gence, fesat bir sırıtış takınarak. “Açık mavi? Süet?”

“Elbette. Derhal getiriyorum. Aksanınız çok hoşuma gitti.”

“Teşekkür ederim.” Çocuğa göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. *Senin aksanın da benim hoşuma gitti*, diye düşündü. *Patronununki kadar belirgin olmasa da...*

“Aman Tanrım!” Çocuğun ardından telaşla koridora fırladı. “Çok özür dilerim. Ceketle gelmemiştim ki ben. Ne salağım.”

“Sorun değil efendim.”

“Aklım karıştı. Affedersin. Teşekkürler,” dedi ve çocuğa bir beşlik bıraktı.

Asansöre bindiğinde konuk listesini avucunda tutuyordu.

“Onunla *öpüştün mü?*”

“Tamam, biliyorum. Aman Tanrım.” Olivia ahizenin kablosunu sonuna kadar uzatmış, pencereden, geminin okyanusa yansıyan ışıklarına bakıyor, bir yandan da Ferramo’nun da aynı manzarayı seyredip seyretmediğini düşünüyordu. Adam hakkındaki kuşkularının gözüne komik görünmeye başlamasında, ay ışığındaki öpücüğün –bundan utanç duysa da– Bin Ladin’in Yemen’de görülmesi haberinden çok daha fazla etkisi olmuştu.

“Acelemlerim var. Haber odasındayım,” dedi Kate telefonun diğer ucundan. “Ama önce bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Dün gece adamın Usame bin Ladin olduğunu söylemek için beni aramanın üzerinden daha yirmi dört saat geçmemişken, aynı adamla çatıda kırıştırdığını söylemek için beni arıyorsun. Sen benim bugüne kadar gördüğüm en komik insansın.”

“Tamam, sen haklıydın,” dedi Olivia.

“Barry’ye bir şey anlatmadın değil mi?”

“Az daha anlatıyordum,” diye kıkırdadı Olivia. “Ama anlatmadım. Onunla yarın buluşacağım.”

“Kiminle? Barry’yle mi?”

“Hayır, Pierre’le.”

“Pierre bin Ladin’le yani?”

Olivia gene kıkırdadı. “Kes sesini. Tamam biliyorum. Salağın tekiyim. Beni bir saniye dinle. Onunla yatmayacağım. Sadece beraber kahvaltı edeceğiz.”

“Tamam, tabii kuşkusuz,” dedi Kate. “Hay lanet olsun, gitmem

gerek. Sonra beni ararsın tamam mı?”

Olivia mutlulukla sırtüstü uzanıp odayı inceledi. Oda çok zeki-ce döşenmişti. *Benim dairem de böyle olabilir!* Diye düşündü heyecanla. *Bunun on katı büyüklüğünde bir abajur alabilirim. Tuvalet kâğıdı askısı yerine bir zincir, küçük lavabonun yerine de paslanmaz çelikten bir leğen koyabilirim. Bir avize alabilir, bahçem olursa da orada devasa bir satranç masası kondurabilirim. Dairenin tamamını beyaza boyatır, beyaz olmayan her şeyden de kurtulurum.*

Olivia, yeni ev döşeme planlarının heyecanıyla pijamalarını giydi, saati yediye kurdu, artık onarılmış olan jaluziyi kapattı ve elektronik posta kutusunu açtı. Barry'den gelen bir postası vardı.

‘Konu: Muhteşem Miami.’

Hevesle ‘Oku’ tuşunu tıkladı.

‘Güzel.’

‘Hepsi buydu; Güzel.’ Gurur ve kibirden içinde büyük bir öfkenin kabardığını hissetti. Gözü kara bir cesaretle kapılarak ‘Cevapla’ tuşunu tıkladı ve:

Cevap: Güzel.

1. Teşekkür ederim, lanet olası.
2. *Elan* beni bir gün daha burada tutuyor.
3. Artist özentileri hakkında bir hikâye ister misin? Oyuncu olma umuduyla hergün Los Angeles’a 500 insanın geliyor olması hakkında.

Şimdilik bu kadar, çıkıyorum. Olivia.

Yüz kremi tanıtım partisi hakkında, *Elan* için yedi yüz elli kelimelik bir makale yazdıktan sonra, Los Angeles artist özentileriyle ilgili yazı fikrinin yanında, yeni tanışılan biri hakkında edinilen ilk izlenimlerden yola çıkarak, hızlı yargılara ulaşmanın nasıl da baştan aşağı yanlış olabileceği konulu bir makale yazma fikrini de gönderdi.

Ertesi sabah Olivia sabahın köründe kalkıp giyindi. Saat yedi buçukta, sağlıklı bir pembelik yanaklarına yayılırken, Ferramo'nun gizli terörist kişiliğiyle ilgili tüm saçma fikirleri beyninden silip atmaya kararlı bir şekilde Güney Sahili'nde yürüyordu. Hava hiç olmadığı kadar rüzgârlıydı; palmiye ağaçlarından dökülen yapraklar ve dallar yolları kirletmişti. Bir garson rüzgârın uçurduğu bir masa örtüsünün peşinden koşuyordu.

Olivia, işsiz güçsüz insanların kaynaşmaya başladığı kumsala baktı. İçlerinden biri, sahilde yoga yapan bir grubu arzulu bakışlarla süzüyordu; Yedi kız sırt üstü uzanmış, bacaklarını açıp kapıyorlardı. Olivia, dün izlediği yoldan gitmekte olduğunu fark etti, kendi kendine dönüşte bir taksi tutarım ve böylece kahvaltıdan önce süslenmek için bol bol vaktim olur, dedi.

Yaşlı çiftle tanıştığı çimenliğe ulaştığında durdu. *Oceans Apart*'ı seyretmek için beton bir duvara oturdu ve geminin ihtişamıyla bir kez daha büyülendiğini hissetti. Gemide bir gong sesinin ardından gelen anonsu dinledi. Aniden bir martı, balık yakalamak için suya daldı. Etrafta balık ve yosun kokularıyla karışık petrol ve bildik rıhtım kokusu vardı. Ilık rüzgâr su yüzeyini hareketlendiriyor, köpüklü minik dalgalar insan yapımı kayalık kıyıya çarpıyordu. Geminin güvertelerinde insanlar vardı. Dürbününü çıkarıp Elsie'yle Edward'ın kamarasını aradı. Kamara işte orada, geminin orta kısımlarına denk gelen bir yerde yukarıdan aşağı doğru üçüncü güverte-deydi. Saçlarını gevşek bir topuzla toplamış ve rüzgârda uçuşan beyaz bir sabahlık giymiş olan Elsie, beyaz bir hasır sandalyede oturuyordu. Edward da sabahlığıyla orada, kapı aralığında dikiliyordu. *Muhabbet kuşları*, diye düşündü, *birlikte çok şirinler*.

Olivia manzarayı seyrederken, suyun derinliklerinden gelen boğuk bir patlama sesiyle sıçradı. Devasa gemi, sarhoş bir adamın sendelemesi gibi aniden yalpaladıktan sonra düzelerek, Olivia'ya doğru uzanan kanalın sakin sularına doğru ilerleyen kocaman bir dalga yarattı, kayalık sahile doğru hareket etti. Olivia birilerinin bağırıldığını duydu, balkonlara fırlayan insanlar geminin yan tarafına bakıyorlardı.

İçgüdüleri ona oradan uzaklaşmasını söylüyordu. Sağ tarafında, iki yüz metre kadar uzağında, yerden birkaç metre yukarıya yapılmış birkaç prefabrik baraka ve çelik bir konteyner vardı. Adımlarını hızlandırarak o tarafa doğru yürümeye başladı. Çelik konteynerlerle aralarında yirmi metre kadar bir mesafe kalmıştı ki, bir şimşek çaktı ve ardından korkunç bir gürültü duyuldu, yerin altında sanki devasa bir kapı hızla çarpılmıştı.

Dönüp bakınca, geminin yanında büyük bir su kütesinin yükseldiğini gördü. Pürüzlü zeminde tökezleye tökezleye çelik konteynerlere doğru koşmaya başladı. Havayı, ellilerde yapılmış filmlerdeki gibi, alçalıp yükselen bir siren sesi sardı. Çığlıklar yükseldi ve ardından bir siren sesi daha duyuldu, sonra gözleri kör eden mavi bir ışık patlaması ve hemen sonra ikinci bir patlama daha, bu sonuncusu Olivia'nın o güne kadar duyduğu tüm seslerden daha gürültülüydü. Olivia'ya çarpan metal ve moloz parçalarıyla dolu büyük bir sıcak hava dalgası onu yüzüstü yere savurdu. Kendi kalp atışları kulaklarında yankılanırken nefes nefese, konteynerlere doğru son birkaç adımı sürünerek geçti. Konteynerin altında bir boşluk vardı, oraya sığınarak tüm vücudunu mümkün olduğunca boşluğa girmeye zorladı. Acı dumandan sakınmaya çalışarak ağzının etrafında elleriyle bir hava sahası yaratıp nefes almaya çabaladı, bir yandan da sakinleşmeye, hiçliğin güvenli kollarında kaybolmaya, samanla dolu karton bir kutudaki kaplumbağalar gibi kış uykusuna yatmaya çalışıyordu.

SAKIN PANİĞE KAPILMA. Birinci kural, hayatta kalmanın başlıca kuralı, her yerde ve her zaman geçerli olan acil durum kuralı Sakın Paniğe Kapılma'ydı. İsterinin zihnini bulandırmasına asla izin vermemeliydi yoksa insan bakmayı, gerçekte ne olduğunu görmeyi ya da yapılması gereken en basit şeyi yapmayı dahi beceremeyebilirdi.

Yıkımın gürültüsü azalıp yerini çığlık ve siren seslerine bırakırken, Olivia gözlerini açıp konteynerin altından etrafa göz gezdirdi.

Olivia'ya çarpan metal ve moloz parçalarıyla dolu büyük bir sıcak hava dalgası onu yüzüstü yere savurdu.

Acı, kara bir duman bulutunun arasından rıhtıma baktığında büyük bir yangın gördü. Olup biteni anlamak zordu, sanki su alev almıştı. Belli belirsiz seçebildiği *OceansAparts* ikiye bölünmüş gibiydi. Bir parçası hâlâ yatay dururken, diğer parçası *Titanik* filmindeki gibi neredeyse dimdik havaya kalkmıştı. İnsanların kimisi güvertede aşağı doğru kayarken tutunacak bir şeyler arıyor, kimisi de doğruca alevlerin göbeğine düşüyordu. Elsie ve Edward'ın balkonun geminin tam ayrılma çizgisindeydi: Artık balkonun bulunduğu yerde, geminin iç kesitini gösteren kocaman bir yarık vardı.

Olivia olduğu yerde beklemeye karar verdi. Manzaraya bakarken, geminin hâlâ yatay duruyormuş gibi görünen parçası dışarı doğru bükülmeye başladı. Olivia'ya yeni bir sıcak hava dalgası çarptı, sanki biri koca bir fırının kapağını açmıştı, geminin gövdesi devasa bir ateş topu haline gelirken bir patlama daha oldu. Olivia bir elinin yandığını hissederken çenesini göğsüne gömdü. Üzerinde kulakları sağır eden bir kükreme vardı. Nefes alış verişlerini düzenlemek için birkaç saniye bekledikten sonra kendi kendine, "Sakin ol, sakın ol, sakın paniğe kapılma, sakın ol," diye tekrar ediyordu. Sığındığı yerden kıvrılarak çıktı, bacaklarının hâlâ kendisini taşıyabildiğini görünce sevindi. Hayatı pahasına koşmaya başladığında ardında patlayan konteynerin gümbürtüsünü duydu.

“İyi misiniz efendim?”

Olivia çömelmiş, kollarını başına siper etmiş, kendisini rıhtıma ve *Oceans Apart*’a karşı koruyan tek katlı bir binanın duvarına yaslanmıştı. Kafasını kaldırıp baktığında gençten bir itfaiye eriyle göz göze geldi.

“Yaralı mısınız?”

“Sanmıyorum.”

“Ayağa kalkabilir misiniz?”

Ayağa kalkar kalkmaz kustu.

“Afedersiniz,” dedi ağzını silerek. “Pek hoş bir davranış değil.”

“Size şu künyeyi takacağım,” dedi Olivia’nın boynuna sarı bir etiket asarak. “Sağlık görevlileri size ulaştıklarında gerekeni yapacaklardır.”

“Bana sorarsanız yapacak bir sürü başka işleri olacak.”

Otoyoldaki ve köprülerdeki trafik felce uğramıştı. Şehirde her şey durmuştu. Havayı siren sesleri doldurmuştu. Her yönden onlara doğru uçan helikopterler vardı.

Adam bir su şişesi çıkardı. Olivia şişeden küçük bir yudum alıp adama geri verdi.

“Sizde kalsın.”

“Hayır, sizde kalsın.” Olivia başıyla gemiyi işaret ederek. “Siz oraya dönün. Ben iyiyim.” dedi.

“Emin misiniz?”

“Eminim.”

Duvara yaslanıp üstüne başına baktı. İs içinde kapkara olmuştu. Sol elinin üstü yanmıştı, gerçi canı çok da acıımıyordu. Yavaşça saçlarını yokladı. İyice gevrekleşmiş olsalar da hâlâ yerindeydiler – peroksit yüzünden tüm kıllarının yanmamış olması başlı başına bir mucizeydi. Gözleri acıyordu. Her tarafta parçalanmış metal ve moloz yığınları vardı, bir sürü yerden alevler yükseliyordu. *Her şey çok açık*, diye düşündü, *son derece basit. Suyu girip Edward' la Elsie' yi bulacağım ve onları kıyıya çıkaracağım.*

Olivia binanın köşesinden döndü, bir an için açık denize, marinadaki yatlara ve mavi gökyüzüne baktı. Dönüp tekrar *Oceans Apart*'a baktığında kendini televizyondaki bir tatil programından bir felaket filmine geçmiş gibi hissetti. Geminin dik duran yarısı suları köpürterek hızla batıyordu. Diğer yarısının gövde kısmında kocaman kara bir delik vardı ve o da yan yatmaktaydı. Oradan hâlâ duman ve alevler yükseliyordu. Kanalin üzerinde yer yer yanan molozlar yüzüyordu. Gerçeküstü bu kıyım sahnesinde ölü insan bedenleri, ölü köpekbalıkları ve ölü balıklar birbirine karışmıştı. İtfaiyeciler alevlere köpük sıkmaya çalışırken cesetler ortalıkta yüzüyordu.

Sağlık görevlileri olay yerine ulaşmış, bir acil sağlık istasyonu kuruyorlardı. Olivia, sahile yakın bir yerde suda bir adam olduğunu görebiliyordu. Adamın sadece kafası görünüyordu, ağzı kocaman açılmıştı. Adam panik içinde sahile bakarken suya battı. Olivia spor ayakkabılarını bir kenara fırlattı, eşofmanını çıkardı ve suya girdi. Sıcak çamur ayak parmaklarının arasından yavaşça kayarak yükseliyordu. Su da sıcak, kirli ve yoğundu. Adamın gözden kaybolduğu yere yaklaştığında derin bir nefes alıp duygularını kontrol altına aldı ve suyun altına daldı. Hiçbir şey göremiyordu, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir süre boyunca bu kirli bula macın içindeki işkenceli arayışına devam etti ve nihayet adamı buldu. Bilinci gelip giden adam bayağı irikıyım biriydi. Olivia tekrar daldı, adamın belini iki yanından kavradı ve onu çekerek yüzeye çıkardı. Sonra bir an için onu bırakarak kendisi de açık havaya ulaş-

tı, adamın kafasını tekrar yakaladı. Burnunu tutup ona hayat öpücüğü vermeye çalıştı, ancak hem onu hem de kendini su üstünde tutmak çok zordu. Sahile dönüp el salladıktan sonra tekrar denedi. Adam, kocaman, zorlu bir nefes aldı, öksürerek boğazındaki suyu ve pisliği püskürttükten sonra kustu. Olivia adamın çıkardıklarını eliyle uzaklaştırdı, kendisine öğretildiği gibi koluyla adamın boyuna sarılarak onu kıyıya doğru sürüklemeye başladı. Kıyıya varmadan, sağlık görevlileri onu karşılayıp adamı kollarından aldılar.

Dönüp kanala baktı. Su yüzeyinde, enkazdan kurtulan bir sürü başka insan var gibi görünüyordu. Kıyıya bir dalgıç ekibi gelmişti. Olivia sendeleyerek dalgıçların bulunduğu yere doğru ilerledi. Kimse onu fark etmedi. Onlardan bir maske, palet ve can yeleği istedi. Konuştuğu adam bir saniyeliğine dönüp ona baktı.

“Siz iyi misiniz?”

“Evet. İyiyim. Ben dalgıcım.”

“Oksijen tüpü ister misiniz?”

Olivia kafasını salladı. “Oksijen tüpüne gerek yok. Ben böylesini seviyorum.”

Her ikisi de, insanı isteriye sevk eden korkunç bir dehşetin eşğinde, kısa bir süre için birbirlerine baktılar.

“Dalgıçlık sertifikanız var mı?”

“Evet, ama yüzeye yakın çalışsam daha iyi olur sanırım. Gene de bir dalgıca daha ihtiyacınız olursa beni çağırın.”

“Tamam, alın,” dedi, ona paletleri, tüpleri ve düdüklü can yeleğini uzatarak. “Yardıma ihtiyacınız olursa düdüğü çalmanız yeterli.”

Olivia tekrar suya doğru yürüdü, yeleği giydi, regülatörüne üfleyerek kaburgalarına baskı uyguladığını hissedinceye kadar onu şişirdi, sonra havanın bir kısmının dışarı çıkmasını sağladı. Boğazında acı bir tat hissedince kusacak gibi oldu. Elsie ve Edward’ı bulabileceğini düşünüyordu çünkü batmadan hemen önce geminin sahile bakan tarafındaki güvertedeydiler. Onlarla yeni tanışmış olmasına rağmen onun için evinin rahatlığını ve sıcaklığını beraberlerinde getirmişlerdi. Belli belirsiz, onlara yardım etmeye çalışmanın,

tuhaf da olsa bir tür geçmişiyi iyileştirme girişimi olduğunun farkına vardı. Onları bulup kurtarabilirse, bu olay, geçmişindeki travma üzerinde bir tür simya etkisi yaratacak ve sanki her şey düzelecekti.

Olivia çok sayıda insanı kıyıya ulaştırdı, kaç kişiyi kurtardığını bilmiyordu. Kendini otomatik pilota bağlanmış gibi hissediyor, tüm bunların hiçbirisi gerçek değilmiş gibi geliyordu ona. Bir kadını kurtarmada çok geç kalmıştı; kadının suyun altına daldığını, sonra tekrar çıktığını, sonra tekrar battığını görmüştü. Olivia onu tekrar yüze çıkardığında kadının yüzü morarmaya yüz tutmuş, ağzının ve burnunun kıyıları köpürmüştü. Olivia, yeleğini şişirmek için regülatörü üflemiş, kadının burnunu ve mavi-beyaz arası dudaklarını temizlemiş, ona hayat öpücüğü vermeye başlamıştı. Kadının boynunda, hâlâ altın yaldızlı zincirinin ucundaki güneş gözlükleri asılıydı, üstünde kırmızı ve beyaz bir bornoz vardı. Üçüncü nefesten sonra kadın öksürdü, bir an onun için her şey yoluna girecekmiş gibi göründüyse de Olivia kadını kıyıya doğru sürüklerken onun öldüğünü hissetti. Bu, çok garip bir duyguydu. Hafif bir ürpermenin ardından sonra gelen hiçlik. Sağlık görevlileri kalp masajı uygulamak üzere kadını aldılar ama Olivia bunun artık yararsız olduğunu biliyordu.

Bitkinliğini aniden yoğun bir şekilde hissederek bir ağacın altına çöktü. Sağlık görevlilerinden biri elinde suyla yanına geldi, pantolonunu ona tekrar giydirdi, omuzlarına bir battaniye koyarak ellerini ovuşturdu. Sağlık merkezine gitmesinin iyi olacağını söyleyerek Olivia'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Yürürlerken, Olivia'nın pantolonunun cebindeki telefonu çaldı.

“Hey, Olivia. Dinle, *OceansApart*...”

“Selam, Barry,” dedi bitkin bir sesle. “*OceansApart* ortadan ikiye ayrıldı, diyeceksin herhalde.”

“Dinle, olay yerinde misin? Bize neler söyleyebilirsin?”

Konuşmasını ikide bir kesen Barry'ye gereken bilgiyi verdi. Sağlık görevlilerinden, dalgıçlardan ve polisten duyduklarını, kıyıya çıkardığı insanların anlattığı bölük pörçük bilgileri anlattı.

“Güzel. Hiç görgü tanığı var mı? Hadi, neredesin? Bana oradan birilerini bulabilir misin? Olay yerinden birilerini?”

Onu oraya getiren sağlık görevlisiyle göz göze geldi. Adam telefonu Olivia’nın elinden aldı, birkaç saniye dinledikten sonra, “Sizinizden hergelenin teki olduğunuz anlaşıyor bayım,” dedi ve telefonu, Barry’nin yüzüne kapatıp Olivia’ya uzattı.

Olivia, sağlık görevlilerinin, hayati fonksiyonlarını kontrol etmesine ve elindeki yanığı sarmalarına izin verdi. Bir parça ekmek yedi ve su kaybını önleyici bir hap yuttu. Sonra omuzlarında bir battaniyeyle ayağa kalkıp etrafta dolaştı. Geçici yardım merkezinde feci halde yanmış, boğulmaktan kıl payı kurtulmuş ya da başlarına ikisi birden gelmiş insanlar vardı. Sonra kumral bir kadının sedyeyyle içeri taşındığını gördü. Olivia, şu son birkaç saatte olanların, geçmişin acılarını tekrar canlandırdığını hissedip için için kavularak orada öylece kalakaldı – sanki eski bir yarayı sert bir yüzeye çarpmıştı. Boş bir köşe buldu, battaniyeyi üzerine çekti ve kıvrılarak tortop oldu. Uzunca bir süre sonra, doğruldu, yumruğuyla yüzünü ovuşturdu.

Bir ses, “İyi misin şekerim? Bir fincan çay ister misin?” diyor-du.

“Ay, kızcağız için bu biraz sert olur gibi görünüyor aşkım. İçine biraz daha süt kat.”

Olivia kafasını kaldırıp baktığında karşısında duran ve ona doğru bir tepsi uzatmış olan Elsie’yle Edward’ı gördü.

Karanlık çöktüğünde Olivia sarsak adımlarla Delano'nun lobisine dönmüştü; üzerine yapışmış olan çamur, kan, moloz, yosun ve Tanrı bilir başka nelerle, kendini otelin anlaşılmaz mobilyalarından biri gibi hissediyordu. Sırtında bir lamba ya da sandalyeyle dört ayağının üzerine çökmüş olduğunu hayal etti. Sendeleyerek resepsiyon masasına doğru ilerledi, etrafını zorlukla seçebiliyordu.

"Anahtarlarımı alabilir miyim lütfen? Ben Olivia Joules, 703 numaralı oda," dedi boğuk bir sesle.

"Aman Tanrım. Aman TANRIM," diye haykırdı resepsiyonist. "Hastaneyi arayacağım. Acil servisi arayacağım, derhal."

"Hayır, hayır. Ben iyiyim, gerçekten. Sadece... sadece anahtarımı istiyorum, bir de biraz... biraz..." Anahtarını sımsıkı tutup dönerek asansörü aradı. Asansörün nerede olduğunu göremiyordu. Az sonra yakışıklı kat görevlisinin onu tuttuğunu farketti, biraz daha sonra yanında iki kat görevlisi olmuştu, sonra her şey bembeyaz oldu.

Uyandığında bir an için hiçbir şey hatırlayamadı, sonra felaketin anıları karmakarışık bir görüntü yumağı halinde bilincine saldırdı; duman, metal, sıcak, su, ölülerin nemli soğuk tenleri, ona dökülen boğulmuş insanların vücutları. Gözlerini açtı. Bir hastanedeydi. Yatağının yanında yanıp sönen kırmızı ışığın dışında odadaki her şey bembeyazdı. Bir hastane yatağında yatan on dört yaşındaki Rachel Pixley olmuştu gene... yaya geçidinc bakarken, gazete bayinden aldığı bir *Cosmopolitan* dergisi ve çikolatalı fındık paketiyle

koşuyordu. Anne babasına yetişmek için koşuyordu. Bir çığlık ve acı bir fren sesi... Gözlerini kapattı, İkiz Kuleler yıkıldıktan sonra televizyonda gördüğü bir kadını düşündü; Brooklyn’li tıknaz bir kadını. Bir oğul kaybetmişti ve sert konuşuyordu, “Eskiden kin gut-tüğümü ve intikam isteyeceğimi sanırdım ama artık, ‘dünya nasıl bu kadar... zalim olabiliyor?’ diye düşünüyorum sadece.” “Zalim” kelimesini söylerken kadının sesi çatallaşmıştı.

Olivia, tekrar uyandığında hastanede değil de Delano’da olduğunu ve yanıp sönmekte olan kırmızı ışığın, kalp atışlarını görüntüleyen cihazdan değil de telefonun mesaj ışığından geldiğini fark etti.

“Selam Olivia! Umarım çok erken bir saatte aramamışımdır. Ben, Sally Hawkins’in *Elan* ofisinden Imogen. Artist özentileri hakkındaki fikirlerini yazdığın mesajı aldık, bizi bir de Century Halkla İlişkiler’den Melissa aradı. Evet, Sally haberi yapmanı istiyor. Seyahati ayarlayacağız. Uyandığında bizi ara. Ah, bir de *Oceans Apart* konusunda iyi şanslar dilerim.”

“Selam, ben Melissa. Editörünüzle görüştüm. Hollywood’da, Standart Otel’inde önümüzdeki haftalarda oyuncu seçmeleri yapacağız, bu yüzden bize katılabilmenizi canı gönülden istiyorum.”

“Olivia? Ben Pierre Ferramo. Lobideyim. Herhalde sen de şu anda randevumuz için aşağı geliyorsundur?”

“Olivia? Ben Pierre Ferramo, saat dokuz on beş. Seni terasta bekliyor olacağım.”

“Olivia, görünüşe göre beni unutmuşsun. Korkunç bir felaket oldu, belki de duymuşsundur. Birazdan seni tekrar arayacağım.”

“Olivia, aman Tanrım. Ben *Elan*’dan Imogen. Aman Tanrım. Ara bizi. Aman Tanrım.”

“Olivia, ben Kate. O geminin yakınlarında bir yerlerde olmadığını umuyorum sadece. Ara beni.”

Otel resepsiyonu, doktor, Kate, Pierre’den başka mesaj yoktu. Gene Kate. Sonra yine Barry.

“Olivia neredesin? Dinle, tekrar olay yerine gidebilir misin?

Oranın saatiyle saat altı on beşte rıhtımda bir basın toplantısı olacak. Orayla bağlantımız var zaten. Senden sadece birkaç kişiyle görüşmeni istiyorum, sonra da hayatta kalanlar ve aileleriyle konuşmak için hastaneye gidersin. Ara beni.”

Uzaktan kumandaya uzandı, CNN’i açtı ve başını tekrar yastığa koydu.

“Şimdi Miami’deki OceansApart’tan gelen yeni haberler. Can kaybı artmaya devam ederken, olay yerinde araştırma yapan yetkililer, patlamaya muhtemelen patlayıcılarla dolu, Japon yapımı bir denizaltının sebep olmuş olabileceğini gösteren deliller bulunduğunu söylediler. Denizaltı canlı bombalarca kumanda edilmiş olabilir. Tekrar ediyoruz, OceansApart’taki korkunç patlamanın, gemiye intihar saldırısı düzenleyen teröristlerin işi olduğunu gösteren deliller var.”

Ekranın alt kısmında: “OceansApart patlaması: 215 ölü, 189 yaralı, 200 kayıp. Terör paniği,” yazısı kayıyordu.

Hantal hantal yataktan çıktı, masanın üzerinde açık duran dizüstü bilgisayara doğru ilerledi ve bir tuşa bastı. Hiçbir şey olmadı. Ekrana baktı. Fişi takılı, nasıl bıraktıysa öyle duruyordu. Bilgisayarı kapatmamıştı ki. Odadan çıkarken, her zaman yaptığı gibi sadece sabit diski kapatmıştı. Herhangi bir tuşa dokunduğunda tekrar çalışmaya başlaması gerekirdi.

Elindeki acıyı ve sızlayan eklemlerini umursamadan perdeleri açtı, odayı dolduran bembeyaz ışık gözlerini kamaştırdı, odaya şöyle bir göz gezdirdi. Dolaba gitti, elbiseleri karıştırdı, sonra çekmeceyi açarak içindekileri kontrol etti. Louis Vuitton marka çantasını aldı. Kredi kartları, acil durum kutusu, kartvizitler; yerli yerindeydi—doğrulamak için bir rafa tutundu— ama konuk listesi gitmişti, partiden aşırıldığı konuk listesi.

Banyoya doğru sendeleyerek ilerledi, lavabonun yanındaki telefonu aldı ve resepsiyonu aradı.

“Ben Olivia Jules.”

“Bayan Jules, nasılsınız? Size bir sürü telefon geldi. Doktor en

kısa zamanda kendisine ulaşmanız için bizimle... Hayır efendim. Otel personelinden başka kimsenin odanıza girmesine izin vermeziz. Oda temizliği için elbette, odayı temizlemiş olmalılar ama...”

Olivia aynada kendine baktı. Kafasının bir tarafındaki saçları kıvrılarak havalanmıştı. Saç fırçasına uzandı. Saç fırçasında bir adet, upuzun siyah bir saç teli vardı.

“Oda temizlikçisidir, salak.”

Olivia banyo zeminine oturmuş, telefonu kulağına dayamış, Kate’in sesine sığınmış, çok korkmuştu.

“Ama kadın niye benim saç fırçamı kullansın ki?” Olivia fısıltıyla konuşuyordu.

“Bilirsin işte, aynaya bakarsın saçların dağılmıştır. Eh, oda temizlikçileri de insan sonuçta.”

“Peki bilgisayarı kapatmasına ne diyeceksin?”

“Belki yanlışlıkla kablosuna falan basmıştır.”

“Birileri yanlışlıkla kablosuna bastığı için kapanmış olsaydı, tekrar açtığımda ‘bilgisayarınız düzgün bir şekilde kapatılmadı’ derdi.”

“Olivia, hem yorgunluktan bitmişsin hem de şoktasın. Yatağa gir, biraz daha uyu, sonra eve dön. Ondan sonra konuk listesini muhtemelen cebinde bulursun.”

“Kate,” dedi kibirli bir edayla, “cebim falan *yoktu* benim.”

“Bir partinin konuk listesini çalmak için kimse kimsenin odasına girmez. Git biraz uyu.”

Olivia’nın gözü partide giydiği dar elbiseye ilişti, fırlattığı yerde, sandalyenin üzerinde duruyordu. Cepmiş. Ama. Ah. Aslında elbisenin yan tarafında bir cep olduğunu hatırlayınca biraz utandı. Cep değil de cebe benzeyen bir *kısım*. Tekrar aldı. Konuk listesi orada, elbisenin o kısmına sıkıştırılmış duruyordu.

Masaya oturup kafasını kollarıyla sardı. Kendini, kafası karışmış, bitkin, korkmuş ve yalnız hissediyordu. Rahatlatılmak istiyordu. Birilerinin ona şefkat göstermesini istiyordu. Masanın üzerindeki kartlara uzanıp oradan bir numara çevirdi.

“Merhaba.” Bu bir kadın sesiydi, Batı Yakası’na özgü yayvan bir konuşma.

“Pierre’le görüşebilir miyim lütfen?”

“Pierre buralarda değil. Kim arıyordu?” Konuşan, Suraya denen ve durmadan saçlarını savuran kadındı.

“Ben Olivia Joules. Bu sabah kendisiyle bir randevumuz vardı ama...”

“Anladım. Bir notunuz var mıydı acaba?”

“Sadece, şey, eee, buluşmayı kaçırdığım için özür dileyecektim. *OceansApart* havaya uçtuğunda ben de rıhtımdaydım da.”

“Ya öyle mi! Tanrım, ne berbat bir şeydi.”

Berbat mı?

“Pierre’in dönüşü yakın mıdır?”

“Hayır, şehirden ayrılmak zorunda kaldı.” Kadının ses tonunda bir gariplik vardı.

“Miami’den ayrıldı mı? Bugün mü?”

“Evet. Los Angeles’da acil bir işi vardı. Film için oyuncu seçmeleri var. Mesaj bırakmak ister misiniz?”

“Aradığımı, ee, bir de buluşma konusunda üzgün olduğumu söylerseniz sevinirim. Teşekkürler.”

Olivia telefonu kapattı ve yatağın kenarına oturdu; kâğıdı yumruğunun arasında sıkıca tutmuş, görmeyen gözlerini ileriye dikmiş, bir önceki geceyi düşünüyordu: Çatıda, *OceansApart* hikâyesini, Elsie ve Edward’la olan sabahki randevusunu anlatırken Ferramo’nun nasıl üzerine doğru eğilerek ona yaklaştığını hatırladı.

“Bunun hiç de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum...” Nefesi yanağını okşuyordu – “çünkü yarın sabah... benimle kahvaltı edeceğini umuyorum.”

Ahizeyi kaldırıp *Elan*’ı aradı.

“İmogen? Ben Olivia. İyiyim. Dinle, Los Angeles’a gidip artist özentilerinin hikâyesini hazırlamak istiyorum. Hemen. Mümkün olan en kısa sürede. Bana ilk uçakta yer ayırttın.”

Olivia, yukarıdan Arizona'ya bakarken, batmakta olan güneş çölü kıızıla boyuyordu. Büyük Kanyon'un büyük yarığı çoktan karanlıklara gömülmüştü. Daha önce üzerlerinden geçtiği, Afrika'daki, Arabistan'daki tüm çölleri ve gördüğü diğer yerleri düşündü. Aniden onun hayatına dokunan bu dağınık savaşı; bu savaşın çölle, tarihe uzanan ve ordularla ya da gürültüyle alt edilmesi mümkün olmayan gerçek ya da uydurma nedenlerini düşündü. Merak ediyordu: *Pierre Ferramo, o gece onu öptüğünde geminin havaya uça-
cağını biliyor muydu?*

Los Angeles

Peki Pierre'in, Hollywood'da ne işi vardı? Taksi sarsılarak, tepeye uzanan yoldaki çukurlara bata çıka yol alırken, Olivia, pencereyi açıp Los Angeles'a her gelişinde hissettiği belli belirsiz kanunsuzluğun tadını çıkardı. Burada her şey fazlasıyla yüzeyseldi. Kafasını kaldırıp yolun iki yanına sıralanmış reklam panolarına baktı: "Yeni bir kariyer arayışında mısınız? Film yıldızı olun! Los Angeles şerifiyle bağlantı kurun." "Rehabilitasyon merkezinden döndük, artık parti vermeye hazırız," diyordu bir TV magazininin reklamı. Bir otobüs durağındaki bankın arkasında, sırttan kabarık saçlı bir emlakçının afişinde: "Valerie Babajian: Los Angeles'daki emlakçınız," yazılıydı. Başka bir panodaki radyo istasyonu reklamında sadece, "Jennifer Lopez'in erkek kardeşi, George," yazısı vardı, görünüşe bakılırsa aslında hiçbir şeyin reklamını yapmayan bir başkasındaysa, Jessica Rabbit'i andıran vücut hatlarıyla dar pembe elbise, sarışın bir kadın resmi vardı. Resmin altına dev gibi harflerle, "Angelyne," yazılmıştı.

"Angelyne bir oyuncu mu?" diye sordu taksi şoförüne.

"Angelyne mi? Yok, değil." Güldü. "Kadın kendisi için böyle afişler yaptırıyor, sonra partiler düzenliyor, ne yapıp edip ortalıkta görüntüleniyor. Yıllardır böyle."

Pierre buradan nefret ediyor olmalı, diye düşündü. Alacakaranlığı delen şehrin ışıkları arasında, bulanık yeşillerin sardığı tepele-

re doğru yaklaşırlarken, yan tarafında yüksek bir direğe asılı Davut yıldızı bulunan Cedars-Sina Dağı Sağlık Merkezi'nin yanından geçtiler.

“Onun burada ne aradığını biliyorum,” dedi kendi kendine aniden. “Artist özentilerinin oynayacağı film hikâye. Adamlar Los Angeles’a saldırmaya hazırlanıyorlar.”

Zihni, alışıldığı gibi dördüncü vitese geçmiş, yeni bir kurgu üzerinde çalışmaya başlamıştı bile: Runyon Kanyonu'nun tepesindeki köpek çiftliğinden fırlatılan ve Fox film stüdyolarına doğru dalışa geçen füzeler, *American Idol* dizisinin finalinde intihar saldırıları, kanalizasyon sisteminde hızla ilerleyen ve elle kumanda edilen torpidolar. Az daha CNN'i arayıp isimsiz bir ihbarda bulunacaktı. “*O yakışıklı, o seksi ve o hepimizi havaya uçurmayı planlıyor: Pierre Ferramo...*”

Sunset Bulvarı'ndaki Standart Otel'i'nin tabelası, bir harabeyle karşılaşacağına işaret edercesine baş aşağı duruyordu. Bir zamanlar huzur evi olan otel, kısa süre önce, eski moda bir Hollywood tapınağı haline getirilmişti. Eski müşterileriyle yenileri arasındaki farklılık etkileyiciydi. Olivia, her biri cep telefonu ile konuşan bu kadar güzel genç insanı bir arada hiç görmemişti. Bikini üstleriyle asker pantolonlar, akarcasına dalgalanan elbiseler ya da kemerleri bellerinin beş altı santim yukarısında duran kot pantolonlar giymiş, kıscak boylu kızlar; tıraşlı kafalı, keçi sakallı, sahip oldukları her şeyi gösteren daracık kotlar ya da ağırları diz seviyesinde duran çuval gibi pantolonlar giymiş çocuklar vardı. Tabureye benzeyen şeffaf plastikten sandalyeler yukarıdan sarkan zincirlere asılmıştı. Zemin, duvarlar ve tavan kaba tüylü halılarla kaplıydı. Havuzun girişinde duran masada biri DJ'lik yapıyordu. Resepsiyon masasının arkasındaki duvarda, üzerinde sadece beyaz iç çamaşırları olan bir kız, cam bir bölmede oturmuş, kitap okuyordu. Olivia kendini yetmişlik şişko bir akademisyen gibi hissetti, sanki az sonra ondan orayı terk edip yolun aşağısındaki Standart-altı insanların kaldığı otele gitmesini isteyeceklerdi.

Resepsiyonist, Melissa'nın, ona Los Angeles'a hoş geldin di-

yen, oyuncu seçmelerinin sabah başlayacağını ve ekibin, barla lobi dolaylarında kolaylıkla fark edilebileceğini açıklayan mesajını verdi. Yine bir kat görevlisi, eşyasının azlığına rağmen ona odasına kadar eşlik etmek konusunda ısrarcı davrandı. Adamın kafası, Olivia'ya çocuklar için üretilmiş, metal malzemeleri kullanarak bir yüze bıyık ve sakal yapılabilen manyetik oyuncakları hatırlattı. Çocuğun –aslında adamın demek daha doğrudu– siyah boyalı saçları, bir keçi sakalı, uzun favorileri ve siyah çerçeveli küçük bir gözlüğü vardı. Komik görünüyordu. Neredeyse göbeğine kadar düğmeleri açık olan gömleğinin altından Action-man'inki gibi yapılı göğüs fırlamıştı.

Adam, odanın kapısını açtı. Odada, turuncu karo döşeli bir banyo, alçak bir yatak, parlak mavi bir zemin ve gümüş rengi bir armut koltuk vardı. *Belki de daireyi beyaza boyamamalıyım*, diye düşündü Olivia. *Belki de daireyi yetmişlerdeki gibi capcanlı renklerle donatmalı, bir de şeffaf plastikten bir tabure...*

“Odayı nasıl buldunuz?” diye sordu kat görevlisi.

“*Barbarella* dizisinin setine benziyor burası,” diye mırıldandı.

“Ben doğmadan önce çekilmiş herhalde, adını hiç duymadım,” dedi çocuk.

Terbiyesiz hergele. Kesinlikle otuzlarındaydı. Alnına dökülen yeni moda saçlarına hiç de uymayan zeki, parlak mavi gözleri vardı. Olivia'nın çantasını bir kese kâğıdı tutarmış gibi kaldırıp yatağın üzerine bıraktı. Vücudu da saçlarına uymuyordu. Neyse burası Los Angeles'tı işte: Kat görevlisi/aktör/vücut sporcusu/zekâ küpü ya da her neyse.

“Peki,” dedi pencereyi perde gibi tutup açarak. İçeriye acayip bir gürültü doldu. Aşağıda, havuz çevresi tam gaz parti modundaydı, ısı lambaları ışıltıyor, müziğin gürültülü ritmi kulakları tırmalıyordu. Manzaranın gerisinde Los Angeles göğünün ufuk çizgisi seçiliyordu: Aydınlatılmış bir palmiye ağacı, ışıklı bir mücevher kutusu gibi görünen EL MIRADOR DAİRELERİ yazılı neon ışıklı bir tabela.

“Görünüşe göre bayağı dinleneceğim,” dedi Olivia.

“Nereden geliyorsunuz?”

“Miami’den.”

Olivia’nın elini, otoriter bir edayla sıkıca kavrayarak yanık yaralarını bir doktor gibi dikkatle inceledi.

“Fondü mü yapıyordunuz?”

“Yorkshire Pudingi yapıyordum.”

“Peki ne oldu?”

“Yaktım.”

“Sizi Los Angeles’a hangi rüzgâr attı acaba?”

“Gizemli bir hava lafının sizin için bir anlamı var mı?”

Kısa bir kahkaha attı adam. “Aksanınız hoşuma gitti,” dedi.

“Benim geldiğim yerde böyle konuşulur.”

“Burada mı çalışıyorsunuz? Oyuncu musunuz yoksa?”

“Hayır. Peki sizin burada ne işiniz var?”

“Kat görevlisi olarak çalışıyorum. Daha sonra birlikte bir şeyler içmeye ne dersiniz?”

“Hayır derim.”

“Tamam. Sizin için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?”

Evet, sızlayan kemiklerime mis kokulu yağlar sür, yanan zavallı elimin sargılarını değiştir, seni gidi muhteşem, güçlü, entelektüel görünümlü çam yarması.

“Böyle iyi teşekkürler.”

“Tamam o zaman. Dinlenin biraz.”

Adamın gidişini izledikten sonra kapıyı arkasından kapatıp kilitledi ve kapının zincirini taktı. Kendini yabancı bir ülkeye iş seyahatine çıkmış evcimen bir aile babası gibi hissetmeye başlamıştı: Etrafı saran genç yavrular, onu yolundan alıkoymak için... ne yolu? Aktrisler hakkında yazacağı bir makale mi yoldu? Hayır. Değil. Buraya gelişinin bir sebebi vardı. Belki araştırmacı bir gazetecilik görevi – kesinlikle bir görevdi işte.

Eşyalarını çıkararak odaya yerleştirdi. Değerli olanlarını çekmeye tıktı, bir an düşünceye daldı, sonra Angel Dust marka parlak pudra kutusunu çıkardı. Bu, çok iyi bir üründü, cilde ışığı yansıtan ipeksi bir parlaklık kazandırıyordu. James Bond’un yaptığı gibi

tüm çekmecelerin tutacaklarına pudra pamuğunu hafifçe dokundurdu. Aslında James Bond olsa çekmece tutamaklarına ışığı yansıtan ipeksi bir pudra sürmezdi herhalde. Aman her neyse.

CNN'i açtı.

“Ana haber başlıkları tekrarı: Ölü sayısı bir yandan artarken, Miami’de dün iki yüzden fazla insanın hayatına mal olan OceansApart patlamasının ardında El Kaide örgütünün olduğuna inanılıyor. Şu anki ölü sayısı 215, 475 yaralının dışında 250 de kayıp var. Mesanenizin yeterince çalışmamasından mı şikâyetçisiniz?...”

Görüntü anlaşılabilir bir şekilde değişerek ekranda, bir oda dolu su insana vals yapmayı gösteren kır saçlı bir kadın belirdi. Olivia öfkeyle televizyonu kapattı. Neden insana haberlerin bittiğine ve kesintisiz reklam bombardımanının başlayacağına dair bir işaret vermezlerdi ki?

Aşağıyı arayıp *Sunday Times*’ın Londra baskısının gelip gelmediğini sordu. Gazetenin ancak yarın öğleden sonra gelebileceğini söylediler. Dizüstü bilgisayarını açıp haberlere internetten bakmaya karar verdi.

Dev bir başlık atılmıştı: OCEANSAPART, İSMİ GİBİ ORTADAN İKİYE AYRILDI. Başlık için onun fikrini kullanmışlardı! Kendi ismini görmek için heyecanla sayfayı taradı. En üstteki isimler Dave Rufford ve Kate O’Neill’di. Kate! Peki ya onun ismi neredeydi? Yazıda bir sürü insanın ifadesine yer verilmiş, tüm paragraflar onun anlattıklarına göre yazılmıştı. Onun ismini alta koymuş olabilirlerdi. Aşağıda, “*Sunday Times* yazarlarının diğer ifadeleri” yazılıydı. Olivia Joules ismi için bir arama yaptı. Hiçbir yerde ismi geçmiyordu.

“Ah, lanet olsun,” dedi sonunda. “Neyse, en azından ölmedim. Hem Elsie ve Edward da ölmedi.” Fransız tarzı kapıları açınca havuzdaki eğlencenin gürültüsü daha da arttı, masaya oturdu. Onu, kuzeyli Protestanların iş ahlakından kurtaran şey, gene kuzeyli Protestanların iş ahlakı olmuştu. Olivia kendini korumak için işe asılırdı, bu onun için acil durum ihtiyaç kutusu gibi bir şeydi.

Gece yarısı arkasına yaslandı, gerindi ve bunu sıradan bir gün

olarak değerlendirmeye karar verdi. Masanın üstü Miami'den kalma döküntülerle kaplıydı: Parti listesi, kartvizitler, kredi kartı sliplerinin arkasına karalanmış telefon numaraları, hiçbir anlamı olmayan bağlantılardan bir sonuç çıkarmak için çizilmiş olan bir şema.

Favorilerim listesindeki Avizon.com adresini tıkladı. Bu, "Aktрисler Los Angeles" kelimeleriyle yaptığı arama sonucu ulaştığı 764.000 sayfanın arasında bulduğu, düşük ücretli aktris/model ajansına ait bir internet sitesiydi. Birbirine dehşet verici bir şekilde benzeyen, film yapımcılarının bakıp beğenmeleri ve diğer tüm insanların bakıp mastürbasyon yapmaları için, kameraya baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarını uzatmış bir sayfa dolusu Kirsten'ler, Kelley'ler ve Kim'lerin arasında Kimberley Alford da vardı. Kimberley'nin burnuna tıklayınca, kadının künyesiyle tam sayfa seksi bir resmi açıldı.

Modellik seviyesi: Profesyonel

Oyunculuk seviyesi: Profesyonel

Etnik Görünümü: Cherokee Kızılderilisi/Romen

Altında da göğüs, bel, ayakkabı ölçüleri, diş durumu ("kusursuz").

Profesyonel becerileri: Roller Skate, step dansçısı, beş dil konuşuyor. Amigo takımının şefiyken aldığı üniformasını hâlâ saklıyor.

Onun da altında Kimberley'in dört satırlık kişisel mesajı vardı:

"Tam anlamıyla on parmağında on marifet dedikleri kadınlar-danım. Şarkı söyleyebilir, dans edebilir, oyunculuk ve modellik yapabilir, gitar çalabilirim! Doğru yoldayım ve yıldızlığa açılan kapının açılmasını bekliyorum. Oyunculuk benim ruhumda var. Babam yirmi beş yıl akademinin ışıkçılığını yaptı. Spot ışığını bana çevirirseniz sizi uçururum!"

Olivia kafasını sallayarak Travis Brancato'ya, kurt gözlü aktör özentisine döndü. Adamın künyesindeki adres Olivia'yı Kuşatılmış Bölge adlı bir web sayfasına götürdü, bahtsız Travis'ten orada "yaşam tarzı bütçe uzmanı" olarak bahsediliyordu:

Kuşatılmış Bölge nedir?

Kuşatılmış Bölge, dünyayı yerinden oynatan, değer arttırmaya dayalı teşebbüslerle üretilmiş bir arabirimdir. Kuşatılmış Bölge, eşi benzeri olmayan, yaşam kalitesini arttırıcı program sayesinde, müşterilerinin niteliksel yaşam tarzı gelirlerini onlara en çok hazzı kazandıracak yatırımlara dönüştürebiliyor.

Müşteriler; paranın nereye harcandığı ve yönlendirildiği konularında önerilerde bulunması, nitelikli alanlar, deneyimler, mallar ve hizmetler satın almada pazarlık yapması için Kuşatılmış Bölge'nin yıllık en az 500.000 dolarlarını yönetmesine izin veriyorlar.

Basit gösteri biletlerinden büyük sportif olaylara, galalara ya da ödül törenlerine, Floyd'un çok az duyulmuş ilk stüdyo kayıtlarının bir kopyasına, Paris'te yeni açılan en sıkı restoranlardan birine kadar, Los Angeles'ın en büyük CEO'larından, film oyuncularından, film yapımcılarından ve stüdyo yetkililerinden birçoğu Kuşatılmış Bölge'nin sunduğu ve bilimsel yöntemlere dayanan haz arttırıcı arabirimin keyfini şimdiden sürüyor.

Olivia ekranın önünden geri çekilip sıırıttı. Görünüşe göre olayın ana fikri, müşterilerin Travis'e harcaması için yıllık yarım milyon dolar vermeleri ve karşılığında da kendilerine arada bir maç bileti ya da bedava CD gönderilmesiydi. Kuşatılmış Bölge'nin yirmi dört saat aranabilen telefonunu çevirdiğinde, Olivia sadece bir telesekreterle karşılaştı. Belli ki, tüm yaşam tarzı uzmanları, yazılım bilimine dayalı artırım işinde yüz binlerce doların yönetilmesiyle o kadar meşgullerdi ki, telefonu bile açamıyorlardı.

Google'da tekrar Ferramo'yu aradı. Hiçbir şey çıkmadı.

Standart Oteli'nin bar kısmına çöl havası verilmeye çalışılmıştı, duvarlar tavandan tabana joshua ağacı süsleriyle, zeminse mantarla kaplanmıştı, lambalar da dev çöl çiçekleri gibiydi. Tavandan iki tane balık -nedense- sarkıyordu. Olivia oturarak sabah kahvesinin ve havuzdan yansıyarak içeri dolan güneşin keyfini çıkardı. Seçmeler başlamak üzereydi. Kalın asker pantolonu ve yünlü şapkasıyla sıcakta terleyen bir genç, elinde yazı tahtası, yüzünde de son derece şaşkın bir ifadeyle kızların arasında geziniyordu.

Kimberley, Olivia'yı görmeden Olivia, Kimberley'yi gördü. Kadının inanılmaz derecede büyük göğüsleri boyundan bağlı ince beyaz bluzun içinde zıplıyorlardı, bluzun altındaki varla yok arası kalçalarını, ten rengi daracık bir etek sarmalamıştı. Çekici görüldüğünden son derece emin olan Kimberley, yüzünde beş yaşındaki bir çocukla bir porno kraliçesi arası bir ifadeyle parmağını ağzına sokup çıkarıyordu. Aniden kendi kendine konuşmaya başladı.

“Yapabileceğim, yani bilirsin işte, yapabileceğim bir şeyler olmalı. Artık, masa beklemek istemiyorum... benim görüntülerimin olduğu film makarasını aldı, bana daha sonra kendisini aramamı söyledi, ama sonra da telefonlarıma cevap vermedi. Beni telefonda tam on dakika bekletti. O arada üç şarkı dinledim.”

İki adam, Kimberley'nin giysilerinin sımsıkı sardığı kusursuz vücudunu görmezden gelerek yanından geçip gittiler, görünüşe göre, Londra'da ya da New York'ta olsa tüm bakışları üzerine toplayabilecek kadar çekici kadınlara, Los Angeles'da nadiren dönülüp bir kez daha bakılıyordu. Sanki alınlarında, “Artist özentisi/model.

Kendi kariyer hayalleriyle sizi boğacak. Güvenilmez,” yazılıydı. Olivia, Miami’deki güzellerin daha eğlenceli olduklarını düşündü. Los Angeles’taki kadınların güzellikleri ve bu yarı çıplak halleri, “Göğüslerime bir bak! Hadi şimdi beni bir film yıldızı yap!” der gibiydi. Miami’dekilerse sadece yatağa atılmak istiyorlardı.

“Yani,” diye devam etti Kimberley, “nihayet onunla tanışma fırsatını yakaladığımda da beni pek dinlemedi galiba. Kasetteki görünüşümden bahsetti,” Kimberley’nin sesi kederle alçalarak duyulmaz oldu, “yeterince ticari olmadığımı söyledi.”

Kulağına doğru bir telefon kulaklığının kablosu uzanıyordu. En azından kız kafayı iyice sıyırmamıştı. Olivia gene de kız için üzülmeğe başladı.

“İyiyim,” dedi Kimberley cesaretle. “Belki, hani işin vücutla ilgili kısımları için beni kullanabilirler diye düşünüyorum. Tabi o kısımlar üzerinde iki kez çalışılacak demek bu, çünkü bu durumda görüntülerde vücudun sadece bazı kısımlarını kullanıyorlar.”

Peki ya bugün? diye düşündü Olivia. *Ya Pierre’in filminin seçmeleri? Her birinize büyük birer rol verileceğini sanıyordum ben.*

Kimberley’nin yanına gidip, “Merhaba,” dedi. Kimberley, kendisine, “Merhaba,” diyen herkesin aslında ona tokat atmaya çalıştığını varsayan, savunmacı bir bakışla selamına karşılık verdi.

“Ben Olivia Joules. Miami’de tanışmıştık. *Elan* için çalışan şu gazeteci.”

Kimberley kısa bir an ona bakakaldıktan sonra, kulaklığa telasla, “Kapatmam gerekiyor,” dedi ve göz kamaştırıcı gülümsemesini takınarak, “Aman Tanrım,”la başlayan şaşkınlık cümlelerini sıralamaya girişti.

“Demi nerede?” dedi Olivia, bu tesadüfün inanılmazlığı konusyla başa çıktıktan sonra. “O da filmin seçmelerine katılmıyor muydu?”

Araya tuhaf bir soğukluk girer gibi oldu.

“Benim hakkımda bir şey mi söyledi? Yani, ben tutup Demi hakkında kötü sözler söyleyecek değilim. Bir sıkıntısı mı varmış? Ne dersiniz? Yani, dürüst olun? Onun bir sorunu var sanırım. Ben

başkalarının ardından konuşan insanlardan değildir.”

Olivia’nın kafası karışmış, bu kızların canciğer arkadaşı oldukları partiden bugüne ne kadar zamanın geçtiğini çıkarmaya çalışıyordu. İki gün.

“Yani, o Portekizli çocukla birlikte hâlâ Miami’de, değil mi?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Kimberley’nin dikkati dağılmıştı. Birilerinin onlara yaklaşmakta olduğunu görmüş, bir meyve tabağını fotoğraf çekimine hazırlarcasına, boyundan askılı bluzunun içindeki göğüslerini düzeltmeye girişmişti. Olivia, kadının bakışlarını takip edince, kendini doğruca Pierre Ferramo’nun gözlerine bakarken buldu.

Pierre, üzerindeki gömlek, kot pantolon, lacivert bir ceket ve beyaz ötesi bir tişörtle tıpkı Los Angeles film yapımcıları gibi görünüyordu. Tavırları her zamanki kadar hükmediciydi. İki yanında, oyuncu adaylarının giderek artan kalabalığıyla baş etmeye uğraşan, siyah saçlı iki şaşkın çocuk vardı. Ferramo, çevresindekileri görmezden gelerek doğruca Olivia’dan yana ilerledi.

“Bayan Joules,” dedi elini gömleğinin üzerinde kaydırarak, “iki gün geciktiniz, hem yanlış otelde hem de yanlış şehirdesiniz ama sizi görmek gene de çok güzel.”

İşıltılı bakışları Olivia’nın gözlerinin içine doğru eriyerek akıyordu. Olivia, içinde kabaran şehvetin altında ezilerek bir an için tek kelime edemedi.

“Pierre.” Kimberley öne atılarak kollarını adamın boynuna doladı. Pierre’in bakışlarını belli belirsiz bir iğrenme duygusu yalayıp geçti. “Hemen başlasak olmaz mı? Ben feci durumdayım.”

“Elemeler az sonra,” dedi Pierre, kendisini ahtapot gibi saran kollardan kurtulmaya çalışarak. “İstersen üst kata çıkıp hazırlanabilirsin.”

Kimberley oradan uzaklaşırken, Ferramo elini sallayarak yardımcılarına yol verdi ve endişeli bir ses tonuyla Olivia’yla konuşmaya başladı. “Randevumuza gelmedin.”

“Koşuya çıkmıştım, şöyle limana doğru...”

Olivia’nın karşısına geçip oturdu. “Sen de olay yerinde miydin

yani?”

“Suyun tam karşısındaydım.”

“Yaralandın mı?” Olivia’nın elini tutup sargıyı inceledi. Bir doktor edasıyla elindeki sargıya bakması Olivia’nın çok hoşuna gitmişti. “Tedavi gördün mü peki? İhtiyacın olan herhangi bir şey var mı?”

“Yo, iyiyim. Teşekkürler.”

“Patlamanın olduğu bölgede ne işin vardı?”

“Koşuyordum. Sabahları sık sık koşarım. Gemiyi yakından iyice bir görürüm diye düşünmüştüm. Senin, gemide tanıdığın kimse var mıydı?”

Olivia, kederli bir kocanın kayıp karısının saldırganı hakkında bildiklerini anlatmasını seyreden bir dedektif edasıyla Ferramo’nun yüzünü inceliyordu. Ferramo hiç renk vermedi.

“Hayır, neyse ki yoktu.”

Ya Winston, hani senin şu su su altı danışmanı?

“Benim vardı.”

“Var mıydı?” sesini alçaltarak Olivia’ya biraz daha yaklaştı. “Çok üzüldüm. Yakın mıydınız peki?”

“Hayır. Ama çok sevdiğim kişilerdi. Patlamanın sorumlularının kim olduğunu biliyor musun?”

Bakalım sorusunun tuhaflığına karşı bir tepki kıvılcımı görecek miydi?

“Her zamanki terör gruplarının birkaçı sorumluluğu üstlenmiş. El Kaide olduğuna dair kanıtlar da var elbette ama oradan gerisini hep birlikte bekleyip göreceğiz.” Etrafına bakındı. “Bu tartışmanın ne yeri ne de zamanı. Burada uzun kalacak mısınız?”

Çocuklardan biri, elinde kâğıtlarla uçarcasına yaklaşarak Ferramo’nun arkasında durdu. “Bay Ferramo...”

“Evet, evet.” Daha katı, daha otoriter, daha çok baştan savar bir ses tonu. “Bir dakika. Gördüğün gibi şu anda biriyle konuşuyorum.”

Tekrar Olivia’ya döndü. “Yeni bir randevu ayarlayabiliriz belki, ne dersin?” *Rrrraandevuuu ayaaaaarrrlayabiliriiz. Hiç de bir Fran-*

sız gibi konuşmuyordu.

“Birkaç gün daha buradayım.”

“Bir akşam yemeğinde bana eşlik eder misin? Yarın akşama ne dersin?”

“Ee, evet, ben...”

“Güzel. Burada mı kalıyorsun? Seni arayıp gerekli ayarlamaları yaparım. O zamana kadar hoşça kal. Burada olman çok güzel. Evet... evet.” Özür dilercesine kendisine bir kâğıt uzatmış olan çocuğa döndü.

Olivia, Pierre’in kâğıdı inceleyip ayağa kalkarak artist özentilerine doğru ilerleyişini seyretti. “Aslında saat dört gibi ilk kısmı bitirmiş olmamız gerekiyor.” Kâğıdı tekrar çocuğa uzattı. “*Şükran*. Ondan sonra ikinci tur için karar aşamasına geçebiliriz.”

Şükran. Olivia, herhangi bir tepki göstererek kendini ele vermek için, kafasını eğip sargılı eliyle uğraştı. *Şükran* Arapçada “teşekkür ederim” demektir.

“Eve dön,” dedi Kate Londra’dan. “Hemen eve dön. FBI’yı ara ve ilk uçağa atla.”

Olivia gümüşü armut koltuğun üzerine oturmuş titriyordu, odanın kapısına iyice yaslanmıştı. “Ama son konuştuğumuzda bana sonuçlar çıkarmada aceleci davrandığımı söylemiştin?”

“O zaman bana sunduğun tek delil adamın ‘havada süzülürcesine’ hareket ettiğiydi. *Oceans Apart* havaya uçmadan bir gece önce, oraya gitmemen için seni ikna etmeye çalıştığı gerçeğini anlatmayı nasıl olduysa gözden kaçırmışsın.”

“Bunu daha önce düşünememiştim. Beni kahvaltıya davet etmek için kullandığı hilenin bir parçası sandım. Bilirsin işte, hani ‘seni nasıl uyandırmamı istersin, dürterek mi, telefonla mı?’ derler ya, öyle bir şey sanmıştım.”

“Olivia sen kelimenin tam anlamıyla inanılmaz bir kadınsın. Dinle. Adam sana yalan söylemiş. Fransız olduğunu söylüyor ama sonra Arapça konuşmaya başlıyor.”

“Arapça bir tek kelime söyledi. Hem zaten sırf Arap diye terörist olması da gerekmez ya. Belki de insanların bu gibi önyargılarından kaçınmaya çalışıyordu. Şu anda bir hikâyeyle uğraşıyorum. *Elan* masraflarımı karşılıyor.”

“Anlayış gösterirler. Onlara olan borcunu her zaman ödeyebilirsin. Eve dön.”

“El Kaide üyeleri, etraflarında yarı çıplak kadınlarla şampanya içmezler. Ekose gömlekler giyip Hamburg’daki çirkin dairelerde takılırlar genelde.”

“İnanılmaz. Sus da beni dinle. Adamı yatağa atma arzusu gözlerini kör etmiş senin. İlk uçağa atla. Senin için FBI ve MI6³ ekibini ararım ben.”

“Kate,” dedi Olivia yavaşça. “Bu benim hikâyem. Ben buldum.”

Kısa bir sessizlik yaşandı. “Tanrım. Başlık yüzünden böyle yapıyorsun değil mi? Barry’nin suçuydu. Ortak imza koyacağını söyledi. Görür görmez onu aradım, demediğimi bırakmadım yemin ederim.”

Peki beni niye aramadın?

“Senin adını, yer kazanmak için çıkardıklarını söyledi. Sen haber kadrosunda değilsin. Yapma, hikâyeni çalmaya falan çalışmıyorum senden. Eve gel ve güvende ol yeter.”

“Gitmeliyim,” dedi Olivia. “Seçmelerde bulunmam gerekiyor.”

Kate’le yaptıkları konuşmayı aklının gerilerine iterek hararetle yeni bir liste üzerinde çalışmaya başladı, bu listenin iki ana başlığı vardı:

1. Pierre Ferramo’nun, Los Angeles’ı havaya uçurma planları kuran bir El Kaide üyesi olduğu düşüncesinin gerekçeleri.
2. Pierre Ferramo’nun, Los Angeles’ı havaya uçurma planları kuran bir El Kaide üyesi olduğu düşüncesinin önyargılı, hayal ürünü ya da yanlış olmasının gerekçeleri.

Ağzında kalemle duraksadı. Olivia kendini liberal-eşitlikçi bir hümanist olarak görürdü. Kate’e de söylediği gibi, Cristal marka şampanyalar, etrafında güzel kadınlar, üzerinde şık kıyafetlerle, adam hiç de cihadın şanlı askerlerinden biri gibi davranmıyordu.

Usame bin Ladin ismi terörist canavarlıklarla özdeşleştirilmeden önce, bin Ladin’in kız kardeşiyle çıkmış olan bir arkadaşını hatırlayınca yüzüne gaddar bir gülümseme yayıldı. Bin Ladinler muazzam uluslararası bağlantıları olan çok geniş, zengin, kültürlü bir aileydi, zaten kız da fazlasıyla züppeydi. Arkadaşı, ailenin yüz karası olarak görülen erkek kardeşi hakkında kıza sorular sormuştu.

“Ah, dürüst olmak gerekirse,” diye cevaplamıştı kız kardeş, “Usame hakkında söylenebilecek en kötü şey, onun *sosyal anlamda çok güç* biri olduğudur.”

“Los Angeles’ın parlak ışıklarından geliyor olabilirsin ama burada, bu çölde, gerçekte kim olduğunu ve anlamını bulacaksın... *hayatının anlamını.*”

“TAMAM. Orada dur, orada dur.”

Olivia yönetmenleri severdi ancak bu yönetmen, sözlerini karıştıran bir aktrise, “Daha iyisini... yapamaz mısın?”dan başka ne söyleyeceğini hiç bilmiyordu. Hatta bu yönetmenin söyleyecek hiçbir şeyi yok gibiydi. Adam, anlaşılmaz bir sebeple orada bulunan Alfonso’ya ürkek bir bakış attı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp kapadı ve sonra, “Hım,” dedi.

Olivia şaşkınlıkla yönetmene baktı. Adamın adı Nicholas Kronkheit’ti. Malibu Üniversitesi’nde birkaç öğrencinin klip çekimini yönetmekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Yönetmen olarak neden o seçilmişti?

“Peki,” diye araya girdi Alfonso bir patron edasıyla. “Tekrar baştan alalım, bebeğim, en başından.”

Travis Brancato’nun yazdığı senaryonun, şey en azından, *üzücü* olduğu söylenebilirdi. Adı *Arizona’nın Sınırları*’ydı, film Hollywood’un anlamsız olduğunu anlayan ve kaçıp çöle giden, orada Nava-jolu bir kıza âşık olduktan sonra, mutluluğu ve doyumunu süslü can-kurtaran ipi kutuları yapmada bulan bir Hollywood yıldızının hikâyesini anlatıyordu.

Kimberley –içindeki Cherokee ruhunu ortaya çıkarması için taktığı siyah örgülü peruğuyla– repliklerini tekrar okumak için hazırlanırken, Olivia, yengeç gibi yan yan yürüyerek odadan çıktı. Daha

önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Hareketi, sanki manzarayı son derece umutsuz bulduğu için, içten gelen bilinçsiz bir tür suçluluk ve özür ifadesiydi.

Barda oturmuş, kamışla buzlu kahve içerken *Arizona'nın Sınırları* prodüksiyonunun anlamsızlığını gösteren çeşitli yönleri düşünüyordu. Ferramo tüm masrafları kendisi mi karşılayacaktı acaba? Hangi şartlarda ve ne diye böyle yeteneksiz bir kuş beyinliyi yönetmen olarak seçmişti? Finansman için başka bir kaynak arayacaksa da, neden daha stüdyoyu ayarlamadan bir yönetmen kiralamış ve oyunculara rol dağıtmaya başlamıştı? Ayrıca nasıl olup da senaryonun baştan aşağı saçmalıklarla dolu olduğunu fark etmemişti?

“Selam!”

Olivia, Melissa'nın aniden gelmesinin şaşkınlığıyla kamıştan emdiği kahveyi boğazına kaçırdı.

“Seçmeler nasıldı? Nicholas'la röportajın nasıl geçti?”

Neyse ki Melissa konuşurken kadının soru bombardımanına cevap vermesi gerekmiyordu.

“Bak, bunlar bizim sörfçüler. Çok şirinler değil mi? Tüm sabahı sahilde çekim yaparak geçirdiler, şimdi de repliklerini çalışacaklar. Gelip seyredecek misin? Hikâyen için eminim bu tip şeylere ihtiyacın oluyordur.”

Güneşin saçlarının rengini iyice açtığı bir grup sarışın delikanlı, resepsiyon masasının arkasındaki cam bölmede duran o günkü iç çamaşırılı kızına göz süzerek bakıyorlardı.

“Ah, bu da bizim diksiyon hocamız, Carol. Onunla tanışmış mıydın?”

İlginç görünümlü hoş bir kadındı. Aslında, Standart Otel'de kendisini ortamın tamamen yabancıları gibi gösteren kırış kırış bir yüzü vardı. Olivia kendini, jilet gibi ütülü kıyafetler kuşanmış insanlarla dolu bir odada, eski ve buruşuk bir gömlek giymiş biriyle karşılaşmış gibi hissetti. Kapı görevlisinin, “Aman Tanrım. Ver şunu bana! Onu biz ütületiriz!” diye bağırarak koşup geleceğini hayal etmeye başladı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi kırışık yüzlü.

“İngilizsiniz!” dedi Olivia.

“Siz de öyle. Kuzey doğudan mı yoksa? Nottingham’ın olmasın? Nottingham’ın kuzeyinden belki de?”

“Worksop’tan. İyi tahmin.”

“Evet!” diye araya girdi Melissa. “Yarın gece Pierre’le olan akşam yemeği randevunuzu not aldım. Bugün öğleden sonra sörfçülerle konuşmanızı istiyorum, sonra da diğer çocuklardan birkaçıyla akşam erken saatlerde birkaç içki içersiniz.”

“Afedersiniz, Bayan Joules.” Bu, kapı görevlisiydi. “Yarın üç on beşte Alia Kum’da yüz güzellik uzmanı Michael Monteroso’yla olan randevunuzu size hatırlatmak istedim sadece. İptal etmek için yirmi dört saat önce haber vermek gerekiyor. Ücret dört yüz on beş dolar.”

“Dört yüz on beş dolar mı?”

“Ah, Michael’ı sana özel bir ücret çıkarması için ikna edebileceğimizden eminim,” dedi Melissa. “Saat sekizde, Kimberley ve birkaç kız daha seninle burada buluşacak, dışarıda sana birkaç yer gösterecekler.”

“Hayır, teşekkür ederim. Beleşçi gibi davranmayı sevmem,” dedi Olivia. “Ayrıca bu akşam çocuklarla içki olayına da katılamayacağım. Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.”

Melissa kafasını sorgulayan bir ifadeyle yana eğerek ona baktı.

“Sadece bu yapımla ilgili haberi yazamam ya!” dedi Olivia candan bir ses tonuyla. “Burada çok ilginç bir sürü başka şey oluyor, sizce de öyle değil mi?”

“Hangi şehir?” dedi telefonun diğer ucundaki ses.

“Los Angeles,” dedi Olivia, kalemini masada tıkırdatarak.

“Peki aradığınız numara?”

“FBI.”

“Anlayamadım?”

“FBI.”

“Listemizde böyle bir isim kayıtlı değil. Bu bir iş numarası mı yoksa özel mi?”

Olivia kalemi orta yerinden kırdı. Kimberley’le gece dışarı çıkmak üzere buluşmak için on beş dakikası vardı ama daha makyajını bile yapmamıştı.

“Hayır, FBI. Federal Soruşturma Bürosu. Hiç duymadınız mı? Hani şu aynasızlar, dedektifler, *Gizli Dosyalar*, CIA’den nefret ederler falan?”

Diğer hat çalmaya başladı. Olivia onu duymazdan geldi.

“Ah, tabi.” Bir kahkaha. “Şimdi anladım. İşte numaranız.”

“İstedığınız numarayı çevirmek için bir tuşuna basabilirsiniz,” dedi elektronik bir ses kaydı. “Bu arama için ek bir ücret tahsil edilecektir.”

“Merhaba, burası Federal Soruşturma Bürosu,” dedi başka bir kayıt. Neyse ki diğer hat sonunda susmuştu.

“Lütfen az sonra duyacağınız talimatlar listesini dikkatlice dinleyiniz. İş fırsatlarını duymak istiyorsanız bire basınız; mevcut vakalar için ikiye...”

Lanet olsun. Diğer hat tekrar çalmaya başlamıştı. Beklet tuşuna

basıp ikinci hattı aldı.

“Olivia? Ben Pierre Ferramo.”

“Ah, ee, merhaba Pierre,” dedi sahte bir neşeyle sesini titreterek. *Ben de diğer hatta tam FBI’ a senin bir El Kaide teröristi olduğunu anlatıyordum,* diye geçirdi içinden.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet! Her şey yolunda! Neden sordun?”

“Sesin biraz... gergin geliyor sanki?”

“Bugün bana oldukça uzun geldi.”

“Seni fazla meşgul etmeyeceğim. Yarınki akşam yemeği randevumuzun hâlâ geçerli olup olmadığını öğrenmek için aramıştım sadece. Randevuyu bir kez daha kaçırmayı kesinlikle istemiyorum.”

“Kesinlikle geçerli. Yemeği dört gözle bekliyorum.”

“Harika. Altı buçuk gibi seni alması için birini gönderirim.”

Altı buçuk mu? Akşam yemeği için bu saat biraz erken değil mi?

“Çok iyi olur.”

“Seçmeler nasıldı?”

Bunu sorduğunda hatların ikisi de kopmuştu.

“Merhaba. FBI’la mı görüşüyorum? Ben sadece size, *Oceans Apart*’la bağlantısının olduğunu düşündüğüm bir şüpheliyi ihbar etmek istiyordum.” Olivia yüksek sesle telefon konuşmasını prova ederken odayı adımlıyordu. “Muhtemelen bir şey çıkmayacaktır, ama Pierre Ferramo adlı birini bir kontrol edebilir misiniz acaba? Bir de...”

“Merhaba, ben Joules. CIA’le mi görüşüyorum? Uluslararası Terör Masası’nı bağlar mısınız lütfen? *Oceans Apart* konusunda sağlam bir ipucu buldum. Ferramo, Pierre Ferramo. Arap, elbette, muhtemelen Sudanlı...”

Bunu yapamazdı. Önemli bir seçmeye girmek üzereyken tüm hevesini kaybetmiş bir oyuncu gibi hissediyordu kendini. O birinin büyüüne kapılmış Worksop’lu Rachel Pixley’di -ve operatör de ona kahkahalarla gülecekti- aynı zamanda katil ruhlu sevgiliyle akşam yemeği yedikten sonra onu kendi efendilerine teslim edecek

olan hain Mata Hari'ydi.

Kimberley ve onun dostlarıyla dışarı çıkmaya, FBI'yı yarın erken saatlerde aramaya karar verdi. Oda servisinden kahvaltı sipariş ederek sabahı öyle geçirebilirdi.

Yeşil bir bere takmış olan Pierre Ferramo El Cezire televizyonunda demeç veriyordu: “O kadın bir soysuz ve kafir. Göbeği ızgara yapılamayacak kadar büyük, onun fırınlanması lazım.”

Arka planda telefon çalmaktaydı. Kimberley Alford, boyundan bağlanan bluzundan bir soğan çıkarıp kameraya doğru gülümseyerek doğramaya başladı, dişlerinin arasından kan sızıyordu. Telefon hâlâ çalıyordu. Olivia karanlıkta el yordamıyla telefonu aradı.

“Merhaba, Olivia? Ben *Elan*’dan Imogen. Editör seninle konuşmak istiyor.”

Hızla ışığın düğmesine basarak yatakta doğruldu, geceliğini göğüslerinin üzerine çekip bir elini saçlarına götürdü, gözleriyle odayı çılgınca taradı. Sally Hawkins. *Elan*’ın editörü. Sabahın ilk olayı. Yani, bütün bir akşamı Kimberley’le ve onun o arkadaşlarıyla geçirdikten sonra hem de... Dehşet, tam bir dehşet.

“Az sonra seninle olacak.” Imogen’in sesi, sekreterlerin kullandığı şu, “Sana-karşı-artık-iyi-davranmam-gerekmiyor-çünkü-artık-gözden-düştün,” tonundaydı.

“Olivia?” Gevrek bir ses tonu, Sally Hawkins’in çok-meşgulüm-ve-seninle-çok-önemli-bir-konuda-konuşacağım diyen sesi. “Seni bu kadar erken saatte aramak zorunda kaldığım için üzgünüm. Korkarım bir şikâyet aldık.”

“Bir şikâyet mi?”

“Evet. Sanırım FBI’ı arayıp onlara Pierre Ferramo’yu bir kontrol etmelerini önermişsin.”

“Ne? Bunu size kim söyledi?”

“Kaynağı bilmiyoruz ama Century Halkla İlişkiler çok kızgın, öyle olmakta haklılar da, eğer, gerçekten FBI’ı aradıysan. Melissa’ya, işverenleriyle ilgili herhangi bir endişen olsaydı önce bizi arayacağından emin olduğumu söyledim.”

Olivia feci halde paniğe kapıldı. FBI’ı aramamıştı ki, aramış mıydı? Gerçi, *aramıştı* ama onlara ulaşamamıştı, aslında *ulaşmıştı*, ama onları beklemeye almış ve hiçbir şey söylememişti.

“Olivia?” Soğuk, kötü bir ton.

“Ben... ben...”

“Century ile birçok ünlü röportajı ve çekiminde birlikte çalışıyoruz. Ödül sezonu yaklaşıyor, ki bu durumda birçok konuda onlara bağımlı olacağız ve gerçekten de...”

“Ben FBI’ı aramadım.”

“Aramadın mı?”

“Şey aslında, aradım ama kimseye ulaşamadım. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlayamıyorum...”

“Kusura bakma,” diye azarladı Sally Hawkins. “Bu gerçekten çok anlamsız. Onları aradın mı, aramadın mı?”

“Şey aramaya yeltendim ama...”

Olivia, Ferramo’nun filmi için Century Halkla İlişkiler’in hazırladığı basın bültenine bakıyordu. Pierre Feramo yazıyordu: Tek r ile, Feramo. Google’da onun hakkında hiçbir şey bulamamasında şaşılacak bir şey yoktu. Adamın adını yanlış yazmıştı. Aman Tanrım. *Sakın paniğe kapılma.*

“Olivia iyi misin?”

“Evet, evet, ben sadece... ben...”

Telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp masaya geçerek Google’da Feramo’yu aradı. Tam 1.567 sonuç vardı. Aman Tanrım.

“Peki. Anlıyorum.” Editör artık onunla, zihinsel özürlü bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu. “Peki. Miami’deyken başından çok kötü bir şey geçti. Bunu anlıyorum. Bence yapılacak en iyi şey senin orada birkaç saat dinlenip eve dönmen. Hikâye için hiç araştırma yapmış mıydın?”

Olivia Google'ın 1.567 sonucunun ilk sayfasına bakıyordu: Palme d'Or ödülünü alan bir Fransız kısa filmde yapımcı; "parfüm endüstrisinin Oscar ödülleri" bir modelle görüntülenmiş; Crème de Philgie açılışından sonra *Miami Herald* gazetesine bir açıklama da bulunmuş.

"Evet. Hayır, gerçekten ben iyiyim. Hikâyeyi bitirmek istiyorum."

"Şey. Biz senin eve dönmenin çok daha iyi olacağını düşünüyoruz. Century Halkla İlişkiler, adamlarıyla çalışmaya devam etmen konusuna pek olumlu bakmıyorlar. Bu yüzden notlarını toparlayıp onları Imogen'e gönderebilirsin, ona senin bugün öğleden sonra dönmen için bir uçak bileti ayarlayacağım."

"Ama, dinleyin lütfen, ben FBI'a hiçbir şey söylemedim..."

"Korkarım kapatmam gerekiyor Olivia. Bir konferans görüşmesi yapacağım. Imogen'in uçuş bilgilerin konusunda seni aramasını sağlarım. Araştırmayı göndermeyi unutma."

Olivia inanmaz gözlerle odaya bakındı. FBI'ı aramamıştı ki, aramış mıydı? Sadece arar gibi yapıp *kendi kendine* konuşmuştu. Telefonun diğer ucundaki insanların beyinlerini okuma işini becermişler miydi? Hayır. CIA becermiş olabilirdi belki ama FBI olamazdı. Yatağın üzerine oturdu. Hayır canım. Onları arayacağını bilen tek kişi Kate'ti.

Böyle feci bir şekilde kovulmadan önceki kısacık sürede, artist özentileri hikâyesiyle ilgili toparlayabildiklerini olabildiğince eksiksiz yazmaya çalışırken, tuşlara öfkeyle basıyordu. İki de bir, *Kate: ÖFKE: KİNİMİ KUSUYORUM...* konulu başka bir belgeye geçip gerçekten de kinini kusuyordu.

"Bana bunu nasıl yaparsın? Arkadaşlığımız dürüstlük ve... sadakate dayalı zannediyordum..."

Artist özentileri hikâyesi için birkaç paragraf daha. Tekrar *Kate: ÖFKE: KİNİMİ KUSUYORUM*: "Kate umarım haksız yere gene saçma-sapan sonuçlar çıkarmıyordumdur ama anlamadığım kadarıyla..."

Biraz daha özentilik hikâyesi. *Kate: ÖFKE: KİNİMİ KUSUYORUM*, bu

kez biraz daha çok düşünölmüş şeyler: “Bana bak, pis fahişe seni, ben böyle boktan bir şey yapmadığım halde, boktan FBI’ı arayıp bu boktan işi başıma sarmaya nasıl cesaret edebilirsin! Seni iğrenç...”

Tekrar makale. Son bir paragraf daha yazıp üzerinden geçti. Birkaç değışiklik yaptı, imla kontrolünü tamamladı, sonra “gönder” tuşuna basıp masanın bacağına tekmeledi.

Bu haksızlıktı. Bu kesinlikle *haksızlıktı*. Gözleri bir an öfkeden iyice kör olunca telefonu eline alıp Kate’in ev numarasını çevirdi. Karşısına telesekreter çıktı ama Olivia artık duracak durumda değildi.

“Merhaba, benim. Az önce Elan’dan bir telefon geldi ve Feramo ile ilgili olarak FBI’ı aradığım gerekçesiyle beni kovdular. FBI’ı aramak konusunda kafamdan geçenleri bir tek sen biliyordun. Sırf beni hikâyenin dışında bırakmak istediğin için böyle bir şeyi yaptığına inanamıyorum...”

Olivia’nın sesi çatallaşmıştı. Gerçekten çok incinmişti. Telefonu bırakıp armut koltuğa oturdu, gözünü kırpıştırıp gözyaşını yumruğuyla sildi. Uzun süre sabit bir noktaya baktı, alt dudağı titriyordu, sonra gidip zeytin rengi küçük bavulundan çok eski, yıpranmış bir kâğıt parçasını çıkardı, özenle açtı ve elinde kâğıtla tekrar armut koltuğa yerleşti.

Olivia Joules’la Yaşamanın Kuralları

- 1) Asla paniğe kapılma. Dur, nefes al, düşün.
- 2) Hiç kimse seni düşünmüyor. Tıpkı senin gibi onlar da kendilerini düşünüyorlar.
- 3) Önemli bir olaydan önce asla saç modelini ya da rengini değıştirme.
- 4) Hiçbir şey görüldüğü kadar kötü ya da görüldüğü kadar iyi değildir.
- 5) Senden ne yapman bekleniyorsa onu yap, mesela öldürme.
- 6) Bir şey satın alacaksan, çok da beğenmediğin birkaç ucuz şeyin yerine çok beğendiğin pahalı bir şeyi satın al.

7) Hiçbir şey o kadar da önemli değildir; üzülürsen kendine, “Bu gerçekten o kadar önemli mi?” diye sor.

8) Başarıya giden yol, başarısızlıklarından nasıl sıyrılacağıyla belirlenir.

9) Dürüst ve kibar ol.

10) İçinde dans edencesine hareket edebildiğin kıyafetler satın al.

11) İçgüdülerine güven, fazla çalışan hayal gücüne değil.

12) Herhangi bir felakete uğradığında aşağıdakileri yaparak bunun gerçekten de bir felaket olup olmadığını kontrol et: a) düşün, “Ay, boş versene,” b) olumlu tarafından bak, bu da işe yaramazsa komik tarafından bak. Bunların hiçbirisi işe yaramıyorsa, başına gerçekten bir felaket gelmiş olabilir, o zaman 1 ve 5. maddelere geri dön.

13) Dünyanın güvenli, hayatın da adil olmasını bekleme.

14) Bazen yapılması gereken tek şey kendini olayların akışına bırakmaktır.

Bir de Elsie’den öğrendiği ve en alta eklediği yeni kural:

15) Hiçbir şey için pişman olma. Kim olduğun ve dünyanın o anki durumu düşünülürse, zaten olandan başka bir şeyin olmayacağını unutma. Değiştirebileceğin tek şey bugündür, bu yüzden geçmişten sadece ders çıkar.

Bir de Olivia’nın son deneyimlerinden çıkardığı madde vardı:

16) Herhangi bir konuda pişmanlık duymaya ve “Aslında yapmam gereken şey...” diye düşünmeye başladıysan, sözünü hep “ama o zaman da bana bir kamyon çarpabilir ya da Japonların kumanda ettiği torpidoların hedefi olabilirdim,” diye bitir.

Hiçbir şey görüldüğü kadar kötü ya da görüldüğü kadar iyi değildir. Mutlaka bir ya da iki tane istisna oluyordu. İçgüdülerine güven, fazla çalışan hayal gücüne değil. Gerçekten de, bu işin sorum-

lusunun Kate olduğunu ciddi ciddi düşünüyor muydu?

Hayır. Düşünmüyordu. Üstelik bilgi doğrudan FBI'dan da gelmiş olamazdı çünkü FBI'la konuşmamıştı. Bu bilginin gelebileceği tek yer tam burası, bu odanın içiydi. Sistemli bir şekilde ışıkları, telefonu, masanın altını, çekmeceleri kontrol etmeye başladı. Alıcı dedikleri nasıl bir şeydi acaba? Hiçbir fikri yoktu. Mikrofon gibi bir şey olabilir miydi? Pilli falan? Kıkırdadı. Ya da böcek gibi bacaklı bir şey?

Biraz daha düşündü, sonra telefona uzanıp bilgi sorma servisinin numarasını çevirdi: "Sunset Bulvarı'ndaki Casusluk Malzemeleri Dükkânı. Casusluk Malzemeleri Dükkânı. C.A.S.U.S.L.U.K. Casus ne demek biliyor musunuz? Hani James Bond gibi? Kiefer Sutherland gibi? 1930'larda, İngiliz Devlet okullarındaki eşcinseller gibi?"

Yarım saat sonra, yatağın altından havaya doğru diklenmiş olan geniş bir kalçaya bakıyordu.

"Taa-maaam. Şimdi anlaşıldı. İşte sorununuzun kaynağı."

Yatağın yanında diklenmiş olan kalça, kıvrılarak dışarı çıkarken Olivia birkaç adım geriledi. Gözetleme aletleri uzmanı Connor, hantal hantal doğruldu, telefon soketinin kare şeklindeki kapağını, tüm dünyadaki teknik adamların –bilgisayar uzmanlarının, dalış eğitmenlerinin, kayak hocalarının, pilotların– sadece meslektaşları anlayabileceği halde, sıradan insanlara da açıklamak zorunda kaldıkları bir şey bulduklarına kullandıkları sırtıkan bir ifadeyle uzatmıştı.

"Bu, iki buçukluk bir Askeri Donanım. Adamın elinde bir DSR varsa, bunu kurmak on dakikasını bile almamıştır."

"Çok güzel." Aynı şeyleri hissettiğini göstermek istercesine yığıtçe bir girişimde bulundu. "Çok güzel. Ee... telefon hattını dinleyen şey buydu yani?"

"Ah hayır. Ah hayır. hayır. Bu bir mikrofon sadece. Dörde iki basit bir XTC."

"Peki. O zaman sadece benim söylediklerimi almış olmalı, öyle

mi? Benim gerçekten de telefonda konuşup konuşmadığımı biliyor olmaları mümkün değil yani?”

“Aynen öyle. Çevir sesini de duymuş olabilirler ama...” dişlerinin arasından havayı emerek telefon fişinin kapağına bir süre baktıktan sonra kafasını salladı. “Yok mümkün değil. Malzeme buna uygun değil. Aslında sadece sizin söylediklerinizi duymuşlardır muhtemelen. Sizin için yapabileceğimiz başka bir şey var mıydı?”

“Hayır, hayır. Daha sonra uğrar, diğer şeyleri alırım.”

Hesap makinesi şeklinde bir alıcı tespit cihazı, görünmez mürekkepli bir dolmakalem, kimyasal saldırıdan korunmak için bir başlık, son derece düz ve küçük bir dijital fotoğraf makinesi, en çocukça olduğu halde en heyecan verici olanı da çevirip arkanızı görebilmeniz için hareketli küçük bir aynası olan bir casus yüzüğü sipariş etmişti. Tüm bu malzemeler acil durum kutusunun yanında çok iyi gidecekti.

Olivia, adam gider gitmez Kate’i arayıp bir mesaj bıraktı. “Benim. Çok üzgünüm. Gerçekten çok özür dilerim. Beyin fırtınası sonrası. Odada alıcı olduğu ortaya çıktı. Geri dönünce sana koca bir margarita ısmarlamak boynumun borcu olsun. Dönünce beni ara.”

Sonra, paniğe kapılmamaya çalışarak odada volta atmaya başladı. Bu artık bir oyun olmaktan çıkmıştı, hayal gücünün fazla çalıştığı falan da yoktu. Gerçekten çok kötü bir şeyler oluyordu, birileri de onun peşindeydi. Yaşamının Kuralları’na bir kere daha göz gezdirdi, derin bir nefes alıp verdi, sonra da *ay, boş versene*, diye düşünerek tüm bu olanları Kate’e anlatmak üzere düzenlenmiş eğlenceli bir anekdot olarak görmeye çalıştı.

Otuz sekiz dakika sonra, Rodeo Drive’da bembeyaz bir odada, bir çarşafın altına uzanmıştı, altı farklı yerden yüzüne doğru çok sıcak buhar püskürtülüyordu.

“Ee, bu buharın herhangi bir sorun yaratmayacağından emin misin? Bana sanki biraz...”

“Hiçbir sorun yok, bana güven. Derinin yüzeyindeki ölü hücre kalıntılarını mikro düzeyde parçalamak, sonra da hücreleri canlandırmak için ısı yayan bir sıcaklığa ulaşmak zorundayız...”

“Tamam. Geride kocaman kırmızı izler kalmayacak ama değil mi?”

“Rahat ol. *Çoook* hoş bir görünüme sahip olacaksın.”

Yüzünün, altı tane Bunsen aleviyle bir sürü dişsiz pirana balığının saldırısına uğramış gibi, yer yer emildiğini hissediyordu.

“Michael,” dedi, dört yüz on beş dolarlık bu saçma deneyimden işe yarar bir şey çıkarmaya kararlı bir şekilde, “Travis’i nereden tanıyorsun?”

“Travis mi? Travis de kim?”

“Kim olduğunu biliyorsun, Travis işte? Hani Miami’deyken beni tanıştırdığın adam?”

“Miami’den yeni mi geldin? Jet-lag oldun mu? İstersen yüzünü iyonlaştırabilirim.”

“Hayır, istemem. Adam bir aktör/yazar, değil mi?”

“Ha, şu adam. Evet.”

“Feramo’nun filminin senaryosunu yazan o.”

“Benimle kafa mı buluyorsun? Feramo’nun filmini *Travis* mi

yazmış? Bir kutu Crème de Phylgie almak ister misin? Büyük kuttar çok hesaplı, sadece dört yüz elli dolar ödüyorsun ve tam iki yüz mililitre kremin oluyor.”

“Yok teşekkür ederim. Filmin senaryosunu Travis yazmışsa ne olmuş? Ay! Ne yapıyorsun?”

“Üst deri tabakasının iç direncini ortadan kaldırıyorum. İyonlaştırma işlemini bir denemelisin. Jet-lag olmasan bile, ölü deriyi yok eden, son derece canlandırıcı, hipoalerjik, serbest radikaller üretmeyen bu işlem...”

“Hayır istemem.”

“...biyolojik anlamda dengeleyici bitki özlerinden...” diye Olivia’yı duymazdan gelerek anlatmaya devam etti.

“Travis’i nereden tanıyorsun?”

“Travis’i mi?” Michael Monteroso güldü. “Travis ha?”

“Nedir bu kadar komik olan?”

“Travis kulüpte toplanan parayı alıp bankaya götürür. Bir güvenlik firması için çalışıyor. Sürekli gittiğin bir yüz güzellik uzmanının var mı?”

“Hayır, aslında yok,” dedi bir an için soruyla dikkati dağılarak.

“Eğer istersen, sana bir kartımı verebilirim. Hani belki düzenli bakım yaptırmaya karar verirsen diye. Özel müşteriler dışında salon harici çalışmamam gerekiyor aslında ama senin evine gelebilirim.”

“Çok nazıksın, ama ben aslında burada yaşamıyorum.”

Bunsen alevleri durdu, okalıptüs kokuları ve adamın dur durak bilmeyen tekdüze vızıltısıyla Olivia kendini uyuşmuş ve hayalle gerçek arası bir bilinç durumundaymış gibi hissetti. Bununla mücadele ederek tetikte olmaya çalıştı.

“Oteline gelebilirdim?”

“Hayır. Peki hepiniz –partideki tüm o insanlar– birbirinizi nereden tanıyorsunuz?”

“Onları gerçek anlamda tanımıyorum. Ben sadece bazı toplantılarda yüz güzelliği konusunda onlara yardımcı oluyorum. Sanırım içlerinden bazıları, Honduras’ta dalış alanında –Feramo’nun ada-

lardan birindeki otelinde— tanışmışlar. Şimdi bu sürdüğüm şey okaliptüs ve kunduz yağı karışımı. Aslında, dermatolojik olarak test edilmiş bir dizi organik ürün kullanırım. Bu, tamamen organik, içinde hiçbir kimyasal katkı yok. Yanında götürmen için sana bundan bir kutu hazırlayacağım.”

“Ne kadar?”

“İki yüz yetmiş beş dolar.”

Olivia gülümsememek için kendine hâkim olmaya çalıştı.

“Benim için sadece yüz bakımı yeterli, teşekkür ederim,” dedi son derece ciddi.

Soyunma odasına girip de aynaya baktığında dehşetle iç geçirdi. Yüzü minik kızıl halkalarla kaplanmıştı, sanki az önce vantuzlu bir yaratık ya da minik parazitlerin saldırısına uğramış, kuyrukları kıvıl kıvıl dönen hayvanlar, hırsla Olivia’yı emerek beslenmişlerdi. Gerçekte başına gelen şey bundan çok da farklı değildi.

Saat altıya çeyrek vardı. Feramo’yla yiyeceği akşam yemeği için kırk beş dakika içinde hazırlanıp çıkması gerekiyordu. Hem korkmaya başlamış hem de yüzündeki kırmızı halkalar hâlâ geçmemişti. Neyse ki kapatıcısı vardı. Saat altı on beşte halkalar neredeyse hiç görünmüyordu. Olivia üzerini giyinmiş, saçını ve makyajını yapmıştı; dışarıdan bakıldığında hazır görünüyordu ama içi hiç de hazır değildi. Avuç içleri terliyor, korkudan mide spazmları geçiriyordu. Durup nefes almaya, düşünmeye ve serinkanlılıkla hareket etmeye çalıştı. Olumlu senaryolar üzerinde durmayı denedi: Mesele, belki de Feramo telefon konuşması ya da odanın dinlenmesi konularında hiçbir şey bilmiyordu. Bunun sorumlusu belki de şu aşırı kaslı, çok konuşan, tuhaf saçlı, ukala kat görevlisiydi. Belki de çocuk, magazin gazeteleri için çalışıyordu ve Olivia’nın odasına ünlü birinin gireceğini düşündüğü için alıcı yerleştirmiş, sonra da duyduklarını Melissa’ya yetiştirmişti. Belki de Feramo telefon konuşmasından haberdardı, kadına kuşkularını anlayışla karşıladığını söylemek istiyordu, sonra da her şeyi açıklayacak ve Olivia’ya, film yapmak aslında sadece hobisi olan yarı Sudanlı, yarı Fransız

bir bilim adamı ayrıca doktor olduğunu, tüm bu saçmalıklardan bıktığını, Olivia'yla birlikte üçüncü dünya ülkelerine gidip hastalara yardım etmek ve dalgıçlık yapmak istediğini söyleyecekti.

Çıkmaya hazır olduğu anda kendini artık her şeyin yolunda olduğuna inandırmış durumdaydı. Her şey yolundaydı. Bu son eğlenceli yemeği yedikten sonra Londra'ya dönüp harabeye dönen gazelecilik kariyerinin kalıntılarını yeniden inşa etmeye başlayacaktı.

Sonra odanın dışına adımını attı ve kontrolü bir kez daha tamamen kaybetti. Ne yapıyordu? Aklını mı kaçırmıştı? Kendisinin peşinde olduğunu bilen bir El Kaide teröristiyle, tek başına, bilmediği bir yerde akşam yemeğine çıkmak üzereydi. Bu durumda olumlu bir senaryo düşünülemezdi bile. Feramo, onunla akşam yemeğine çıkmak istemiyordu, Feramo akşam yemeğinde *onu yemek* istiyordu. Gene de en azından yüzündeki kırmızı halkalar görünmüyordu artık.

Asansör kapıları açıldı.

“Aman Tanrım, yüzüne ne *oldu*?”

Bunu söyleyen, kırışık yüzlü diksiyon hocası, Carol'dı.

“Ay, hiçbir şey olmadı. Ben, ee, yüz bakımı yaptırdım da,” dedi Olivia içeri adımını atarak. “Siz, seçmelerdeki aktörlerle çalıştınız mı?”

“Evet, şeyy. Sadece adaylarla değil, diğerleriyle de.”

Olivia, kaşla göz arasında kadına bir bakış attı. Kadının canı sıkın görünüyordu.

“Ay, gerçekten mi? Demek sadece aktörlerle çalışmıyorsunuz?” Biraz daha atak davranabileceğine karar verdi. “Ekibin diğer elemanlarıyla da mı çalışıyorsunuz yani?”

Carol, Olivia'nın gözlerinin içine dimdik baktı. Aklından söylemeyeceği bir sürü şey geçiyormuş gibiydi.

Olivia, “Diksiyon hocalarına ihtiyacı olanların sadece aktörler olduğunu sanırdım ben hep,” dedi hafifçe.

“İnsanlar farklı farklı sebepler yüzünden aksanlarını değiştirirler.”

Asansör kapıları lobiye açıldı. Beyaz duvarlara rağmen ışıklar saçan Suraya görüş alanlarından geçiyordu.

“Sizce nereli?” dedi Olivia, başını sallayıp gizemli bir şekilde Suraya’yı işaret ederek. “Biraz Bombay’lı biraz da Malibu’lu mu?”

“Hounslow’lı,” dedi Carol. Gayet ciddiymi.

“Peki Pierre Feramo?” diye fısıldadı Olivia, asansörden çıkarken. “Kahire mi? Hartum mu?”

Carol, gözlerini Olivia’nın kilerden hiç ayırmadan hafifçe, “Bunu söylemek bana düşmez, öyle değil mi?” dedi. “Neyse. Güzel bir akşam geçirmenizi dilerim.” Gevrekçe gülümsedi, hırkasına iyice sarınarak park görevlisine doğru ilerledi.

Olivia resepsiyon masasına yanaşarak gelişinden itibaren yaptığı masrafların hesaplanmasını ve *Elan* adına önceden tahsil edilmiş olan ücretlerin kredi kartına geri ödemelerini istedi. Bu pahalı bir seyahat haline geliyordu ama kız dediğin onurlu davranmalıydı. Orada beklerken, keçi sakallı, kaslı, burnu havada bat görevlisi çıkageldi.

“Gidiyor musunuz, Bayan Joules?” Çocuk hiç de bat görevlisi gibi durmuyordu. Fazlaca zeki ve kendine hâkim bir havası vardı. Kolej tatilleri için para biriktirmeye çalışan genç ve dahi bir matematikçi olabilirdi mesela. Yo hayır olamazdı. Bunun için çok yaşlıydı.

“Henüz değil.”

“Otelimizden memnun kaldınız mı?”

“Evet, odadaki dinleme cihazı sayılmazsa, evet,” dedi yavaşça, çocuğun yüzünü inceleyerek.

“Anlamadım?”

“Duydunuz.”

Belli belirsiz tanıdığı, feci halde tatlı bir koku burun deliklerine hücum ettiği sırada resepsiyon görevlisi de geri geldi. Olivia döndü. Bu, göğüs kılları bu kez pembe bir polo gömleğin yakasından fışkırmış olan Alfonso’ydu.

“Olivia, artık senin hiç ortaya çıkmayacağını düşünmeye başladım ben de tam. Odanı arayacaktım az daha.”

Biriken gerginlik patlayarak bir tür iğrenme duygusunun tüm benliğine yayılmasına sebep oldu.

Olivia, “Niye? Sen de mi akşam yemeğine geliyorsun?” diye azarladı onu.

Alfonso bir an incinmiş gibi göründü. Komik bir adamdı. Yağcı ve yaygaracı biriydi, ama Olivia adamda içten içe bir özgüven eksikliği olduğunu hissediyordu.

“Elbette hayır. Bay Feramo benden sadece, senin buraya sağ salim gelip gelmediğini kontrol etmemi istedi. Araba seni bekliyor.”

“Ah. Tamam. Şey, teşekkürler,” dedi kendini biraz da merhametsiz bularak.

“Tanrım, yüzüne ne oldu?”

Uzun bir akşam olacağı benziyordu.

Alfonso onu dışarı çıkarıp ‘araba’ya götürdü. Araba uzun bir beyaz limuzindi, dışarıklı insanların felekten bir gece çalmak amacıyla şehre geldiklerinde kiraladıkları ve üzerlerinde parlak renkli kıyafetlerle Sunset Bulvarı’nda sürdükleri türden bir limuzin. Şoför kapıyı açmış beklerken, Olivia arabaya bindi, aslında düştü demek daha doğru olur, çünkü ortadaki tümseğe takılıp yuvarlanmış ve bir çift Gucci marka sivri uçlu ayakkabıyla burun buruna gelmişti. Gözleri, ayak bileklerinden yukarıya doğru ilerleyip toz pembe renkteki ipekli bir elbiseden yavaşça geçerken, limuzini Suraya’yla paylaşacağını keşfetti. Bu da neydi böyle?

“Tekrar merhaba,” dedi Olivia, onurundan artakalanları toparlarken koltuğa yerleşmeye çabalayarak.

“Merhaba. Aman Tanrım! Yüzüne ne oldu?”

Limo guruldayıp Sunset’e doğru yola çıkarken, “Yüz bakımı yaptırdım,” dedi etrafını gergin bakışlarla inceleyerek.

“Ah hayır.” Suraya gülmeye başladı. “Michael’a gittin değil mi? O adam her işi yüzüne gözüne bulaştırır. Buraya gel.”

Çantasını açtı, öne doğru eğilerek Olivia’nın yüzüne süngerle kapatıcı sürmeye girişti. O an aralarında garip bir samimiyet yaşandı. Olivia duruma karşı gelemeyecek kadar şaşkındı.

“Yani, sen ve Pierre ha?” Suraya’nın sesi çarpıcı güzelliğiyle uyuşmuyordu. Ses tonu kulağa duygusuz ve ifadesiz geliyordu. “Onunla birlikte misiniz?”

“Tanrı korusun hayır! Bu arkadaşça bir akşam yemeği sadece!”

Suraya'da, Olivia'nın cesur bir izci liderine dönüşmesine sebep olan bir şey vardı.

"Ah, hadi yapma," dedi Suraya öne doğru eğilerek. "Pierre seni çok akıllı buluyor."

"Çok hoş!" dedi Olivia heyecanla.

"Kesinlikle." Suraya pencereden dışarıyı seyretti, kendi söylediklerine dudak bükerek. "Demek bir gazetecisin ha? Birlikte alışverişe çıkmalıyız."

"Tabi," dedi Olivia kadının laflarının mantığını çözmeye çalışarak.

"Melrose'a gideriz. Yarına, ne dersin?"

"Çalışmam gerekiyor," dedi, bir seksen boyunda elli kiloluk bir modelle birlikte alışveriş yapmanın ne kadar cesaret kırıcı bir deneyim olacağını düşünerek. "Sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir oyuncuyum," dedi Suraya kayıtsız bir edayla.

"Gerçekten mi? Pierre'in filminde rol alacak mısın?"

"Elbette. Filmde, tüm saçmalıklarda, ne olursa. Gerçekliğine gerçekten inanıyor musun?" Suraya gizemli bir havayla konuşuyordu. "Yani Feramo'nun." Çantasını açıp görüntüsüne baktı, sonra tekrar öne doğru eğildi. "Ee?" diye sordu, bir eliyle uzanıp Olivia'nın dizini hafifçe sıkarak.

Olivia paniğe kapılmaya başlamıştı. Bunlar, ayakların altından renkli dumanların püskürtüldüğü, yetmişli yıllara özgü iğrenç bir seks filmi çekmeyi mi tasarlıyorlardı yoksa? Tam o sırada, Beverly Hills Otel'i'nin ihtişamlı pembe sarayının yanından geçmekteydiler. Olivia pencereyi açıp, "İmdat, imdat! Beni kaçırıyorlar!" diye bağırarak istedi.

"Pierre mi? Bence çok çekici biri. Yemek için bir restorana mı gideceğiz acaba?"

"Bilmem. Ya bir restorana gidilir ya da dışarıdan bir şeyler söylenir, ne fark eder," dedi Suraya. "Sen adamın gerçekten bir film yapımcısı olduğuna inanıyor musun?"

"Elbette inanıyorum," dedi Olivia kayıtsız bir şekilde. "Niye ki? Sen inanmıyor musun?"

“İnanıyorum herhalde. Los Angeles’da ne kadar kalacaksın? Standart Oteli’ni beğendin mi?”

Kadın, bilgi almaya çalışıyorsa bu işte pek iyi değildi.

“Çok güzel bir yer ama orada insanın bikini giyesi gelmiyor pek. *Sahil Güvenlik* dizisinin setinde olmak gibi bir şey bu. Gerçi senin için böyle şeyler pek sorun olmaz herhalde.”

“Senin için de olmaz,” dedi Suraya, gözlerini Olivia’nın göğüslerine dikerek. “Çok hoş minyon bir tipin var.”

Olivia gerilerek elbisesini düzeltti. “Nereye gidiyoruz?”

“Pierre’in dairesine?”

“Dairesi nerede peki?”

“Willshire’da? O zaman, yarınki alışveriş randevumuzu kesinleştirmek için seni cepten arayayım mı?”

“Beni otelden ara,” dedi Olivia sertçe. “Dediğim gibi, çalışıyor olacağım.”

İşler onun istediği gibi gitmeyince Suraya kötü görünüyordu. Olivia kederli bir şekilde nelerle karşılaşacağını hayal etmeye çalışırken aralarında huzursuz bir sessizlik yaşandı. Olivia’yı Suraya’yla sırt sırta birbirlerine bağlayacaklar, o arada naylon bez bağlanmış ve bebek gibi giydirilmiş olan Alfonso etraflarında çalınacak, Pierre Feramo da elindeki kırbacı şaklatarak ileri geri yürüyecekti. Olivia keşke otelde kalıp akşam yemeğini oda servisine söyleseydi.

Pierre’in Willshire Kuleleri’ndeki dairesi lüks yaşamın zirvesindeydi. Asansör kapıları on dokuzuncu katta açıldığında karşılarına, kötü zevki kapatabilen altın ve bej renklerinde döşenmiş bir tapınak çıktı. Aynalar, altın renkli masalar, damarlı siyah akikten yapılmış bir jaguar heykeli. Sadece bir asansör vardı. Olivia şapka iğnesini çantasından çıkarıp avucunda sakladı, bir yandan da etrafına bakınarak kaçabileceği başka bir yol arıyordu.

“Martini ister misin?” dedi Suraya. Çantasını öyle rahat bir edayla bej brokarlı divanın üzerine fırlatmıştı ki, gören kadının orada yaşadığını sanırdı.

“Aa, hayır. Ben sadece diyet kola alayım, teşekkürler,” dedi sesi titreyen İzci Lideri Olivia.

Niye böyle davranıyorum? diye sordu kendine, pencereye doğru ilerlerken. Santa Monica Dağları’nın ve okyanusun üzerindeki güneş kızarmaya başlıyordu.

Suraya’nın, ona içkisini verip yanında durması tuhaftı. “Çok güzel değil mi?” diye mırıldandı romantik bir sesle. “Böyle bir yerde yaşamak istemez miydin?”

“Aaah! Biraz başım dönerdi herhalde,” diye şakalaştı Olivia gerileyerek. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Bence insan gittikçe alışıyor. Yani... ben aslında burada yaşamıyorum, ama...” Hah! Güzel kara gözlerinde bir rahatsızlık kıvılcımı yanıp söndü. Demek Suraya burada *gerçekten* yaşadı. Kendini ele vermişti işte.

“Sen nerelisin?” dedi Olivia.

“Los Angeles. Niye sordun?” Artık savunmaya geçmişti.

“Bazen bir İngiliz gibi konuştuğunu düşünüyorum da.”

“Sanırım Orta Atlantikliyim.”

“Pierre’i ne zamandır tanıyorsun?”

“Yeterince uzun zamandır.” Suraya içkisini bir dikişte bitirdi, gidip çantasını aldı. “Her neyse, benim gitmem gerekiyor.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Dışarı. Pierre az sonra burada olacak. Evindeymiş gibi rahat ol.”

“Tamam,” dedi Olivia. “Şey, teşekkürler! İyi akşamlar dilerim!”

Olivia, asansör kapılarının Suraya’nın arkasından kapanmalarını seyretti, aşağı yönde ilerleyen asansörün hissettirdiğini gittiğinden emin oluncaya kadar dinledi. Artık orada havalandırma cihazının vızıltısından başka bir ses yoktu. Daire, ya her şeyiyle dayalı döşeli olarak kiralanmış ya da dekorasyonunu kaçık bir dekaratör yapmıştı. Etrafta, kişisel olabilecek hiçbir eşya göze çarpmıyordu –ne kitap, ne içi kalem dolu kaplar– sadece altın yaldızlı aynalar, süsler, damarlı akikten vahşi hayvan heykelleri, etraflarını saran yılanlar ve uzun, ince ejderhalarla tehlikede olan tuhaf kadın resimleri

vardı. Bir elinde şapka iğnesini, diğerinde de Louis Vuitton çantasını sıkıca kavrayarak etrafa kulak kabarttı. Asansörün karşısında bir koridor vardı. Koridora doğru pelüş halının üzerinde sessizce ilerlerken orada bir dizi kapalı kapı olduğunu gördü. Kalbi hızla çarparken, eğer yakalanırsa lavaboyu aradığını söyleyebileceğini düşünerek ilk kapının altın kakmalı kolunu tutup çevirdi.

Geniş bir yatak odasına girdi, odanın bir duvarı tamamen pence-reydi. Ortada, iki yanında büyük lambalar olan direkleri kalın halatlar şeklinde süslenmiş dört sütunlu bir yatak vardı. Burada da kişisel bir eşya yoktu. Bir çekmeceyi açarken çıkan gıcirtıyla ürperdi. Orada da bir şey yoktu. Kapatamıyordu. Sıkışmıştı. Kendi kendine sessiz lanetler okudu ve onu öylece bırakıp parmak uçlarında ilerleyerek araştırmasını sürdürdü. Banyo çok büyüktü, aynalı, pembe mermer kaplı dehşet verici bir yerdi. Sedir ağacından rafları olan büyük bir bölmeye açılıyordu, bölmenin ortasında kıyafetleri denemek için geniş bir boşluk bırakılmıştı ama etrafta kıyafet falan yoktu. Sırtını duvara yaslayınca duvarın hareket ettiğini hissetti. Altı santim kalınlığında çelikten bir panel. Panel sessizce sola doğru kayarken arka tarafında bir başka oda belirmişti. Gizli bir bölme mi? Bir panik odası mı yoksa? Işıklar yandı. Yatak odasından daha geniş olan bu gizli odanın her tarafı beyaza boyanmıştı. Penceresiz odada, duvarın dibine sıralanmış bir dizi doğu işi minik kilimden başka hiçbir şey yoktu. Panel kapanmaya başladığında Olivia, içgüdülerine uyarak harekete geçti ve panel kapanmadan hemen önce kendini dışarı atmayı başardı.

Kalbi hızla çarparken durup etrafına göz gezdirdi. Acaba orası gerçekten de bir panik odası mıydı? Yerde gördüğü kilimler seccade olabilir miydi? Dönüp arkasındaki duvara baktı. Orada, üzerlerinde Arapça yazılar bulunan üç tane beyaz afiş vardı. Fotoğraf makinesini çıkardı, çantasını halının üzerine bıraktı ve afişlerin fotoğrafını çekmeye başladı, sonra olduğu yerde kalakaldı. Kayan duvarın diğer tarafından hafif bir ses geliyordu; yumuşak zemindeki ayak sesleri! Yatak odasında birisi vardı. Ayak sesleri durdu. Son-

ra birilerinin çekmeceyi kapamaya çalıştığını fark etti.

Ayak sesleri tekrar duyuldu, yavaş, hâlâ sessiz, ama kesinlikle Olivia'ya doğru geliyorlardı. Olivia kendini su altındaymış ve oksijeni bitmiş gibi hissetti. Nefes almak, soğukkanlılığını korumak ve düşünmek için çaba gösterdi. İkinci bir çıkış olabilir miydi? Dışarıdaki koridoru gözünde canlandırmaya çalıştı; uzunca bir aralık ve bir kapı. O kapı başka bir yatak odasına açılıyor olabilir miydi?

Banyonun mermer zemininde ayak sesleri duydu ve dönüp paneller baktığında duvarın hafifçe renk değiştirdiğini fark etti, sonra gözleriyle karşiki duvarı taradı. İşte! Ayak uçlarında ilerledi ve omuzuyla duvara yüklendi. Duvar açılmaya başladı. Boşluktan kayarcasına sıyrıldı, paneli geri kaydırırken rahat bir nefes alarak neredeyse hıçkırdı. Artık, erkek kıyafetleriyle dolu başka bir bölmedeydi. Ortalığa Feramo'nun parfümünün hafif kokusu yayılmıştı. Bunlar adamın kıyafetleriydi; parlak, neredeyse narin ayakkabılar; koyu renkli takımlar, jilet gibi ütülü pastel renkli gömlekler; düzgün katlanmış kot pantolonlar; polo yaka tişörtler. Elbiseleri telaşla gözden geçirirken düşünceleri de hızla oradan oraya akıyordu: *Tanrım, bir erkek için çok fazla kıyafeti var. Çok düzenli, takıntılı bile denebilir. Olivia'nın böyle bir kıyafet dolabı olsa gerçekten mahvolurdu. Koridora çıkışını nasıl açıklayacaktı bakalım?* Banyoya girdi. *İşte bu kadar! Harika. Tuvaletten çıkıyormuş gibi davranabilirdi.* Dört bir yanını çevreleyen aynalarda yansıması onu gözetliyordu. Kayan panelin hafif, neredeyse sessiz hareketini duydu. Küçük fotoğraf makinesini koltuğunun altına sıkıştırdı ve sifonu çekti. Terbiyeli davranmak, banyonun dışındaki her kimse, onu durdurabilirdi belki.

“Olivia?” Bu, Feramo'ydu.

“Bir saniye lütfen! Müsait değilim!” diye şakıdı. “Tamam.”

Mümkün olduğunca doğal görünmeye çalışarak gülümsedi, bir koluyla koltuk altındaki fotoğraf makinesini saklıyordu. Oysa Feramo'nun gözleri ölümcül derecede soğuktu.

“Olivia, artık sırrımı keşfetmiş olduğunu görüyorum.”

Feramo, Olivia'nın yanından geçerek banyo kapısını kapatıp kilitledi ve kadına döndü.

“Konuk olduğun evde iznin olmadan böyle gezer misin hep?”

Korkunla yüzleş, dedi kendi kendine. Onunla mücadele etme. Adrenalini kullan. Saldırıya geç.

“Beni akşam yemeğine davet edip görmeyi hiç beklemediğim bir seksenlik bir tanrıçayla karşıladıktan sonra kendi halime bırakırsan niye banyoyu aramayayım ki?” dedi suçlarcasına.

Pierre elini ceketinin içine kaydırды. “Sanırım bu sana ait?” dedi Louis Vuitton marka el çantasını uzatarak. Lanet olası. Gizli oda da fotoğraf çekerken onu yerde unutmuştu.

“Bana Fransız olduğunu söylemiştin,” deyiverdi. “Samimiyet konusunda atıp tutuyorsun. Sonra da bal gibi bana yalan söylüyorsun. Fransız falan değilsin sen, öyle değil mi?”

Kayıtsız bir şekilde kadına baktı. Yüzünde neredeyse aristokratik bir küçümseme vardı.

“Haklısın,” dedi nihayet. “Sana gerçeği söylemedim.”

Dönüp kapıyı kilitledi. Olivia öyle bir rahatlamıştı ki neredeyse bayılacaktı.

“Gel artık. Yoksa akşam yemeğine geç kalacağız,” dedi, bu kez halinden daha memnun görünüyordu. “Bu konuları sonra konuşuruz.”

Kapıyı ardına kadar açtı ve Olivia'ya yatak odasına doğru ilerlemesini işaret etti. İçeride büyük bir yatak vardı. Kısacık bir an için aralarında kör edici bir ihtiras kıvılcımı oluştu. Olivia, odaya –bir sandalyenin üzerinde adamın gömleği, yatağın yanında kitap-

ları duruyordu— oradan da koridora doğru kararlılıkla ilerledi. Pierre kapıyı kapattı ve Olivia’yla asansörün arasında durdu, ona diğer tarafı gösteriyordu. Olivia, adamın önünde gergin bir şekilde yürürken öfkesini yürüyüşüne yansıtmaya çalışıyor, bir yandan da oyunculuk dersleri almadığı için kendi kendine kızıyordu. Dalgıçlık kursu, kendini savunma dersleri, dil kursları, ilk yardım dersleri... Yetişkinlik hayatını, yaşam becerileri konusunda kendi üniversite deneyimlerini kazanmanın peşinde koşarak geçirmişti ama oyunculuk derslerinin ne kadar çok işine yarayacağını hiç düşünmemişti.

Koridorun sonunda kapalı bir kapı daha vardı. Feramo, kapıyı açmak için Olivia’nın önüne geçti, merdiven sahanlığına açılan kapıyı iterken, Olivia da fırsattan yararlanarak koltuğunun altına sıkıştırdığı kamerayı çantasına attı.

“Yukarı,” dedi Pierre.

Olivia’yı çatıdan aşağı itmeyi mi planlıyordu? Olivia, kaçması gereken anı kestirmeye çalışarak dönüp adama baktı. Gözleri adamlarıyla buluştuğunda adamın gülmekte olduğunu gördü.

“Seni yemem merak etme. Yukarı çıkıyorsun.”

Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Gerçeklik dalgalanıp duruyordu. Şimdi aniden, bu gülüşle birlikte, her şey sadece özel bir randevu haline dönüşmüştü gene. Merdivenlerin başında Pierre, yangın çıkışına ait ağır bir kapıyı iterek açtığı anda içeri ılık bir hava dalgası doldu. Dışarı adımlarını attıklarında onları güçlü bir rüzgâr ve küremeye benzer bir gürültü karşıladı. Binanın tepesindeydiler, Los Angeles’in geniş manzarası etraflarını sarmalıyordu. Gürültü, çatıya park edilmiş olan bir helikopterden geliyordu, aracın pervaneleri dönüyor, kapısı açık, hazır bir şekilde onları bekliyordu.

“Taştınız sizi bekliyor,” diye bağırdı Feramo gürültüyü bastırarak. Olivia’nın duyguları korku ve çılgınca bir heyecan arasında gidip geliyordu. Feramo’nun saçları, adam bir fotoğraf çekiminde rüzgâr makinesinin önünde duruyormuş gibi, geriye doğru akarcasına dalgalanıyordu.

Sendeleyerek helikoptere yaklaşırken dar bir elbise ve rahatsız ayakkabılar giydiği için bin pişmandı.

Olivia pervanelerden sakınmak için kafasını eğerek beton zemin boyunca koştu. Sendeleyerek helikoptere yaklaşıırken dar bir elbise ve rahatsız ayakkabılar giydiği için bin pişmandı. Pilot dönüp emniyet kemerlerini ve kulak koruyucularını işaret etti. Olivia'nın yanındaki koltukta Pierre vardı, helikopter havalanırken ağır kapıyı kapattı ve bina altlarında giderek küçülmeye başladı. Okyanusa doğru yola koyulmuşlardı.

Uğultuda konuşmak mümkün değildi. Pierre, Olivia'ya bakmıyordu. Olivia manzaraya odaklanmaya çalıştı. Eğer son saatini yaşıyorsa onu güzel bir manzaraya bakarak geçirecekti. Güneş, Santa Monica Körfezi'nin üzerinden batıyordu, soluk mavi gökyüzündeki turuncu renkli ağır top, okyanusun camsı yüzeyine kızıl bir ışık yansıtıyordu. Kısa bir süre sahil şeridini takip ettiler, Malibu yönünde, dağların koyu gölgeli sıralarına doğru dalıp yükseliyorlardı. Olivia, uzun iskeleyi, inşaat halinde bulunan diğer uçtaki restoranı, onun da yanında, son dalgaları yakalamakta olan kara foklara benzeyen sörfçüleri görebiliyordu.

Feramo öne doğru eğilerek pilota talimatlarını verdi, helikopter açık denize doğru atıldı. Olivia annesini düşündü, on dört yaşındayken macera hevesi, tehlikeli erkeklere olan ilgisi ve hep sınırlarda yaşamaya düşkünlüğü yüzünden annesinin kendisini nasıl azarladığını hatırladı. "Başını belaya sokacaksın; dünyayı anlamıyorsun, sadece heyecan verici şeyleri görüyorsun. Tehlikenin farkına vardığında her şey için çok geç olacak." Ne yazık ki o zamanlar tüm bu tavsiyeler, sadece Katolik erkekler ve motosikletli gençler konularına dairdi.

Güneş, sekiz rakamı gibi biri diğerinin üzerinde duran iki top oluşturarak ufkun gerisine doğru kayıyordu. Birkaç saniye sonra gözden kayboldu, gökyüzü kırmızı ve turuncudan oluşan bir renk cümbüşüne boğuldu, daha yukarılardaki mavilikleri uçakların geride bıraktığı beyaz izler kesiyordu.

Yeter, artık buna daha fazla katlanmayacaktı. Kimseye hoşça kal diyemeden Pasifik'te öyle birdenbire ortadan kaybolmayacaktı

işte. Gururunu bir kenara bırakıp Feramo'nun kolunu dürttü.

“Nereye gidiyoruz?”

“Ne?”

“Nereye gidiyoruz?”

“Ne?”

Şimdiden, birbirini duyamayan ihtiyar bir çift haline gelmişlerdi sanki.

Koltuğunda kıvrılıp doğrularak adamın kulağına bağırdı.

“NEREYE GİDİYORUZ?”

Feramo yüzünü buruşturdu. “Göreceksin.”

“BENİ NEREYE GÖTÜRDÜĞÜNÜ ÖĞRENMEK İSTİYORUM.”

Cevap vermek için Olivia'nın kulağına doğru eğildi.

“Ne?”

“CATALINA'ya,” diye bağırdı adam.

Catalina Adası, bir günlük gezilere çıkanların sıkça uğradığı, sahilden otuz iki kilometre uzaklıktaki bir adaydı. Orada Avalon isimli küçük, sevimli bir sahil kasabası vardı adanın kalanı vahşi doğadan ibaretti.

Gece çok çabuk çöktü. Az sonra karşılarında, kasvetli görüntüyü şahlanarak delen koyu renkli yüksekçe bir toprak parçası belirdi. Olivia, sol taraflarında, küçük kıvrımlı koya doğru bir çağlayan gibi akan, Avalon'un şirin ve davetkâr ışıklarını uzaktan seçebiliyordu. Önlerindeyse sadece karanlık vardı.

Catalina Adası, Kaliforniya

Helikopter, Kaliforniya kıyılarından ve Avalon'un ışıklarından iyice saklanmış olan, adanın okyanus tarafındaki dar ve derin körfeze doğru alçalmaya başladı. Olivia bitki örtüsünü gördü, palmiye ağaçları helikopterin önünde dümdüz uzanıyordu. İnerlerken Feramo kapıyı açıp dışarı atladıktan sonra, kafasını eğmesini işaret ederek kadını da arkasından sürükledi. Pervaneler durmadı. Olivia motor sesinin gene arttığını ve helikopterin yükseldiğini duydu.

Pierre, Olivia'yı bir dalgakırana uzanan patıkaya soktu. Rüzgâr yoktu. Her iki tarafındaki dik yamaçlar ve dalgakıran, sakin okyanusun üzerine karanlık bir gölge düşürüyordu. Helikopterin sesi giderek duyulmaz olurken, çevreden sadece tropik sesler geliyordu: Ağustosböcekleri, kurbağalar, dalgakıranda metale sürtünen metal sesleri. Olivia'nın nefesi daralmıştı. Burada yalnız mıydılar?

Dalgakırana ulaştılar. Ahşap bir kulübeye yaslanmış duran sörf tahtalarını fark etti. Adam bu sörf tahtalarıyla ne yapmak istiyordu? Catalina'nın sörf olanaklarıyla tanındığı pek söylenemezdi. Olivia, yaklaştıkları kulübenin, tanklar ve dalış takımlarıyla dolu bir dalış kulübesi olduğunu fark etti.

"Burada bekle. Bir şey getirmem gerekiyor." Feramo'nun ayak sesleri uzaklaşırken Olivia güçsüz parmaklarıyla metal parmaklıkları kavradı. Bir dalgıç takımı alıp kaçış şansını kullanmalı mıydı

acaba? Olur da bunun altı üstü *fazlaca* romantik bir randevu olduğu ortaya çıkarsa tuhaf davranmakta biraz aşırıya kaçırılmış gibi görünebilirdi.

Dalış barakasına doğru parmak uçlarında ilerledi. Burası çok iyi düzenlenmiş bir yerdi. Yirmili gruplar halinde muntazaman sıralanmış tanklar; kancalara takılı BCD⁴'ler ve regülatörler; üst üste yığılmış palet ve maskeler. Kaba ahşap bir masanın üzerinde bir bıçak duruyordu. Olivia bıçağı alıp gizlice el çantasına kaydırды, ayak seslerine bakılırsa Feramo dönüyordu. Korkusuna yenik düştüğü için tehlikede olduğunu biliyordu artık. Kontrolü tekrar ele geçirmesi gerekiyordu.

Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Dehşete kapılarak, “Pierre?” diye bağırdı. Cevap gelmedi, ağır ve düzensiz ayak seslerinden başka hiçbir ses yoktu. Bu bir eşkıya ya da kiralık katil olabilir miydi? “Pierre. Sen misin?”

Bıçağı çantadan çıkarıp arkasına sakladı, gergin ve hazır olda, geleni bekliyordu.

“Evet,” dedi Pierre’in akıcı ve aksanlı sesi. “Elbette benim.”

Olivia rahat bir nefes aldı. Feramo, elinde siyah bir çıkınla gölgelerden çıktı.

Olivia, “Tanrı aşkına burada ne yapıyoruz?” diye patladı. “Beni ıssız bir yere getirip böyle tek başıma bıraktıktan sonra, tuhaf ayak seslerini çıkarmanın sen olup olmadığını sorduğumda cevap veremeyerek ne *yapmaya* çalışıyorsun? Burası ne *böyle*? Ne *yapıyorsun*?”

“Tuhaf ayak sesleri mi?” Feramo gözleri ışıdayarak Olivia’ya baktı, sonra çıkının üzerindeki siyah örtüyü aniden çekti. Olivia’nın dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Bu, içinde bir şampanya şişesi ve iki uzun ince kadeh bulunan bir buz kovasıydı.

“Bak,” dedi elini alnına götürerek. “Tüm bunlar çok hoş, ama gerçekten de bu kadar dramatik olman şart mı?”

“Bana sorarsan sen, önceden tahmin edilebilen şeylerin peşinde koşan bir kadına pek benzemiyorsun.”

“Haklısın, ama beni mutlu etmek için öldüresiye korkutman da gerekmiyor. Söyler misin bana burası da ne böyle?”

“Burası bir rıhtım. Al,” dedi siyah örtüyü uzatarak, “üşümeyesin. Denize açılacağımızı söyleyerek seni uyarmalıydım belki de.”

“Denize açılmak mı?” dedi, örtüye sarınmaya çalışırken bıçağı da aynı anda örtünün altına sakladı, örtü nadir bulunur bir kuşun tüylerinden yapılmış gibi yumuşacıktı.

Pierre’in kafasıyla koyu işaret ettiği yerde, buruna doğru sessizce yaklaşmakta olan bir yatın silueti görülebiliyordu.

Olivia güvertede tayfaların olduğunu görünce rahatladı. Feramo onu öldürecekse, insan bu işi aslında yalnızlarken yapacağını düşünüyordu. Şampanya olaya çok tuhaf bir hava katıyordu.

Olivia, elindeki dalgıç bıçağını siyah renkli incecik *paşmina*⁵ altındaki Louis Vuitton’un içine tıktırabildiği için biraz daha rahatlamıştı. Feramo, Olivia’nın yanında biraz geride durmuş, açık denizin karanlığına doğru kayarcasına ilerleyen motordan gelen yumuşak sesleri dinliyordu.

“Olivia,” dedi kadehi ona uzatarak, “gecemiz için kadeh kaldıralım mı? Başlangıca.” Kadehini Olivia’nınkiyle tokuşturarak ona dikkatle baktı.

“Neye?” dedi Olivia.

“Miami’deki konuşmamızı unuttun mu? Hani şu çatıdayken? Birbirimizi tanıma sürecinin başlangıcı için.” Kadehini kaldırıp bir dikişte bitirdi. “Peki anlat bakalım. Sen bir gazetecisin. Neden?”

Olivia biraz düşündü. “Yazmaktan hoşlanıyorum. Seyahat etmeyi seviyorum. Dünyada neler olup bittiğini öğrenmek ilgimi çekiyor.”

Tüm bu senaryonun, durmadan konuşan ama işini tam beceremeyen bir güzellik uzmanının yaptığı gibi, ona kendini bir saniye önce tehdit altında ve korkmuş, hemen sonra da güvende ve şımartılmış hissettirerek aslında onu tuzağa düşürmek amacıyla düzenlenip düzenlenmediğini merak etti.

“Peki seyahatlerinde nerelere gittin?”

“Aslında istediğim kadar çok yer gezemedim: Güney Amerika’ya, Hindistan’a ve Afrika’ya gittim.”

“Afrika’da nereye gittin?”

“Sudan’a ve Kenya’ya.”

“Gerçekten mi? Sudan’a gittin demek? Peki orayı nasıl buldun, beğendin mi?”

“Muhteşemdi. Bugüne kadar gördüğüm en yabancı yerd. *Arabistanlı Lawrence*’ı çağrıştırdı bana.”

“Peki ya insanlar?”

“İyiydiler.” Konuşurlarken tehlikeli sulara yüzüyor olmaları heyecan vericiydi.

“Ya Los Angeles? Orayı nasıl buldun?”

“Yüzeysel ama leziz.”

Güldü. “Hepsi bu mu?”

“Ummadığım kadar kırsal. Fransa’nın güneyine benziyor, fazladan alışveriş merkezleri var sadece.”

“Senin yaptığın gazetecilik, yani şu boş dergi işlerini yapmak uzmanlık alanın mı peki?”

“Boş dergi işleri mi? Daha önce hiç böyle bir hakarete uğramamıştım!”

Gene güldü. Çok güzel, daha çok utangaç bir gülüşü vardı, sanki normalde gülmeye pek izni yokmuş gibi görünüyordu.

“Yabancı haberler muhabiri olmayı gerçekten de çok istiyorum,” dedi aniden ciddiyetle. “Gerçekten anlamlı olan bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Şu *OceansApart*. O konuda yazı falan yazdın mı bu arada?” Bunu söylerken, sesinde çok hafif bir ton değişimi olmuştu.

“Hım,” diye mırıldandı. “Evet, kısmen. Ama benim haberimi başka birinin adıyla verdiler.”

“İncindin mi?”

“Pek sayılmaz. O içerik söz konusuysen çok anlamsız bir mesele bu. Ya sen? Los Angeles’ı seviyor musun?”

“Ürettiği şeylerle ilgileniyorum.”

“Neyle? Silikonlu dev göğüsleri olan güzel kızlarla mı mesela?”

Güldü. “Neden içeri gelmiyorsun?”

“Ne o, kaçıyor musun?”

“Hayır, hayır. Akşam yemeğine geçelim mi demek istedim.”

Olivia merdivenleri inerken, beyaz üniformalı bir güverte tayfası yardım etmek için elini uzattı. İçerisi, biraz zevksiz döşenmiş olsa da nefes kesiciydi. Her taraf parlak bej renkli ahşap paneller, halılar ve tunç süslemelerle kaplıydı. Burası bir gemi kamarası değil de daha çok normal bir oda gibiydi. İki kişilik bir masa kurulmuş, üzerine beyaz bir örtü yayılmış, çiçekler, ıslıl ıslıl bardaklar, ne yazık ki altın kaplama olmayan çatal ve bıçak takımı yerleştirilmişti. Kamara, Hollywood filmlerinden sahnelerle dekore edilmişti, etrafta, sette çekilmiş kaçamak anlara ait ilginç fotoğraflar vardı: Alfred Hitchcock, Grace Kelly'yle satranç oynarken; Ava Gardner, bir ayağını buz kovanının içine daldırırken; Ömer Şerif ve Peter O'Toole çölde kriket oynarlarken. Bir köşede içinde değerli hatıralar bulunan cam bir mahfaza vardı: Bir Oscar heykelciği, bir Mısır başlığı, *Tiffany'de Kahvaltı*'da görülen Audrey Hepburn'ün resminin önünde dört sicimli inci bir gerdanlık.

"Bu benim için bir tutku," dedi Pierre. "Filmler. Annemle birlikte, muhteşem eski filmlerin birçoğunu seyrettim. Bir gün, ben öldükten çok sonraları bile hatırlanacak bir film yapacağım. Tabii Hollywood'un ahmaklığı ve önyargılarıyla mücadelede başarılı olabilirim."

"Zaten birkaç film yaptın ama değil mi?"

"Fransa'dayken evet, kısa filmler yaptım. Sen muhtemelen duymamışsındır."

"Duymuş olabilirim. Dene bakalım."

Yüzünde aniden beliren şey bir panik ifadesi miydi yoksa?

"Bak," dedi, "bu Elizabeth Taylor'ın *Cleopatra* filminde taktığı başlıklardan biri."

"Şu gerçek bir Oscar heykelciği mi peki?"

"Evet, ama çok da önemli bir Oscar değil ne yazık ki. Benim hayalim 1962'de *Arabistanlı Lawrence* filmine verilen Oscar'lardan birine sahip olabilmek. Ama şimdilik bununla idare etmek zorundayım, onu eBay sayfasında buldum, altmışların sonlarında en iyi film müziği düzenleme dalında verilmiş."

Olivia güldü. "Bana işinden biraz daha bahset. Bir şeyler gör-

müş olabilirim. Bir sürü Fransız filmi görmüştüm, şeyde...”

“Bak. Bunlar da *Tiffany’de Kahvaltı* filminde Audrey Hepburn’ün boynunu süsleyen inciler.”

“Gerçek olanlar mı?”

“Elbette. Akşam yemeğinde onları takmak ister misin?”

“Hayır, hayır. Onlarla komik görünürüm.”

Pierre incileri kutusundan çıkardı, Olivia’nın boynuna doladı ve bir cerrahın ustalığıyla klipsini taktı, biraz geri çekilerek nasıl durduğuna baktı.

Olivia, Sinderella gibi hissederken buldu kendini ve öfkелendi. Lanet olası, lanet yat, daire, inciler ve helikopterden *feci halde* etkilendi. İşte. Tüm bunlarla baştan çıkarılan bir sürü kızıdan sadece biri olduğunu biliyordu ve öyle olmak istemiyordu. İçinde, böylesi durumlarda herhangi bir kızın gözlerini boyayabilecek gülünç, hayali duygular kabarıyordu. Şöyle düşünüyordu: *Ben farklıyım; ondan parası için değil sadece kendisi olduğu için hoşlanıyorum. Onu değiştirebilirim, aynı anda da kendini yata bindirilmiş, tapılan bir yaratık olarak hayal ediyor, ekipman kirası için hiçbir ek ücret ödmeden istediği kadar dalıyor, duştan çıktıktan sonra Audrey Hepburn’ün inci gerdanlığını takıyordu.*

Kes şunu, dedi kendi kendine. Kes şunu, sefil yaratık. Buraya ne için geldiysen onu yap. ‘Pierre bin Feramo’, diye bağırası gelmişti, ‘şu konuyu bir açıklığa kavuşturabilir miyiz artık? Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun yoksa başından savmaya mı? Bir terörist misin yoksa bir zampara mı? FBI’ı senin üzerine salanın ben olduğumu mu düşünüyorsun?’ Yeter, Pierre’i kesinlikle köşeye sıkıştıracaktı artık.

“Pierre,” diye söze girdi, “yoksa sana M-M...” gülmeye başladı, “Mustafa mı demeliyim?” Gerginliği onu isteriye sürüklüyordu. Pierre bir an ona öfkeyle baktı, ki bu da onun daha çok gülmesine sebep oldu. Olivia kendini, Usume bin Ladin’e karşı terbiyesizlik eden bir çocuk gibi hissediyordu.

“Olivia,” dedi Pierre kupkuru bir ses tonuyla, “bu iş böyle devam ederse, seni bayıltmak zorunda kalacağım.”

“Ne yapacaksın, beni çölde boğazıma kadar kuma mı gömeceksin?”

“Seni canlı bomba olarak yetiştirmeye çalıştığımı sanıyorsun herhalde.” Üzerine öyle bir eğilmişti ki, Olivia adamın nefesinin tadını alabiliyordu neredeyse.

Kendine hâkim olmaya çalışarak mahfazadaki Oscar heykelciğine ve Mısır başlığına baktı.

“Bana niye yalan söyledin?” diye sordu o tarafa dönmeden.

Pierre cevap vermedi. Olivia dönüp adamın yüzüne baktı. “Neden bana Fransız olduğunu söyledin? Arap olduğunu *anlamıştım*.”

“Öyle mi?” Bu konuda son derece soğukkanlı hatta biraz da eğleniyor gibi görünüyordu. “Nereden anladığınızı sorabilir miyim acaba?”

“Şey, öncelikle aksanın var. Sonra bir de *şükran* dediğini duydum.”

Anlık bir duraksama. “Arapça biliyor musun?”

“Evet. Sudan’da bulunduğumu söylemiştim sana. Orayı sevmiştim... ama seni asıl ele veren şey, ayakkabıların ve çorapların oldu.”

“Ayakkabılarım ve çoraplarım mı?”

“İnce ipek çoraplar ve parlak pabuçlar – tam Arap şeyhlerine göre.”

“Unutmayayım da değiştireyim şunları bari.”

“Milliyetini saklamaya çalışıyorsan unutmaman lazım tabi. Dairende gördüğüm şey bir mescit miydi?”

İşıltılı gözlerden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Orası aslında bir panik odası. Ayrıca, insanın kendisiyle baş başa kalması ve düşünmesi için de ideal bir yer gibi geliyor bana. Bir de şu önemsiz ayrıntıyı düzeltelim, milliyetimle ilgili bir *yanlışlık* var sanırım, ırklar konusunda yapılan tek-tipleştirmenin yükünü ortadan kaldırmaya çalışıyordum. Bizim kültürümüz ve dinimiz söz konusu olduğunda herkes senin kadar olumlu tavırlar sergilemiyor.”

“Bu, bazı politikacıların eşcinsel değillermiş gibi davranmalarına benzemiyor mu sence— halbuki böyle davranarak aslında daha ciddi bir hata yapıyorlar ve ortaya, eşcinsel olmak yanlış bir şeymiş

gibi bir sonuç çıkmasına sebep oluyorlar, öyle değil mi?”

“Benim Araplığımdan utandığımı mı söylemeye çalışıyorsun?”

Sesinde isteriye yakın bir şey vardı; hafif bir kontrol kaybı.

“Bu konuda neden yalan söylediğini merak ediyorum.”

Adamın duygulu kara gözleri Olivia’ninkilerle buluştu. “Arap olmaktan gurur duyuyorum. Bizim kültürümüz dünyanın en eski ve en bilge kültürüdür. Kanunlarımız ruhanidir, geleneklerimiz atalarımızın bilgeliğine dayanır. Hollywood’da olduğum zaman utanç duyuyorum, ama atalarım yüzünden değil, etrafımı saran dünya yüzünden. Küstahlık, cehalet, kibir, ahmaklık, hırs, salyalar akıtarak ete ve gençliğe tapınma, şöhret ve maddi kazanç sağlamak için cinselliğiyle gösteriş yapma, eskiye saygısızlık, yeniye karşı duyulan şehvet. Senin leziz bulduğunu söyleyerek dalga geçtiğin bu yüzeysellik, olgun meyvenin içten içe çürüyüşünün ta kendisi, kendi tadını kaybetmiş bir meyve.”

Olivia el çantasını sıkıca kavrayıp içindeki bıçağı düşünürken hiç kıpırdamadı. Yanlış kullanacağı bir tek kelime ya da hareketin, adamın dikkatle zaptettiği öfkesinin duvarlarını yıkacağını hissetti.

“Dünyanın en zengin toplumları neden aynı zamanda en mutsuz olanlarıdır? Bunu hiç düşündün mü?” diye sözlerine devam etti adam.

“Bu bayağı tuhaf bir genelleme,” diye yanıtladı Olivia, hafifçe havayı yumuşatmaya çalışarak. “Yani dünyanın en zengin uluslarından bazıları Arap uluslarıdır. Mesela Suudi Arabistan bayağı iyi durumda değil mi?”

“Suudi Arabistan mı, hah!”

Pierre, kendi içinde başka bir mücadele veriyormuş gibi görünüyordu. Kafasını çevirdi, sonra dönüp tekrar Olivia’ya baktı, bu kez daha iyi durumdaydı.

“Üzgünüm Olivia,” dedi daha nazik bir ses tonuyla. “Amerika’da kaldığım zamanlarda, o süre boyunca... bizi aşağılayan ve bir kenara atan cehalet ve önyargılar yüzünden... çok incindim. Gel. Bu konuları kapatalım. Bu akşam bunları tartışmanın hiç de sırası değil. Bu, çok güzel bir gece, artık yemek yeme vaktimiz de geldi.”

Tanrım, Pierre Feramo çok feci içiyordu. Bir Martini, bir şişe Cristal, 82 yapımı bir Pomerol ve sonrasında 96 yapımı bir Chasagne-Montrachet'nin çoğunu içtikten sonra, tatlının yanında iyi gider diye bir de Reio della Valpolicella söylemişti. İçkiyi böyle içen erkeklerin çoğunda bir sorun olduğu düşünülebilirdi ama bir Müslüman için böylesi bir durum tam anlamıyla tuhaftı. Olivia'nın aklından, Feramo'nun hayatının çoğunda bir damla bile alkol almamış olabileceği geçiyordu. Diyelim ki daha yeni yeni, o da yalandan, alkol almaya başlamıştı. Bu durumda alkolle ilgili bir sorunun olduğunu nereden bilebilirdi ki? Herkesin böyle içmediğini nereden bilecekti?

“Müslümanların içki içmeleri yasak değil mi?” diyerek konuyu açtı. Tıka basa doymuştu. Yemek muhteşemdi. Beyaz yermantarı yağıyla servis yapılan taze bezelye püresi üzerine istiridye; kabak mantısının yanında, köriyle terbiye edilmiş levrek; kırmızı şarapta kaynatılmış ve vanilyalı dondurmayla süslenmiş şeftali.

“Ah, duruma göre değişir,” dedi belli belirsiz, bardağını doldurarak. “Bu konuda farklı yorumlar var.”

“Bu gemiden denize dalıyor musun?” diye sordu Olivia.

“Tüple dalmaktan mı bahsediyorsun? Evet. Şey aslında hayır, tam buradan dalmıyorum yani. Burada su çok soğuk. Karayipler’de dalmayı seviyorum, Belize ve Honduras dışındaki resiflerde ve Kızılderiniler’de. Sen de dalar mısın?” Olivia'nın kadehini doldurmak için davrandı, kadehin zaten dolu olduğunu fark etmemişti.

“Evet, dalmaya bayılırım. Aslında buraya gelmeden önce,

Elan'a bir dalış hikâyesi hazırlamayı teklif edecektim. Bilinmeyen Topraklarda Dalış, Belize, Honduras. Sudan'ın Kızıldeniz kıyısını da düşünmüştüm."

"Olivia," dedi ellerini kaldırıp açarak, "benim Honduras'taki otelime gelmelisin o zaman. Rica ediyorum. Bay Adaları'nda dalmak eşsiz bir deneyimdir. Orada üç yüz metre derinliğinde su altı uçurumları, karmaşık su altı mağaraları ve deniz yaşamının her yerde rastlanmayan nadir güzellikleri var. Dergiden bunu haber yapma iznini koparmalısın. Sonra da Sudan'a gidersin. Orası muazzam bir yer, deniz dünyanın hiçbir yerinde oradaki kadar berrak değildir. Ayrıca oralar gerçekten de el değmemiş yerler. Bunu yapmalısın. Derhal yapmalısın. Ben, yarın Honduras'a doğru yola çıkıyorum. Sen de dergine telefon açıp izin almalı ve orada konuğum olarak bana eşlik etmelisin."

"Şey, ama bir sorun var," dedi.

"Bir sorun mu var?"

"Beni kovdular."

"*Seni kovdular mı?*"

Blöf yapıp yapmadığını anlamak için adamı dikkatle inceledi. "Evet. Senin halkla ilişkiler firmasından biri editörü arayıp benim seni kontrol etmeleri için FBI'ı aradığımı söylemiş."

Pierre bir an için dinginliğini kaybeder gibi olsa da çabucak geri kazandı.

"Sen ve FBI'ı aramak ha? Ne kadar komik."

"Kesinlikle. Ben FBI'ı aramadım ama birileri odama dinleme cihazı yerleştirip kendi kendime yaptığım konuşmaları dinlemiş. Bak," dedi öne doğru eğilerek, "Pierre, açık konuşacağım. Miami'de olanlardan sonra gerçekten de seninle ilgili kuşku duymuştum. Sen ve ben çatıdayken, ertesi sabah *OceansApart*'a gitmeme engel olmak konusunda çok kararlı görünüyordun. Üstelik gemi havaya uçurulduktan sonra hemen ortadan kayboldun. Bana Fransız olduğunu söyledin ama senin Arapça konuştuğunu duydum ve biraz da olaya kendimi kaptırarak odamda kendi kendime konuştum – yani hayali konuşmalar yaptım sanırım. Niye diye soracak olur-

san, zaten ben tek başıma çok fazla zaman geçiririm, böyle alışmışım. Her neyse gene de kimin odama alıcı yerleştirebileceğini anlamıyorum.”

“Odada dinleme cihazı olduğundan emin misin?”

“Telefon soketinde bir cihaz buldum.”

Ferano’nun burun delikleri açılıp kapandı.

“Sevgili Olivia’cığım,” dedi nihayet, “böyle bir şey olduğu için üzgünüm. Haberim yoktu. Bunu kimin yapmış olabileceğini ben de anlamıyorum, ama senin de bildiğin gibi paranoyak bir çağda yaşıyoruz artık.”

“Evet. Sen de görüyorsun ki...”

“Ah evet, evet. Elbette. Sen hem bir gazeteci hem de dilbilimcisin. Her şeyi sorgulayan bir belleğin var. Yerinde olsam, muhtemelen ben de kuşkulanırdım. Neyse, şu an benim hakkımda aynı kuşkuları duyuyor olsan, burada olmazdın herhalde diye düşünüyorum.”

Olivia yalan söylemekten özenle kaçınarak, “O zaman gelmek kaçıklık olurdu,” dedi.

“Üstelik bir de işini kaybettin.”

“Şey, buna aslında tam olarak bir iş denemezdi. Ama belli ki senin halkla ilişkiler çalışanların bayağı büyük bir öfkeye kapılarak onları aramışlar.”

“Bunu derhal halledeceğim. Editörüne ulaşabileceğim adres ve numaraları benim için yazarsan sabah ilk iş onları arayacağım. Böyle bir şey olduğu için gerçekten çok üzgünüm.”

Sanırım sana âşık oluyorum, diye düşündü Olivia. *Terörist bile olsan. İsyancıların liderine âşık olan ya da kaçırılan ve kendisini kaçıran kişiye âşık olan şu kadın hemşirelerden biri gibiyim. Bende Stockholm Sendromu⁶ var. Bu gidişle sonunda, Kadın Saati programında benim hakkımda da kısa bir röportaj sunacaklar galiba.*

Pierre, Olivia’nın elini tutup gözlerinin içine baktı. Adam gerçekten de çok yakışıklıydı. Nazik, büyüleyici, çekici, cana yakın, hoş. “Gelecek misin? Honduras’a yani?” diye sordu. “Sana bir uçak

ayarlayayım, gelip benim konuğum ol.”

Olivia direnmek için toparlanmaya çabaladı. “Hayır, hayır. Çok nazıksın ama bir hikâye üzerinde çalışırken misafirperverliği asla kabul edemem. Bu benim tarafsızlığımı etkiler. Tut ki çorbadan bir hamam böceği çıktı o zaman halimiz nice olur?”

“O zaman bu akşam yemeği daveti de tarafsızlığını etkilemiş olmalı, öyle değil mi?”

“Seninle ilgili bir haber yazıyor olsaydım evet.”

“Yani yazmıyorsun öyle mi? Bayan Joules, beni hayal kırıklığına uğratiyorsunuz. Oysa ben sizin beni bir yıldız yapacağınızı düşünmüştüm.”

“Los Angeles’ta yıldız olma arayışında olmayan tek kişinin sen olduğundan eminim.” *En azından bu hayatında.*

“Bence sen de diğersin.”

Uzanıp, elini Olivia’nın şakaklarında hafifçe gezdirdi. Kahverengi gözler eriyerek Olivia’nınkilerin içine doğru akar gibiydi. Dudaklarına değen dudakları Olivia’nın vücuduna şok dalgaları yayılmasına sebep oldu.

“Bayan Joules,” diye mırıldandı, “siz son derece asil bir... İngilizsiniz.”

Ayağa kalkıp kadının elini tutarak onun da ayağa kalkmasına yardım etti, birlikte güverteye çıktılar.

Kafasını eğip Olivia’ya bakarak, “Geceyi burada benimle geçir misin?” diye sordu.

“Bunun için çok erken,” diye mırıldandı Olivia. Pierre, kafasını göğsüne bastırıp saçlarını hafifçe okşarken, kendini adamın korumacı kollarına bıraktı.

“Anlıyorum,” dedi. Ortam geminin yan tarafına çarpan dalgaların yumuşak şırıltıları dışında tamamen sessizdi. “Peki Honduras’ta bana eşlik edecek misin?”

“Bu konuyu düşüneceğim,” dedi Olivia cılız bir sesle.

Los Angeles

“Haaangi Haatlar?”

Olivia’nın bindiği taksi havaalanı yolunun üzerindeki petrol rafinerilerinin yanından geçiyordu. Durmadan kafa sallayan kum renkli buhar makineleri aralıksız batıp çıkıyordu, sanki orası Los Angeles şehrinin dış mahalleleri değil de Irak’tı.

“Haangi Haatlar?” diye bağırdı taksi şoförü bir kez daha. “Haatlar? Uluslararası mı? Yoksa iç haatlar mı? Haangi havayolu?”

“Ah, ah, ee,” diye duraladı, nereye gittiğini bilmediği için. “Uluslararası.”

Güneş bir yağlıboya tablonun berraklığı ve ihtişamıyla bulutların arasından batmaktaydı, manzaraya telgraf tellerinden oluşan yu-
makların gölgesi düşüyordu. İçinde Los Angeles ve Amerika için ilkel bir özlem kıpırtısı duydu; çöllerin, benzin istasyonlarının, yol hikâyelerinin ve yeni icatların Amerikası.

“Haaangi Haatlar?”

Ay kes sesini, diyesi geldi. Daha karar vermedim işte.

Kendini açık ve mantıklı bir şekilde düşünmeye zorladı. Sorun çok basitti; adamın birine âşık olmuştu. Adamın uluslararası bir terörist olması ihtimalini saymazsa, bu herkesin başına gelebilecek bir şeydi. Belirtiler çok tanıdıktı; beyninin sadece yüzde otuzu ça-

lıdır durumdaydı. Beyninin geri kalanı, fanteziler kuran ve geçmişte olanların durmadan gözünün önünden geçmesine sebep olan bir mekanizma tarafından ele geçirilmişti. Ne zaman serinkanlılıkla durumunu değerlendirip bir plan yapmaya kalkışsa; kristal gibi berak Karayip sularında tüple yaptığı dalışlardan başlayan, Sudan çöllerindeki Bedevi çadırlarında sevişmelerle devam eden, Grace Kelly-Prens Rainer çiftininki gibi yatlarda ya da saraylarda geçen bir evlilikle sonlanan ve inanılmaz bir beyin jimnastiği sonucu bir teröristten büyük bir film yönetmeni/hayırsever/aynı zamanda muhtemelen doktor, hatta arabaları bile tamir edebilecek başka erkeksi yetenekleri olan birine dönüşen Feramo'yla dolu bir geleceğe dair hayali görüntüler tarafından, beyni yenilgiye uğratılıyordu. Catalina randevusunu aslında ta baştan reddetmesi gerekirdi. Çaresizlik içinde kendini toparlamaya çalıştı. *Asla*, diyordu kendi kendine, *bir adamın peşinden koşmayacağım. Kadınlar evrimleşerek eskiden erkek işi olarak görülen her şeyi yapmayı öğrendiler ama karşılığında erkekler geri çekildiler. Artık adamlar tamirat yapmayı bile beceremiyorlar.* Oysa şu anda kafasında, oldukça alımlı bir iş kıyafeti giymiş, helikopterin motorunu tamir etmekle uğraşan Feramo, ekibi tarafından hayranlıkla seyrediliyordu. Elindeki İngiliz anahtarını son bir kez sıktıktan sonra ekibin alkışları ve neşeli bağırışları arasında, helikopterin motoru kükreyerek canlandı. Feramo, Olivia'yı belinden kavradı, başını geriye doğru yatırdı ve onu tutkuyla öptükten sonra araca götürdü.

Cep telefonu çalmaya başladı. Ekranda ALAN DIŞI yazılıydı. Feramo! O olmalıydı.

Telefonda, “Benim,” dedi Kate’in sesi. “Transatlantik düşünce titreşimleri tarafından uyandırıldım. Kötü bir şey yapmak üzeresin, değil mi?”

“Yok, yok. Sadece, eee, Pierre’in Honduras’ta bir oteli var ve...”

“O adamın peşinden Honduras’a gitmeyi sakın aklından *geçirme*. Bu çılgınlık. Dodi-el-Fayed gibi gülünç bir zamparanın büyüüne kapılıp yenilecek idiyse bunca yıl ne diye çabaladın? Muhte-

melen adamın kıcı da kıllıdır. Onunla dört yıl geçir de bak ne oluyor, kendisi dünyanın dört bir yanını gezip artist bozuntularıyla sevişirken, seni çarşafa bürünüp evde oturmaya zorlayacaktır kesin.”

“Durum böyle değil. Sen onu tanımıyorsun.”

“Ay başlama lütfen. Sen de tanımıyorsun. Eve dön Olivia. *Sunday Times*’la yıkılan ilişkilerini düzelt. Kimsenin elinden alamayacağı bir kariyer ve hayat kurma işine soyun.”

“Peki ya gerçekse? Ya adam gerçekten El Kaide üyesiye?”

“O zaman daha kötü ya, koşar adım dön. Bu işin sonunda kariyerin bir yana, kafandan da olacaksın. Ayrıca, hayır, hikâyeni çalmaya da çalışmıyorum.”

“Özür dilerim,” dedi Olivia mahcup bir şekilde.

“Sorun değil.”

“Hayatımın kalan kısmını onunla geçirmeyi planlamıyorum. Belki onunla küçük bir...”

“Saçmalama, ‘onunla küçük bir...’ için ta Honduras’a kadar gitmen gerekmiyor. Bu gece bir Heathrow uçağına atla, yarın görüşürüz.”

Taksi, kalkış pistlerine doğru uzanan beton bir dönemeçten geçiyordu.

“İşte geldik. Uluslararası Havaalanı,” diye söze girdi. “Hangi havayolu?”

“Burası, böyle iyi.”

“Erkeklere karşı çok hassassın,” dedi Kate’in sesi.

“Şey en azından ben iki kez evlenmedim,” dedi Olivia, aynı anda taksiden inmeye, şoföre bahşişini vermeye, bagajını çıkarmaya ve cep telefonunu kulağına sıkıştırmaya çabalarken.

“Bunun sebebi, ailene olanlar yüzünden ilkel bir korkuya kapılmış olman. Yoksa okulundaki herkes gibi sen de yirmi yaşına geldiğinde çoktan evlenmiş olurdun.”

Olivia aniden garip bir duyguya kapıldı. “Dominic’le kavga mı ettiniz?” dedi, taksi şoförüne otuz dolarlık yol için aslında yirmi dolarlık bir de bahşiş vermek niyetinde olmadığını göstermeye çalışarak.

“Ondan nefret ediyorum.”

“Ah, yani hâlâ aramızda bir şeyler var demek istiyorsun. Sevgi ve nefret aynı şeydir. Aşkın tam karşısı kayıtsızlıktır.”

“Kes sesini. Ondan nefret ediyorum. Neyse yarın üç gibi inmiş olursun değil mi? Doğruca buraya gel.”

“Evet, ee, ararım,” dedi Olivia kuşkuyla, havaalanına doğru ilerlerken.

Olivia tek başına seyahat etmeye bayılıyordu. Sürekli hareket halinde olmak, küçük bir bagajla, sadece kendinden sorumlu olmak çok hoşuna gidiyordu. Otomatik kapılar onu içeri almak için kayarak açılırken yüzü aydınlandı. Açılacaklarını nereden *biliyordu* bu kapılar? Kendini çok önemli hissettiriyordu bu kapılar ona.

Plastik sandalye sıralarından birine oturdu ve havaalanı dünyasının su gibi akışını seyretti. Rahat ayakkabılar, pastel renkli ceketler ve turistlerin giydiği türden çuval gibi kıyafetlerle, çantalarına iyice sarılmış endişeli bir aile, yabancı dünyaya karşı birbirlerine sokulmuş, korkuyla etraflarına bakıyorlardı. Bebekli, şişman bir Meksikalı kız, kızgın görünen çocuğun peşinden gidiyordu. Olivia, Kate’in söylediklerini düşündü. O kaza olmasaydı, acaba gerçekten de Rachel Pixley olarak kalıp sıradan bir hayat sürer miydi? *Yok ya*, diye düşündü. Sıradan bir hayat *yoktu* ki. Hayat hem kırılgan hem de tuhaftı ve en küçük kıpırdanıştan bile etkileniyordu. İnsanların görevi, eğlenceyi koklayarak bulmaktır.

Buruşmuş bir elektronik posta çıktısını çıkarıp tekrar okudu.

Gönderen: editor@elan.co.uk

Konu: Pierre Feramo

Sevgili Olivia,

Bu sabah Pierre Feramo bizzat bizimle bağlantı kurdu. Bay Feramo, çalışanlarının seninle hiçbir ilgisi olmayan affedilmez bir hata yaptıklarını söyledi. Hakkında çok güzel şeyler söyledi ve bizden seni derhal eski mevkiine kavuşturmamızı rica etti.

Seni yanlış yargıladığım için ne kadar özür dilersem azdır. Gönderdiğin kopyayı aldık, tek kelimeyle kusursuz olmuş. Hikâyeyi yapmak için, bana sorarsan, o kadarı bile yeter. Yazıya kendin devam etmek mi istersin, yoksa Bay Feramo'nun bahsettiği Honduras dalış hikâyesine mi geçmek istersin? Dilersen, "özenti" hikâyesinin geri kalanını diğer çalışanlara yaptırabiliriz, böylece sen de programına bağlı kalabilirsin. Söylemen yeterli.

Bir kez daha özür diliyorum ve gelecek diğer hikâyelerini dört gözle bekliyorum.

Sally Hawkins

Editör, *Elan*

Kâğıdı tekrar çantasına tıktı ve uçuş programının yazılı olduğu bilgisayar çıktısını eline aldı. Saat 20:50'de Londra'ya bir Virgin uçağı, 20:40'ta da Mexico City bağlantılı Honduras-La Ceiba'ya giden bir AeroMexico uçağı vardı. Yapması gereken tek şey karar vermektir.

Gel gelelim, Olivia ne yazık ki karar veremiyordu. Olasılıklar ve iniş çıkışlarla dolu bir labirentin içinde giderek kaybolunan güvenilmez bir yer olduğunu bildiği Kararsızlık Diyarı'na saplanıp kalmıştı. Oradan kaçmanın tek yolu bir karar –ne olursa olsun bir karar– vermektir, sonra en azından çıkıp ileriye adım gibi gidebilirdi.

Alın ciddi bir kararlılıkla kırışarak Londra uçuşuna bakmak için gidiş panosuna bir göz gezdirdi: Acapulco, Belize, Bogota, Cancun, Caracas, Guadalajara, Guatemala, La Paz. *Ne yapıyorum ben?* Diye düşündü. *Londra'ya dönersem yağmurun altında oturup restoranlar hakkında makaleler yazacağım.*

Honduras rehberini açtı. “Kristal berraklığındaki Karayip sularıyla çevrili, yağmur ormanlarıyla kaplı tepeler ve beyaz kumsallar cenneti. Bay Adaları, size Karayipler'deki en eşsiz dalış deneyimlerini sunuyor.”

Mmm, dedi kendi kendine, Feramo'nun ekolojik-dalış otelinin bulunduğu Popoyan'ı bulmaya çalışarak.

“Archipelago Adalar Denizi'ndeki en küçük ada olan Popoyan, insanı 1950'lerin Karayipler'ine götürüyor. Nüfusun çoğu, zenci, Karayipli, İspanyol ve beyaz yerleşimcilerin karışımından oluşuyor – yani doğrudan, batan İrlandalı korsan gemilerin enkazlarına kadar uzanan nesiller. Köyün tek barı, Kan Kovası, adadaki tüm dedikoduların ve sosyal hayatın merkezi konumunda.”

Gözleri ışıldadı. Kulağa çok eğlenceli geliyordu. Sonra, annesinin heyecan ve tehlike konularındaki görüşlerini hatırlayarak bir başka kitap daha çıkardı, bu seferki El Kaide hakkındaydı, “Takfi-

ri” başlıklı bölümün olduğu köşesi kıvrık sayfayı açtı.

İstihbarat görevlileri, El Kaide’nin uzantılarından biri olan Takfiri’nin alkol, sigara, hatta uyuşturucu kullanarak, kadınlarla ilişki kurarak, batıya özgü kıyafetler kuşanarak İslami kökenlerini reddettiklerini söylüyor. Amaçları, yozlaştığını düşündükleri toplumların içine girerek kaleyi içeriden fethetmek ve yıkmak.

Britanyalı bir İslam bilgini ve *El-Obeid plazma TV*’nin Olanaksızlığı adlı kitabın yazarı olan Profesör Absalom Widgett onları, “Son derece umarsız; çetin ceviz İslami militanların en çetin cevizleri” diye tanımlamıştır.

Olivia kararını vermişti. Posta kutusuna gidip Londra’daki evinin adresi yazılı olan bir zarfı kutuya attı. Zarfın içinde, dizüstü bilgisayarının sabit diskinin bir kopyasının ve Feramo’nun “panik odası”nda çektiği fotoğrafların kayıtlı olduğu bir CD vardı.

“Honduras, La Ceiba’ya bir bilet lütfen,” dedi masadaki bayana.

“Tek yön mü olsun yoksa gidiş dönüş mü?”

“Tek yön,” dedi sertçe.

Orta Amerika

Seyahat, Los Angeles Havalimanı'nın hastaneleri andıran sterilliğinden Orta Amerika'nın çılgın karmaşasına doğru baş döndürücü bir hızla ilerledi. Olivia heyecanla, bunun Viktorya belgesellerindeki hızlandırılmış gezilere benzediğini düşündü. Kahramanlar, Londra'dan Kahire'ye doğru kolalı yakalı gömleklerle yola çıktıkları sonra, Afrika kıtasının giderek içlerine doğru dalarlar ve sonunda hem akıllarını, hem tüm sahip olduklarını, hem de dişlerini kaybederler.

Mexico City havaalanı çılgın bir yerdi; yıpranmış, inek derisi koltuklar; ortalıkta gezinen kovboy çizmeli, Meksika şapkası takmış koca bıyıklı adamlar; yarışmalarda sunuculuk yapan hosteslerinki gibi pullu bikini üstlerinden göğüsleri fırlamış, sivri topuklu, daracak kotlu, kayarcasına yürüyen kadınlar.

Olivia meşguldü. Sally Hawkins'i arayıp dalış hikâyesini yapmak istediğini söyledi ama işi birkaç gün ileriye attı. Kılık değiştirip birkaç gün Bay Adaları'nda kalarak ortalığı kolağan edecek, varlığından kimseyi haberdar etmeden mümkün olduğunca çok bilgi toplayacaktı. Ucuz bir kot pantolon ve kollu bir penye aldı, bir eczane buldu, banyo yaptı, saçlarını boyadı ve (ismini değiştirdiğinde kaybettiğini söyleyerek aslında sahtekarlık yaptığı) eski pasaportuna geçiş yaparak Rachel Pixley oldu. Havayollarının sundu-

ğu yemekler genelde midesini kaldırırdı ama burada kokular onu baştan çıkardığından, koca bir tabak dolusu bezelye, salsa, guacamole⁷ ve çikolata soslu mantı yedi.

Honduras-La Ceiba'ya gidecek olan ATAPA uçuşu beş saat rötar yaptı, uçuş kapısındaki atmosfer giderek bir karnaval havasına dönüşüyordu. Hiçbiri birbirine benzemeyen yolcular nihayet uçağa alındığında, gecikme tam gaz bir partiye dönüşmüş, hazır sandviçler ve korkunç yeşil bir bulamaç halindeki tekilalı içkiler ortalıkta dolaşmaya başlamıştı. Olivia'nın yanındaki adam, bir yudum alması için ikide bir ona tekila şişesini uzatıyor, ama Olivia her seferinde adama, *çikolatalı* toplanla tıka basa dolduğunu dolayısıyla hiçbir şey yiyemeyeceğini söylüyordu. Kırk dakikalık bir uçuştan sonra, yolcuların şaklabanlıklarıyla iyice gülünçleşen, ekrandaki anlamsız film kayboldu ve hoparlörlerden, önce İspanyolca sonra İngilizce konuşan kaptan pilotun sesi duyuldu.

“Bayanlar ve baylar. Konuşan kaptanınız. Üzüntüyle size bildiriyorum ki, uçakta sorun var, La Ceiba'ya inemiyoruz. Başka bir yere gidiyoruz. Size bildireceğiz. Hoşça kalın.”

Olivia derhal bunun bir uçak kaçırılma vakası olduğu fikrine kapıldı. Zaman aniden yavaşlamış gibiydi, insanlar boğulma sırasında da böyle olduğunu söylerlerdi. Olivia, içinde kabaran duyguların en baskın olanının üzüntü olduğuna karar verdi. Bir gazeteci olarak asla tam anlamıyla başarılı olamadığı ve adam yerine konulan bir haberin altında adı olmadığı için duyduğu üzüntü. Yaşamının Kuralları'nı hatırlamaya çalıştı, sonra canı sıkılarak ölüyken bunların hiçbirinin bir anlamının olmadığına karar verdi. Bir anlığına, kanatlı melek kıyafetleri giymiş olan ebeveynlerini ve erkek kardeşiyle gözü yaşlı bir kavuşma sahnesi düşleyerek mutlu oldu. Sonra; *Kahretsin, böyle olacağını bilseydim son bir kez, o yatta Ferramo'yla sevişirdim*, diye düşündü.

Tegucigalpa, Honduras

Tamam, bu kadar sallanmak yeter, dedi kendi kendine ve biber gazı püskürten dolmakalemmini çıkarmak için çantasına uzandı, bir yandan da plan yapmak için pilot kabinini gözetliyordu. Yanındaki adam tekila şişesini uzattı. Olivia bu kez minnet duyarak koca bir yudum tekilayı boğazından aşağı yuvarladı. Şişeyi tekrar adama uzattığında adamın neşeyle sırıtmakta olduğunu görerek şaşırdı. Uçağa şöyle bir göz gezdirince kendinden başka kimsenin, ölmek üzere olan bir insan gibi davranmadığını fark etti. Hostes elinde tuhaf renkli içkiler ve tekilayla dolu yeni bir tepsi koridorda ilerliyordu.

“Merak etme,” dedi yanındaki adam. “Endişelenme. ATAPA havayollarının nereye gideceğini bildiği görülmemiştir. ATAPA da Al Tak bir Paraşüt demek zaten.” Kahkahalarla güldü.

Tegucigalpa’ya iniş, bir traktörün harabeye dönmüş bir çatıya çarpmasına benziyordu. Ancak, toparlanmaya başlayan yolcular bunu hiç de umursamadan neşeyle el çırparak tezahürat yaptılar. Hurdaya dönmüş bir otobüse binerlerken yağmur yağmaya başlamıştı, kısa süre sonra tropik bir yağmur, sömürge döneminden kalma harap binaların ve ahşap kulübelerin sıralandığı şehrin sokaklarında sarsıla sarsıla ilerleyen otobüsün tavanını takırdatıyordu.

Olivia, El Parador otelinin yüksek standartlı bir yer olduğunu

düşünüyordu. Tuvalet kâğıdı rulosu düzgün katlanmış ve düzgün koparılmış olması açısından kusursuzdu. Tek sorun banyo zemininin beş santim yüksekliğinde suyla kaplı olmasıydı. Resepsiyonu aramak için kaldırdığı telefonun ahizesi cevaben ona guruldadı. Bizzat aşağı indi, odasına derhal bir kova, süpürge ve bez getirilmesini istedi, odaya döndükten sonra da parlak renklerdeki yatak örtüsünün üzerine bağdaş kurup oturarak eşyalarını düzenlemeye başladı.

Eşyalarını önüne yayıp iki liste yaptı: *Seyahatin Geri Kalanı İçin Gerekli Olan Şeyler* ve *Gereksiz Olan Şeyler*. *Gereksiz Olan Şeyler*'e uzun kollu penye ve çirkin kot pantolon (fazlasıyla sıcak), Marc Jacobs'tan aldığı bu seneki güzel, (çok ağır, çok göze çarpan ve çok lüks) deri çantası da eklenmişti artık.

Kapı çalındı.

"*Un momento, por favor,*"* dedi araştırma ve casusluk malzemelerini battaniyenin altına saklayarak.

"*Pase adelante.*"**

Kapı açıldı, gülümseyen bir İspanyol kız elinde bir kova ve tahta beziyle içeri girdi. Olivia tahta bezini kızın elinden almayı denedi ama kadın kafasını salladı, bu yüzden yeri ikisi birlikte temizlediler, Olivia kovayı boşaltıyor, o sırada kız da durmadan İspanyolca bir şeyler anlatıyor, en çok da aşağıdaki barda olmanın ne büyük bir eğlence olduğundan bahsediyordu. Zemin kurduğunda ikisi de durup başardıkları işe bakarak gülümsediler. Olivia, bu neşeden faydalananarak bahşış yerine kıza büyük el çantasını, birkaç kıyafeti ve *Gereksiz Olan Şeyler*'den birkaç başka eşyayı –bunun bir tür sömürgeci mantığın uzantısı olarak görülmemesini ümit ederek– vermekten onur duyacağını hissetti. Kadın çok memnun oldu, gerçi çantanın bu sezonki Marc Jacobs kreasyonundan olduğunu anladığını gösterecek kadar büyük bir sevinç de değildi bu, belki de etiketlerden sakınan dindar bir kadındı kim bilir. Olivia'yı kucakladı ve kafasıyla aşağıdaki barı işaret etti.

* İsp. Bir saniye lütfen. ç.n.

** İsp. Girin. ç.n.

“Sí, sí, más tarde,”* dedi Olivia.

Margaritalardan uzak durmak en iyisi, diye düşündü Olivia değerli eşyalarını çekmeceye, Seyahatin Geri Kalanı İçin Gerekli Olanlar’ı yeşil çantaya koyup fermuarını çekerken. Aman ne önemi var, diye düşündü, karnaval yerine benzeyen bahçeye vardığında. Onun dışında herkes zil zurna sarhoştı. İlk margaritasından bir yudum aldı. *Salud!***

Hippi gezginler, işadamları ve bölge sakinlerinden oluşan insanlar içeri doluşurken, beyaz saçlı, bıyıklı ve yakışıklı, dut gibi sarhoş bir adam gitarına doğru eğilmiş, bir şarkı mırıldanıyordu. Sarhoş *mariachi*⁸ saçmalamaya başladığında aniden gürültülü bir salsaya geçildi. Dans pisti bir anda, karmaşık ve zarif adımlarla dans eden yerel ahaliyle ve belirsiz kıvrak hareketler yapan, batık kıyafetler kuşanmış gringolarla doldu. Bir ara Venezüellalı Reuters muhabiriyle çıkmış ve o dönem salsaya karşı özel bir ilgi duymuş olan Olivia, dansın ritmine uyarak hünerlerini sergileyen insanların görüntüsüyle kendinden geçmişti. Kalabalığın arasından gözüne, kısa açık sarı saçları olan bir adam ilişti. Tüm bu coşku ve akılsızca alkol tüketiminin arasında adam bir masada oturmuş, çenesini ellerinin arasına almış, dikkatle kalabalığı seyrediyordu. Üzerinde bol ve rahat kıyafetler vardı, ama sırt çantalı bir gezgin olmayacak kadar da karizmatik ve düşünceli görünüyordu. Birkaç dakika sonra adam, Olivia’nın tam önünde dikiliyordu. Gülümsemedi, bir kaşını kaldırıp dans pistini işaret ederek Olivia’ya elini uzattı sadece. Seksi ve kendini beğenmiş biriydi, Olivia’ya birini hatırlatıyordu. Çok iyi bir dansçıydı. Çok hareket etmiyordu ama ne yaptığını iyi biliyordu, Olivia’nın yapması gereken tek şey adamın adımlarını takip etmektir. İkisi de konuşmadı, sadece vücutlarını birbirine yapıştırıp dans ettiler, adam Olivia’nın nereye gitmesini istiyorsa koluyla onu oraya yönlendiriyordu. Birkaç tur sonra yaşlıca bir adam yanlarına yanaşarak son derece kibar bir şekilde aralarından geçti. Sarışın

* İsp. Evet, evet, sonra. ç.n.

** İsp. Şerefe. ç.n.

adam, pozisyonunu koruyarak kibarca geri çekildi. Olivia tekrar ondan tarafa döndüğünde ortadan kaybolmuştu bile. Olivia sonunda dansa ara verdi, orada durmuş alındaki teri silerken biri kolunu tuttu. Bu, el çantasını verdiği temizlik görevlisiydi.

“Odanıza dönün,” dedi kız sessizce İspanyolca konuşarak.

“Neden?” dedi Olivia.

“Biri içeri girmiş.”

“Ne? Kim olduğunu gördünüz mü?”

“Hayır. Benim gitmem gerekiyor,” dedi gergin bir sesle. “Siz gidip bir bakın. Çabuk olun.”

Olivia çabucak toparlanarak telaşla odasına gitti, çıkarken asansör yerine merdivenleri kullanmıştı. Anahtarı kilide taktı, bir an duraksadıktan sonra kapıyı hızla açtı. Oda, palmiye ağaçlarına vuran sokak ışıklarının ve pencerelerindeki sinekliklerin yarattığı tuhaf gölgelerle doluydu. Kapı eşiğinden uzanıp ışığı yaktı. Kimse yoktu. Etrafa kulak kabarttı, kapıyı arkasından kapattı ve gidip banyoyu kontrol etti: Orada da kimse yoktu. Çekmeceye baktı. Dokunulmamıştı. Sonra gözüne küçük bavulu ilişti. Fermuarı yarı açık görünüyordu; oysa çıkarırken onu kapattığından emindi. Katlayarak bavula yerleştirdiği kıyafetler darmadağınktı. Elini yavaşça elbiselerin altına daldırdığında orada naylon bir poşete konmuş un gibi bir şey buldu. Poşeti çekip çıkardı ve beyaz bir tozla dolu olduğunu gördü, çılgına dönmüştü, tam o anda koridorda ayak sesleri duydu. Poşeti yırtarak açtı, parmağını içine daldırdıktan sonra diş etlerine dokundurdu, tam da kuşku landığı gibi, paketin içinde, hem de kayda değer miktarda, kokain vardı. O sırada, ayak sesleri Olivia’nın odasının kapısının önünde durdu, birileri içeri doğru bağırarak kapıyı yumrukladı.

“*La policia! Abra la puerta!*”*

“*Un momento, por favor.*”**

Yapılacak iki şey vardı; ya elinde koca bir poşet kokainle polislere kapıyı açacaktı ya da beşinci kattan aşağı atlayacaktı.

* İsp. Polis! Kapıyı açın! ç.n.

** İsp. Bir saniye lütfen. ç.n.

Dur, nefes al, düşün. Banyoya girip sifonu çekti. Sifonun çıkarıldığı gürültüye sığınarak penceredeki sinekliği kaldırıp birkaç adım geriledi. Hızla hareket edip poşeti alarak tüm gücüyle pencereden fırlattı, bir yandan da: *Birilerinin akşamı bayağı renklenecek*, diye düşünüyordu. Sonra –poşetin uzaklarda bir yerde suya çarptığını duydu– sinekliği indirdi ve soğukkanlılıkla kapıyı açtı.

Polisi görünce adamların pek de ürkütücü olmadıklarını düşündü. Bunlar, sivilceli gençlerdi ve pek sıkılgan görünüyorlardı. Olivia bir sandalyeye yerleşerek onların, odayı araştırmalarını seyretti, bir yandan da polislerin ne aradıklarını ve aradıkları şeyin nerede olduğunu bilip bilmediklerini kestirmeye çalışıyordu. Acaba bunlar gerçekten polis miydi? Yoksa asker mi? Oyuncu falan? Tatile çıkmış oyuncu/yaşam tarzı uzmanları?

*“Todo está bien,”** dedi biri sonunda. *“Gracias. Disculpenos.”***

*“No tiene importancia,”**** dedi Olivia, aslında önemliydi, ama nihayetinde o bir İngilizdi ve kibar davranmanın ılımlı bir hava yaratacağına inanıyordu, çünkü İzci Kızın El Kitabı, *“Tekerleğin içinde sadece hava vardır ama tekerlerin kayarcasına ilerlemesini sağlar!”* yazardı.

*“Un cigarillo?”***** dedi genç olanı bir paket uzatarak.

* İsp. Burada bir şey yok. ç.n.

** İsp. Teşekkürler. Kusura bakmayın. ç.n.

*** İsp. Önemli değil. ç.n.

**** İsp. Bir sigara? ç.n.

“*Muchas gracias,*”^{*} dedi sigarayı alıp adamın yakması için eğilirken. Yıllardır tek sigara bile içmemişti. Bu yüzden, ilk nefeste esrar çekiyormuş gibi çarpıldı. Polislere teklif etmek için, keşke teklam olsaydı, diye düşündü. Adamlar, sarhoş olup onları oraya göndereni ele verebilecek gibi görünüyorlardı.

“*Por qué están aquí?*”^{**} diye sordu.

Gençler birbirlerine bakıp gülüştüler. İddia ettiklerine göre birisi onlara rüşvet vermişti. Bu kez hep birlikte bir süre daha gülüşüp sigaralarını bitirdikten sonra, iki genç sanki Olivia’nın çocukluk arkadaşlarıymış da bir parti için uğramışlar gibi çekip gittiler.

Olivia onların gittiğinden iyice emin olunca sırtını kapıya yaslayarak yere çöktü. İçine gömüldüğü dehşet ve karmaşadan nihayet kurtulduğunda, kendi kendine Yaşamının Kuralları’na göre, *bunun gerçekten bir önemi var mı?* diye sordu. Cevap ne yazık ki, evetti. Sabahleyin Britanya Elçiliğini aramaya karar verdi. Burada bir Britanya Elçiliği bulunuyorsa tabi.

Olivia, korkunç, sıcak, endişeli ve uykusuz bir gece geçirdi. Bir horoz gecenin bittiğini haber vermek için ötmeye başladığında içi rahatladı. Güneş, ışıldayan palmiye ağaçlarının tepesinden görüldüğünde, yakıcı Karayip güneşiyle hiç ilgisi olmayan son derece az bir ışık veriyordu. Pencereyi açıp ağır, baharat kokan havayı soluyarak sakın limana ve oluklu demir levhalarla kaplı çatılara baktı. Aşağıda, sokakta konuşup gülüşen bir grup yerli kadın vardı. Bir radyodan ağır bir *mariachi* müziği duyuluyordu. Olivia, varış yerine nasıl ya da ne zaman ulaşacaklarına dair yolculara herhangi bir bilgi verilmemiş olduğunu hatırladı. Hep beraber, tan yeri ağarana kadar ağaçların altında yatıp tekila içmekten başka hiçbir şey yapmadan, sonsuza dek orada kalıp kalmayacaklarını, partinin günlerce devam edip etmeyeceğini merak etti.

*

* İsp. Çok teşekkürler. ç.n.

** İsp. Niçin burdasınız? ç.n.

Aşağıda resepsiyonda, duvara yapıştırılmış pis bir kâğıt parçasında;

*Pasajeros de ATAPA para La Ceiba. El autobús saldrá del hotel al aeropuerto a las 9 de la mañana** yazıyordu.

Saat yedi olmuştu bile. Olivia'nın cep telefonunun Honduras'ta çalışmadığı ortaya çıktı. Resepsiyoniste telefonlarını kullanıp kullanamayacağını sordu. Adam telefonların çalışmadığını ama dışarıda bir kartlı telefon olduğunu söyledi. Yolun aşağısında, küçük ahşap bir barakanın üzerinde, bakımsızlıktan çürümüş mavi-sarı bir tabela asılıydı, tabeladaki resmin bir telefon mu yoksa koç başı mı olduğu anlaşılmıyordu.

Olivia, uzun, can sıkıcı telefon sinyalleri, cevap verilmeyen dahili numaralar, adamların ona durmadan kelimeleri tekrarlatmalarını, bağirtmelerini ve sonunda da telefonun çevir sesiyle baş başa bırakılmayı bekleyerek Honduraslı numaraları arama işine girişti. Tüm bunların yerine, akıcı bir İngilizce konuşan etkileyici bir kız tarafından telefonuna derhal cevap verildi, kız ona Britanya Konsoloslğunun telefonunu verdi ve konsolosluğun saat sekiz buçukta açılacağını söyledi.

Saat sekizi çeyrek geçiyordu. Beklemeli miydi? Yoksa geri dönüp otobüse yetişebilmek için çantasını mı toplamalıydı? Saat sekiz yirmi beşte iki küçük çocuğuyla bir kadın süzülürcesine yaklaşarak arkasında beliriverdi. Olivia, kadını görmemiş gibi davranacak oldu ama terbiyesine yenik düşerek yerini ona bıraktı. Kadın telefonda uzun ve duygusal bir tartışmaya girişti. Saat sekiz kırk beşte kadın bar bar bağırırken küçük çocuk ağlıyordu. Saat sekiz kırk sekizde çocukların ikisi de ağlıyor, kadın da ahşap barakanın yıkılmak üzere olan duvarlarını yumrukluyordu.

Olivia, lanet otobüsü de uçağı da kaçırarak Tegucigalpa'da tek başına kalıverecekti. Nihayetinde yapılacak iş çok basitti, gerçekten. Kapıyı açtı ve, "Yeter artık, çık dışarı," dedikten sonra elçili-

* İsp. ATAPA'nın Cebia olcuları. Otobüs sabah dokuzda otelden havaalanına doğru yola çıkacaktır. ç.n.

ğın numarasını çevirdi.

“Buyurun, Britanya Elçiliği.”

“Alo, benim adım –kahrolası, hangisiydi?– Rachel Pixley,” dedi çabucak, uçak biletini ayırtırken kullandığı pasaportta yazan adın bu olduğunu hatırlayarak.

“Evet. Size nasıl yardımcı olabiliriz?”

Sorununu kısaca açıkladıktan sonra, telefonu bir başka adama bağladılar, adamın duru İngilizcesi yüzünden aniden ağlayası gelmişti. Bu, insanın peşinde eşkıyalar varken birden temiz bir aile babasıyla ya da polisle karşılaşmak gibi bir şeydi.

“Hmm,” dedi adam, Olivia sözünü bitirdiğinde. “Size karşı dürüst olacağım, Mexico City yolculuklarında böyle şeyler çok sık olur. Orada sizin çantanızı kurcalayabilecek kimse olmadığından emin misiniz?”

“Eminim. Odadan çıkmadan hemen önce çantamı toparlamıştım. Uyuşturucu falan yoktu orada. Ben aşağıda bardayken birisi odama girmiş. Los Angeles’ta tanıştığım bazı insanlardan şüpheleniyorum, Pierre Feramo diye biri mesela, bu arada olan tuhaf bazı olaylar da...” Hatta hafif bir cızırtı oldu.

“Bir saniye bekleyebilir misiniz lütfen?” dedi elçilik yetkilisi. “Cevaplamam gereken bir telefon daha var da. Bir dakika içinde dönerim.”

Olivia sinirli sinirli saatine baktı. Dokuza üç dakika vardı. Tüm yolcuların fazlasıyla akşamdan kalma olmaları nedeniyle gecikceklerini umuyordu.

“Afedersiniz,” dedi adam tekrar telefonun diğer ucunda belirerek. “Bayan Pixie’ydi değil mi?”

“Pixley.”

“Evet. Şey, bakın. Şu uyuşturucu konusunda endişelenmenize hiç gerek yok. Biz durumu gereken yerlere bildiririz. Başka bir sorunla karşılaşırsanız bizi aramanız yeterli. Seyahat güzergahınız hakkında bize bilgi verebilir misiniz acaba?”

“Şey, ben bugün Popoyan’a giden uçağa binmeyi, birkaç gün orada köyde kalmayı, sonra da Bonita Adası’na Feramo’nun oteli-

ne geçmeyi planlıyordum.”

“Çok güzel. Biz orada mümkün olan herkesin sizinle ilgilenmesini sağlarız. Döndüğünüzde bize bir uğrayıp yolculuğunuzun nasıl geçtiğini anlatmaya ne dersiniz?”

Telefonu kapattığında, düşüncelere dalıp dudaklarını ısırırken, gözleri bir an uzaklara takıldı. Feramo’dan bahsettiğinde telefon gerçekten cızırdamış mıydı yoksa hayal gücü fazla mesai mi yapıyordu sadece?

Tekrar otele döndüğünde resepsiyonist ona, otobüsün on dakika önce gittiğini söyledi. Marc Jacobs çantasını verdiği kadına rastlaması büyük şanstı, çünkü kadın ona kocasının kamyonetiyle kendisini havaalanına götürebileceğini söyledi. Adamın gelmesi biraz zaman aldı. Havaalanının gidişler salonuna vardıklarında saat onu yirmi iki geçiyordu. Uçak, bilete bakılırsa saat onda kalkacaktı.

Olivia, arkasında sürüklediği küçük bavuluyla, çılgınlar gibi el sallayarak asfalt pistte hızla ilerlerken, tulum giymiş iki adam uçağın yanındaki merdiveni uzaklaştırmaya başlamışlardı. Olivia’yı görünce gülüşerek merdiveni tekrar uçağa yaklaştırdılar. Birisi, Olivia’nın önünde merdivenleri hızla çıkararak açılıncaya kadar kapıyı şiddetle yumrukladı. Olivia kalabalık kabine girdiğinde koltuklardan yer yer tezahürat sesleri yükseldi. Önceki geceden kalan ve aynı kaderi paylaşan yolcular solgun, kırılğan ama hâlâ neşeli görünüyordular. Olivia rahat bir nefes alarak koltuğuna yerleşirken, pilot koridorda ilerleyerek bizzat tüm yolcuları selamlıyordu. Adamın önceki gece salsa partisinde gördüğü bıyıklı, sarhoş *mariachi* olduğunu fark edinceye kadar her şeyin yolunda olduğundan bayağı emindi.

La Ceiba havaalanında Popoyan Adası’na bir bilet aldıktan sonra, gazete bayiiine doğru ilerledi, ama orada da üç hafta önceki bir *Times* gazetesinden başka yabancı gazete bulamadı. La Ceiba’nın *El Diario* gazetesini aldı, uçuş kapısında gördüğü turuncu plastik bir sandalyeye çöktü, uçuş anonsunu beklerken, gazetenin sayfaları arasında gezinip *OceansApart*’a dair yeni bir gelişme olup olma-

dığına baktı. Bir önceki gece kendisiyle dans ettiği, ciddi ifadeli ve kısa sarı saçlı adamı görünce neşesi biraz yerine geldi. Adam ona Eminem'i hatırlatıyordu. Görüntüsü hâlâ hem tehlikeli hem de çarpıcıydı. Gelip Olivia'ya bir şişe soda uzatarak yanına oturdu.

"Teşekkür ederim," dedi Olivia şişeyi alırken yaşanan hafif temasın tadını çıkararak.

"*De nada*,"* diyen adamın yüzü neredeyse ifadesizdi, ama griye çalan gözlerinde delici ve akıllı bir bakış vardı. "Şimdi kusmamaya çalışın," dedi adam ayağa kalkıp gazete standına doğru ilerlerken.

Konsantre ol, dedi Olivia kendi kendine. *Konsantre ol. Gezisine ara vermiş bir gezgin hippi değilsin. Dünyaca öneme sahip uluslararası bir görevin olası casusu ve seçkin bir yabancı haber muhabirisin.*

* İsp. Bir şey değil. ç.n.

Popoyan, Bay Adaları

Popoyan Adası, görüş alanlarına girdikten kısa süre sonra, mercan kayalarıyla ve yeşilliklerle dolu beyaz kumsala uzanan kristal turkuaz sulara doğru alçalışa geçmişlerdi. Küçük uçak, iniş esnasında korkunç bir şekilde sarsıldı, sonra da uçuş pistinin yan tarafındaki toprak piste saptı ve sanki bir bisikletmişçesine eğri büğrü ahşap bir köprüye doğru döndü, paslı kırmızı bir pikap kamyonetin ve POPOYAN'A; DANIEL DAFOE'NUN ORJİNAL ROBINSON CRUSOE ADASI'NA HOŞ GELDİNİZ yazılı tahta bir tabelanın yanına kadar ilerleyerek aniden durdu.

Kapı açılırken bir sorun daha çıktı. Pilot kapıya dışarıdan yükleniyor, sırt çantalı hippide de içeriden bir tırtılı dürtermiş gibi telaşsız bir büyülenmişlik içinde eliyle yoklayarak kapı koluna bakıyordu. Sarışın adam ayağa kalktı, hippiyi bir kenara itti, kapı kolunu kavradı, kolunu yaslayıp kapıyı açtı.

“Teşekkürler, dostum,” dedi sırt çantalı hippide mahcup bir edayla.

Koltuklardan birinde bir İngiliz gazetesi bırakılmıştı. Olivia hevesle atılarak gazeteyi kaptı. Dışarıda, pikaba binerlerken neşeyle havayı soludu ve etrafına bakındı.

Pikabın arka tarafında, sırt çantalı gezginlerin arasında oturmak oldukça eğlenceliydi. Bir toprak yolda sarsıla sarsıla biraz yol aldıktan sonra, West End yoluna girdiler. Burası bir kovboy filmi setiyle Güney Amerika Eyaletleri arası bir yerdi. İnşaat tahtalarından yapılmış evlerin çoğunda birer veranda vardı. Bazılarında sallanan sandalyeler, bazılarındaysa rahat görünen yıpranmış kanepeler göze çarpıyordu. Sarı elbiseli, beyaz kıvrıkcık saçlı, solgun yüzlü yaşlıca bir bayan, elinde bir güneş şemsiyesi, birkaç adım arkasında da son derece yakışıklı uzun boylu bir adamla yürüyordu.

Olivia kamyonetin arka tarafına dönünce sarışın adamın dimdik kendisine bakmakta olduğunu gördü.

Adam, “Nerede kalacaksınız?” diye sordu.

“Bayan Ruthie’nin pansiyonunda.”

“Burası,” dedi, eğilip şoförün kapısına yüklenirken. Olivia, gömleğinin altından adamın kaslarını gördü. Adam, Olivia’nın inmesine yardım etmek için dışarı atladı, çantasını aldı ve yeşil renkli ahşap verandaya çıkan merdivenlerden çıkardı. “İşte bu kadar,” dedi ve elini uzattı. “Ben Morton C.”

“Teşekkürler. Ben de Rachel.”

“Burası güzel yerdir,” dedi tekrar kamyonetin arkasına atlarken omzunun üzerinden. “Kan Kovası’nda görüşürüz.”

Olivia sarı kapıyı çalarken yağmur çiselemeye başlamıştı. Evden dışarıya, fırında pişmekte olan bir pasta kokusu yayılıyordu. Kapı açıldığında karşısında çok minyon yaşlı bir bayan buldu. Kadının beyaz bir teni, kıvrıkcık kırmızı-altın rengi arası saçları, üzerinde de bir önlüğü vardı. Olivia aniden bir masalda olduğu, içeri girdiğinde kırmızı başlıklı bir kazak giymiş bir kurt, bir sürü cüce ve bir fasulye sırtığı bulacağı duygusuna kapıldı.

“Sizin için ne yapabilirim?” Yaşlı kadının canlı bir İrlanda aksanı vardı. Belki de İrlandalı korsanlar için söylenenler doğruduydu.

“Birkaç geceliğine boş odanız var mı acaba?”

“Tabi var,” dedi Bayan Ruthie. “İçeri buyurun ve biraz dinlenin. Size kahvaltı hazırlayayım.”

Olivia, İrlanda hikâyelerinde geçen ayakkabı cinlerinden birinin

dışarı fırlayıp bavulunu taşımayı önermesini bekliyordu neredeyse.

Mutfak, tamamen ahşaptan yapılmış, çuhaçiçeği sarısı ve çağla yeşili renklerle boyanmıştı. Yağmur çatıyı döverken, Olivia mutfakta oturup bir evi ev yapan şeyin aslında yapının kendisinden çok, o yapının insanlara kendilerini nasıl farklı hissettirdiğiyle ilgili olduğunu düşündü. Bayan Ruthie'nin, Feramo'nun minimalist çatı katına da taşınsa, orayı da Pamuk Prenses'in kulübesine ya da Küçük Ev'e çevirmeyi başaracağından emindi.

Ona çocukluğunu hatırlatan ve iki mavi çizgiyle süslenmiş bir tabakta sunulan, kızartılmış bezelye ve mısır ekmeğinden oluşan kahvaltısını bitirdi. Bayan Ruthie, ikisi de suya bakan iki odanın boş olduğunu söyledi. Biri birinci katta, diğeryse –ki bu bir süitti!– üst kattaydı. İlk odanın bir gecelik ücreti beş dolar, süitinkiyse on beş dolardı. Olivia süiti seçti. Süitin eğimli tavanları, küçük bir terası ve üç cepheden güzel bir manzarası vardı. Olivia kendini bir rıhtımın üzerindeki küçük ahşap bir evde gibi hissediyordu. Duvarlar pembe, yeşil ve mavi renklerdeydi. Metal bir yatak somyası, banyoda da üzerinde sürekli tekrarlanan *seni seviyorum seni seviyorum seni seviyorum* yazısı olan bir motifle süslü duvar kâğıtları vardı. En önemlisi de tuvalet kâğıdı rulosu kusursuz bir şekilde katlanmıştı.

Bayan Ruthie, ona bir fincan kahveyle bir parça zencefilli çörek getirdi.

“Dalışa gideceksiniz herhalde, değil mi?” dedi Bayan Ruthie.

“Yok, hemen gitmeyeceğim,” dedi Olivia. “Eşyalarımı yerleştirir yerleştirmem giderim.”

“Rik'in kulübesine uğrayın. O size yardımcı olur.”

“Nerede peki?”

Bayan Ruthie, bir deli görmüş gibi Olivia'ya baktı.

Olivia kahveyi, çöreği ve gazeteyi alıp terasa çıktı, güneşte solmuş, çiçekli bir kanepeye uzandı. ALGACIRAS ŞEHRİNDEKİ PATLAMANIN EL KAİDE'YLE BAĞLANTISI başlıklı bir haber vardı. Okuma-ya başladı ama koyun sakın sularından seken yağmurun sesiyle uykuya daldı.

Yüzeyin iki metre altında olmak, bir rüyada ya da başka bir gezegende olmak gibiydi. Kırmızı bir mayo giymiş olan Olivia bir deniz altı uçurumunun, boşluğa doğru yüzlerce metre uzanan sarp bir yamacın kenarındaydı. Burada, insan kendini boşluğa bırakıp serbest düşme hızıyla suda taklalar atabilirdi. Olivia, turuncu renkli bir kirpi balığının peşine düşmüştü. Bu sevimli balık, parlak turuncu renkli bir futbol topuna benziyordu, sanki kocaman yuvarlak gözleri, sevimli kirpikleriyle Disney çizgi filmlerinden fırlayıp gelmişti. Ellilerden kalma bir banyo havlusu desenine benzeyen, sıra dışı mavi ve yeşil renklerdeki bir balık sürüsü Olivia'nın etrafını sardı. Yirmi iki yaşında çelimsiz, uzun saçlı bir hippie olan, beraber daldığı Dwayne adlı çocuk, iki elini yumruk yapıp birbirine vurarak Olivia'ya havasını kontrol etmesini işaret etti. Olivia göstergeyi kaldırdı. Elli dakika geçmişti, ama bu süre ona sadece beş dakika gibi gelmişti. Kafasını kaldırıp güneş ışığının benekli bir görüntü verdiği su yüzeyine baktı. Çok derinlere inmiş olduğunu fark edince hayret etti, oysa burada kendini evinde gibi hissediyordu. Yapılması gereken tek şey paniğe kapılmamak ve nefes alıp vermeye devam etmektir.

İstemeye istemeye yukarı doğru ilerlemeye başladı, Dwayne'in aslan yelesi gibi dalgalanan saçlarıyla süpürge çalısına benzeyen silüetini yavaşça takip etti. Yüzeye çıkınca biraz da korkarak dış dünyaya baktı; parlak güneş ışığı, mavi gökyüzü, insanı bunaltacak kadar yakında görünen sahildeki ahşap kulübeler. Oysa kendini beş kulaç ileride, medeniyetten milyonlarca kilometre uzakta hisset-

mişti, halbuki burada su o kadar sığı ki ayaklarını zemine basıp durabilirdi.

O ve Dwayne, Rik'in dalış kulübesinin önündeki iskeleyle doğru yüzüp merdivenin ucuna tutunarak, dalış yüzünden buharla kaplanmış olan maskelerini çıkardılar. Ağırlık kemerlerini ahşap platforma attıktan sonra, tüplerini açıp birilerinin gelip kendilerine yardım etmesini beklediler. Kulübenin dışındaki bankta bir grup insan birbirine sokulmuş, hararetle konuşmaya dalmışlardı. Kimse onları fark etmemişti.

“Dostlar! Ne oldu?” diye bağırdı Dwayne. İskeleyle tırmandıktan sonra Olivia'ya da çıkması için yardım etti.

“Hey, Dwayne,” dedi içlerinden biri. “Aşağıda garip bir durum gördün mü?”

“Hayır, dostum. Aşağısı çok güzel. Masmavi.”

İskelenin sıcak tahtalarında yürürken Olivia bacaklarının hafifçe titrediğini hissetti. Uzun bir dalış olmuştu. Dwayne ekipmanını temiz su dolu bir varilde çalkalıyordu. Olivia'ya bir şişe soğuk su uzattı. “Saçların sararmış,” dedi.

Olivia elini saçına götürdü. Tuz yüzünden sertleşmiş gibiydi.

“Sarı sana kıızıdan daha çok yakışıyor.”

“Altı ya da sekiz yıkamada çıkan bir boya,” dedi Olivia ekipmanını varile daldırırken.

“Hey, Rik. Ne var? Bir şey mi oldu?” dedi Dwayne, Olivia'yla birlikte gruba yaklaşırlarken.

Bıyıklı, tıknaz bir Kanadalı olan Rik, oradaki herkesten yaşlıydı.

“Adamlar, mağaranın ordaki şamandıralardan işe başlamışlar,” dedi Rik, Olivia için oturacak yer açarken, sonra da bir buz kutusuna uzanıp ona soğuk bir soda verdi. “Frederic birkaç müşteriyle oraya gittiğinde, bir Roatán gemisinden dalan ve tünelin diğer tarafından gelen Arturo'nun grubuyla karşılaşmış. Arturo oraya bir şamandıra bıraktığını söylemiş ama Frederic daldığında şamandıra orada değilmiş. Feramo'nun işi olmalı.”

Olivia bu ismi duyunca sırtını dikleştirdi ama normal davranma-

ya çalıştı.

Bir adam daha onlara katıldı. “Cumartesi günü, aşağıda kimse olmadığı halde birisi oraya bir şamandıra koymuş. Arturo şamandırayı görüp kontrol etmek için dalmış ama aşağıda kimse yokmuş. Bunu durdurmanın tek yolu bir botla, dalış sahasında tüm gün nöbet tutmak.”

“Evet, bunu yapmak zorunda kalabiliriz, üstelik bir bottan fazlası da gerekebilir,” dedi Dwayne karanlık ve tehditkâr bir ses tonuyla.

Grup dağılmaya başladı. Dwayne, Bayan Ruthie’nin pansiyonuna kadar Olivia’ya eşlik etmek istedi.

Olivia, masumane bir tavırla, “Orada neden bahsediyorlardı?” diye sordu.

“Pumpkin tepesindeki otelin ahalisinden. Orada son derece lüks olan şu ekolojik tatil köylerinden birini işletiyorlar. Bazıları, oranın sahibinin bir petrol şeyhi olduğunu söylüyor. Adamlar, kendilerinin dışında tüm dalış faaliyetlerini durdurmak, tünelleri ve mağaraları kendi müşterileri için kullanmak istiyorlar. Boktan bir durum.”

“Orası bir dalış oteli mi?”

“Şey, aslında evet, ama bana çok saçma geliyor. Adamın suyun altında çalışan bir sürü paralı dalgıcı ve kaynakçısı var. Koca bir iskele yaptırmış. Yani Popoyan’da o kadar büyük bir iskeleye neden ihtiyacı olsun ki, değil mi ama?”

Olivia’nın aklı son sürat çalışıyordu.

“Kaynakçı mı? Su altında kaynak yapılabilir mi? Lehim makinelerinde ne kullanıyorlar ki?”

“Asetilen.”

“Patlayıcı bir şey mi bu?”

“Oksijenle karıştırırsan patlar.”

“Su altında da mı?”

“Ah elbette. Neyse, geldik işte. Bu gece Kan Kovası’na gelecek misin?”

“Ee, evet, sanırım,” dedi belli belirsiz. “Sonra görüşürüz.”

Telaşla odasına çıktı ve gazetenin sayfalarını karıştırarak Alge-ciras şehrindeki patlamayla ilgili haberi aradı. Patlama, turistik bir tatil köyünde olmuştu ve sorumlusunun El Kaide olduğu düşünülüyordu.

“İlk araştırmalar patlayıcının asetilen bazlı olduğunu gösteriyor. Asetilen rahatlıkla bulunabilen ve dalgıçların kaynak işlerinde düzenli olarak kullandıkları bir madde.”

Kan Kovası şahane bir yerdi. Burası, taş zeminli, kaba tahtadan bir bar tezgâhı ile dişsiz bir barmenden ibaret ahşap bir kulübeydi. Bar taburelerinde üç yerli oturuyordu. Masalar ve sıralar çılgın gezginlerle doluydu.

Sırt çantalı çılgın gezginlerin cinsel politikaları Olivia’nın eğlenceli bulduğu bir şeydi. Cinselliğe ya da ekonomik sınıf ayrımcılığının aleni bir şekilde sergilenmesine burun kıvrırlardı. Marks&Spencer marka bir takım elbise ya da balıkçı kazağı giymiş, sırt çantalı bir gezgin topluluğuna rastlamak nasıl imkânsızsa, dik yakalı bir gömlek ya da mini etek giyene rastlamak da aynı derecede olanaksızdı. Stockholm ya da Helsinki’den çıktıklarında tam üstlerine otursa da, altı aylık dalıştan, pilav, bezelye ve dizanteriden sonra artık iki beden büyük gelen, havı dökülmüş solmuş kıyafetler olurdu genelde üzerlerinde.

Olivia içeri girdiğinde, Dwayne ona el sallayarak gelip yanına oturmasını işaret etti. Bar taburelerinde oturan üç yerli gürültüyle çene çalıyorlardı. O tarafa doğru bakınca içlerinden birinin diğerlerine bir fıkra anlatmakta olduğunu gördü.

Rik’in yerindeki ekip oturdukları tahta sırada Olivia’ya yer açtılar. Biri jargon dolu, Feramo’nun adamlarını da içeren bir dalış hikâyesi anlatıyordu.

“Sonra, Şeytanın Çenesi’nde birini şamandıra bırakmadan giderken yakalamış, adam hemen havasını kesmiş.”

Morton C içeri girince Olivia aniden huzursuzlandı.

“Tanrım. Ne yapmış peki?”

“O da diğer adamın AS bağlantısını kesmiş ...”

Olivia, Morton C'nin barın gerilerindeki bir grup insana katılmasını ve Los Angeles sokaklarında aynı çetenin üyeleriymiş gibi birbirlerini erkekçe tavırlarla selamlayışlarını seyretti.

“...ve BCD regülatöründen nefes alıp vermiş...”

Morton C, Olivia'yı kendisine bakarken yakaladı ve bira şişesini kaldırarak kadını selamladı. Yüzündeki ifadede gülümsemeye benzer hafif bir değişiklik oldu.

“...sonra oradan kurtulup vanayı tekrar açıncaya kadar ESA⁹ yapmış.”

O sırada masalarına bir adam yaklaştı; kocaman palabıyığı ve tepesi kel uzun saçlı kafasıyla yetmişlerden çıkagelmiş bir hippî gibi bir görünüyordu. “Hey, Rik. Bir grubu yanına alıp kayıkla Bell Key'e gitmek ister misin?”

“Sebec?”

Adam büyük bir hazla yavaşça gülümsedi. “Maldan payımızı alacağız.”

“İşte bu kadar! Hadi gidelim. Sen de geliyor musun İngiltereli Rachel?”

Sonunda, önceki gece Popoyan sahilinde koca bir paket kokain bulunduğu ve West End sakinleri arasında demokratik olarak paylaştırıldığı ortaya çıktı. Olivia bunun otel penceresinden attığı paket olup olmadığını merak etti. Büyük olasılıkla değildi ama eğer oysa, olay çok hoş bir döngüyle sonuçlanmış demektir.

Kan Kovası müşterilerinin çoğu küçük dalış kayıklarından oluşan bir filo halinde yola koyuldu, yalnız yolda kayıklardan biri aniden durdu. Olivia hafifçe doğrulup baktığında kayığı kurtarmak için yaklaşan Morton C olduğunu gördü. Dümene dolanmış olan marş kablosunu çekip, takma motoru sudan çıkardı. Birkaç dakika tamirle uğraştıktan sonra motoru tekrar suya bıraktı, marş kablosunu birkaç kez çekti ve sonunda motor çalışmaya başladı.

Plastik koca bir şişe dolusu rom ve beş-on litrelik portakal suyu almak için aralarında para havuzu oluşturmuşlardı. Yüz metre kadar uzaklarındaki ıssız görünen adaya varır varmaz, bir ateş yakıp

Hindistan cevizi kabuklarının içinde içkileri karıştırdılar. Olivia hemen, herkesin arada bir patlattığı sinirli kahkahaların altından daha sonra kiminle sevişeceğini kestirmeye çalıştığı lise yıllarındaki partileri hatırladı. Elden ele geçirilen kokain çevrimi arada bir kesilirken ve ortalıkta esrarlı sigaralar dönerken kimileri şarkı söylüyor, kimileri de gitar çalıyordu. İnsanlar ateşin etrafına yerleşmeye başladıklarında Olivia da aralarına katıldı.

Göz ucuyla Morton C'yi gözetlemekte olduğunu ve eğer başka bir kızla konuşuyorsa hafifçe paniğe kapıldığını fark etti. Her şey fazlasıyla ilk gençlik anıları çağrıştırıyordu. Adam, Olivia'ya pek de dikkat etmiyordu ama birkaç kez bakışları kesişince Olivia *anladı*. O, ateşin karşı tarafına yerleşmiş otururken; Olivia içkisini yudumluyor, kokaini reddediyor, ama döndürülen esrarlı sigaradan arada bir nefes çekiyor, bu arada da adamın ateşin aydınlattığı ciddi yüzünü seyrediyordu. Dwayne, düz saçlarını yüzüne düşürerek Olivia'ya doğru eğildi. "Rachel," dedi ciddi bir cdayla, "şuradaki ağaçları görüyor musun? Orada bir helikopter var. Gördün mü? Üzerini kapatmışlar." Sinsice etrafına bakındıktan sonra ağaçlara doğru, insandan çok bir maymun gibi koşturmaya başladı.

Görünüşe göre kokain, etkisini göstermeye başlamıştı. Olivia'nın hemen sağında oturanlar arasında, ateşli bir tartışma başlamıştı ama yaptıkları tek şey tekrar tekrar birbirleriyle aynı fikirde olduklarını söylemekti.

"İşte budur, işte budur dostum! İşte budur, işte budur."

"Evet, yani, bu çok, yani, çok, sanki..."

"Ben de bunu söylüyorum işte! Ben de sana kesinlikle bunu demek istiyorum. Bu *tam olarak* benim sana söylediğim şey!"

Bir başkası da, "...duyularımız bize, gerçeklik gibi görünen, o gerçeklikle aslında ilgili olan ama o gerçekliğin kendisi olmayan bir gerçekliği yaşatabilir belki," diye mırıldanarak ateşe doğru ilerlemeye başlamıştı, ayağının ucu ateşe değince de küfrederek yere yıkıldı.

Olivia sırtüstü uzanıp gözlerini kapadı. Birileri oraya dek getirmeye zahmet etkikleri koca bir kasetçalarda insanın içine işleyen

bir Fransız müziği çalmaya başlamıştı. Esrar muhteşemdi – çok hafifti, insanı hem güldürüyor hem de cinsel isteklerini kamçılıyordu.

“Saçını değiştirmişsin.”

Gözlerini açtı. Morton C yanına oturmuş, ateşi seyrediyordu.

“Güneşten oldu.”

“Tabii ya, öyledir.”

Geriye uzanıp Olivia’ya doğru eğilerek başını bir dirseğinin üzerine yasladı, gözleri kadının yüzünde geziniyordu. Azıcık daha eğilse Olivia’yı öpebilirdi.

“Küçük bir yürüyüşe çıkmak ister misin?” diye fısıldadı.

Olivia’nın kalkmasına yardım ettikten sonra, kadının elini tutarak onu sahile götürdü. Olivia, adamın sert ve güçlü elinin dokunuşundan hoşlanmıştı. Patika, büyük bir kayanın etrafından dolaşırken, geride bıraktıkları ateşin görüş alanından çıktıklarında durdular. Morton C, Olivia’nın yüzüne dökülen saçlarını geriye iterek o keskin, gri gözleriyle kadına baktı, ayışığında sadece elmacık kemikleri ve çenesinin ince çizgileri seçilebiliyordu. Adamın, sert ve olgun bir ifadesi vardı, çok şey görmüş geçirmiş gibiydi. Olivia’nın yüzünü avuçlarının arasına alıp onu arkasındaki kayaya yaslayarak cüretkârca öptü. Çok iyi öpüşüyordu.

Ellerini kendinden emin bir şekilde kadının vücudunda gezdirdi. Olivia kollarını adamın boynuna doladı, öpüşüyor oluşlarından faydalanıp elleriyle okşuyormuş gibi yaparak sırt kaslarını yokladı. Gömleğinin altında bir kuşak vardı. Olivia parmaklarıyla, kuşağı adamın kalçalarına doğru takip etti ve adamın, elini ittiğini hissetti.

“Silah mı taşıyorsun?”

“Hayır, yavrum,” diye fısıldadı. “Seni gördüğüme çok sevindim sadece.”

“Bayağı tuhaf bir yerde duruyor.”

“Amacımız seni şaşırtmaktı,” dedi elini, Olivia’nın kot pantolonuna doğru ustalıkla kaydırarak. Tanrım, bu gerçekten de tekrar on altı yaşında olmak gibiydi.

Çılgılık sesleri duyuldu. Kayanın yanından Dwayne belirdi. Onlara dik dik baktı, bir yandan da hızla sakız çiğniyordu. Bir an ger-

çekten üzülmüş göründükten sonra döndü. “Hey, dostum, kayık dönüyor,” dedi ters ters.

Üstlerini başlarını düzelterek toparlandılar. Morton C, kolunu Olivia’nın omzuna attı ve birlikte diğerlerine katılmak üzere ilerlediler. Kısa bir kahkaha attı. “Tanrım, bu adamları kayığa nasıl bindireceğiz?”

Rik, bir Hindistan cevizi ağacının gövdesinin yarısına kadar tırmanmıştı, büyük ihtimalle –üstü örtülü ya da açık fark etmez– bir helikopter arıyordu. Dwayne çevik adımlarla sahilde yürürken hâlâ sakız çiğniyordu. Bir grup, diğerlerinden ayrılarak lagüne gitmiş, kollarını havaya kaldırıp sallayarak suda dans etmeye başlamıştı. Ateşin, sönmeye yüz tutmuş közlerinin yanında sürüp giden hararetli ama anlamsız tartışmaya, birkaç kişi daha katılmıştı, birbirlerine bağırıp duruyorlardı.

“Ben de bunu, *tam olarak* böyle görüyorum işte, bunu *tam olarak* böyle görüyorum!

“Kesinlikle! Kesinlikle budur işte!”

Morton C iç geçirip herkesi bir araya toplamaya başladı.

Rüzgâr dinmiş, deniz zifiri bir karanlığa ve sakin bir havaya bürünmüştü. Konuşma Feramo’ya döndü. Dwayne huzursuzdu, çılgınlar gibi sakız çiğnerken, gözlerini adanın diğer ucundaki ışıklara dikmişti.

“Popoyan’da ettiğin her kahrolası kelimeye dikkat etmelisin, çünkü kimin, adamlara çalıştığını kimin çalışmadığını asla anlayamazsın. Yarın oraya gideceğim dostum. Yarın aşağı inip onlara üstünde düşünmeleri için birkaç şey vereceğim.”

“Hey,” dedi Morton C. “Senin kafan iyi dostum. Biraz sakin ol.”

“Orası bizim olmalı dostum,” dedi Dwayne. “Bu çılgınlık. O mağaraları biz onlardan çok daha iyi biliyoruz. Oralar bizim olmalı.” Gözlerini uzaklara dikmiş, sakız çiğniyor, bir bacağı deliller gibi sallayıp duruyordu.

Olivia ürperdi. Morton C, hırkasını omuzlarına iyice sararak onu kendisine doğru çekti. “İyi misin?” diye fısıldadı. Olivia mutluluk-

la kafa salladı. “Bu adamlar hakkında herhangi bir şey biliyor musun?”

Olivia, gözlerini adamın gözlerinden kaçırarak kafasını salladı. Feramo bağlantısı yüzünden gerçekten çok utanmıştı aniden. “Herkesin söylediği şeyleri biliyorum sadece. Ya sen?”

Morton C, birilerinin o sırada kendisine uzattığı esrarlı sigardan derin bir nefes alırken kafasını salladı. Olivia, adamın sigardan aldığı nefesi içine hiç çekmeden çabucak dışarı verdiğini fark etti.

“Gene de orayı görmek isterim. Ya sen?”

“Ben zaten gidecektim. Makalem için iyi olacağını düşünüyorum. Gerçi şimdi kulağa biraz ürkütücü geliyor...”

“Gazeteci misin?” Sigarayı Olivia’ya uzatırken parmakları birbirine dokundu.

Dwayne hâlâ Feramo ve Pumpkin tepesi hakkında konuşuyordu. “Bir şeyler yapıp adamları gerçekten korkutmalıyız. Yani şaşırtmalıyız. Yani mesela mağaralarda gerçekten ürkütücü bir şeyler yapabiliriz böylece oraya bir daha gitmezler.”

“Kimin için çalışıyorsun?”

“Serbest çalışıyorum. Şu anda, *Elan* dergisi için bir dalış hikâyesi hazırlıyorum. *Senin* ne işin var burada...?”

Morton, bir elini Olivia’nın dizine koyup baş parmağını bastırarak oradan da kasıklarına doğru kaydırırken Olivia alt dudağını ısırırdı.

Bayan Ruthie’nin pansiyonunun yakınlarındaki bir ağacın altında öpüşüp koklaştılar. Olivia, adamın omzunun üstünden geriye baktığında, evde bir perdenin hafifçe aralandığını ve lambanın ışığında birilerinin silüetinin hareket ettiğini görür gibi oldu. Kafasını eğerek tekrar gölgelere saklandı.

“İçeri gelebilir miyim?” dedi Morton kulağının arkasından fısıldayarak.

Olivia, iradesine zorla hâkim olarak geri çekildi ve kafasını salladı.

Morton kafasını eğip baktı, kendine çeki düzen verirken nefes alışverişleri son derece hızlıydı.

“Gece ziyaretçi istenmiyor ha?”

“Sadece anahtarı olanlar alınıyor.”

“Yarın dalacak mısın?”

Başıyla onayladı.

“Kaçta?”

“On bir gibi.”

“Sonra gelir seni bulurum.”

Olivia odasına döndüğünde odanın içinde deliler gibi dolaşmaya başladı. Bir rahibe gibi nefisini inkâr etmek tam bir işkenceydi. Bunu ne kadar sürdürebileceğini kestiremiyordu.

Ertesi sabahın erken saatlerinde henüz horozlar öter, evlerden dışarıya kahvaltı için pişirilen yemeklerin kokusu yayılırken, Olivia ana caddede yürüyordu. Çocuklar balkonlarda oynuyor, yaşlılar verandalardaki sallanan sandalyelerde oturuyorlardı. Asık suratlı solgun yüzlü, cenaze levazımatçısı kıyafetleri içindeki bir adam, Olivia'yı şapkasıyla selamladı. Adamın yanında kızıl saçlı zenci bir kadınla düz burunlu, kalın dudaklı, kıvrır kıvrır saçlı, beyaz tenli bir çocuk vardı. Oraya ilk geldiğinde gördüğü soluk tenli sarışın kadın, güneş şemsiyesinin koruması altında salınarak yürüyordu gene. Olivia, babaların yeğenleriyle yattığı, büyük teyzelerin eşeklerle gizli ilişkilerinin olduğu, ensest ve türler arası çiftleşmelerin yaygın olduğu tuhaf topraklarda bulunduğunu hayal etmeye başladı.

Önceki gece gördüğü, teneke kovalarla, makara makara ipler ve leğenlerle dolu bir nalburiye ve mumcu dükkânına yöneldi. Nalburiye dükkânlarında satılan her şeyin son derece gerekli olduğu ve fiyatlarının uygun olduğu duygusuna bayılıyordu. Gerçekten çok sayılabilecek miktarda para harcansa bile boşa harcanmış ya da müsriflik edilmiş olunmazdı. Pencerenin üzerindeki tabela, on dokuzuncu yüzyıl Chicago'sundan kalma gibi görünüyordu: Kıvrak, siyah harflerle yazılmış olan *Henry Morgan & Oğulları* ibaresi artık silinmeye yüz tutmuş ve altındaki tahta ortaya çıkmaya başlamıştı.

İçeride, siyah takım elbiseli, uzun boylu bir adam, kocaman bir fıçıdaki pirinci elinde bir kepçeyle ölçüp tartıyordu – Popoyan'da paketlenmiş hazır ürünler bulmak mümkün değildi. Adam, Bayan Ruthie'ninki kadar yoğun bir İrlanda aksanıyla müşterisine bir şey-

ler fısıldıyordu. Olivia, vitrine doğru eğilerek oraya konulmuş olan malların çeşitliliğiyle büyüledi: Balık oltaları, fenerler, ipler, minik üçgen bayraklar, kelepçeler, ayakkabı boyaları. Kapı açılınca çingiraklar şıkırdadı; konuşma aniden kesildi ve ağır aksanlı bir ses sigara olup olmadığını sordu.

“Sigaramız kalmadı, üzgünüm.”

“Sigaranız kalmadı mı?” Bu, gırtlaktan gelen, rleri yuvarlayan, rleriye tükürürcesine vurgulayarak telaffuz eden bir sestir.

Olivia, aleti ilk kez kullanacak olmanın çılgın heyecanı yüzünden, bir şimşek hızıyla casus yüzüğündeki aynayı açtı. Ona arkası dönük olan adam tıknazdı, üzerinde bir gömlek ve kot pantolon vardı. Olivia adamı daha iyi görebilmek için yüzüğünü oynattı; kıvrık siyah saçlarını görünce heyecanla nefesini tuttu; bu Alfonso’ydu. Çabucak başını eğerek bir barometreyle ilgileniyormuş gibi yaptı. Alfonso, tehditkâr bir havayla konuşarak sigaranın sözde yokluğuna dair kuşkularını dile getiriyordu.

“Ah, ama emin olun perşembe günü kayık gelince sigaramız olacak,” dedi uzun boylu adam. “Kan Kovası’ndaki Paddy’ye de bir sorun belki onda vardır.”

Alfonso küfrederek hızla dükkândan çıktı, kapıyı hızla çarpmış, üzerindeki çingirakların gürültüyle çarpışmasına sebep olmuştu.

Dükkânda kısa bir sessizlik yaşandı, az sonra dükkân sahibiyle müşteri alçak sesle kendi aralarında konuşmaya başladılar. Olivia bir ara, “mağazalarda” ve “O’Reilly’nin keçileri ölmüş” dediklerini duydu, ama kendi kendine, bunun okulda öğrendiği eski bir İrlanda şarkısının bir mısrası olabileceğini ve durumu dramatize etmenin aleminin olmadığını hatırlattı.

Sonunda dönüp adamdan bir top yumak, adanın bir haritasını, bir torba havuç, büyükçe bir bıçak ve son olarak da gayet normal bir şekilde, “Bir paket de sigara,” istedi.

“Elbette. Hangisinden istersiniz?” dedi dükkân sahibi.

“Neler var?”

“Marlboro, Marlboro Light ve Camel,” dedi adam caddeye neşeli bir bakış atarak.

Olivia adamın bakışlarını izledi. Alfonso caddenin ortasında birileriyle konuşmaya dalmıştı ama Olivia adamın kiminle konuştuğunu göremiyordu. Alfonso hafifçe sola doğru kayınca, konuştuğu adamın sarıya çalan saçlarını ve bol kıyafetlerini gördü. Yanaklarının kızardığını ve hafif bir acıyla kıvrandığını hissederek tezgâhın köşesini kavradı. Bu Morton C'ydi. Morton C, Alfonso'yla birlikte çalışıyordu. Sinsi piç kurusu. Olivia, nasıl böyle ahmakça davranabilmişti? Artık Feramo'yu ziyaret edemezdi. Feramo, kullarından biriyle düşüp kalkan bir kızı haremünde istemezdi. Sırf nefsine hâkim olmayı beceremediği için, ortalığı kolaçan etme görevini baştan sonra berbat etmeyi başarmıştı.

Başarının sırrı insanın kendini başarısızlıklardan çekip çıkartabilme yeteneğinde yatar, diye düşündü. Dalışından önce toplam iki saati vardı. Bu süre, Pumpkin tepesine çıkıp neler olup bittiğine bakmaya yeter de artardı. Bu olaylarla ilgili, *bir şeyler* bulmaya kararlıydı.

Haritayı kullanarak sayısız yol ayrımı ve sapakla dolu patikaya çıkıp köyden ayrıldı. Yolları karıştırmış olabileceğini düşündüğü her noktaya, geri dönüş yolunu gösteren bir havuç bırakıyordu. İleride, çalılıkların arasından South Downs'daki yeşil tepeye benzeyen Pumpkin tepesi yükseliyordu, kumlu zikzaklar çizen bir patika tepenin etrafından dolanıyordu. Sağ tarafındaki çalılıklar, tepenin yamacına yaslanan dar bir vadiye doğru uzanıyordu. Olivia eğilerek yaklaştı ve zirveye çıktığında dürbününü denedi. Bir ağacın arkasında bir kıpırdanma olduğunu fark etti ve objektiften bakarak dürbünün odağını ayarlamaya çalıştı. Askeri elbiseler kuşanmış bir şekil, elinde otomatik bir silaha benzer bir şeyle çıkarak araziyi kontrol ediyordu. Küçük fotoğraf makinesini çıkarıp fotoğraf çekti. *Bu korkunç,* diye düşündü. *Pumpkin tepesi halka açık bir yer. İnsanların, elbette birileri onlara otomatik silahlar doğrultmadan, burada istedikleri gibi gezme hakları var.* Olivia, imha silahlarını hiçbir surette onaylamıyordu, ister kitle imha silahı olsunlar ister başka bir şey, onun için fark etmezdi.

Noktayı işaretlemek için bir havuç bırakarak, asıl patikadan ayrıldı ve tepenin sağ tarafında kalan ağaçlı dar vadiye döndü. Dallarını kenara iterek öfkeyle ilerliyor, bir yandan da Feramo'nun sahte ekolojik-locasında ne tür planlar yapmakta olduğunu anlamak için beyni tam gaz çalışıyordu. Konunun asetilenle ve Los Angeles'la ilgili olduğundan emindi. Adam belki de, enerji istasyonlarının söğütme sistemlerine, devasa asetilen ve oksijen balonları yerleştirip onları ıslanmaz kibritlerle donatmaları için dalgıç kaynakçılar yetiştiriyordu.

Ağaçlar ve çalılar neredeyse zirveye kadar çıkıyordu. Alttaki toprak yer yer açılmıştı. Tırmanış yüzünden her tarafı sıyrık ve kesiklerle dolmuştu. Tepeye yaklaşırken neşesi yerine gelir gibi oldu ama önüne, üzerinde dikenli teller bulunan üç metrelik bir çit çıkınca altüst oldu. Sola dönse, doğrudan tepeye çıkar, böylece bekçinin görüş alanına girerdi. Onun yerine sağa dönüp derin bir vadiye ulaştı. Diğer tarafta üzerinde bir ağaç bulunan bir kaya çıkıntısı vardı, oradan yukarı tırmanmak daha kolay görünüyordu. Olivia eşyalarını kaldırdı. Aşağıda on beş metrelik bir vadi olmasaydı, dedi kendi kendine, diğer tarafa atlamak için bir saniye bile duraksamazdı. Aman be, Disney çizgi filmlerindeki sarışın prenseslerin bunu nasıl yaptığını binlerce kez görmüştü.

Daha iyice üzerinde düşünmeden atladı ve kendini diğer tarafta buldu, kötü kokulu inanılmaz derecede kaygan bir şeye tutunmuştu. O da aynı iğrenç balçıkla kaplı ağaç kökünü yakalamasaydı az daha düşecekti. Kafasını çevirip baktığında balçıkta kötü bir şeylerin olduğunu anladı. Burun delikleri kokuyu almıyordu. Hippi gezileri sırasında Üçüncü Dünya ülkelerinde girip çıktığı sayısız pis kokulu tuvaleti hatırlayarak, nefesini şiddetle bıraktı ve pis kokulu bölgeden uzaklaşınca kadar da bir daha nefes almadı. Sonra, ciğerleri patlamak üzereyken başını havaya çevirdi, ürkek bir nefes aldıktan sonra nefis Popoyan havasını hırsla soludu ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Sutyeni ve küloduyla yüzüstü uzandı, balçık kaplı kot pantolo-

nu, ayakkabıları ve tişörtünü kokuyu duymamak için uzağa bırakmıştı. Bekçilerin görüş alanının dışında, tepenin diğer tarafında durmuş, dürbünüyle Pierre Feramo'nun tatil köyünü gözetliyordu. Turkuaz renkli, mercan kayalarıyla kaplı bir lagünün etrafı, palmiye ağaçları ve hasır güneşliklerin gölgesindeki krem rengi şezlonglarla beneklenmiş bembeyaz bir kumsalla çevriliydi. Tam ortaya ahşap bir platformun içine kare bir havuz yerleştirilmişti. Gerideki ağaç dallarından yapılmış geniş yapı belli ki resepsiyon ve restoran binasıydı. Ahşap bir mendireğin bir ucu lagüne, diğer ucu da gene dallardan yapılmış bir bara doğru uzanıyordu. Her iki yanda, suya uzanan iki yürüme yolu ve birbirine dönük duran üç ahşap kulübe vardı. Her kulübede, doğruca denize uzanan ahşap merdivenleri olan gölgeli ahşap birer veranda vardı. Kumsalın gerisinde palmiyelerin altına rasgele dağılmış altı konuk kulübesi daha göze çarpıyordu. *Mmmm, diye düşündü Olivia. Gidip orayı da bir görmek lazım herhalde. Suyun diğer tarafındaki kulübelerden birini alabilir miyim acaba. Yoksa kumsalın gerisindeki kulübeler daha mı hoş olur? Ya sivrisinekler, çok sivrisinek var mıdır acaba?*

Güneş şemsiyelerinin altında ve şezlonglardaki müşteriler *Vogue* modelleri gibi görünüyordu. Lagünde deniz kayağına binmiş bir çift, pedal çeviriyordu. Bir adam şnorkel takmış yüzüyordu. Üzerlerinde dalış takımlarıyla iki kız, bir hoca eşliğinde resiflerin kenarında dolaşıyorlardı. Tatil köyünün sağında, içinde kamyonetlerin, kazıcıların, bir kompresörün ve tankların olduğu bir park alanı gözüne çarptı. Kaba bir yol, buruna doğru kıvrılarak uzanıyordu. Ötesinde, dayanıklı beton bir iskele, mercan kayalarının yanından geçerek suyun, turkuazdan laciverte döndüğü bir noktaya doğru uzanıyordu. Dürbünü bırakıp makineyi eline alarak birkaç kare fotoğraf çekti. Sonra tekrar dürbünü gözüne dayadı ama nedense bu kez hiçbir şey göremiyordu.

“Yanlış tarafa bakıyorsun.”

Çılgılık atmaya başladı ama ağzı bir el tarafından kapatılmış, bir başka el de kolunu sırtına doğru bükmişti.

Çabalayarak zorla döndüğünde kendini, bir ara çok beğendiği gri gözlere bakar buldu. “Aman Tanrım sen miydin?” diye homurdandı ağzını tutan parmakların arasından.

“Ne yapıyorsun?” diye sorarken Olivia’nın ağzını tutan eliyle taban tabana zıt bir görüntü oluştursa da, Morton C eğleniyor gibiydi.

Olivia, istifini bozmamaya çalışarak, “Bırak beni,” diye bağırdı, o şartlar altında istifini bozmaması ne kadar mümkünse tabii.

Morton elini çekerek bir parmağını Olivia’nın boğazına dayadı. “Sessiz ol. Burada ne yapıyorsun?”

“Etrafı geziyorum.”

“İç çamaşırlarınla mı?”

“Bir yandan da güneşleniyorum.”

“Buraya nasıl geldin?”

“Atladım.”

“*Atladın* mı?”

“Evet, üstelik az daha düşüyordum. Kaya çıkıntısı balçıkla kaplıydı, bu yüzden kıyafetlerim de battı.”

“Neredeler?”

Olivia parmağıyla kıyafetlerini gösterdi. Morton C sendeleyerek tepeden aşağı doğru yürüdü. Hıştırtılar duyuluyordu. Olivia doğru-
lacak oldu.

“Kıpırdama dedim sana.” Morton C, tepenin kenarında belirmişti. “Bu senin mi?” diye sordu bir havucu uzatarak.

Olivia, adama öfkeli bir bakış attı.

“Surat asmanın sırası değil şimdi. Şu kaya çıkıntısına gel, yavaşça. Kayanın üzerinde otur.” Olivia söyleneni yaparken titremekte olduğunu fark etti. Morton C, kollarını kavuşturdu, gömleğini çıkardı ve kadına uzattı.

“Şunu giy,” dedi.

“Senin kokun sinmiştir ona, giymem.”

“Giy şunu.” Geride durup kadının gömleği giyişini seyretti. “Sen aslında gazeteci falan değilsin değil mi? Ne yapıyorsun burada?”

“Sana söyledim. Pumpkin tepesine doğru bir yürüyüşe çıktım. Şu sevimli tatil köyünü görmek istemiştım.”

“Sen aklını mı kaçırdın?”

“Sevimli otele bir bakmışsam ne olmuş yani? Ya orada kalmayı düşünüyorsam?”

“Şey o zaman sevimli köydeki, sevimli turizm bürosuna gidip sevimli bir odalarının olup olmadığını sorarsın, eğer varsa onlar da seni sevimli bir kayığa bindirip oraya götürürler.”

“Şey, belki de öyle yaparım.”

“Şey, anladım sanırım.”

“Neyse, *sen* burada ne arıyorsun peki?”

“Hep bu kadar zor bir kadın mısındır?”

“Feramo için çalışıyorsun değil mi?”

“Senin yapman gereken şey, kimseye görünmeden tekrar köye dönmek, azıcık sağduyun varsa da buraya gelişinden kimseye bahsetmezsin.”

“Burada dalgıçlarla takılıp onların ahabıymış gibi davranıyor, sonra da o korkunç, uğursuz uşağa gidip onları gammazlıyorsun, iğrenç bir şey bu.”

“Neden bahsettiğini inan anlamıyorum. Cildine o balçıktan bulaştı mı hiç?”

“Ellerime bulaşmıştı ama temizledim.”

Adam, Olivia’nın ellerini alıp burnunun yarım metre uzağında tutarak kokladı. “Tamam,” dedi. “Gidebilirsin. Dalıştan sonra görüşürüz.”

Mangrov ağaçlarının arasında oturmuş, tepede Morton'un gayet normal bir şey yapıyormuş gibi, bekçiyle konuşup sigarasını tütürüşünü dürbünüyle seyrederken, *hayır görüşmeyiz, seni ikiyüzlü piç kurusu*, diye düşündü öfkeyle. *Son bir kez dalacağım, sonra da doğruca Britanya Elçiliğine gideceğim ve onlara öğrendiğim her şeyi anlattıktan sonra evime döneceğim.*

Olivia saat on bir dalışı için çıktığında, Rik'in kulübesindeki cızırtılı televizyonun karşısında, birbirine sokulmuş bir grup oturmuş haberleri seyrediyordu.

"Küçükler, yeşiller, her yerde rahatlıkla bulunabilirler ama dünyayı zehirlmek üzereler: Castor bean¹⁰!"

"Uzmanlar, Coyoba yolcu vapuruna yapılan ve şu ana kadar iki yüz altmış üç yolcunun hayatına mal olan Salı günkü zehir saldırısında, etrafta bulunması kolay olan bu bitkinin kullanılmış olabileceğine inanıyorlar. Usame bin Ladin'in başını çektiği El Kaide örgütünün işi olduğuna inanılan saldırının kaynağını bulmak için yapılan araştırmada, geminin restoranındaki tuzluklara yerleştirilmiş olan zehir reçinesine ulaşıldı."

Ekranada beyaz önlüklü bir bilim adamı belirdi. *"Reçine, 1978'de Londra'daki Waterloo Köprüsü'ne yapılan sözde 'şemsiye saldırısı'nda da kullanılan maddenin aynısı. Bulgar asıllı muhalif yazar Georgi Markov, içine reçine doldurulup şemsiyeden fırlatılan küçük bir kurşunla öldürülmüştü. İnsanlar üzerinde son derece zehirli bir etkisi olan reçine konusundaki asıl sıkıntı, reçinenin kaynağı olan castor bean bitkisinin dünyanın birçok bölgesinde yetişiyor ve zehri de pek çok şekilde —bu son saldırıda kullanıldığı gibi toz, kristal, sıvı, hatta jel halinde— üretilabiliyor olması."*

Rik, "O'Reilly'nin tepede yetiştirdiklerini söylediği şey de bu işte," dedi. "Keçilerini bu bitkinin zehirlediğini düşünüyor."

Vaaaaay kahrolası, diye düşündü Olivia tenini koklayarak. "Ben gidip biraz yüzeceğim!" dedi çabucak. "Hava çok sıcak!"

Mendireğin kenarına doğru koştu, şortunu çıkardı ve suya daldı.

Cildini ovuşturarak lagünün derinliklerine dalarken hayal gücü tam gaz çalışıyordu: *Reçine, yüz kremi, Feramo, Devorée'nin Creme de Phylgie' sine zehirli jel koymayı düşünüyordu belki de, olamaz mı? Böylece Michael Monteroso ünlü müşterilerinde kullanacak ve Feramo, kimsenin kuşkulanmasına meydan vermeden Hollywood'un yarısını zehirleyecekti.*

Olivia tekrar mendireğe doğru yüzmeye başladığında, Rik elinde dalış takımlarıyla oradaydı. “Tünele doğru dalmak ister misin?” diye sordu, inci beyazı dişlerini göstererek.

“Ec...” Olivia tünellere ve gemi enkazlarına dalmamak konusunda kesin kararlıydı. Bildiği kadarıyla, insan su altındayken nefes alıp vermeye devam ettiği ve paniğe kapılmadığı sürece hiçbir sorun çıkmıyordu. Sıkışıp kalabileceği bir yere girerse durum bu kadar basit olmayabilirdi.

“Bence tekrar duvarın orada dalsam daha iyi olur.”

“Şey, ben tünellere gidiyorum. Dwayne de ortalarda değil. Bu durumda eğer bugün dalmak istiyorsan tünellere gelmek zorundasın.”

Olivia kendisine bu şekilde patronluk taslanmasından *hoşlanmıyordu.*

“O zaman ben de gidip biraz daha yüzerim, olur biter,” dedi neşeye.

“Tamam, tamam. Mağaralara ya da tünellere gitmeyiz. En azından sana şu tuhaf yarığı gösterebilirim.”

Olivia bu deyimden kafasında yarattığı nahoş görüntüyü göz ardı etmeye çalıştı.

Rik suya dalar dalmaz, alışıldık ukala bir teknisyene dönüşüverdi. Standart Oteli'nde kalırken odasını kontrol etmek için casus malzemeleri satan dükkândan gelen adama ya da anlaşılmaz mesleki terimler kullanarak yüzünü buruşturup bilgisayarları kurcalayan Züppe Bilgisayar Uzmanlarına benziyordu, sanki karşısındaki insanın çocuksu merakının tadını çıkarmak ve kendisi gibi teknisyen olan arkadaşlarıyla daha sonra onu çekiştirerek eğlenmek için, insanın anlamayı hayal bile edemeyeceği koskoca muhteşem bir dünyanın, ancak üç ila beş yaşlarındaki bir çocuğa uygun olabilecek tadımlık mönüsünü ona sunar gibiydi. Rik, yüzünde bir maske, ağzında da regülatörüyle suyun yirmi beş metre altında olmasına rağmen her nasılsa teknisyenlere özgü bir şekilde sırtımayı becerebiliyordu.

Olivia yarıktan onu ardı sıra takip etti, yarığın aslında bir tünel olduğunu ve dönülemeyecek kadar daralmaya başladığını fark ettiğinde o kadar paniğe kapıldı ki regülatörü ağzından düşürdü. Birkaç saniyeliğine altın kuralı bozarak suda çırpınmaya başladı. Ya Rik de Feramo'nun adamlarından biriye ve onu, öldürmeye ya da klitorisini sünnet ettirmek üzere Alfonso'ya götürmeye çalışıyorsa? Ya bir ahtapot tarafından tuzağa düşürülürse? Ya dev bir kalamar vantuzlu dokunaçlarıyla onu sarar ve... *Sakin ol, sakin ol, nefes al, nefes al.* Kendine biraz hâkim olup ciğerlerindeki havayı idareli bir şekilde kullanarak dışarı vermeye başladı, ne yapması gerektiğini hatırlamıştı; sağa doğru eğil, elini kalçanın altına doğru kaydır, regülatörü orada asılı bulacaksın – gerçekten de buldu.

Tünel ürkütücü derecede darlaşıyordu. Dalış yetkililerine Rik hakkında şikâyetle bulunarak onu kovdurmak konulu hayaller kurmaya başladı. Dalış hocaları kovulabiliyorlar mıydı acaba? Doğru düzgün nefes alamıyordu. Korku ve öfke karışımı bir duygu onu altüst ediyordu. Kendisine öğretilen şeyleri yapmak için çaba göstermeliydi; sezgilerine aldırmadan, sanki bir su altı tüneline kapana kısılmamış da, turuncu bir topun vücudunda gezindiğini hayal ettiği bir yoga sınıfında uzanıyormuş gibi, çok ama çok yavaş ve derin bir şekilde nefes alıp ver. Kısa süre sonra, bir korku filminin ses efektlerine benzeyen kendi ağır nefes alışverişlerini duyabilir hale geldi nihayet.

Ona sonsuz gibi gelen bir süre sonunda mavi sulara ulaştılar. Devasa bir mağaraya gelmişlerdi. Yukarılarda bir yerde oldukça büyük bir delik olmalıydı çünkü su berraklaşmıştı ve güneş ışığıyla dalga dalga aydınlanmıştı. Kafasını kaldırıp yüzeyi görmeye çalıştı ama bütün görebildiği her tarafa yayılan göz alıcı aydınlık oldu. Parlak renkli büyük balık sürüleri rasgele yönlerde fişek gibi yüzüyorlardı. Asit alıp kafayı bulmuş gibiydi. Zamanı ve gerçekliği unutarak bir o yana bir bu yana yüzmeye başladı, sonra Rik'in karşısında durmuş eliyle hava göstergesini tıkladığını gördü, bir patron edasıyla yaptığı her el hareketi öyle alaycıydı ki, Olivia'ya, dalgıçlar camiası Rik'in aralarına katılmasıyla bir şeyler kazanmış olsa da, duruma pandomimciler açısından bakıldığında çok büyük bir yetenek kaybedilmiş gibi geldi.

On beş dakikaları kalmıştı. Tünel girişini göremiyordu. Önünde yüzen Rik, eliyle boşluğu işaret ederek ondan öne geçmesini istedi. Geri dönerken mesafe Olivia'ya hatırladığından daha uzun geldi. Bir sorun var gibiydi. Bu yol, geldikleri yola hiç benzemiyordu sanki. Uykuya dalan korku tekrar yüzeye çıktı: Rik bir teröristti, Morton'la konuşmuştu, Olivia çok şey bildiği için Rik ondan kurtulmaya çalışıyordu. Bir köşeyi dönünce ileride ne olduğunu gördü ve ağzındaki regülatörü unutarak çığlık atmaya kalkıştı, regülatör tekrar düşmüştü.

Olivia, gözlerinin yerinde iki deliğin ve bir balık ağzına benzeyen regülatörünün bulunduğu açıklığın dışında, kafası tamamen siyah bir plastikle kaplı olan bir dalgıçla karşı karşıyaydı. Tünelin yarı karanlığında, bir an için bir kedi ile Japon balığı gibi hayretten donakalarak birbirlerine baktılar. Sonra dalgıç, regülatörün ağızlığını kendi ağzından çıkarıp Olivia'ninkine tuttu, ağzından kabarcıklar çıkarken bakışlarını kadınınkinden ayırmıyordu, Olivia'nın nefesi düzelince ağızlığı tekrar kendi ağzına yerleştirdi. Olivia nefesini yavaşça bırakırken adam hâlâ kadına bakıyordu, sonra biraz daha nefes alması için ağızlığı bir kez daha kadının ağzına tuttu.

İçinde kabaran debelenme ve nefes alma isteği bunaltıcıydı. Suyun ve kayaların yirmi beş metre altındaydılar. Rik'in arkasında, çılgınlar gibi bacağına tutmaya ve onu çekiştirmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Olivia'nın manzaraya bakmak için durduğunu mu sanıyordu yoksa? Dalgıç, nazikçe ağızlığı bir kez daha Olivia'nın ağzına tutarken, Olivia Rik'e bir işaret vermek için paletlerini çırp-tı.

Dalmak paniğe karşı girilen sürekli bir mücadeledir. Cümle durmadan kafasında tekrarlanıyordu. Sonunda dengesini bulmuş, ağızlıktan nefes almaya başlamıştı ama yeni bir korku dalgası vücudunu sarmaya başlamıştı. Tünelin en dar yerinde bir tarafında Rik bir tarafında da başlıklı dalgıçla sıkışıp kalmıştı. O ve Rik mağaraya uzanan yola girmeyi başarabilseler bile mağaranın sonuna ulaşmaya zamanları yetmeyebilirdi. Başarsalar bile yukarı çıktıklarında hava bulamayıp orada ölebilirlerdi.

Tünelin yarı karanlığında, bir an için bir kedi ve Japon balığı gibi hayretle donakalarak birbirlerine baktılar.

Başlıklı adam Olivia'nın dikkatini çekmek için parmağını kaldırdı. Gözlerini adamınkilerden ayırmadan onun ağızlığından nefes alırken, adam elini Olivia'nın vücudunun alt kısmına doğru kaydırarak regülatöre uzandı. Sonra uzanıp çekerek Olivia'ya ağızlığı uzattı. Bu işin nasıl yapılacağını gösteren bir eğitmen gibi bakışlarını kadıninkilerden hiç ayırmadan, ağızlıktan bir nefes aldıktan sonra onu kadına uzattı. Olivia adamın gözlerini bir yerden tanır gibiydi ama ne renk olduklarını da çıkaramıyordu. Kimdi bu adamı? En azından adam onu öldürmeye çalışmıyordu, öyle bile olsa, o an için kendine hâkim davranışlar sergiliyordu. Adam bir kez daha ileri doğru uzanıp Olivia'nın oksijen ölçen aygıtını buldu, göstergeye baktıktan sonra onu kadına gösterdi. Bu kadar derinde Olivia'nın toplam yedi dakikalık oksijeni kalmıştı. Rik deli gibi Olivia'nın bacağına çekiştiriyordu. Olivia kafasını çevirmeye çabaladı. Tekrar döndüğünde dalgıç geriye doğru sanki birileri onu çekiyormuş gibi sabit bir hızla ilerleyerek ondan uzaklaşmaya başlamıştı. Olivia ayaklarını çırpma ve ilerlemeye başladı. Omzuna kocaman bir şeyin battığını hissetti. Ateş Mercanı. İçinden gelen, paletiyle Rik'in yüzünü tekmeleme istediğini bastırmaya çalıştı. Bir tünele girmeyi planlamış olsaydı dalgıç elbisesini giyerdi.

Tünel genişledi. Şimdi önlerindeki ışığın farklı bir yapısı vardı. Artık önündeki dalgıcı göremiyordu. Giderek daha da hızlı yüzerek açık sulara ulaştı, kafasını kaldırıp ışığı ve yüzeyde insanı yanıltacak kadar yakın görünen kabarcıkları gördü. Yüzeye doğru hızla palet çırpma isteğini bastırıp dönerek, tünelden çıkmakta olan Rik'e baktı, adam baş parmağı ve işaret parmağıyla bir daire işareti çiziyordu.

Olivia, keşke işaret dilinde, "Senin gibi sorumsuz hergelenin birine asla teşekkür etmeyeceğim," anlamına gelen bir hareket olsaydı, diye düşündü.

Rik yükselişi işaret etmek için baş parmağını kaldırdı, sonra aniden paniğe kapılmışçasına suda geri sıçradı. Olivia kafasını kaldırıp baktığında bir köpekbalığının silüetini gördü.

Köpekbalığı onlardan altı metre kadar yukarıdaydı. Olivia, so-

ğukkanlı dalgıçların bir köpekbalığından korkmalarını gerektirecek hiçbir durumun olmadığını biliyordu. Bu avcı, avına doğru gider gibi hızla ve kararlılıkla yüzüyordu. Suda ani bir hareketlilik ve dalgalanma oldu, sonra kırmızı bir bulut yavaşça etrafına yayıldı. Olivia, Rik'e uzaklaşmasını işaret etti. Adamın gözleri dehşetle yuvarlarından fırlamıştı. Olivia, adamın baktığı yeri görmek için döndüğünde, sonuna kadar açılmış koca bir ağzı, ardı sıra sürüklenen yosuna benzer çıkıntıları olan, tuhaf bir balık gibi bir şeyin onlara doğru suda yavaşça süzülmekte olduğunu gördü. Bu şey yavaşça döndüğünde, ağzı çığlık atarcasına açılmış, boynundan parlak kırmızı kan damlaları sızan ve arkasından uzun saçları dalgalanan bir insan yüzü olduğu ortaya çıktı. Bu, Dwayne'in kafasıydı.

Rik, bıçağını tehlikeli bir şekilde savurup köpekbalığına doğru ilerleyerek Olivia'nın yanından geçti. Olivia uzanıp Rik'in bacağını yakaladı ve onu kendine doğru çekti. Oksijen göstergesini kaldırıp havasının bitmek üzere olduğunu göstermek için yumruğunu boğazına vurdu ve yukarıyı işaret etti. Rik, aşağıya dönüp boşluğa doğru süzülmekte olan kafaya bir bakış attıktan sonra dönüp Olivia'yı takip etti. Olivia, sahilin ne tarafta olduğunu anlamak için pusulasına baktıktan sonra, oradaki sahnedeki uçarcasına uzaklaşmaya başladı, arada bir dönüp Rik'in arkasından gelip gelmediğine bakıyordu, ağızlığında havasının neredeyse bitmiş olduğunu gösteren bir değişiklik hissedince yine paniğe kapılır gibi oldu. Üstlerinde karanlık gölgeler vardı. Kan banyosunun olduğu bölgeye başka etçil balıklar gelmeye başlamıştı. Kontrollü, havasız bir yükselişe girmişti, yüksek sesle "ah" çekermiş gibi nefesini çok yavaş bir şekilde bırakmaya başlamıştı. İçi havayla dolan can yeleğinin şişerek göğsünü sıkıştırdığını hissetti, hava boşaltma hortumunu buldu, oradan derin bir nefes alarak ciğerlerini havayla doldurdu, yavaşça nefesini bırakmaya başladı, kafasını kaldırdığında yaklaşmakta olan su yüzeyinin mavisini, ışığı ve kabarcıkları gördü, yüzey görüldüğünden de yakındı, telaşa kapılmamaya çalıştı. *Nefes al, paniğe kapılma, su kabarcıklarının en yavaşıyla aynı hızda yüksel.*

Yüzeye çıkıp da nefeslerini düzenlemeye çalışırken sahil hâlâ çok uzaklardaydı – dalış kulübesi onlardan rahat üç yüz metre uzaktaydı.

"Ona ne yaptın?" diye bağırdı Rik.

“Ne?” dedi Olivia, maskesini çıkarıp ağırlık kemerini bırakırken. “Sen neden bahsediyorsun?”

Sahile doğru acil durum sinyali vermek için düdüğünü çaldı. Kulübenin yanında her zamanki ekip oturmaktaydı. “İmdat!” diye bağırdı. “Köpekbalkıları!”

“Ona ne yaptın?” dedi Rik hıçkırıkların arasından. “Ne yaptın?”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Olivia öfkeyle. “Sen delirdin mi? Tüneldeki Dwayne değildi. Orada plastik maskesi olan bir adam vardı. Adam bana hava verdikten sonra diğer tarafa doğru uzaklaştı.”

“Kahrolası. Bu imkânsız. Hey!” Rik bağırıp kulübeye doğru el kol hareketleri yapmaya başlamıştı. “Hey, buraya gelin!”

Olivia arkasını dönüp bakınca suda bir köpekbalkığı yüzgeci olduğunu gördü.

“Rik, kapa çeneni ve kıpırdama.”

Gözlerini yüzgeçten ayırmadan düdüğünü öttürerek bir kez daha elini kaldırdı. Nihayet kulübedeki adamların içinde bir tür aciliyet duygusu uyanmıştı. Birileri teknenin motorunu çalıştırmış, diğerleri tekneye doluşmaya başlamış, birkaç saniye sonra tekne onlara doğru yola çıkmıştı bile. Yüzgeç suya dalarak gözden kayboldu. Olivia bacaklarını kendine doğru çekerek yüzen mantar pozisyonu aldı, *çabuk, lütfen acele edin*, diye düşünüyor, ani bir kas hareketi olmasını ve her an etinin parçalanmasını bekliyordu. Teknenin onlara ulaşması saatler sürmüştü gibiydi. *Ne yapıyordu bunlar? Kahrolası keşler!*

“Tüpleri bırakın ve binin,” diye bağırdı Rik, tekneye çıkarken aniden her şeye muktedir bir dalış hocası oluvermişti gene. Olivia, tüpünü ve paletlerini suya bıraktı, teknenin kenarından uzanan kolları yakaladı, ayaklarını gövdeye sürtüp zorlukla tırmanarak, teknenin dibine uzandı, nefes nefese kalmıştı.

Mendireğe döndüklerinde Olivia, kollarıyla bacaklarını göğsüne doğru çekmiş, omzunda bir havluyla bankta oturuyordu. Ölümün

ve sonrasının tüm o dehşetli ritüeli üzerine çökmekteydi. Denizde, içinde Rik’le bir dostunu taşıyan köpekbalığı kafesi, Dwayne’den kalanları toplamak amacıyla düzenlenmiş çaresiz bir arayış için suya dalmaktaydı. Popoyan’ın tek sağlık görevlisi olan İrlandalı yaşlıca bir ebe, elinde çantasıyla mendirekte beklemekteydi. Olivia, siren seslerini duyunca kafasını kaldırdı ve yaklaşmakta olan bir teknenin yanıp sönen ışıklarını gördü: Büyük adadan, Roatán’dan gelen bir cankurtaran botu.

“Uzanmanız lazım, ne olur ne olmaz,” dedi hemşire bir sigara yakarken. “Sizi Bayan Ruthie’nin pansiyonuna götürmeliyiz.”

“Önce polise ifade vermeli,” dedi Popoyan’ın tek polisi havallı bir edayla.

Olivia, etrafında toplanan insanların konuşmalarının ve teorilerinin az buçuk farkındaydı. Dwayne önceki gecedен kalanlarla gene kafayı bulmuş, Feramo’nun adamlarına bir ders verme konusunda bolca atıp tutmuş, sonra da yanına kimseyi almadan dalmıştı. Bir hata yapıp bir yerlerini kesmiş ve bir köpekbalığının dikkatini çekmiş ya da Feramo’nun adamlarından biriyle takışıp yaralanmış olabilir. Tüneldeki adam hakkında konuşurlarken seslerini alçalttılar. Çocuklardan biri hafifçe Olivia’nın omzuna, tam ateş mercanı yanığının olduğu yere dokundu. Olivia hafifçe inledi.

“Rachel,” diye fısıldadı çocuk, “sorduğum için üzgünüm ama o tüneldekinin Dwayne olmadığından emin misin? Belki de onu geriye doğru çeken şey o köpekbalığıydı ha?”

Olivia kafasını salladı. “Bilmiyorum. Adamın üzerinde tüm vücudunu ve kafasını kaplayan bir dalgıç kıyafeti vardı. Onun Dwayne olduğunu sanmıyorum. Hem o Dwayne olsaydı, bana kendini bir şekilde tanıttırdı. Hem köpekbalıkları tünellerde gezmezler değil mi? Üstelik...” sesi çatallaştı, “üstelik kafasında maske yoktu.”

Pansiyona döndüğünde Bayan Ruthie fırında bir şeyler pişiriyordu. Ocağın ve sarı boyalı mutfak dolabının üzerinde, içleri çörek ve keklerle dolu tepsiler vardı, her tarafa tarçın ve baharat kokusu yayılmıştı. Olivia’nın gözyaşları, gözkapaklarını gıdıklamaya

başlamıştı. Çocukluğunun mutlu anıları üzerine çullandı: Koca Kulağın Kulübesi, Woodentops'ların evi, okuldan döndüğünde pasta yaparken bulduğu annesi.

“Aman Tanrım, otur lütfen.”

Bayan Ruthie bir çekmeceyi telaşla açarak içinden, bir köşesine R harfiyle bir çiçek işlenmiş, güzelce ütülenmiş bir mendil çıkardı.

“Meryem aşkına, Kutsal Anamız,” dedi bir kutudan yapış yapış görünen koca bir çöreği çıkarırken. “Tamam işte. Şimdi kendimize güzel birer fincan kahve hazırlayalım.” Çöreğin yarısını keserek Olivia'ya uzattı, sanki bedeninden ayrılmış bir kafa görmenin en güzel ilacı bir çörekle bir fincan kahveydi. Gerçi Olivia, leziz çörekten bir ısırık alınca bunun gerçekten de doğru olabileceğini düşündü.

“Bugün buradan uçak kalkıyor mu?” diye sordu Bayan Ruthie'ye sessizce.

“Elbette. Genelde öğlenden sonraları sıkça uçak kalkar.”

“Rezervasyon için ne yapmalıyım?”

“Bavulunu merdivenlere bırakman yeter, o zaman Pedro kırmızı kamyonetiyle buradan geçerken kapıyı çalar.”

“Durması gerektiğini nereden anlayacak peki? Benim uçağa binmek istediğimi nereden anlayacak? Ya uçak doluysa?”

Bayan Ruthie, ona bir kez daha bir geri zekâlıya bakıyormuşçasına baktı.

Saat üçü daha yeni vurmuştu ki kapı çalındı. Kırmızı kamyonet boştu. Olivia, çok sevdiği zeytin yeşili bavulunun, kamyonete yüklenmesini seyretti, sonra kendisi de aracın ön koltuğuna tırmandı; bir avucunda şapka iğnesini tutarken, başparmağı casus yüzüğünün üzerinde geziniyordu, biber gazı püskürten kalemmini de şortunun cebine atmıştı. Muhteşem bir gündü; masmavi bir gökyüzü, yabani çiçeklerin üzerinde uçuşan kelebekler ve bülbüller... Manzaradaki gerçek dışı sevimlilik, rahatsız ediciydi. Uçuş pistine uzanan küçük köprüyü ve Robinson Crusoe tabelasını gördü ve eşyalarını toparlamaya başladı ama kamyonet ters taraftan, sağa doğru döndü.

“Burası havaalanı değil,” dedi sinirli bir şekilde, deniz kenarındaki bir çalılığın önünde durduklarında koltuğunda iyice dikleşerek.

“*Que?*”* dedi adam kapıyı açarak. “*No hablo inglés.*”**

“*No es el aeropuerto. Quiero tomar el avión para La Ceiba.*”***

“Evet, evet,” dedi İspanyolca, çantaları alıp yere bırakarak. “Uçak salı günleri Roatán’dan kalkar. Kayığı beklemeniz gerekiyor.” Kafasıyla boş ufku işaret etti. Aracın motoru hâlâ çalışıyordu. Adam kadının kamyonetten inmesi için sabırsızlanıyordu.

“Ama burada kayık yok ki.”

“Beş dakikaya kadar gelir.”

Olivia kuşkuyla kamyonetten indi. “Birkaç dakika bekleyin,” dedi adam ve tekrar araca bindi.

“Peki siz nereye gidiyorsunuz?”

“Köye. Merak etmeyin. Kayık birkaç dakikaya kadar burada olur.”

Kamyoneti vitesine taktı. Kamyonet takırdayarak uzaklaşırken, Olivia kendini aniden hiçbir şey yapamayacak kadar bitkin hissederek kederle adamı seyretti. Motorun sesi giderek azalıp sonunda duyulmaz oldu. Hava çok sıcaktı. Ortalıkta kayık falan yoktu. Bavulunu, tropik ağaçlardan yapılmış bir gölgeliğe sürükledi ve kendisi de yere oturarak eliyle sinekleri kovalamaya başladı. Yirmi dakika kadar sonra hafif bir vınlama sesi duydu. Ayağa fırlayıp dürbünüyle ufku taradı. Bu, ona doğru hızla yaklaşmakta olan motorlu bir kayıktı. Bu adadan gitme arzusunun yarattığı çaresizlik duygusu, bu sesle beraber yerini yoğun bir rahatlamaya bıraktı. Kayık yaklaşınca, bunun şık beyaz bir hız motoru olduğunu gördü. Popoyan’da böyle bir şey görmemişti ama zaten Roatán, Popoyan’a oranla daha çok yabancı turistin gittiği bir turizm merkeziydi. Roatán Havaalanı’ndan özel uçaklar bile kalkıyor olabilirdi.

* İsp. Ne? ç.n.

** İsp. İngilizce bilmiyorum. ç.n.

*** İsp. Burası havaalanı değil. Ben Ceiba uçağına binmek istiyorum. ç.n.

Motorcu, aracın hızını keserek el salladı ve kusursuz bir yay çizerek motoru mendireğe yaklaştırdı. Bu, beyaz deri kaplı koltukları, aşağıdaki kamaraya açılan cilalı ahşaptan kapılarıyla kocaman güzel bir motordu. “*Para el aeropuerto Roatán?*”^{*} dedi Olivia gergin bir şekilde.

“*Si, señorita, suba bordo,*”^{**} dedi kayıkçı, kayığın ipini bağlar-ken. Ardından Olivia’nın bavulunu alıp binmesine yardım etmek için kadına da elini uzattı. İpi gevşetti, motora tam gaz vererek burnunu açık denize doğru çevirdi.

Olivia, beyaz deri kaplı koltuklardan birinin ucuna iliştiğinde huzursuzdu. Popoyan’ın sahil şeridi arkalarında gittikçe uzaklaşarak sonunda hiçliğe karışırken, önlerinde uzanan boş ufka endişeyle bakıyordu. Kamaranın kapısı açıldı, kafası yer yer seyrelmiş, kısa, kıvrırcık siyah saçlarla kaplı birinin oradan çıktığını gördü. Adam kafasını kaldırıp yukarı baktı, yüzüne yağlı ve yavşak bir gülümseme yayıldı.

* İsp. Roatán Havaalanı’na mı? ç.n.

** İsp. Evet genç bayan binin. ç.n.

Olivia, motorun ön kısmında, beyaz kaplı yolcu koltuğunda oturmuş, deniz yüzünden bulanık midesini yatıştırmaya çabalarken, kafası süs bebeklerinin gibi bir aşağı bir yukarı sallanıyor, üç beş saniyede bir de yüzüne bir dalga çarpıyordu. Bu arada, dümenin başında dikilen Alfonso da ıslanıyordu; üzerine beyaz bir şortla, beyaz bir gömlek, dizine gelen beyaz çoraplar ve beyaz bir gemici şapkasından oluşan gülünç kıyafetler giymişti. Motoru, güçlü rüzgâra karşı fazlaca hızlı ve beceriksizce kullanıyor, bu yüzden de önlerine çıkan bütün dalgalara dikine çarpıyorlardı. Çevresinden habersiz, sahile doğru el kol hareketleri yapıyor, motorun gürültüsünü bastırma-ya çalışarak Olivia'ya bir şeyler anlatmak için bağılıyordu.

Nasıl oldu da, dedi Olivia kendi kendine, bu kadar ahmak davranabildim? Bayan Ruthie, Alfonso için çalışıyor. Bayan Ruthie muhtemelen çöreğe zehir kattı, Dwayne'in kafasını da o kesti. Kadın, Sakın Dönüp Bakma filmindeki kırmızı yağmurluklu kötü cüce gibi. Az sonra, üzerinde Kırmızı Başlıklı Kız peleriniyle kamaradan çıkıp kafamı kesecek. Ne yapabilirim? Bu sorunun cevabının, hiçbir şey, olduğunu fark etti. Şapka iğnesi hâlâ elindeydi. Biber gazı kalemi de şortunun cebindeydi, ama iki tane iriyarı adamı bir kalem ve bir şapka iğnesiyle alt etme ihtimali, gerçekçi olmak gerekirse, pek de yüksek değildi.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı. "Ben havaalanına gitmek istiyorum."

"Bu bir sürpriz," dedi Alfonso neşeyle. "Bu Bay Feramo'nun bir sürprizi."

“Dur, dur!” dedi. “Yavaşla!”

Adam, gurultulu bir kahkaha atıp motoru dalgalara bir kez daha hızla çarptırırken onu duymazdan geldi.

“Midem bulanıyor!” diye bağırıp öğürürmüş gibi yaparak adamın lekesiz beyaz kıyafetlerine doğru eğildi. Adam telaşla geriye doğru sıçradı ve derhal motoru durdurdu.

“Kenardan,” dedi elini Olivia’ya sallayarak. “Şu tarafa. Pedro. *Agua**. Çabuk.”

Olivia, motorun kenarından kuru kuruya kusarken –rol yapmasına pek de gerek kalmadan– gerçekçi bir görüntü sergiledi ve eli alnında doğruldu. “Nereye gidiyoruz?” dedi güçsüz bir sesle.

“Bay Feramo’nun oteline. Bu bir sürpriz.”

“Niye bana fikrimi soran olmadı? Buna adam kaçırma derler.”

Alfonso yağcı gülümsemesini takınıp Olivia’ya bakarak motoru tekrar çalıştırdı. “Bu sadece güzel bir sürpriz!”

Olivia, midesinin tekrar bulanmasını istiyordu. *Bir dahaki sefere gerçekten kusacağım*, dedi kendi kendine. *Doğruca herifin minik şortuna kusacağım hem de.*

Burnu döner dönmez karşlarına huzurlu bir tatil manzarası çıktı; bembeyaz kumsal ve turkuaz deniz, sığ sularda gülüp eğlenen tatilciler. Olivia sahile doğru koşup herkesin kıcına bir şaplak atarak, “Burası cehennem gibi bir yer! Çok kötü! Tüm bunlar cinayetler ve ölümler üzerine kurulu!” diye bağırarak istiyordu.

Kayıkçı, dümeni devralmayı önererek Alfonso’ya yaklaştı, ama Alfonso yemek sonrası yenen naneli şeker, duş jeli ya da diş beyazlatıcı reklamında oynuyormuş gibi, motoru gürültüyle mendireğe yaklaştırırken sabırsızlanarak onu başından savdı. Son saniyede motorun hızını yanlış hesapladığını fark etti. Sola döndü, şnorkel yüzücülerinin çil yavruları gibi etrafa saçılmasına sebep olarak motorla yamuk bir daire çizdi, deniz köpürmüştü, motoru da biraz geç durdurunca tüm çabalarına rağmen mendireğe çarptı ve küfretti.

“Kusursuz iş çıkardın,” dedi Olivia.

* İsp. Su. ç.n.

“Teşekkür ederim.” İlgisiz bir şekilde kestirip atmıştı. “Bonita Adası’na hoş geldiniz.”

Olivia, mendireğin sağlam zeminine ayak basıp, sırlıslık olan kıyafetlerinin güneşte kurumaya ve mide bulantısının geçmeye başladığını hissettiğinde, olaylar gözüne o kadar da kötü görünmedi. Diz boyunda beyaz bir şort giymiş, büyüleyici bir adam çantasını aldı ve Olivia’ya odasını göstermeyi önerdi. Çekici kat görevlileri, gezinin ana teması haline gelmeye başlamış gibi görünüyordu. Standart Oteli’ndeki, olağanüstü parlak mavi gözleri, güçlü kasları, favorileri, keçi sakalı olan ve yüzü bir çocuğun manyetik taslak panosuna çiziktirilmiş gibi görünen genci düşündü, sonra da kendine odada bir dinleme cihazı olup olmadığını kontrol etmesi gerektiğini hatırlattı. Sonra aniden kafasında bir şimşek çaktı: Sararmış, kısa saçları ve gri gözleriyle Morton; maskenin ardındaki serinkanlı, donuk bakışlı gözleriyle dalgıç; Standart’taki tıknaz yapılı kat görevlisi ve onun yüzüne düşen saçlarıyla hiç uyuşmayan parlak mavi gözleri. Renkli kontak lens diye bir şey icat edilmişti değil mi? Bunların hepsi aynı kişiydi.

Bir yandan karşısındaki görevliyi göz ucuyla incelerken bir yandan da herhangi bir şey belli etmemeye çalışarak, iki yanına tırabzan niyetine ipler gerilmiş bir dizi ahşap yürüme yolu boyunca çocuğun peşi sıra ilerledi. Tatil köyü, çıplak ayakla yürünebilecek muhteşem ekolojik bir cennetti – sadece ağaç kabuğu parçalarıyla döşenmiş patikalar, güneş panelleri, üzerlerine bitki adları oyulmuş tahta tabelalar. Acaba castor-bean bitkileri için güzelce hazırlanmış tabelalar da var mı, diye düşündü ve kendi kendine sabahleyin bir doğa yürüyüşüne çıkarak etrafta ölü keçi olup olmadığına bir bakmayı ihmal etmemeliyim, dedi.

Odası –aslında ona okyanus manzaralı küçük bir süit demek daha doğru olurdu– kumsalın gerisinde, ormanın kıyısında ağaç sütunların üzerine inşa edilmişti. Deniz kıyısındaki barakalardan birinde olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı ama odasının değiştirilmesini istemenin, şu şartlar altında çok da uygun olmayacağını

Olivia bile farkındaydı. Yapı tamamen ahşap ve tropik ağaç dallarından, yatak takımları ve sineklikler beyaz ve bej renkli yumuşak kumaşlardan yapılmıştı. Yastıklarının üzerine yasemin ve ıtır tohumcuğu desenleri vardı. Duvarlarda, tavandaki vantilatörün esintisiyle meltemin birbirine karışmasını sağlamak için bırakılmış küçük aralıklar vardı. Banyoda, krom kaplama modern armatürler göze çarpıyordu, porselen bir jakuzi ile ayrıca bir de duş yeri bulunuyordu. Her şey oldukça şıktı. Bununla birlikte tuvalet kâğıdı rulosu düzgün bir şekilde katlanmamıştı. Aslında hiç katlanmamıştı demek daha doğrudu, rulo askıya öylece ilştirilmişti.

“Bay Feramo, akşam yemeği için saat yedide ona katılmanızı istedi,” dedi çocuk kurnaz bir gülümsemeyle.

Beni zehirleyecek, diye düşündü Olivia. Feramo tuzluğa koyduğu reçineyle beni zehirleyecek. Ya da bana O'Reilly'nin zehirlenmiş keçilerinin etinden yedirecek. Ya da üstüme bir oksijen-asetilen kabarcığı salarak beni ateşe verecek.

“Ne kadar hoş. Nerede?” dedi kayıtsızca.

“Kendi süitinde,” dedi çocuk göz kırparak. Olivia ürpertisini bastırmaya çalıştı. Göz kırpan insanlardan nefret ederdi.

“Teşekkür ederim,” dedi zayıf bir sesle. Burada bahşış verilip verilmediğini bilmiyordu ama verilmiyorsa dahi cömertliği yüzünden hata yapmış olmayı göze alarak, çocuğa beş dolarlık bir banknot uzattı.

“Ah, hayır, hayır,” dedi çocuk gülümseyerek. “Biz burada paraya inanmayız.”

Yaa, tabii.

Son derece modern bir yağmur suyu toplama mekanizmasının sağladığı suyu yan taraflardan püskürten küçük fıskiyelele ve tabak büyüklüğünde kromlu bir duş başlığıyla donatılmış bir küvette yıkanmak muhteşem bir şeydi. Saçlarını lüks ürünlerle yıkayıp vücudunu sabunladıktan sonra iyice keseleyip nemlendirerek, uzun uzun yıkandı, sonra krem rengi narin bir bornoza sarınıp ahşap zeminde yalın ayak yürüyerek balkona çıktı; orada el ve ayak bilek-

lerine sinek kovucu ilaç püskürttü, bir yandan da keşke ilaç, dalgıç katilleri ve adam kaçıran Müslümanlar üzerinde de etkili olsa diye düşünüyordu.

Hava artık kararmış, arkadaki ormanı kurbağaların ve cırcır böceklerinin gürültüsü sarmıştı. Denize uzanan yol, fenerlerin titrek alevleriyle aydınlatılmıştı, palmiye ağaçlarının ortasındaki yüzme havuzu turkuaz parıltılar saçıyor, havaya karışan yasemin ve ıtır kokuları tatlı bir atmosfer yaratıyordu. Restoran alanından hoşnut mirıltıların yanında, baştan çıkarıcı yemek kokuları da geliyordu. Kendi kendine, şeytanın ayartıcı yüzü bu, diyerek Sunset Bulvarı'nda casusluk malzemeleri satan dükkândan aldığı aslında dinleme cihazı detektörü olan hesap makinesini bulmak için kararlı adımlarla odasına döndü.

Heyecanla aleti bavulundan çıkardı, sonra kaşlarını çatarak inceledi. Ne yapması gerektiğini hatırlayamıyordu. Kılık değiştirmesini gerektiren çeşitli durumlarda herhangi bir sorun çıkmasını önlemek amacıyla, oraya gelmeden önce tüm casusluk malzemelerinin paketlerini atmaya karar vermiş, ama bunu yaparken planlarındaki koskoca aşikâr açığı, bu durumda kullanım kılavuzlarına bakamayacağı gerçeğini gözden kaçırmıştı. Önceden belirlenmiş bir şifreyi tuşlaması gerektiğini belli belirsiz hatırlıyordu. Bu gibi durumlarda hep 3637 rakamını, annesinin ve babasının öldükleri sıradaki yaşlarını kullanırdı. Şifreyi tuşladı. Hiçbir şey olmadı. Önce aleti çalıştırmak mı gerekiyordu acaba? AÇIK tuşuna bastı ve aynı rakamı tuşladı, sonra aleti odaya doğru salladı, gene hiçbir şey olmadı. Ya odada dinleme cihazı yoktu ya da kahrolası alet bozuktu.

Birden ileri atıldı. Günün, üzerine çullanan sayısız gerginliğine küçücük bir şey daha eklenince Olivia, hesap makinesini odanın öbür ucuna doğru hiddetle savuruverdi, sanki her şeyin sorumlusu elindeki aletti; Dwayne'in kafası, Morton C, Bayan Ruthie, deniz altındaki tecavüzcü, tepedeki tuhaf balçık, kaçırılma, her şey. Kendini dolaba kapatıp sırtını dolabın kapısına yaslayarak bir top gibi büzüldü.

Aniden hafif bir bip sesi duydu. Kafasını kaldırıp dolabın kapısını açarak hesap makinesine doğru süründü. Alet çalışıyordu. Kü-

çük ekran aydınlanmıştı. Bu minik şeye karşı içinde kabaran sevgi dalgasının altında ezilir gibi oldu. Olanların hiçbiri dinleme cihazı detektörü/hesap makinesinin suçu değildi. Alet, elinden geleni yaparak hafifçe titremeye başladı. Olivia, heyecanla ayağa fırladı ve hesap makinesini bir metal detektörü tutarmış gibi uzatarak odada gezinmeye başladı. Bu kez de dinleme cihazını bulduğunun nasıl anlaşıldığını hatırlayamıyordu. Alet, tekrar biyledi, ona yardım etmeye çalışır gibiydi. Tamam işte! Bir şey bulduğunda ötmeye başlıyor, ona yaklaştığında da giderek daha şiddetli titriyordu. Aleti elektrik prizlerine doğru salladı: Bir şey çıkmadı. Burada telefon prizi yoktu. Lambaları denedi: Gene bir şey çıkmadı. Sonra titreşimlerdeki değişikliği hissetti. Alet onu, ortasına tıknaz bir kaktüs olan, taştan bir çiçek saksısı yerleştirilmiş ahşap bir sehpaye doğru götürüyordu. Hesap makinesi, aşırı bir heyecana kapılmış, Olivia'nın elinde zıp zıp zıplayarak düşecek gibi oluyordu. Olivia, sehpanın altına bakmaya çalıştı, ama sehpa çok ağırdı. Kaktüsü bıçağıyla saksısından sökmeli miydi acaba? Bunu memnuniyetle yapabiliirdi. Kaktüslerden nefret ediyordu. Dikenli bitkiler kötü feng shui⁽¹¹⁾'lerdi. Gerçi yaşama zarar vermek de çok yanlış bir şeydi. Zaten bitki neyi duyacaktı ki? Olivia burada kiminle konuşacaktı? Bodur bitkiye baktı. Aynı zamanda bir kamera da olabilir miydi? Bavulunu açtı, ince siyah bir süeter çıkardı, giyermiş gibi yaptıktan sonra fikrini değiştirip giysiyi, gayet sıradan bir tavırla ve bitkinin üzerini örtecek şekilde sehpaye doğru fırlattı.

Saat yediye yirmi vardı. Olivia, çok şık görünmeye karar verdi. Zor durumdaki bir kız elindeki tüm kaynakları kullanmalıydı. Saçını kuruttu ve aynanın karşısında, can sıkıcı Suraya'nın yaptığı gibi saçlarını savurdu, tahrik edici bir edayla, "Saçlarımı daha parlak ve yumuşak yapıyor!" dedi. Deniz suyu, güneş ve kızıl boya kalıntıları birbirine karışarak saçını yol yol sevimli bir sarıya çevirmişti. Güneş kreminin koruma faktörüne rağmen teni de parlaklık kazanmıştı. Öyle, aşırı bir makyaj yapmaya ihtiyacı yoktu, kırmızı burunun rengini açmak için azıcık kapatıcı kullandı sadece. İnce, si-

yah bir elbiseyle, sandalet giydi, mücevherlerini taktı ve aynadaki görüntüsünü inceledi. Oldukça hoş göründüğüne karar verdi, en azından böylesi boktan bir günün sonu için...

“Tamam, Olivia artık hazırsın,” dedi sertçe, sonra söylediği şeyi kaktüsün kaydetmiş olabileceği endişesiyle hızla elini ağzına götürdü. Bu gece iyi bir performans sergilemesi gerekiyordu. Fera-mo’nun, kendisinden olmasını istediği kadın olmak zorundaydı. Gri gözlü bir sarışını öpmemiş, sadakatsizlik etmemiş, bedeninden ayrılmış kafalar görmemiş, El Kaide bombalarıyla asetilen arasındaki ilişkiden hiçbir şey anlamıyormuş ve “reçine” kelimesini daha önce hiç duymamış gibi davranmalıydı. Bunu becerebilir miydi? Bu tıpkı, bir Almanla oturup yemek yerken “savaşta bahsetme” demek gibiydi. “Reçineyi uzatır mısın lütfen?” “Bay Adaları da bu aralar çok reçineli canım, değil mi?”

Kıkırdamaya başladı. Aman Tanrım, isterikleşiyor olabilir miydi acaba? Ne *yapıyordu*? İnsanları *zehirleyen* biriyle yemeğe çıkmak üzereydi. Akli, filmlerde gördüğü zehirlenme olaylarından öğrendiği stratejileri bulup çıkarmak için deli gibi çalışıyordu; bardakları değiştirmek, yemeğini sadece ev sahibinin yediği kaptan yemek... Ya yemekler tabaklara konmuş olarak servis edilirse? Olivia ayakta kısa bir an bekledikten sonra yere uzanarak mantrasını¹² tekrarlamaya başladı, “Sezgilerim rehberimdir, isterikliğimin ve çok çalışan hayal gücümün peşinden ihtiyatla gidiyorum.” Kapıda gök gürültüsüne benzer bir yumruk sesi duyduğunda sakinleşmeye henüz başlamıştı. *Ay hayır, ay hayır. Beni götürüp öldürecekler*, diye düşündü sallanarak ayağa kalkarken, sandaletlerini ayağına geçirip kapıya ulaşmıştı ki, kapıda o manyakça gümbürtü bir kez daha duyuldu.

Karşısında ufak tefek, tombulca, önlüklü bir bayan vardı. Kadın anaç bir gülümsemeyle, “Müsaitseniz girebilir miyim?” dedi.

Kadın hızla odaya dalarken, arkasındaki kapı eşiğinde bavul görevlisi çocuk belirmişti.

“Bay Fera-mo sizi kabule hazır,” dedi.

Pierre Feramo, alçak bir divanda geriye yaslanmış oturuyordu, kontrol altına alınmış bir gücü gösterircesine ellerini kucağında kavuşturmuştu. Üzerinde, lacivert ketenden bol kıyafetler vardı. İnce birer yaya benzeyen kaşlarının altındaki o güzel, nemli gözleri Olivia'ya duygusuz bakışlar attı.

“Teşekkürler,” dedi elini sallayıp çocuğu başından savarken.

Olivia kapının kapandığını duydu, anahtar kilitte dönerken sırtını dikleştirdi.

Feramo'nun süiti debdebeli, egzotik ve mum ışıklarıyla iyice aydınlatılmıştı. Yerlerde doğu işi kilimler, duvarlarda süslemeli duvar halıları ve yanan tütsülerin, Olivia'yı oradan alıp Sudan'da geçirdiği zamanlara götüren kokuları vardı. Feramo ürkütücü bir ifadeyle ona bakmaya devam etti. İçgüdüleri Olivia'ya ortamın havasını kontrol altına alması gerektiğini söylüyordu.

“Merhaba!” dedi neşeyle. “Seni tekrar görmek çok hoş.”

Kıpırdaşan mum ışığında Feramo, Ömer Şerif'in *Arabistanlı Lawrence*'daki gençliğine benziyordu.

“Burası çok güzel bir süit,” dedi etrafı takdir eden bakışlarla inceleyerek, “gerçi bizim ülkemizde odaya bir konuk girdiğinde, hele de onu kaçırdıysanız nezaketen ayağa kalkılır ya neyse.”

Adamın yüz ifadesinde belli belirsiz bir değişiklik olduğunu ama uzun sürmeden taş gibi sert bakışlarına geri döndüğünü gördü. *Öf, huysuz, somurtkan hergele*, diye düşündü. Adamın önündeki sehpa, gümüş bir buz kovanının içinde soğumakta olan bir şişe Cristal, iki ince uzun şampanya kadehi ve bir tepsi dolusu kanep

vardı. Bu sehpanın, kendi odasındakinin aynısı olduğunu fark edince şaşırdı, ortasına yerleştirilmiş kaktüse kadar her şeyleri aynıydı.

Yüzünde ısıltılı bir gülümsemeyle, şampanya kadehlerine bir bakış atıp otururken, “Çok hoş görünüyor,” dedi. “Servisi ben yapabilir miyim?” Feramo’nun yüzü bir an için yumuşar gibi oldu. Olivia, bir piskoposun çay partisinde servisle ilgilenen kuzeyli bir kâhya gibi davranmakta olduğunu fark etti, ama tavrı işe yarıyor gibiydi. Sonra Feramo’nun ifadesi değişti ve Olivia’ya sert bir bakış attı, huzursuz olmuş yırtıcı bir kuşa benziyordu. *Peki*, diye düşündü Olivia, *bu oyunu iki kişi de oynayabilir*. Oturduğu yere iyice yerleşerek adamın bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. Bununla birlikte, bu hazırlıksız bakışma yarışındaki bir şey yüzünden ne yazık ki feci halde gülesi gelmişti. Kıkırdama isteğinin baloncuklar oluşturarak boğazından yukarı doğru yükseldiğini, sonra aniden burnundan dışarı fışkırdığını hissetti, çaresiz bir şekilde sarsıldığından eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Feramo aniden ayağa sıçrayarak, “Yeter!” diye kükreyince Olivia daha da şiddetle güldü. Aman Tanrım, bu kez gerçekten yapmıştı işte. Durmalıydı artık. Derin bir nefes aldı, kafasını kaldırıp adama baktı, sonra gene kıkırdamaya başladı. Gerçekten, ama gerçekten gülmemesi gereken yerde insan bir şeye bu kadar gülüyorsa sonu gelmiş demektir. Bu, kilisede veya okul aile birliği toplantısında kıkırdamakla aynı şeydi. Adamın bir kılıç çekip üzerine atlayarak kafasını uçurması düşüncesi de, kıkırdamaya devam ederek yerde seke seke ilerleyen kafaya Feramo’nun öfkeyle bağırın görüntüsü kadar komikti.

“Üzgünüm, üzgünüm,” dedi toparlanarak, ağzını da burnunu da parmaklarıyla kapatmıştı. “Peki, peki.”

“Hayattan çok keyif alıyor gibisin.”

“Şey, bir gün içinde ölümden üç kez kurtulsaydın aynı keyfi sen de alırdın.”

“Alfonso’nun motordaki tavırları için özür dilerim.”

“Adam, şnorkelle yüzen bir grup insanı ve jet skisiyle giden birini az daha öldürüyordu.”

Feramo tuhaf bir şekilde ağzını büktü. “Lanet olası motor yüzünden. Batı teknolojisi, tüm vaatlerine rağmen Arapları ahmak gibi göstermek üzere tasarlanmıştır.”

“Bu kadar paranoyak olma, Pierre,” dedi canlılıkla. “Modern hız motoru teknolojinin öncelikli amacının bu olduğunu hiç sanmıyorum. Neyse, nasılsın? Seni görmek çok güzel.”

Feramo ona kararsız bir bakış attı. “Gel, şerefe kadeh kaldırmalıyız!” dedi şampanyayı açmak için uzanırken. Olivia ne olup bittiğini anlamaya çabalarken, elbisesinin kumaşına sakladığı şapka iğnesine dokunarak adamı seyretti. Adamı sarhoş edip neyin peşinde olduğunu anlamak için bu büyük bir fırsattı. Odaya göz gezdirdi; masada, kapağı kapalı bir dizüstü bilgisayar vardı.

Feramo, Cristal şampanyaya ulaşmayı gerçekten canı gönülden istiyor ama şişenin mantarı yüzünden bu dileğini bir türlü gerçekleştiremiyor gibiydi. Adamın, şampanya şişesi açmak ya da bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştırmak konusunda çok da deneyimi olmamıştı belli ki. Olivia, feci halde kekeleyen bir adamın bir sonraki kelimesini çıkarması için beklercesine, cesaret verici bir gülümseme takınarak gergin bir şekilde beklediğini fark etti. Mantar aniden odanın diğer ucuna fırladı ve Feramo’nun eli, sehpanın, peçetelerin, kaktüsün ve kanepelerin üzeri Cristal köpüğüyle kapladı. Ortalığı toparlamaya çalışırken her şeyi yıkan Feramo’nun dudaklarından tuhaf bir küfür döküldü.

“Pierre, Pierre, Pierre,” dedi Olivia, Cristal dökülen yerlerden birini bir peçeteyle silerken. “Sakin ol. Her şey yolunda. Ben şunları alayım...” dedi ince kadehleri alıp bardaki lavaboya doğru ilerlerken, “ve... sudan geçireyim, böylece tertemiz olurlar. Ooh, ne güzel bardaklar. Prag’tan mı?” Kadehleri sıcak suyla yıkayıp diplelerini iyice çalkalarken gevezeliğe de devam ediyordu.

“Evet,” dedi Feramo. “Bunlar narin Bohem kristaller. Senin ince bir estetik anlayışına sahip olduğun ortada doğrusu. Tıpkı benim gibi.” Bunu duyunca Olivia yine gülmeye başlıyordu az daha. Arap aklı, bir alışveriş kanalı gibi klişelerle doluydu belli ki.

Kadehleri sehpanın üzerine koydu, eskiden Feramo’nun önünde

duran kadehin kendi önüne geçmesine özellikle dikkat etmişti. Feramo'nun, karşısındakini zehirlemeye çalışırken planları bozulmuş biri gibi davranıp davranmayacağını anlamak için adamı seyretti ama adamda, akşamın ilk içkisini içecek olan bir alkoliğin hevesinden başka bir şey yoktu.

"Hadi kadeh kaldıralım," dedi Olivia'ya kadehini uzatarak. "Randevumuza." Ciddi bakışlarla Olivia'yı bir an süzdükten sonra, votka içme yarışına girmiş bir Kazak gibi, şampanyasını tek dikişte bitirdi.

Şampanyanın böyle içilmemesi gerektiğini biliyor mu acaba? diye düşündü. Adam Olivia'ya, Kate'in, tüm yaşamını bir Yeşilaycı olarak geçiren, birilerine cin tonik verecekse de tonik şişesine hiç bakmadan su bardağını ağzına kadar cinle dolduran annesini hatırlatıyordu.

"Gel, hadi yemek yiyelim. Konuşacak çok şeyimiz var."

Adam kalkıp terasa doğru ilerlerken Olivia kadehini kaktüsün dibine boşalttı. Feramo, garsonların yaptığı gibi Olivia'nın sandalyesini çekti. Olivia, gene garsonların yaptığı gibi sandalyesini adamın tekrar itmesini beklediğinden doğrudan oturdu, ama adam olayı her nasılsa yanlış anladığından Olivia boşluğa oturmuş ve aniden kendini yerde bulmuştu. Tekrar gülmeye başlayacak oldu ama kafasını kaldırıp baktığında adamın yüzündeki utancı ve öfkeyi görünce vazgeçti.

"Sorun değil, Pierre. Önemli değil."

"Ne demek istiyorsun?" Adam üzerine eğilince, Olivia onu Afgan dağlarında mücahit savaşına kumanda ederken, esirlerin tepesinde öfkesini zaptetmeye çalışarak volta atarken, sonra da bir makineli tüfekle aniden onları tararken hayal etti.

"Komik olduğunu söylüyorum yani," dedi sertçe, ayağa kalkmaya davranırken, adamın kendine yardım etmek için atıldığını görünce rahatladı. "Bir şeyi kusursuz hale getirmek için ne kadar çok uğraşırsan, herhangi bir sorun çıktığında o kadar daha komik oluyor her şey. Hiçbir şeyin kusursuz olması *beklenemez* zaten."

"Yani bu iyi bir şey?" dedi yüzünde küçük bir çocuk gülümse-

mesi belirirken.

“Evet,” dedi, “bu iyi. Haklısın, sandalyenin altına değil de üstüne oturacağım ve her şeye baştan başlayacağız.”

“Gerçekten çok özür dilerim. Mahcup oldum – önce şampanya, şimdi de...”

“Şşt,” diye yatıştırdı onu Olivia. “Otur artık. Bana kendimi rahat hissettirmek için bundan iyi bir yöntem bulamazdın.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedi bir yandan. *İçkiden her yudum aldığımda zehirleneceğim endişesine kapılmak zorunda değilim artık*, diye düşünürken. “İçeri girdiğimde gözüm korkmuştu. Şimdi ikimiz de birer insan olduğumuzu biliyoruz, kibar ve kusursuzmuşuz gibi davranmak zorunda değiliz, artık iyi vakit geçirebiliriz.”

Feramo, Olivia’nın elini yakalayıp ihtirasla öptü. Olivia, adamdaki bir şeyleri harekete geçirmiş gibiydi. Adamın ruh halindeki dalgalanmalar çok anlamsızdı. Tehlikeli olduğu açıktı. Olivia’nın buradayken pek fazla seçeneği yoktu. İş sadece pişkinliğe vurup burnunun dikine giderse durumun kontrolünü ele alabilirdi belki. Özellikle de onun aklı başındayken, Feramo sarhoş olursa.

“Sen muhteşem bir kadınsın,” dedi adam ona neredeyse perişan bir bakış atarak.

“Neden?” diye sordu. “Bardak yıkamayı iyi becerdiğim için mi?”

“Nazik olduğun için.”

Olivia kendini korkunç hissetti.

Pierre şampanyadan bir kadeh daha yuvarladı, geriye yaslanıp kalın, koyu kırmızı bir çingırağın ipine sertçe asıldı. Anında, kilitte bir anahtar döndü ve içeri dumanı üstünde güveç tencereleri taşıyan üç garson girdi.

Feramo, ortalıkta korku içinde koşuşturan garsonları, “Bırakın ve çıkın,” diye payladı. “Servisi ben yapacağım.”

Garsonlar, tabakları yerleştirip çabucak odadan çıkarlarken, te-laşları yüzünden birbirlerinin üzerine devrildiler.

“Umarım,” dedi Feramo peçetesini açarak, “yemeği seversin.

Bu bizim topraklarımızda çok lezzetli bulunan bir yemektir.”
Olivia yutkundu. “Bu nedir?” diye sordu.
“Körili keçi eti.”

“Biraz daha şarap almaz mısınız?” dedi Feramo. “Keçi etiyle iyi gideceğini düşündüğüm, seksen iki yapımı bir St-Estéphe’m var.”

“Mükemmel.” Tam da Olivia’nın işine yarayacak şekilde yanına yerleştirilmiş, kocaman bir incir ağacı saksısı vardı. Feramo bir şişe seçmek için döndüğünde, Olivia tabağından bir kaşık dolusu keçi etini tekrar servis kabına aktardı, kadehini de saksıya boşalttı.

“...ve tatlı bir içecek olarak da doksan beş yapımı bir Puligny-Montrachet.”

“En sevdiğim,” diye mırıldandı Olivia ilgisizce.

“Daha önce de söylediğim gibi,” dedi daha oturmadan kadehine şarap doldurarak, “batıdaki sorunun kaynağı fiziksel ve ruhsal olanın birbirinden ayrılmış olması.”

“Hım,” dedi Olivia. “Halka vereceği sözleri, demokratik bir süreçten değil de bir ilahtan öğrenen dini bir hükümetiniz varsa, bu durumda, tüm ülkenin yemek parasını kendisi için yapacağı on sekiz tane saraya harcamanın, Tanrı’nın isteği olduğunu söyleyerek iktidarı ele geçiren bir kaçığı ne durdurur?”

“Saddam Hüseyin’in Baas partisi dini bir hükümet örneği değildi.”

“Öyle olduğunu söylemedim. Rasgele bir örnek seçtim. Ben sadece Tanrı’nın isteğinin ne olduğuna kim karar verir diyorum?”

“Bu Kuran’da yazılıdır.”

“Ama metinler yoruma açıktır. Birisi için ‘öldürmeyeceksin’ sözü bir başkası için ‘göze göz diş diş’ anlamına gelebilir. Din adına insan öldürmenin normal bir şey olduğunu gerçekten de düşünün-

yor olamazsın.”

“Çok titiz davranıyorsun. Gerçeğin içinde safsatalara yer yoktur. Bu, çölün üzerinde yükselen güneş kadar açık bir şey. Batı kültürünün başarısızlığı, şehirlerinde, medyasında, dünyaya verdiği mesajlarda, her yönüyle ortada; küstahlık, ahmaklık, şiddet, korku, boş materyalizm için girilen anlamsız mücadele, şöhrete tapınma. Los Angeles’ta hem senin hem de benim şahit olduğumuz insanları düşün mesela; başakların üzerine çullanan çekirgeler gibi, varlığın ve şöhretin vaat ettiklerinden nasiplerini almak için birbirleriyle yarışan şehvet düşkünü, boş, kibirli yaratıklar.”

“Onlarla vakit geçirmekten hoşlanıyor gibisin ama.”

“Onları hor görüyorum.”

“O zaman neden onlara iş veriyorsun?”

“Onlara neden iş veriyorum? Ah, Olivia sen onlar gibi değilsin, bu yüzden istesen de anlayamazsın.”

“Dene bakalım. Oyuncu olmak isteyen garsonları, güvenlik elemanlarını, dalgıçları ve sörfçüleri hor görüyorsan neden etrafının onlarla çevrili olmasını isteyesin ki?”

Öne doğru eğildi ve bir parmağını çok yavaş bir şekilde Olivia’nın boynunun bir yanında gezdirdi. Olivia’nın şapka iğnesini tutan eli gerildi.

“Sen onlar gibi değilsin. Sen çekirgelerden değilsin, sen bir şahinsin.” Ayağa kalktı, Olivia’nın arkasına geçti. Saçlarını okşamaya başlayınca Olivia’nın tüyleri diken diken oldu. “Sen onlar gibi değilsin, bu yüzden de yakalanmalı ve sadece bir tek efendiye dönmeyi isteyinceye kadar eğitilmelisin. Sen onlar gibi değilsin,” boynuna doğru fısıldıyordu, “bu yüzden şehvet düşkünü de değilsin.”

Aniden Olivia’nın saçlarını kavrayıp kafasını geriye doğru yatırdı. “Yoksa öyle misin? Başka bir adamın sana yaklaşmasına, karanlıkta gizlenmiş öpücüklerine açık mısın?”

“Bırak beni,” dedi kafasını adamdan uzaklaştırarak. “Bu adadaki insanların nesi var böyle? Hepiniz kaçkınsınız. Akşam yemeğinin ortasındayız. Bu kadar tuhaf davranmayı kesip yerine oturarak bana neden bahsettiğini anlatır mısın lütfen?”

Duraksadı, eli hâlâ Olivia'nın saçlarındaydı.

"Hadi Pierre, okul çocuğu değiliz. Bana bir soru sormak için saçlarımı çekmen gerekmiyor. Şimdi buraya gel, sandalyene otur ve tatlımızı yiyelim."

Anlık bir duraksama daha yaşandı. Adam sehpanın çevresinde bir panter gibi sinsice dolaşıyordu.

"Neden söz verdiğin gibi doğruca bana gelmedin, küçük şahinim benim?"

"Çünkü ben küçük bir şahin değilim, ben profesyonel bir gazeteciyim. Issız topraklarda dalış konulu bir makale yazıyorum. Doğruca buranın en lüks oteline giderek Bay Adaları'nın tamamı hakkında bir haber yapamazdım."

"Yerel dalış hocalarıyla da görüşmek gerekiyor mu?"

"Elbette."

"Aslında," dedi buz gibi bir sesle, "kimden bahsettiğimi bal gibi biliyorsun Olivia. Morton'dan bahsediyorum."

"Pierre, batılı çocukların partilerde, özellikle de bir sürü rom içtikten ve kokain aldıktan sonra, yaptıkları tek şeyin kızları öpmeye çalışmak olduğunun sen de farkındasındır. Bu bizim ülkelerimizde çok büyük bir hakaret değil. Neyse en azından ben adamı başımdan savdım," diyerek beyaz bir yalan söyledi. "Seni son gördüğümünden beri kaç kızı öpmeye çalıştın söylesene?"

Bir kriz sonrasında, oyuncakları tekrar kendisine verilmiş bir oğlan çocuğu gibi aniden gülümseyiverdi. "Haklısın Olivia. Elbette. Senin güzelliğin başka erkeklerin de dikkatini çekecektir ama sen bir şahinsin hep efendine dönersin."

Tanrım, adam kaçıktı. "Dinle, Pierre. Öncelikle ben modern bir kızım ve bir efendim yok." Çok hızlı düşünüyor, konuşmayı gene adamakıllı bir rotaya oturtmanın yollarını arıyordu. "Ayrıca, iki insan birlikte olacaklarsa ortak değerleri olmalıdır, son olarak, insan öldürmenin cidden çok yanlış bir şey olduğuna inandığımı da ekleyeyim. Şimdi, eğer sen böyle düşünmüyorsan, bu işe derhal bir son verebiliriz."

"Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun. Tüm diğer batılılar gibi

sen de sadece kendi saf ve önünü görmeyen bakış açını göz önünde bulunduracak kadar kibirlisin. Acımasız ve hata kaldırmayan çöl topraklarındaki Bedevilerin ihtiyaçlarını düşün. Kavmin varlığını sürdürmesi, bir bireyin hayatından önce gelmelidir.”

“Terörist bir saldırıyı destekler miydin? Bunu bilmem gerekiyor.”

Feramo kendine bir kadeh daha şarap koydu. “Dünya üzerinde kim savaşı barışa tercih eder ki? Savaşın bir zorunluluk haline geldiği durumlar vardır. Modern dünyada mücadelenin kuralları da değişmiş durumda.”

Olivia, “Peki sen olsan...” diye söze başlayacak oldu ama görünüşe göre Pierre bu konuşmaya son noktayı koymuştu.

“Olivia!” dedi neşe dolu bir sesle. “Hiçbir şey yememişsin! Hoşuna gitmedi mi?”

“Midem, motor yolculuğu yüzünden hâlâ biraz bulanıyor.”

“Ama yemelisin. Yemelisin. Yememen büyük bir hakarettir.”

“Aslında biraz daha şarap istiyorum. Şu Puligny-Montrachet’i açalım mı?”

İşe yaramıştı. Feramo içmeye, Olivia da içkisini incir saksısının dibine dökmeye devam etti. Adam hâlâ aklı başında görünüyor, hareketlerinin koordinasyonunda hiçbir sapma göze çarpmıyordu ama giderek daha tutkulu ve dokunaklı konuşmaya başlamıştı. Olivia’ya adam şiddet eğilimi gösterebileceği bir ruh haline her an geçiş yapabilirmiş gibi geliyordu. Tüm bunlar, adamın her zamanki kontrollü, asil, gözle görülür kişiliğinden şaşırtıcı derecede farklıydı. Olivia, psikolojik bir hasarın, kendisinininkine benzer yaralı bir yumuşak karnın, erken yaşlarda yaşanan bir travmanın, mesela bir ebeveynin ölümünün etkilerine tanık olup olmadığını düşündü.

Kafasında adamın geçmişinin yamalı bir haritası canlandı. Fransa’da okumuştı. Sorbonne’da okuduğuna dair birkaç ipucu vermişti, ama çok da belirgin konuşmamıştı. Parfüm sanayinde hassas bir “burun” geliştirdiğini söylediği Côte d’Azur’da Grasse’daki çalışmaları hakkında bolca konuşmuştu. Kahire’de uzunca bir süre kalmıştı. Hem hor gördüğü hem de korktuğu bir babası vardı. Annesin-

den hiç bahsetmemiști? Olivia, onu Fransız sinemasında bir yapımcı olarak düşünmekte zorlanıyordu. Bu, Standart Oteli'ndeki garson/yapımcılardan birinin son yapımı hakkında bazı detaylara ulaşmaya çalışmak gibiydi. Onun ve ailesinin çevresinde belli ki büyük meblağlarda para dönüyordu, bir de adam dünyanın bir çok yerini gezip görmüştü: Paris, St-Tropez, Monte Carlo, Anguilla, Gstaad.

"Hindistan'a hiç gittin mi?" dedi. "Ben, Himalayalar'a, Tibet'e, Bhutan'a -tereddüt etme- Afganistan'a gitmeyi çok isterim. Oralar bana çok el değmemiş ve gizemli geliyor. Sen hiç oralara gittin mi?"

"Aslında, Afganistan'a gittim evet, elbette. Orası vahşi, güzel, ilkel ve serttir. Seni oraya götürmeliyim, orada birlikte at sürmeliyiz, böylece bir göçebenin, çocukluğumun ve atalarımın yaşamını anlayabilirsin."

"Orada ne yapıyordun?"

"Genç bir adamken, ben de tıpkı senin gibi gezmeyi çok seviyordum."

"Senin, benim gezdiğim gibi gezmediğinden eminim." Güldü, aklından; *Hadi, hadi, oltaya gel. Kamplarda eğitiliyor muydun? OceansApart için mi eğitiliyordun, yoksa başka bir şey için mi? Mesela bugünler için? Ya da yarınlar? Beni bunun bir parçası mı yapmaya çalışıyorsun?*

"Ah, ama öyleydim. Çadırlarda fakir adamlar gibi yaşıyorduk. Benim anavatanım göçmenlerin diyarıdır."

"Sudan mı?"

"Arabistan. Cana yakın, misafirperver, basit ve ruhani insanların yani Bedevilerin diyarı." Montrachet'den koca bir yudum daha aldı. "İlerleme konusundaki ihtirasları yüzünden, yeniliklere ve varlığa ulaşma yarışında dünyayı körü körüne yok ederlerken, batılıların gözleri gelecekte başka hiçbir şeyi görmüyor. Benim halkım gerçeğin geçmişin bilgeliğinde, varlığınsa kabilenin gücünde yattığını düşünüyor." Kadehine biraz daha şarap döktü, öne doğru eğilerek Olivia'nın elini yakaladı. "Seni oraya götürmek zorunda olmamın sebebi de bu. Bir de elbette, dalış makalen konusunda senin için bulunmaz bir fırsat olur bu."

“Ah, yapamam,” dedi Olivia. “Hayır. Beni oraya dergi göndermeli.”

“Orası dünyanın en güzel dalış yeri. Yedi yüz metre derinliğinde yamaçlar ve uçurumlar, antik kuleler gibi okyanus tabanından yüzeye doğru yükselen mercan tepeleri, mağaralar ve tüneller var! Berraklık eşsiz! El değmemiş bir yer! El değmemiş! Orada geçirdiğin süre boyunca senden başka bir dalgıçla karşılaşmayacaksın.”

Son şarap şişesi Feramo’nun içindeki gezgin yazarı ortaya çıkarmış gibi görünüyordu.

“Çok büyük derinliklerden yükselen mercan kulesi oluşumları, büyük açık deniz türleri de dahil, inanılmaz sayıda su altı canlısını cezbediyor. Dalmak orada sıra dışı renkli bir deneyim: Köpekbalıkları, mantalar, baraküdalar, köpek dişli tonlar, köpek dudaklar, Mu-sevi balıkları.”

“Yani bir sürü balık var!” dedi neşeyle Olivia.

“Yarın *à deux** dalacağız.”

Sen akşamdan kalma olacaksın, o yüzden hiç sanmam. “Peki orada kalmak için güzel yerler var mı?”

“Aslında, dalgıçların çoğu gemilerde kalırlar. Benim de içinde kalınabilecek bir sürü gemim var. Ama sen orada tam bir Bedevi gibi yaşamalısın.”

“Kulağa çok hoş geliyor. Ben makalemde, okurların kendi kendilerine de yapabilecekleri şeyler yazmalıyım.”

“Sana Suakin’den biraz bahsedeyim,” dedi. “Suakin, Kızıldeniz’in Venüs’üdür. Bir mercan şehri harabesi, Kızıldeniz’in on altıncı yüzyıldaki en büyük limanı.”

Aralıksız devam eden bir methiyeyi yirmi dakika daha dinledikten sonra Olivia, Feramo’nun El Kaide’deki rolünün, kurbanlarını sıkıntıdan öldürmek olabileceğini düşünmeye başladı. Adamın kapanacak gibi duran gözkapaklarını, uykusu gelen çocuğunu güvenle yatağına götürebileceği anı kestirmeye çabalayan bir annenin bakışlarıyla seyretti.

* Fr. Sadece ikimiz. ç.n.

“Hadi içeri geçelim,” diye fısıldadı, alçak bir divana oturmasına yardım ederken, zaten orada da Feramo’nun çenesi göğsüne doğru sarkmıştı. Olivia nefesini tutup cesaretine gerçekten de şaşırarak ayakkabılarını çıkarıp attı, masaya ve üzerindeki dizüstü bilgisayara doğru parmak uçlarında ilerledi. Bilgisayarı açıp sahibi gibi uykuda olup olmadığına bakmak için rasgele bir tuşa bastı. Lanet olsun. Kapalıydı. Çalıştıracak olsa acaba ses çıkarır mıydı; bir açılış tonlaması ya da, Tanrı korusun, bir vaklama falan?

Feramo titreyerek iç geçirince Olivia olduğu yerde donakaldı, adam bir kertenkele gibi dilinin ucunu dudaklarında gezdirerek pozisyonunu değiştirmişti. Olivia, Feramo’nun nefes alışverişleri tekrar düzelinceye kadar bekledikten sonra devam etmeye karar verdi. Bilgisayarın güç düğmesine bastı ve öksürmeye hazırlandı. Hafif bir vınlama sesinden sonra Olivia’nın öksürmesine fırsat kalmadan bilgisayardan bir kadın sesinin “Ah-ah,” dediği duyuldu.

Feramo gözlerini açarak doğruldu. Olivia bir şişe su alıp telaşla adama doğru seğirtti. “Ah-ah,” dedi, “Ah-ah, biraz su içmezsen yarın felaket bir şekilde başın ağrıyacak.”

Şişeyi adamın dudaklarına dayadı. Feramo kafasını sallayarak şişeyi itti. “Şey, sabah korkunç baş ağrıları çekersen beni suçlama,” dedi Olivia ve tekrar bilgisayara doğru yöneldi. “En azından bir litre su içmeli, üzerine bir de aspirin almalısın.” Soğukkanlılığını elden bırakmamaya çalışarak bilgisayarın başına geçip masaüstüne bir göz atarken bir yandan da eleştirel bir edayla durmadan konuşuyordu. Masaüstünde, program kısayollarından ve ikonlardan başka hiçbir şey yoktu. omzunun üstünden adama bir bakış attı. Feramo derin bir uykudaydı. AOL’u açıp doğruca “sık kullanılan” bağlantıları tıkladı.

İlk iki bağlantıya baktı:

Hidro-kaynak: Su altında kaynak yapmak için

Düşük fiyatlı burun estetiği yapımı; saç ve tırnak makasları

“Olivia!” Olivia, oturduğu sandalyede kelimenin tam anlamıyla bir karış sıçradı. “Ne yapıyorsun?”

Sakin ol, sakin ol. Unutma, adam dört şişe şarabı götürmüş du-

rumda şu anda.

“Elektronik postalarımı kontrol etmeye çalışıyorum,” dedi kafasını kaldırmadan, bir yandan da ekranda bir şeyleri tıklayıp duruyordu. “Burada kablosuz internet bağlantısı mı var yoksa bir telefon kablosu mu takmak gerekiyor?”

“Bırak şunu ve buraya gel.”

“İyi de, uyuyacaksan oraya gelmemin ne anlamı var ki,” dedi, elinden geldiğince küskün bir ifade takınmaya çalışarak.

“Olivia!” sesi gene ürkütücü geliyordu.

“Aman, tamam, bekle bir saniye. Şunu bir kapatayım,” dedi telaşla, adamın ayağa kalktığını duyunca AOL’dan çıkarak. Yüzünde masum bir ifadeyle adama döndü, ama adam banyoya yönelmişti. Odayı bir fişek gibi boydan boya kat ederek bir dolabı açtı ve içinde bir sürü video kaset olduğunu gördü, bazılarının üzerine elle yazılmış etiketler yapıştırılmıştı: *Arabistanlı Lawrence, 2003 Akademi Ödülleri, Bayan Watson’un Tutku Akademisi, Bay Bölgesinin Görsel Güzellikleri.*

“Ne yapıyorsun?”

“Mini barı arıyorum.”

“Burada bir mini bar yok. Otel değil burası.”

“Ben buranın bir otel *olduğunu* sanıyorum.”

“Sanırım artık odana dönsen iyi olur.” Ne kadar sarhoş olduğunu anlamaya başlamış biri gibi görünüyordu. Kıyafetleri buruşmuş, gözleri kan çanağına dönmüştü.

“Haklısın. Çok yorgunum,” dedi gülümseyerek. “Güzel yemek için teşekkürler.”

Ancak adam bir şeyler aranarak odada oraya buraya çarpıyordu, iyi geceler anlamında Olivia’ya el sallamakla yetindi.

Olivia’nın, Miami’deki otelde görüp çarpıldığı o asil ve göz ka-
maştırıcı adamın harabesiydi karşısındaki. *İçki, şeytanın sidiğidir,*
diye düşündü odasına dönerken. *Acaba İsimsiz Alkolikler Derneği-
nin El Kaide kolu ne zaman kurulmuş?*

Korkunç ve uykusuz bir gece geçirdi. On iki saat önce Bayan Ruthie'nin verdiği bir dilim çörekten başka hiçbir şey yememişti ve odası son derece lüks olmasına rağmen, bir mini barı yoktu. Ne Toblerone, ne mahun cevizi, ne de koca bir paket M&M vardı. Dokusu üç bin ilmekli narin Mısır kumaşına benzeyen yastık yüzünde kafasını bir o yana bir bu yana döndürüyor ama hiçbir şey işe yaramıyordu.

Saat sabahın beşinde yatakta dimdik oturdu ve alnına vurdu. Mağaralar! El Kaide, Tora Bora'da mağaralarda yaşıyordu! Fera-mo, Usame bin Ladin'i ve Saddam Hüseyin'i muhtemelen Su-akin'in altındaki bir mağarada saklıyordu. Şu anda tam altında, Donald Rumsfeld'in müstehcen rüyalarını süsleyecek türden, muhtemelen kitle imha silahlarıyla dolu olan ve üzerine SADDAM HÜSE-YİN'İN MÜLKÜDÜR - 45 DAKİKA İÇİNDE HAVAYA UÇACAK yazılı bir mağara vardı.

Sonunda, şafak denizin üzerindeki karanlığı seyreltmeye başladığında karmaşık rüyalara daldı: Dalgıç kıyafeti giymiş başsız bedenler, Usame bin Ladin'in okyanus tabanına doğru kilometrelerce batan türbanlı kafası, neofren dalgıç kıyafetlerinin özellikleri, Danimarka yapımı BCD'ler ve Avustralya'daki derin okyanus çukurları.

Parlak gün ışığı, tropik kuşların cıvıltıları ve açlık sancılarıyla uyandı. Ortalıkta "tatil" diyen zengin ve nemli bir koku vardı. Pamuklu sabahlığı ve terlikleri giydi, balkona çıktı. Kusursuz, nere-

deyse bulutsuz bir pazar sabahıydı. Geç yapılan kahvaltılardan gelen kokuları alabiliyordu.

KULÜP BİNASI yazılı tabelalar onu, bir grup şirin gencin gülüp sakalaştığı bir tiki barına götürdü. Bir an tereddüt etti, kendini okula yeni gelmiş bir kız gibi hissediyordu, ama sonra köylü bir kız gibi yayvan yayvan konuşan tanıdık bir ses duydu.

“Yani, ben, yani, *kendimi* eskiye oranla çok daha iyi anlıyorum sanırım, ha?”

Bu Kimberley’di, tabağında bir yığın krep vardı ama onları yemek yerine çatalıyla dürtüp duruyordu. Olivia koşup tabağı kapmak için insanüstü bir çaba göstermek zorunda kaldı.

“Kimberley!” dedi neşeyle, gruba paldır küldür dalarak. “Seni görmek ne güzel. Film nasıl gidiyor? O krepleri nereden aldın?”

Daha önce de birkaç kez böyle domuz gibi yediği olmuştu. Yağda yumurta, domuz pastırması, Akçaağaç şurubuyla karışık üç tane muzlu krep, bir yabanmersini çöreği, üç küçük dilim muz ekmeği, iki portakal suyu, üç kapuçino ve bir Bloody Mary tüketti. Heyecanını bastırmaya çalışarak yemeğini yerken, Miami ve Los Angeles’tan bir sürü tanıdık yüzle karşılaşmıştı. Kimberley’den başka, yakışıklı zenci dalış hocası –*Oceans Apart* kıyımından neyse ki kurtulmuş olan– Winston, yüz uzmanı Michael Monteroso, kurt bakışlı oyuncu/yazar/yaşam tarzı uzmanı Travis de oradaydı. Hepsi de bar ve havuz dolaylarında gezinerek, mükemmel yağlanmış ve süslenmiş vücutlarını sergiliyorlardı. Olivia bunun bir nefer toplama kampı olduğundan emindi, Butlins tatil köylerinin El Kaide versiyonuydu. Winston bir şezlonga uzanmış, barda oturan Travis’le haretli bir tartışmaya dalmıştı.

“Valentino, bağbozumunda giydiği değil mi bu şu beyaz şeritleri olan?” dedi Winston.

“Bunu Oscar töreninde giymişti,” dedi Michael bir patron edasıyla. “Globe’da sırtı açık lacivert bir Armani vardı. Sevgililer hakkında bir de konuşma yapmıştı; Herkesin, günün nasıl geçti sevgilim? diyebilmek için bir sevgiliye ihtiyacı vardır. Benim için Benjamin Bratt bu işe yarıyor.”

“Altı hafta sonra da ayrıldılar.”

“*Oceans Eleven* filminin galasında güvenlik görevlisiydim ben ve Julia Roberts’tan çantasını açıp içeri göstermesini asla isteyemem diye düşünüyordum ki kadın gelip kendi kendine çantasını açtı.”

“Hâlâ o işi yapıyor musun?” dedi oyuncu Travis, buz mavisi kurt gözlerinde bir Schadenfreude¹³ ışıltısı.

“Artık yapmıyorum,” diye lafı yapıştırdı Winston. “Sen Los Angeles’ın güneyindeki şu yer için hâlâ minibüs şoförlüğü yapıyor musun peki?”

“Hayır.”

“Kullanıyorsun sanıyordum,” dedi Michael.

“Şey, bazen, benim için yarı zamanlı bir iş artık, diyelim.”

“Ne yeriymiş bu?” dedi Olivia.

“Ah, bu, şey hiç, aslında çok önemsiz.” Travis bayağı sarhoş gibiydi. “Berbat bir şey dostum, ama güzel para kazanabilirsin. Chicago ya da Michigan sendeyse mesela, yani, o zaman minibüste uyuyabilir, iyi iş çıkarabilirsin, *per diems*¹⁴ ve fazla mesailer, ama bilirsin işte, pastadan en büyük dilim hep yaşlı kurtlara gider.”

“Adı ne?” diye sordu Olivia ama sorar sormaz da pişman oldu. Fazlasıyla bir gazeteci ya da polis memuru gibi konuşuyordu. Neyse ki, oyuncu Travis hiçbir şeyi fark etmeyecek kadar uzaktı tüm bunlara.

“Güvenlik firmasının mı? Carrysüre.” Esnedi, tünediği yerden kalktı ve bir palmye ağacının yanında, görünüşe göre balmumundan yapılmış dev heykellerin içinde bir sürü mumun yanmakta olduğu masaya doğru hızlı adımlarla ilerledi. Yarıyı içilmiş bir esrarlı sigarayı dudaklarına götürüp yaktı ve balmumuyla oynayarak üzerinde tuhaf şekiller yaratmaya başladı.

“Ne yapıyor?” dedi Olivia sessizce.

Michael Monteroso gözlerini yuvarladı. “Bu onun balmumu keki,” dedi. “Yaratıcılığını serbest bırakıyor.”

Olivia adamın arkasındaki manzaraya bakınca aniden nefesini tuttu. Barın yanından, beline kadar sıyrılmış dalgıç kıyafetinin al-

tından kabarık kasları görünen Morton C geçmekteydi. Omuzlarında iki dalış tüpü taşıyor, arkasından da dalış malzemeleri taşıyan Arap görünüşlü iki genç geliyordu.

“O sene ben de Oscar törenindeydim,” dedi Kimberley. “Koltuk tutuyordum. Jack Nicholson’ın tam arkasında oturuyordum.”

Olivia, Morton C’nin kendisini fark ettiğini ve öfkeyle başka tarafa döndüğünü gördü. İkiyüzlü hergele. Artık Olivia’nın ilgi alanına sokulamayacağını düşünüyor olmalıydı. Olivia küçük kamerayı çantasından çıkardı ve gizlice birkaç poz fotoğraf çekti.

“Şaka yapıyorsun?” diyordu Winston. “Mesela Halle Berry lavaboya gittiğinde onun koltuğunu tutanlar var ya, sen de onlardan biri miydin yani?”

Olivia, Michael’ı dürtüp oradan uzaklaşan Morton’u işaret ederek, “Bu kim?” diye fısıldadı.

“Sarışın olan mı? O bir dalış hocası, yani onun gibi bir şey, herhalde?”

“Babam takip işini yaptığı için bana bu konuda yardımcı oluyor,” diyordu Kimberley gururla. “İkinci seferde Shakira Caine için oradaydım ama kadın, yani tek bir kez lavaboya gitti. Geçen seneyse en ön sıra törenin yarısı boyunca bana aitti.”

“Pierre’i gören oldu mu?”

“Alfonso onun kahvaltı ya da öğle yemeği için aşağı ineceğini söyledi, her neyse. Hey! İşte Alfonso. Hey, dostum. Gel, bir şeyler iç.”

Alfonso’nun trollere benzeyen gömleksiz şekli onlara doğru geliyordu. Olivia, bu fazlasıyla kıllı sırtı görmeyi midesinin kaldırmayacağını fark etti.

“Sanırım ben gidip biraz yüzeceğim,” dedi sandalyeden kayarak inerken, yediği kreplerin ağırlığıyla suyun dibine batacağından korkmaya başlayarak.

Berrak suya daldı, mümkün olduğunca uzun süre nefesini tutarak hızla yüzdü ve yüz metre kadar ileriden su yüzüne çıktı. Okul-

dayken, Worksop Kaplıcaları'nda su altında yüzmede birinci olmuştu ama sonra birileri baygınlık geçirdiği için su altında yüzmek yasaklanmıştı. Yüzeye çıktı, deli gibi görünmemek için saçlarını düzeltti, sonra tekrar daldı ve nefesi yettiği kadar su altından yüzdü, beton iskeleyi görebilmek için burnun etrafından dolaştı, adanın rüzgârlı tarafına yaklaşıyordu, deniz burada daha karanlık ve dalgalıydı. Hızlı bir tempoyla iskelenin karşısına gelinceye kadar yüzdü. İskele kullanımda değil gibiydi. Üst tarafında, dikenli tellerle çevrilmiş yüksek bir çit, otel yönünden girişi kapatmıştı. Sahile yakın bir yerde, oksijen tüpleri, depo tankları ve ortadan ikiye ayrılmış gibi görünen bir sörf tahtası vardı.

İskelenin ötesinde, beyaz tümsekli dalgalarca dövülen, rüzgâra açık uzun bir kumsal vardı. Denizin birkaç yüz metre kadar açığında da demir atmış bir gemi suda salınıyordu. Geminin kışındaki küçük iskelede duran bir dalgıç suya atladı, üç diğer dalgıç adamı takip etti. Olivia dalıp onlara doğru yüzdü. Yüzeye çıktığında dalgıçların sonuncusu da derinlere doğru alçalışa geçmişti. Olivia adamların bir süre suyun altında kalacaklarını düşünerek iskeleye doğru yüzmeye başladı, ama dönüp de arkasına bakınca adamların hepsinin birden sahile yakın bir noktada su yüzüne çıktıklarını gördü ve şaşırdı. Suda beklerlerken, foklara benziyorlardı. Sonra içlerinden biri, bir dalgaya doğru hızla kulaç atmaya başladı ve bir tahtanın üzerine çıktı. Bunlar sörfçüydü! Yeni oluşan dalgayı, altındaki su tüneline zikzaklar çizerek takip ederlerken Olivia büyülenmişçesine onları seyretti. Adamlar gülüşerek karaya çıktılar ve iskeleye doğru yürümeye başladılar. İçlerinden biri aniden bağırarak Olivia'dan yana işaret etti.

Olivia bir buçuk metre kadar dalarak beton iskeleye yöneldi. Ciğerleri patlamak üzereydi, ama yüzmeye devam etti ve burunu dönünce yüzeye çıktı, nefes nefese kalmıştı. Sörfçüler görünürde yoklardı. Tekrar daldı ve su yine sakinleşinceye, mavi ve ılık bir hâl alıncaya kadar tatil köyüne doğru yüzdü, koyun korunaklı bölgesinde dibi kumlu bir yere ulaşmıştı.

Sırtüstü uzanıp nefesini düzenlemeye çalışarak rahatladı. He-

men ilerisinde küçük bir sal vardı. Yavaşça ona doğru yüzdü, üzerine çıkarak kendini salı kaplayan yapay çime bıraktı.

Bu, çok şık bir saldı. Üzerindeki yapay çim, Los Angeles'ta Standart Otel'in havuzundaki gibi maviydi. Nefesini yeniden kazanarak uzandı ve ayın çoktan belirmiş olduğu gökyüzüne baktı. Güneşi teninde hissederek rahatladı, sal dalgalarla yavaşça yükselip alçalıyor, su salın yan tarafını nazik bir el gibi okşuyordu.

Daldığı gündüz düşünden aniden uyandırıldı. Ağzı bir el tarafından sertçe kapatılmıştı. Şapka iğnesini içgüdüsel olarak bikinisinden çıkarıp kola sapladı, kol ani bir refleksle geri çekilince, Olivia ağzını kapatan elden kurtulmayı başardı.

“Kıpırdama.” Bu sesi tanıyordu.

“Morton, nen var senin? Son zamanlarda fazlaca aksiyon filmi seyrettin herhalde?”

Dönüp baktığında hayatında ilk kez kendini bir silah namlusuyla burun buruna buldu. Tuhaftı, gerçekten de. Bunun nasıl bir duygu olacağını hep merak etmişti ama birebir yaşandığında bu duygu çok tuhaf, gerçek dışıydı. Aklından şunlar geçiyordu: “*Bu kesinlikle bir film gibi*” ama yine de daha çok, insanın güzel bir manzarayla karşılaşp da manzaranın aslında kartpostal gibi görüldüğünü düşündüğü zamanlarda olduğu gibiydi.

“O iğnede ne vardı?”

Gri gözler buz gibi, kötücüldü. Adam tek koluyla salda doğrulmaya çalışırken diğer eliyle hâlâ silahı tutuyordu.

“Elindeki şey ateş alamaz ki,” dedi Olivia. “İslanmış.”

“Yüzüstü uzan. İşte böyle. Şimdi...” öne eğildi, “o lanet şırınganın içinde ne vardı?”

Adam korkmuştu. Olivia bunu gözlerinden okuyabiliyordu.

“Morton,” dedi sertçe, “bu bir şapka iğnesi. Ben yalnız seyahat eden bir kadını. Beni korkuttun. Şu anda beni daha da çok korkutuyorsun. Bırak şu silahı.”

“Bana iğneyi ver.”

“Hayır. Bana silahı ver.”

Morton silahın namlusuyla Olivia'nın boynunu sertçe dürterek

diğer eliyle şapka iğnesini kavradı.

“Bu yaptığın çok kaba. Sen de biliyorsun ki, ayağa kalkıp çılgılık atabilirdim.”

“Buna vaktin yetmezdi ve seni asla bulamazlardı. Bu da neyin nesi?” İğneye bakıyordu.

“Bu bir şapka iğnesi. Annemin, cinsel tacizcileri savmak için kullandığı eski bir yöntemdir.”

Gözlerini kırıştırtarak iğneye baktı ve o her zamanki kısa kahkahasını koyverdi. “Bir şapka iğnesi. Vay, muhteşem.”

“Bahse girerim, o silahı hiç çekmemiş olmayı diliyorsundur şimdi, değil mi?”

Gri gözler Olivia’ya haklı olduğunu söylüyordu. *Ha ha*, diye düşündü.

“Kapa çeneni ve konuşmaya başla,” dedi. “Burada ne işin var?”

“Keşke bilseydim. Alfonso tarafından kaçırıldım.”

“Bunu biliyorum. Peki Popoyan’da ne işin var? Kimin için çalışıyorsun?”

“Söyledim ya. Ben serbest çalışan bir muhabirim sadece.”

“Hadi canım. Serbest çalışan bir moda muhabiri, o da...”

“Ben bir moda muhabiri *değilim*.”

“Her neyse tamam, parfüm muhabiri. Hem bir parfüm muhabiri hem de bir dilbilimcisin ha?”

“*Bizim* ülkemizde,” dedi, istifini bozmadan doğrulmaya çalışarak, “diğer dilleri konuşmanın gerekliliğinin farkındayız. Diğer ulusların varlığından haberdarız. Sadece bağırıp çağırmayı değil, onlarla iletişim kurabilmeyi de isteriz.”

“Hangi dillermiş bunlar? Saçmalamaca? Kuş dili? Modaca? Aşk dili?”

Olivia elinde olmadan kıkırdadı. “Yapma Morton, şu silahı çeker misin? Boğazıma bir silah dayadığını görürse patronunun pek memnun olacağını sanmıyorum.”

“Son endişen bu olmalı.”

“Kendimden bahsetmiyorum. O tünelde ne yapıyordun?”

“Hangi tünelde?”

“Ay, bırak saklamayı. Dwayne’i niye öldürdün? Onun gibi ma-
sum bir hippiyi – bunu nasıl yapabildin?”

Adam tehlikeli bir bakış attı. “Niye Feramo’yu takip ediyorsun?”

“*Sen niye beni takip ediyorsun? Saklanmak konusunda pek be-
cerikli değilsin ama. Standart Oteli’ndeki o sahte bıyık ve sakalın,
hayatımda gördüklerimin en kötüleriydi. Ayrıca, madem Teguci-
galpa’daki otel odama bir poşet kokain sokacaktın, beş dakika ön-
cesinde bana kaş göz yaparak orada öylece otururken ortadan kay-
bolup sonra tekrar görünmen hiç de akıllıca değildi, bunu da söyle-
yeyim.*”

“Hiç susmaz mısın sen? Niye Feramo’yu takip ediyorsun diye
sordum sana?”

“Niye, kıskandın mı?”

Kulaklarına inanamazmış gibi kısa bir kahkaha attı. “Kıskan-
mak mı? Seni mi?”

“Ah, pardon. Unutuyordum. Benden hoşlandığın için beni öptün
sanıyordum. Senin alaycı, sadakatsiz, ikiyüzlü bir hergele olduğu-
nu az daha unutuyordum.”

“Buradan gitmelisin. Seni uyarmak için geldim buraya. Derin
sularda yüzüyorsun.”

Başını eğip sudaki adama baktı. “Kusuruma bakma ama bu, bir
kazanın başka bir kazana bakıp ‘senin dibin kara’ demesine benzi-
yor.”

Kafasını salladı. “Az önce de dediğim gibi saçmalamaca dilini
çok iyi konuşuyorsun. Dinle, sen çok hoş bir İngilizsin. Evine git.
Anlamadığın işlere burnunu sokma. Buradan toz ol.”

“Nasıl?”

“Oliviaaaaaaaaaa!”

Dönüp arkasına baktı. Feramo, denizin sığ bölgesinde ilerlerken
ona sesleniyordu, su beline geliyordu. “Orada bekle,” diye bağırdı,
“hemen geliyorum.”

Olivia tekrar Morton C’ye döndü ama adamdan geriye sadece su
kabarcıkları kalmıştı.

Feramo, bir köpekbalığı kadar çevik hareketlerle sala doğru yüzdü ve bir atlet gibi çabucak salın üzerine tırmandı. Bronz tenli ve üçgen vücutluydu. Mavi sularda adamın pürüzsüz teni ve ince yüz hatları yıkıcı görünüyordu. *Erkek yağıyor*, diye geçti Olivia'nın aklından. Keşke Morton gitmeseydi diye düşündü, böylece salda mavi sularda ikisi de fevkalade görünen biri esmer biri sarışın iki adamın birini bir yanına diğerini öbür yanına alır, hangisi daha hoşsa onu seçerdi.

“Olivia, muhteşem görünüyorsun,” dedi Feramo samimiyetle. “Tek kelimeyle, muhteşem.” Mavi sular onu da fevkalade gösteriyordu belli ki.

“Dur bir bot ve birkaç havlu isteyeyim,” dedi cebinden su geçirmez bir telsiz çıkararak. Birkaç dakika içinde geniş bir hız motoru yanlarına yaklaştı. Mayolu kıvrak bir İspanyol genci motoru durdurdu, onlara yumuşak havlular uzattı ve Olivia'nın motora binmesine yardım etti.

“Hepsi bu kadar, Jesus,” dedi Feramo, dümene geçerek – bunun üzerine Jesus motorun arkasına gidip suya çivileme atlayıverdi, sanki suda yürüyerek geri dönecekti.

Feramo dönüp Olivia'nın yolcu koltuğuna güvenli bir şekilde oturup oturmadığını kontrol ettikten sonra motoru, burundan geniş bir yay çizerek koydaki küçük lagüne doğru çevirdi.

“Seni bütün gün yalnız bıraktığım için özür dilerim,” dedi.

“Ah, önemli değil. Ben de geç kalktım zaten. Başın çok ağrıdı mı?”

Olivia konuşurken adamın ruh halinin nasıl olduğunu anlamaya çalışıyor, kaçmasına yarayacak herhangi bir şey bulmak için adamı iyice inceliyordu.

“Yok alkol yüzünden değildi,” diye atıldı. “Zehirlenmiş gibi hissediyordum. Midem bir maymunun iç organları gibi çalkalanıyordu, bir de öyle bir başım ağrıdı ki kafatasım metal bir mengeneye sıkıştırılıyor gibiydi.”

“Ee, Pierre. Biz doktorlar buna ‘akşamdan kalmak’ deriz.”

“Komik olma. Bu olamaz.”

“Neden ki?”

“Akşamdan kalmak bu olsaydı,” dedi kendinden emin bir edayla, “bunu yaşayan kimse bir daha içki içmezdi.”

Olivia, sırtışını saklamak için kafasını çevirdi. Kendini, kesinlikle yanlış yönde gittiği halde, nereye gittiğini bildiğini iddia eden bir adamın karısı gibi hissetmişti. Şimdi daha güçlüydü sanki. O, bir erkekti sadece. Olivia’nın iki seçimi vardı artık. Ya daha fazla bilgi almaya ya da kaçmaya konsantre olacaktı. Ancak temel psikoloji kuralları, ne kadar çok bilgi edinirse kaçma şansının o kadar azaldığını söylüyordu.

“Gitmem gerekiyor,” deyiverdi.

“Bu mümkün değil,” dedi Feramo gözlerini ufuktan ayırmadan.

“Dur, dur,” dedi Olivia sesindeki isterinin artmasına izin vererek.

Yapmak üzere olduğu şeyi aniden tüm netliğiyle anlayıverdi. Ağlayacaktı. Normal şartlar altında, bu kadar dibe vurmayı asla düşünmezdi ancak, a) bu hiç de alışıldık bir durum değildi, b) ölmek istemiyordu ve c) Feramo’nun başa çıkamayacağı tek şeyin ağlayan bir kadın olduğunu hissediyordu.

Sudan’daki çekirge sürüsü hikâyesini hatırladı, çekirgelerin yerine aklıktan ölmekte olan hayvanların hikâyesini yazmıştı. Sudan İstihbarat Bakanlığından bir gözetmen, hayvanat bahçesine girmesine izin vermeyince öfkeden kazara ağlamaya başlamış, bunun üzerine adam kapıları ardına kadar açarak, doğum günü hediyesi verilen üç yaşında bir çocukla ilgilenircesine Olivia’ya hayvanat bahçesinde tam bir tur attırmak konusunda son derece ısrarcı davranmıştı. Gerçi bu kazayla olmuştu. İnsanlara kendi isteklerini yaptırmak için gözyaşlarını asla kasıtlı olarak kullanmayacağı, bir şekilde insanlar tarafından yenilgiye uğratılsa bile, kimse ağladığını görmeden lavaboya gideceği konusunda katı bir prensip edinmişti. Hartum hayvanat bahçesinde bayanlar tuvaleti yoktu.

Gerçi şimdi gözyaşlarını soğukkanlılıkla kullanmayı planlıyordu. Bu hem onun için bir hayat memet meselesiydi, hem de tüm

dünyanın güvenliğini ilgilendiriyordu. Peki amaç kullanılan araçları aklar mıydı? İnsan bir prensibine karşı gelirse bunun sonu nereye giderdi? Önce bir adama istediklerinizi yaptırmak için ağlardınız sonra da hippileri öldürürdünüz.

Aman, boş ver, diye düşündü ve gözyaşlarına boğuldu.

Pierre Feramo paniğe kapılarak ona baktı. Olivia hıçkırıyor, garip sesler çıkarıyordu. Feramo motoru durdurdu. Olivia daha da şiddetle ağlamaya başladı. Adam irkilerek geri çekildi, lazer güdümlü Scud füzelerinin saldırısına uğramış gibi yardım bulmak için etrafına bakındı.

“Olivia, Olivia, dur, lütfen. Yalvarıyorum, ağlama.”

“O zaman evime dönmeme izin ver,” dedi gözyaşlarının fevranı arasında. “EVİME DÖNMEME İZİN VER.” Aslında ağıt yakarcasına inlemeye başlamıştı, bir yandan da adamın *Arizona’nın Sınırları* filminde Kimberley ve Demi’yle birlikte ona da bir rol verip vermeyeceğini merak ediyordu.

“Olivia...” diye söze başladı ama kadına çaresiz bakışlar atarak sustu. Birilerini rahatlatabilme yeteneğinden yoksun gibi görünüyordu.

“Dayanamıyorum. Kapana kısılmaya dayanamıyorum.” Sonra aniden bir ilhama kapılarak tutkuyla, “Benim bir şahin gibi özgür olmam gerekiyor,” deyiverdi. Adamın üzerinde nasıl bir etki bıraktığını görmek için kirpiklerinin altından baktı. “Lütfen gitmeme izin ver Pierre. Beni serbest bırak.”

Adam kıskırtılmıştı. Burun delikleri hafifçe açılıp kapanıyordu, ağzının kenarları aşağı sarkmıştı. Şimdi Bin Ladin’e daha da çok benziyordu.

“Nereye gideceksin?” dedi. “Konukseverliğimden hoşlanmadın mı? Burada seni rahat ettiremedik mi?” Olivia, adamın sesindeki tehlikeyi sezmişti – içerideki sinirlerin çatırdayarak etrafa saçıldığını hayal etti.

“Sana özgür bir şekilde gelmeliyim,” dedi yumuşayıp adama biraz sokularak. “Gelmeyi kendim seçmeliyim.”

Tekrar ağlamaya başladı, bu kez gerçekten ağlıyordu. “Burada

kendimi güvende hissetmiyorum Pierre. Yorgunum, çok tuhaf şeyler oldu. Bir gemi havaya uçtu, Dwayne'in kafası koptu – kendimi güvende hissetmiyorum işte. Evime gitmeliyim.”

“Şimdi seyahat edemezsin. Dünya güvenli bir yer değil. Seni, her seferinde bana dönmen için eğitinceye kadar, burada benimle kalmalısın, *sakr**.”

“Sana dönmemi istiyorsan, beni özgür bırakmalısın. Bir kartal gibi özgürce süzülmem için,” dedi sonra, acaba biraz ileri mi gittim, diye düşündü.

Adam döndü, ağzı kıpırdanıyordu.

“Peki, *sakr*, tamam. Seni serbest bırakıp bir kez daha deneyeceğim. Çabuk gitmelisin. Bugün hemen ayrılmalısın.”

Feramo onu beyaz bir hız motoruyla, Roatán Havaalanı'na bizzat götürdü. Sahilden uzakça bir yerdeyken hoşça kal demek için motoru durdurdu.

“Konuğum olman çok hoşuma gitti Olivia,” dedi yanağına şefkatle dokunarak. “Birkaç gün içinde ben de Sudan'a gideceğim. Seni Londra'dan arayıp bana katılman için gereken ayarlamaları yaparım, sana Bedevilerin hayatını göstereceğim.”

Olivia sessizce kafasını salladı. Ona yanlış numara vermişti.

“O zaman, *sakr*, beni daha iyi anlamaya başlayacaksın. İşte o zaman, benim yanımdan ayrılmayı hiç istemeyeceksin.” Olivia'ya ateşli, çılgın bir ifadeyle baktı. Olivia, adamın onu öpmeye çalışacağını düşünüyordu ama onun yerine çok tuhaf bir şey yaptı. Olivia'nın işaret parmağını alıp ağzına soktu ve *emdi*, hem de çılgınca, tutkuyla emdi, sanki parmağı bir meme ucu, adam da açlıktan ölen bir domuz yavrusuydu.

* Ar. Şahin. ç.n.

Roatán-Miami uçağı havalanırken Olivia ne olanlara ne de kabildiğine inanabiliyordu. Vahşi bir hayvanın, bir hırsızın ya da şiddetli bir fırtınanın hücumuna uğramış, sonra da görünürde hiçbir sebep yokken tehlike ortadan kalkmış gibi hissediyordu. Bu pek güven verici değildi. Kendi kendine, hepsini tek başına başardığını, ona özgürlüğünü kazandıran şeyin, Feramo'nun psikolojisini uygun şekilde kontrol altına almayı başarması olduğunu açıklamaya çalıştı. Ama durumun öyle olmadığını biliyordu. Şansı yaver gitmişti sadece ve şans dediğin her an değişebilirdi.

Emin olduğu tek şey vardı; bir uyarı almış ve ona bir erteleme hakkı tanınmıştı. Aleve fazlasıyla yaklaşmış, ama neyse ki yangından hafif yanıklarla kurtulmuştu. Artık eve gidip dikkatli davranmanın zamanı gelmişti.

Kendine güveni Honduras'la arasındaki mesafeyle doğru orantılı olarak artıyordu. *Şahinmiş, kıcımın kenarı*, diye düşündü kendi kendine, Miami'de otuz saniyeyle yakaladığı Londra uçağına binerken, *parlak zekâmla insan psikolojilerini yönlendirme yeteneğim sayesinde, ölümün sivri dişlerinden kurtuldum, artık özgürüm*. Uçak Sussex göklerinde alçalışa geçtiğinde, gözlerini yaşartan bir rahatlama duygusunun içinde boğulmak üzereydi. Aşağıda uzanan yeşil tepelerin sırtlarına, nemli toprağı ve kestane ağaçlarına, ineklere, yosun kaplı kiliselere, yarısı ahşap olan evlere baktı ve yanğındaki bir gözyaşını silerek artık güvende olduğunu düşündü.

Ancak, pasaport kontrolündeki silahlı askerleri görünce, insanın aslında hiçbir zaman güvende olmadığını hatırladı. Bagaj salonuna

uzanan yoldaki televizyonların başında bir sürü insan toplanmıştı. Birkaç saat kadar önce yeni bir terörist saldırısı olmuştu. Londra metrosu kapalıydı. Gümrük kontrolüne girerken, geliş salonunun açılan kapılarının arasından, yolcularını beklemekte olan insanların heyecanlı yüzlerini görünce romantizme kapılarak, az sonra kulaklarına varan bir gülümsemeyle aydınlanacak bir yüzün, bavulunu almak için telaşla seğirtecek ve onu evine götürecektir olan ya da en azından üzerinde OLIVIA JEWELS’la bir taksi firmasının adının yazılı olduğu bir tabela tutmakta olan birilerinin kendisini bekliyor olmasını diledi. *Kendine gel*, diye düşündü sonra. *Eve götürülmeyi ve Worksop’ta akşam yemeği pişirmeyi falan istemiyorsun ya?* Aslında onu bekleyen birileri vardı. Gümrük kontrolünde bir kenara çekildi, tepeden tırnağa arandı, bileklerine kelepçe takılarak Dördüncü Terminal’deki sorgulama merkezine götürüldü.

İki saat sonra hâlâ oradaydı, casusluk malzemeleri önündeki masanın üzerine saçılmış duruyordu. Dürbün, casus yüzüğü, minik fotoğraf makinesi, dinleme cihazı detektörü, biber gazı püskürten kalem. Dizüstü bilgisayarını incelemek için alıp götürmüşlerdi. Hikâyesini adamlara üç yüz kez anlatmış gibi hissediyordu kendini. “Serbest çalışan bir gazeteciyim. Arada bir *Elan* dergisi ve *Sunday Times* gazetesi için çalışıyorum. Honduras’a, ucuz bir dalış haberi hazırlamak için gittim.”

Feramo hakkında sordukları sorulara sinirleniyordu. Nereden biliyorlardı? Elçilik onlara bilgi mi sızdırıyordu? Gerçi HM Gümrüğü kesinlikle yanlış yoldaydı. Feramo’nun uyuşturucu trafiğini yönettiğini, Olivia’nın da adamın suç ortağı olduğunu sanıyorlardı.

“Size telefon numarasını verdi mi?”

“Evet.”

“Alabilir miyiz?”

“Bu beni tehlikeye sokmaz mı?”

“Sokmamasını sağlarız. Siz ona kendi telefonunuzu verdiniz mi?”

“Az daha veriyordum. Sonra birkaç rakamı değiştirdim.”

“Ona da ihtiyacımız olacak. Verdiğiniz numaraya yani. Eski bir

rehbersiniz değil mi?”

“Evet.”

“Güzel. Niye onu takip etmekten vazgeçmediniz? Ona âşık mısınız?”

Onlara terörizm teorilerini anlatmaya başladı ama yanlış insanlarla konuşmakta olduğunu hissetti. Onu ciddiye almıyorlardı. Bunlar, HM gümrüğündendiler ve kaçakçılıkla ilgileniyorlardı. Uyuşturucu arıyorlardı.

“MI6’dan birileriyle konuşmak istiyorum,” dedi. “Bir terör uzmanı gelsin. Bir de avukata ihtiyacım var.”

Nihayet kapı açıldı ve içeri, dayanılmaz bir parfüm kokusu ve göz alıcı kıyafetleri olan uzun boylu biri, havada süzülürcesine girdi. Kadın masaya oturdu, kafasını eğdi, saçlarını tutup geriye doğru savurdu, omuzlarına dökülen saçları parlak simsiyah bir perde gibi görünüyordu.

“İşte, Olivia, gene karşılaştık. Yoksa sana Rachel mı demeliyim?”

Olivia, bir saniye sonra kadını tanıdığını anlayabildi, ama nereden tanıdığını çıkarması için bir süre daha geçti.

“Hım,” dedi Olivia. “*Ben sana ne demeliyim acaba?*”

Londra

“Sana bir kez daha soracağım,” dedi Suraya, can sıkıcı bir ilkokul öğretmeni edasıyla. “Bu kez doğru cevabı istiyorum.” Son derece güzel görünüyordu, ama artık o yayvan Batı Sahili aksanını bırakmış, onun yerine lüks bir İngiliz yatılı okulunda okuyan kızların aksanıyla konuşuyordu.

Suraya’nın gizli bir ajan olduğunu öğrenince, Olivia’nın içten içe ilk tepkisi, *o kadın bir ajan olamaz, çünkü kimse ona bir şey anlatmaz, çünkü kadın aynı zamanda gizliden gizliye bir kaltak*, olmuştu. Gerçi sonra erkeklerin güzel bir kadın gördüklerinde ne kadar ahmaklaşabildiklerini hatırladı.

“Bunu herkese üç yüz kere anlattım. Ben serbest çalışıyorum. Bazen, yani herhangi bir şey yüzünden bana kızmadıklarında, *Elan* dergisi ve *Sunday Times* gazetesi için çalıştığım da oluyor.”

Suraya amirane bir tavırla elindeki dosyadan, “Workshop’ta doğmuş,” diye okumaya başladı. “On dört yaşındayken, erkek kardeşimle birlikte anne ve babasının bir yaya geçidinde ölümüne tanık olmuş.”

Olivia ürperdi; korkunç, zalim öküz arabası.

“Lise yeterliliğine girmeden okuldan ayrılmış. İsmi Olivia Jules olarak değiştirmiş. On sekiz yaşındayken, ebeveynlerinin hayat sigortasından aldığı parayla yatırım yapmaya başlamış. Kap-

samlı geziler yapmış. Primrose Hill’de küçük bir daireye sahip. Öncelikle yaşam ve gezi sayfaları için serbest gazeteci olarak çalışıyor, sıkı haberler yapmanın peşinde koşuyor. Pişano çalışıyor, çok iyi derecede Fransızca, idare edecek kadar İspanyolca ve Almanca, biraz da Arapça biliyor. Dış görünümünü ve saçlarının rengini düzenli olarak değiştiriyor. Sık sık Amerika’ya ve çeşitli Avrupa şehirlerine gidiyor. Hindistan’a, Fas’a, Tanzanya’ya, Mozambik’e ve Sudan’a da gitmiş.” Duraksadı, sonra ekledi, “Şu an için bir ilişkisi yok. Peki kimin için çalışıyorsun?”

“Sen kimin için çalışıyorsun?” diye azarladı Olivia.

“MI6 için,” dedi Suraya geri yaslanarak.

“Standart otelde odama dinleme cihazını sen mi koydun?”

Suraya küçümser bir edayla saçlarını geriye itti ve tekrar dosyada yazanları okumaya başladı. “*Sunday Times* yazı işleri, Olivia Joles adıyla yazılar yazan Rachel Pixley’nin fazlaca çalışan bir hayal gücüne sahip olduğunu düşünüyor.” Dosyayı kapatıp kötü kötü gülümseyerek kafasını kaldırıp ona baktı. “Bu sanırım oyuncakların varlığını açıklıyor, ha?” dedi, casus malzemelerine doğru elini sallayarak. “Jane Bond sanrıları.”

Olivia’nın içinden kadının kafasına bir ayakkabı vurmak geldi. Onun casus ekipmanına hakaret etmeye nasıl cüret edebiliyordu bu kadın?

Nefes al, nefes al, sakın ol, dedi kendi kendine Olivia. *Korkunç cadının seviyesine inme.*

“Peki anlat bakalım,” dedi Suraya. “Onunla yatmaktan hoşlandın mı?”

Olivia kendine hâkim olmak için bir an kafasını eğdi. Tamam sorun değildi, hiçbir sorun yoktu. Olivia’nın kadınların iki sınıfa ayrılabilceği yönünde bir teorisi vardı; kızlar takımında olanlar ve gizliden gizliye kaltak olanlar. Eğer bir kadın kızlar takımındaysa, acayip güzel, zeki, zengin, ünlü, seksi, başarılı ve popüler olsa bile gene de sevilirdi. Kızlar takımındaki kadınlar dayanışma halinde olurlardı. Fesat olurlardı ve herkes keyfini çıkarsın diye tüm beceriksizliklerini masaya yatırırlardı. Gizli kaltaklarsa rekabetçiydiler;

gösteriş yapar, kendilerinin iyi görünmesini sağlamak için diğerlerini aşağılar, genel espri anlayışından yoksun olup kendilerine özgü bir gülünçlük anlayışı geliştirir, görünüşte iyi olan ama aslında insana kendini kötü hissettirmek için tasarlanmış şeyler söyler, yeterince ilgi çekememeyi kaldıramaz ve saçlarını savurup dururlardı. Erkekler tüm bunları anlamazlardı. Kadınların kıskançlık yüzünden birbirlerine cephe aldıklarını zannederlerdi. Gerçekten bayağı trajik bir durumdu bu.

“Ee?” dedi Suraya kibirli bir gülümsemeyle. “Hoşlandın mı, hoşlanmadın mı?”

Olivia’nın, “Öf git kendinle uğraş, seni geri zekâlı öküz arabası,” diye bağırması geldi ama başparmağını avuç içine batırarak kendine engel olmayı başarabildi.

“Korkarım adamı en fazla mayosuyla görebildim,” dedi Olivia.

“Ah gerçekten mi? Ee?”

“Mayosu bayağı boldu,” dedi Olivia tatlılıkla. “Seni hayal kırıklığına uğratacağım için üzgünüm ama sana başka bir şey söylemeyeceğim. Eminim aradığın her şeyi kendi araştırman sayesinde öğrenmişsindir. Niye bu kadar ilgileniyorsun sahi?”

“Bunu bilmek bizim görevimiz, seninkiyse bize daha fazlasını anlatmak,” dedi, sanki Olivia yedi yaşında bir çocuktuk. “Şimdi, onu tam olarak neden takip ettiğini bana anlatarak işe başlamanı öneririm sana.”

Sakin ol, sakın ol, nefes al, delirme, dedi Olivia kendi kendine. *İyi yönünden bak. MI6’nın, saçlarıyla oynayıp duran, liseli kız görünümüne bu korkunç gizli kaltakla ortaya çıkmasının sebebini yanlış yerlerde arama. Seni ciddiye alıyorlar. Birileri eninde sonunda, bir vagonda otururken gazetesini indirecek, seni bir çay içmek ve bisküvi yemek için Pimlico’ya davet edecek ve o can alıcı soruyu soracaktır.*

“Bu şekilde gözlerini dikip boşluğa bakmanın akıllıca bir teknik olduğunu düşünüyorsun sanırım,” dedi Suraya, bir esnemeyi bastırarak. “Aslını sorarsan bu çok çocukça.”

“İnsanları nasıl sorgulayacağını öğrenmek için çok zaman har-

cadın mı?” diye sordu Olivia. “Sana, insanların direncini kırmanın en iyi yolunun sinirlerine dokunmak olduğunu mu öğrettiler?”

Suraya, gözleri kapalı, elleri önünde, burnundan nefes alarak bir an için donakaldı.

“Peki, peki, kareyi donduralım,” dedi. “Geri saralım, ha? Tekrar baştan alalım.” Elini uzattı. “Pax?”

“Ne?” dedi Olivia.

“Bilirsin işte: Pax, ha? Barışın Latincesi.”

“Ah! Ya, ya. Bazen, Latince rüya görürüm ben de zaten.”

“Peki bak,” dedi Suraya, hâlâ gevrek bir İngilizceyle konuşuyordu, “hadi artık her şeyi anlat. Biz Feramo’yu ve adamlarını uyuşturucu konusunda araştırıyorduk. Bilirsin, Miami, Honduras, Los Angeles. Çok açık bir bağlantı gibi görünüyordu. Araştırmalarımıza bakılırsa, adam süttten çıkmış ak kaşık gibi – nohut beyinli kızlarla takılan uluslararası bir zampara.”

“Kendine haksızlık ediyorsun.”

“Ne?” dedi Suraya. “Her neyse, birkaç kez terör konusunda kuşuların olduğundan bahsettin. Neye dayanarak böyle düşündüğünü bize açıklamayı istiyoruz.”

Olivia’nın, neye dayanarak böyle düşündüğünü söylemeye ya da tamamını söylemeye pek niyeti yoktu. En azından katlanabileceği birileri tarafından sorgulanıncaya kadar bekleyecekti.

“Şey, öncelikle onun Fransız olduğuna inanmıyordum,” dedi. “Onun bir Arap olduğunu düşünüyordum.”

“Çünkü?”

“Aksanı yüzünden. Sonra, yani *OceansApart* havaya uçurulduktan sonra, belki de biraz adaletsiz davranarak, ufak tefek ipuçlarını bir araya getirerek olayın onunla ilgili olduğunu düşündüm. Sonra dalış olayı ortaya çıkınca, ooh, gemiyi havaya uçurmak için dalgıçları kullanmış olabilirler diye düşündüm. Gerçekten de aptalca belki, ama işte böyle.”

Olivia sorgulamayı kendisi yapıyor olsaydı bir sonraki sorusunun, “Peki şimdi ne düşünüyorsun?” olacağını düşündü.

Onun yerine, Suraya ağzını memnuniyetle kıvırdı. “Anlıyo-

rum,” dedi ve Olivia’nın dosyasını alarak ayağa kalktı. Üzerinde, Prada ürünü gibi görünen, yetmişlerin modası sepet örgülü çok şık bir etekle son derece ince, ipek dokuma haki bir bluz vardı.

“Bir saniye müsaadenle,” dedi Suraya gülümseyip odadan çıkarak, giderken dosyayı da beraberinde götürmüştü. Olivia bluzun arkasında, örgülerin arasına gizlenmiş Gucci yazısını okuyabildi sadece. MI6 onlara iyi para veriyor olmalı, diye düşündü.

Suraya’nın şefiyle konuşmaya gittiğini düşünürken oturduğu yerden odayı inceledi. Kadın yanında yaşlıca bir MI6 çalışanıyla her an içeri girebilir, adam da Olivia’nın üzerine eğilip, “MI6’ya hoş geldin Ajan Joules. Şimdi özel kıyafetlerini almak için doğrudan Gucci’ye gidiyorsun,” diye mırıldanabilirdi.

Kapı açıldı ve Suraya belirdi. “Seni bırakacağız,” dedi canlılıkla, sandalyeye otururken.

Olivia yılgınlıkla sandalyesine gömüldü. “Bunlara ve dizüstü bilgisayarına ihtiyacım olacak,” dedi casus eşyalarını toplama işine girişirken.

“Bunları birkaç gün burada tutacağız,” dedi Suraya, Olivia’yı durdurmak için elini uzatarak.

“Ya dizüstü bilgisayarım?”

“Onu da alıkoyacağız ne yazık ki. Kısa süre sonra alırsın.”

“Ama çalışırken ona ihtiyacım var.”

“Çıkarken yedek bir bilgisayar ve sabit diskinin bir kopyasını alabilirsin. Bir iki gün içinde, makineyi teslim etmek için hazır olduğumuzda seni ararız. Bu arada, Rachel,” –Suraya, lüks okulunun müdiresini bayağı ciddi bir şekilde rol model olarak benimsemişti belli ki– “tüm bunlardan kimseye bahsetmemenin ne kadar önemli olduğunu biliyorsundur eminim. Kimse zarar görmedi, ama gelecekte, herhangi bir uyuşturucu olayına bulaşmanın son derece aptalca bir fikir olduğunu sakın unutma. Bu kez ucuz atlattın, ama ileride bunun çok daha ciddi sonuçları olabilir.”

“Ne?” diye daldı Olivia. “Bana, Popoyan’a gitmenin güvenli bir şey olacağını söyleyen, Britanya’nın La Ceiba Elçiliği’ndeki insanlardı. Feramo’nun otelinde kalmamda hiçbir sorun olmadığını söy-

lediler bana.”

“Şey, onlar nereden bilebilirlerdi ki?” dedi Suraya. “Her neyse, müsaadenle, işime dönmem lazım. Çıkarken sana yeni bir dizüstü bilgisayar verecekler.”

Olivia, son birkaç günün olaylarının aslında ne kadar sıra dışı olduğunu, ancak dairesinin alışıldık –lavabodaki plastik Fairy Liquid şişesi, koridordaki dolapta duran elektrik süpürgesi, şöminenin yanındaki sepette kısa kesilmiş odunlar– ortamına girince fark etti. İnanılmaz bir şeydi ama Londra’dan ayrılalı daha iki hafta olmamıştı. Buzdolabında bıraktığı süt bozulmuş, ama tereyağına hiçbir şey olmamıştı.

Olivia’nın otel odalarına kaçma sebebi olan şeylerin hepsi vardı burada; otuz bir mesajla dolmuş bir telesekreter, koridora yığılmış mektuplar, koridorda duran ve atamadığı şeylerle dolup taşan dolap. Dondurucu bir soğuk vardı evde; ısıtıcının kazanı çalışmadığından düğmesiyle uzunca bir süre boğuşmak zorunda kaldı, bunu yaparken de Morton C’nin Bell Key’e dönerken motorun marş ipini nasıl çektiğini düşünüyordu, tam o sırada alet aniden çalışarak Olivia’yı olduğu yerde zıplattı. Elinde bir kutu Heinz fasulye konserveyle mutfakta dikildi; kafasında, son iki haftanın tüm ipuçları, teorileri, çılgın hayalleri ve kuşkuları, çamaşır makinesinin içindeki kıyafetler gibi dönüp duruyordu. *MI6 beni bırakarak hata etti*, diye düşündü. *Beni kullanmaları gerekirdi.*

Üst tarafı kemerli olan küçük mutfak penceresinden dışarıdaki tanıdık manzaraya baktı; perde yerine bir kumaş parçası olan karşıki daireye, bir adamın çıplak dolaştığı alt kata. Sokakta, bir adamın, mavi bir Ford Mondeo’nun kapısını açıp sürücünün yanına iliştikini gördü. İkisi birden kafalarını kaldırıp Olivia’nın dairesine baktılar, sonra onun orada olduğunu fark eder etmez çabucak başka ta-

rafa döndüler. Arabayı çalıştırıp oradan uzaklaşmadılar. *Amatörler*, diye düşündü Olivia, hafifçe el sallayarak onları işe alma kararını kimin verdiğini merak etti: Acaba bu Feramo'nun mu yoksa MI6'nın mı marifetiydi? Ateşi yaktı, dondurucudan bir ekmek çıkardı, kendine bir tost hazırladı ve *EastEnders*'in karşısında uykuya daldı.

Olivia ertesi gün öğlene kadar uyudu. Kalkar kalkmaz yaptığı ilk iş mutfak penceresini kontrol etmek oldu. Ford Mondeo'daki adamlar hâlâ oradaydılar. Telefon çaldığında adamların çişlerini yapmak için nereye gittiklerini düşünüyor ve onun kapısına işemiş olmalarını diliyordu.

“Olivia? Ben Sally Hawkins. Sağ salım döndüğün için çok rahatladım.” Bu çok garipti. Ya güvenlik servisi ya da Feramo, Sally'ye bilgi vermediyse kadının Olivia'nın döndüğünü bilmesine imkân yoktu. “Nasılsın? Honduras hikâyesi nasıl gitti?”

“Şey, aslında, bu konuda seninle konuşmamız gerekiyor sanırım,” dedi Olivia kaşlarını çatarak neler olduğunu anlamaya çalışırken. “Dün gece döndüm.”

“Pierre Feramo beni aradı. Sanırım seninle konuşmuş. Issız topraklarda dalış hikâyesinin başka bir ayağını hazırlamak için bize bir Kızıldeniz seyahati önerdi. Bu işin olmasını gerçekten de çok istiyoruz. Ben, senin bu hikâyeyi yapmaktan mutluluk duyacağından emin olmak istedim sadece, bilirsin işte, böylece biz de...”

Bu çok garipti. Sally Hawkins'in sesi korkmuş geliyordu.

“Elbette,” dedi Olivia gayet normal bir şekilde. “Kulağa hoş geliyor, dalış zaten muhteşem bir şeydir. Kendime çekidüzen vermek için birkaç güne ihtiyacım olabilir, ama bu işte kesinlikle varım.”

“Güzel, güzel.” Bir duraksama oldu. “Ee, bir şey daha var Olivia.” Kadının sesi tuhaf bir şekilde tekdüzeydi, sanki karşısında repliklerini kâğıttan okuyan kötü bir oyuncu vardı. “Geçmişte bizim için birkaç şey yazmış olan, senin de tanışmanı istediğim biri var. Araplarla ilgili tüm konularda bir uzmandır. Çok ilginç bir adam. Şimdilerde seksenlerinde olmalı. Bugün tesadüfen o da

Londra’da. Onunla buluşup bir çay içmeniz ve senin ondan bu seyahatle ilgili birkaç tavsiye alman iyi olabilir.”

“Elbette,” dedi Olivia, aynaya sessizce “bu kadın delirmiş!” derken.

“Harika. St James sokağında Brooks diye bir yer var. Orayı biliyor musun? Ritz’den sonraki köşeyi dönünce görürsün.”

“Bulurum.”

“Üç buçuk. Profesör Widdett.”

“Ah tamam. Onun, Arap hassasiyeti konusundaki kitabını okumuştum. Bir kısmını en azından.”

“Harika Olivia. Şey evine tekrar hoş geldin. Yarın öğleden sonra beni ararsın.”

Olivia telefonu bırakıp yatağının yanındaki komodinin çekmesine uzandı. Bir şapka iğnesine daha ihtiyacı olacaktı.

Yolun karşı tarafına park edilmiş kahverengi Honda Civic’teki-
lerle birlikte, onun kapısını izleyen iki farklı ekip vardı artık.

Onlara doğru elini kaldırdı, MI6’dan verilen dizüstü bilgisayarını açtı ve Google’da Profesör Widdett adını aradı: Arap bilimci.

All Souls Kolejinde seçkin bir profesör, kırk kadar kitabın ve içlerinde, *Uğursuz Batı: Teknolojinin İki Tarafı Keskin Kılıcı ve Arap Zihniyeti*, *Arabistanlı Lawrence ve Junior Süit: Bedevi Emelleri ve Kent Konukseverliği* ve *Arap Yayılmacılığı: Dün ve Yarın*'ın da olduğu çeşitli Orta Doğu konularında yazılmış sekiz yüzden fazla makalenin yazarıydı.

Birkaç saat internette takılarak, adamın çalışmaları hakkında bulabildiği her şeyi okuduktan sonra bir şubat gününe uygun giyindi. Tayt, bot ve paltoyu birlikte giymek ona tuhaf geliyor ama aynı zamanda hoşuna da gidiyordu. Pencereden dışarı bir bakış attı. Gölgeleleri hâlâ oradaydılar. Dairenin arka tarafına geçip yatak odası penceresinden tırmanarak yangın çıkışına ulaştı, alt kattaki Dale'in bahçe duvarından atladı, postanenin içinden geçip Primrose Hill'in işlek ana caddesine çıktı. İzlendiğine dair hiçbir işaret yoktu. Adamlar her kimseler bu işte pek iyi değillerdi.

Brooks hâlâ, yanlarında bir üye bulunmadıkça kadınları içeri almayan türden bir yerdi, öğünlerinde tatlı olarak baharatlı çörek servisi yapılıyordu. Girişte bir vestiyer, siyah beyaz karolarla döşenmiş bir zemin ve Viktorya tarzı bir şöminede gerçek bir odun ateşi vardı. Üzerinde yıpranmış bir yelek ve smokin bulunan, nikotin yüzünden yüzü kıvrılmış bir adam Olivia'ya kütüphanenin yolunu gösterdi.

“Profesör burada, bayan,” dedi. Odada eski bir büyükbaba saatinin tiktaklarının dışında hiçbir ses yoktu. Dört ya da beş yaşlı adam

ellerinde gazeteleriyle, yıpranmış deri koltuklarda oturuyorlardı. Burada da bir odun ateşi yanıyordu; eski bir yerküre modeliyle kitap ve tozla kaplı duvarlar. *Ooh, buraya elimde bir bez ve temizlik deterjanıyla gelmek isterdim,* diye düşündü Olivia.

Profesör Widgett ayağa kalktı. Adam son derece yaşlı ve uzun boyluydu. Olivia'ya okuldayken öğrendiği ve “Webster ölümün pençesine düşmüş/derinin altındaki kafatasını görmüştü,” diye başlayan şiiri hatırlatıyordu. Widgett'in, şeffaf, kâğıt gibi derisinin altından neredeyse kafatası ve şakaklarındaki damarların mavi çizgileri görünüyordu. Kafasında hiç saçı kalmamıştı.

Gerçi adam konuşmaya başladığı dakika Olivia, yaşlılarda patronluk taslama içgüdüsünün gülünçlüğünü bir kez daha hatırladı. Widgett, kibar ve neşeli yaşlı bir beyefendi değildi. Olivia, adamın yüzünde eskiden çok yakışıklı olan bir çapkının kalıntılarını gördü; dolgun, duyarlı dudaklar, büyüleyici –alaycı, yaramaz, karizmatik– mavi gözler. Olivia onu, kafasına sarılı bir sarıkle, on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir çöl kalesine doğru, bir devenin sırtında dörtnala koştururken hayal edebiliyordu. Adamın teatral, neredeyse yapay ama belirgin bir şekilde heteroseksüel olan bir tarafı da vardı.

“Çay?” dedi bir kaşını kaldırarak.

Profesör Widgett'in çay servisi, Olivia'ya sınıfta kimya deneyi yapan birini çağrıştırdı. Meşakkatli bir işti; süt, çay süzgeci, sıcak su, tereyağ, krema, reçel. Aniden İngilizlerin çaylarını neden çok sevdiklerini fark etti; çay, duygu ya da içgüdülerin çetrefil sahasına sapabilecek bazı konuları açıklarken, onlara uğraşacak lüzumsuz bir şeyler sağlıyordu. “Öhö... senin için çok mu sert oldu bu? Biraz daha sıcak su koyayım mı?” Profesör Widgett, Olivia'nın yolculuğu için Arap dünyası hakkında sorduğu soruların arasında; ısızsız yerlerde dalış hikâyesiyle uzaktan yakından ilgisi yokmuş gibi görünen garip sorular soruyordu. Olivia'nın Arap dünyasıyla ilgili ne tür deneyimleri olmuştu? Onun bakış açısına göre, cihat uğruna savaşılanları harekete geçiren etken neydi? Batılıların kullandığı ve bir Arap ülkesi tarafından üretilmiş hiçbir teknolojik aletin –televizyon, bilgisayar ya da arabanın– olmaması ona hiç garip gelmiş

miydi? Biraz daha süt ister miydi? İzninle çaydanlığa su koyayım. Bunu, Arapların el işçiliğini hor görmelerinin bir sonucu olarak mı yoksa Batılı önyargıların bir ürünü olarak mı görüyordu? Arapların bir türlü doyurulamayan, yeni teknoloji kullanımına ve bu teknolojiyi sahiplenmeye olan düşkünlükleri göz önüne alınırsa, Arapların batıya onarılmaz derecede gücenik olmalarından mı kaynaklanıyordu acaba? Biraz daha süt? Küp şeker? Bir Arapla aşk ilişkisi yaşadın mı hiç? Aman Tanrım, bu kedi sidiğine dönmüş. Garsonu çağırıp yeni bir çaydanlık isteyelim.

“Profesör Widdett,” dedi Olivia, “Sally Hawkins mi sizinle bağlantı kurdu, yoksa siz onunla bağlantı kurup bana ulaşmasını mı söylediniz?”

“Kadın, korkunç bir oyuncu değil mi?” dedi bir yudum çay içerek. “Müthiş.”

“MI6’dan mısınız?”

Adam, Olivia’yı sakın küstah mavi gözlerle inceleyerek çöreğini ısırdı.

“Biraz patavatsızsın hayatım,” kulağa hafifçe yapay gelen bir ses tonuyla konuşuyordu. “Genelde, insan bu soruyu sormak için bir açık yakalamayı bekler.”

Biraz daha çay içti, bir parça daha çörek yedi, bir yandan da kadını dikkatli gözlerle inceliyordu. “Peki,” dedi. Dramatik bir şekilde öne doğru eğilerek yaşlı ve kemikli elini Olivia’nınkinin üzerine koydu, bir sahne suflörü gibi alçak sesle, “Bize yardım edecek misin?” dedi.

Karşılığında, “Evet,” diye fısıldadı Olivia.

“O zaman benimle gelmelisin.”

“Nereye?”

“Koruma Evine.”

“Ne kadar sürer bu?”

“Bilmiyorum.”

“Dışarıdan dairemi gözetleyenleri sizin adamlarınız sanıyordum.”

“Evet. Beni endişelendiren diğerleri.”

“Ah anlıyorum,” dedi Olivia bir an doğrularak. “Ya eşyalarım?”

“Eşyalar, Olivia, eşyalar. İnsan asla, kendisiyle *eşyaları* arasında özel bir bağlantı kurulmasına izin vermemeli.”

“Katılıyorum. Ama sizinle geleceksem, orada ihtiyaç duyacağım şeyler var.”

“Bir liste yap. Birilerini gönderir...” elini belli belirsiz salladı, “...‘eşyaları’ aldırırım.”

“Niye beni havaalanındayken alıp tüm bu zahmetlerden kurtulmadınız ki?”

“Operasyon saçmalıkları işte, hayatım,” dedi ayağa kalkarken.

Widgett bir sultan gibi yürüyordu. St James'in ızgaraları tıkanmış sokaklarında uzun kaşmir paltosuyla çok şık görünüyor, karşısına çıkan kişileri tiplerine göre ya bir şahin gibi sert ya da şefkatli bakışlar atarak süzüyordu. Olivia, adamın kırk yaşlarındayken çok göz kamaştırıcı biri olduğunu düşünüyordu. Kendini gece kıyafetleri içindeyken, aynı sokaklarda onunla Café de Paris'teki dansa yetişmek için aceleyle koşuştururken hayal edebiliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Widgett'ın MI6'dan değil de tehlikeli bir deli olmasından korkmaya başlıyordu.

"Nehre, hayatım." Olivia'yı Whitehall'ın arka sokaklardan oluşan karmaşık bir yoldan geçirerek Embankment'a çıkardı. Bir polis motoru nehirde onları bekliyordu. Memurlar, Widgett'a bir deli gömleği giydirip ambulansa tıkmak yerine, onu görür görmez selam durmuşlardı. Bu bayağı rahatlatıcıydı.

"Yakışıklı adamlar, değil mi?" dedi polis motoruna binmesine yardım etmek için elini tutarken.

"Koruma Evi nerede?" dedi Olivia.

"Bunu bilmen gerekmiyor," dedi. "Sadece yemeğini ye ve güzel bir uyku çek. Sabah yanında olacağım." Onlara zerafetle el salladıktan sonra kalabalığa karışarak gözden kayboldu.

Polis motoru kıyıdan derhal uzaklaştı ve suyun üzerinde zıplayarak Thames akıntısının orta kısmında, giderek hızlanmaya başladı. Akıntıya karşı giderlerken, ay ışığının aydınlattığı gökyüzüne Big Ben'in ve Parlamento'nun silueti vuruyordu. Olivia pruvada durdu, kalbi heyecandan hızla çarpıyor, kafasında James Bond fil-

minin müziği çalıyordu. Parmaklarını birleştirip bir tabanca gibi tutarak, “Bam! Bam!” diye fısıldadı. Sonra motor yüksekçe bir dal-gaya hızla çarptı ve kahverengi nehrin yoğun suyu yüzüne sıçradı. Seyahatin kalanını kamarada geçirmeye karar verdi.

İçeride sivil kıyafetli bir memur vardı. “Ben Paul McKeown,” dedi adam. “Scotland Yard’ın gizli servislerle irtibatını sağlıyorum. Widdett’ı nasıl buldunuz?”

“Bilmem,” dedi. “Kim ki o?”

“Hadi canım. Kim olduğunu biliyorsunuz.”

“Onun MI6 için çalıştığını ve tanınmış bir Arap bilimci olduğunu biliyorum,” dedi. “Hepsi bu.”

“Absalom Widdett? Eski tarz ajanlardandı – kendi zamanının James Bond’u. Herkesin eşini ve kızını baştan çıkardı. Orta Doğu ve Arabistan’ın her tarafında çalıştı. Doğu işi kilimler satan bir eş-cinsel gibi davranırdı. Portobello yolunda yıllarca işlettiği bir dük-kânı, Oxford’da da bir koltuğu vardı. Son derece başarılıydı. Tam bir efsane.”

“Bir şeylerin başı mı?”

“Başıydı. Bayağı üst kademelerde. Yetmişli yıllarda büyüsunü kaybetti, sonunda ne olduğunu kimse tam olarak bilmiyor, sorun bi-rilerinin karısı mıydı, içki miydi, afyon muydu, yoksa ideolojik bir kavga mıydı belli değil. Casuslukta tam anlamıyla eski kafalıydı; ortalıkta kovboy kıyafetleriyle dolaşır, anadili gibi argo konuşur, sadece içgüdülerine güvenirdi. Yeni teknolojinin istihbarat birimi-nin başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünüyordu. Neyse, her ne olursa birileri aslında çok büyük bir hata yaptı. Arap biri-mi asla eskisi gibi olamadı, 12 Eylül 2001’de Widdett’ı emekliye ayırdılar.”

Olivia kafasını sallarken düşüncelere dalmıştı. “Nereye gittiği-mizi sorsam bana söyler misiniz?”

“Bunu söyleme yetkim yok. Endişelenmeyin. Orayı oldukça ra-hat bulacağınızdan eminim.”

*Parmaklarını birleştirip bir tabanca gibi tutarak,
“Bam! Bam!” diye fısıldadı.*

Olivia, Hampton Court'ta motordan indirilerek bir helikoptere bindirildi, kısa bir yolculuktan sonra, camları koyu renkli bir arabaya geçirildi ve araba Chiltrens'in Berkshire köy yollarında vızıldamaya başladı. M40'tan geçerlerken Olivia, Oxford yolunu tanıdı, sonra Cotswolds'un köy yollarından geçerek kırsal topraklara daldılar, yanlarından geçtikleri pubların ve barakaların pencerelerinden içeride yanan odun ateşleri ve sıcak manzaralar görülüyordu. Az sonra bir çiftlik bahçesinin yüksek duvarlarının yanından ilerlemeye başladılar, dökme demir kapılar yavaşça açılırken Olivia tekerlerin altındaki çakıl taşlarının gıcirtısını duydu, farlar önlerindeki uzun yolu aydınlatıyordu. Bu, üniformalı bir kâhyanın elinde Bloody Mary dolu gümüş bir tepsiyle ya da kucağında bir kediyle tekerlekli sandalyede bir cücenin kapıyı açmasıyla bitecek bir yolculuk gibi geliyordu ona.

Gerçekten de bir kâhya tarafından; aşırıya kaçan kibarlıktaki üniformalı bir adam tarafından karşılandı, adam ona bavullarının getirilmiş olduğunu söyledikten sonra, onu taş basamaklardan çıkararak görkemli bir koridordan geçirdi. Ahşap duvarlar yağlı boya tablolarla kaplıydı, koyu renk tahtadan geniş bir merdiven sahanlığı üst kata doğru uzanıyordu.

Adam, Olivia'ya akşam yemeğini "sıcak bir tepside" odasına isteyip istemediğini sordu. Olivia, sıcak tepsinin ne anlama geldiğini bildiğinden pek emin değildi, ama çağrıştırdığı görüntü –karides güveç, kızartılmış ekmek üzerine Galler peyniri, Gentleman's Relish¹⁵, azıcık İspanyol şarabı– öyle baştan çıkarıcıydı ki *istediğine* karar verdi, "Evet lütfen, çok teşekkürler."

Yatağı görür görmez, etrafındaki her şeye karşı ilgisini kaybederek, kâğıt gibi dümdüz duran beyaz çarşaflara bitkinlikle kendini bıraktı ve ayakları için tam da olması gereken yere konulmuş, kapağı ısı yalıtımlı bir sıcak su torbasını görünce feci halde mutlu oldu.

Olivia, sıcak tepsinin bileşenlerinin neler olduğunu asla öğrenemedi. Uyandığında ilk fark ettiği şey, sabah olduğuydu, bir yandan da seyahat edenlerin bulundukları yeri anlayamama sendromunu

yaşıyordu. El yordamıyla yatağın yanında lamba arandı. Oda karanlığa gömülmüştü ama kalın perdelerin kenarlarından içeri parlak güneş ışığı sızıyordu. Dört direkli, ağır basma perdelerle donatılmış bir yataktaydı. Dışarıdan koyun sesleri geliyordu. Burası Honduras değildi galiba.

Bacaklarını aşağı sarkıtarak yatağın kenarına oturdu. Her tarafı ağrıyordu. Kendini susuz ve pis hissediyordu. Ayaklarını sürüyerek pencereye gitti, perdeleri açtı ve kendini bir İngiliz kır evinin şahane bahçesine bakarken buldu; çimenlikler, dümdüz kesilmiş yeşil çit çalıları, bulunduğu yerin tam altında bal rengi taş bir teras. Her iki yanında eski Yunan vazolarının birer kopyası olan yosun kaplı merdivenler, aşağıda kroket deliklerinin olduğu çimenliğe doğru uzanıyordu. Çimenliğin gerisinde kışı hatırlatan çıplak kestane ağaçları, o açık yeşil tepelerin gerisinde de, bir kilisenin çan kulesinin etrafına yığılmış gri çatıların bacalarından yükselen duman ve çıplak taş duvarlar vardı.

Dönüp odaya bir göz attı. Zeytin rengi bavulu bir mucize eseri, Profesör Widdett'tan aldırmasını rica ettiği eşyalarıyla dolu olarak oradaydı. Kapısının altında bir zarf vardı. Zarfın içinde bir tanıtım kılavuzu, kahvaltı etmeye hazır olduğunda araması için bir numara, üzerinde, *Yemeğinizi yer yemez Teknik Operasyon Odasına bilgi verin*, yazılı bir de not vardı.

MI6 Koruma Evi, Cotswolds

Olivia gözlerini kırıştırarak bilgisayar ekranına baktı. Bilgisayarlar ve operatörlerle dolu bir odada bir bilgisayar bölmesinde oturuyordu. Bir teknisyen, Olivia'nın dijital fotoğraf makinesiyle çektiği resimleri inceliyordu.

“Bu tam olarak nedir?” diye sordu.

“Ee...” dedi Olivia. Fotoğraf, kasıkları son derece dar kırmızı bir mayodan fırlayacak gibi duran kaslı bir adam vücuduna aitti.

“Devam edelim mi?” dedi neşeyle.

“Güzel yakalamışsın,” dedi bir erkek sesi. Olivia döndü. Bu, kabarık kırmızı mayoya bakmakta olan Profesör Widgett'di.

“Kalçadan çekiyordum,” dedi dilinin ucuyla.

“Görülüyor. Adamın bir adı var mı yoksa onlara sadece birer numara mı veriyorsun?” dedi Widgett.

“Winston.”

“Ah. Winston.”

“Bir sonrakine geçelim mi artık?”

“Hayır. Yani bunların hepsi Feramo'nun havuzunun çevresindeki artist özentileri, ha? Orada ne yapıyorlardı? Adama hizmet mi ediyorlar?”

“Bilmem.”

“Evet.” Ekrana bakıp sıkılmış gibi iç geçirdi, sonra kafasını bir

yana eğerek Olivia'ya baktı. "Evet, genelde bilmeyiz zaten. Sen ne düşünüyorsun? Nasıl bir koku alıyorsun?" Gözlerini kocaman açarak Olivia'ya baktı, yüzünden bir an için çok ürkütücü bir ifade gelip geçti. "İçindeki ses ne diyor?"

"Bence orada kendine adam topluyordu. Onları bir şey için kullandığını düşünüyorum."

"Onlar bunu biliyorlar mıydı? Ne için orada olduklarını?"

Olivia bir an düşündü. "Hayır."

"Peki sence?"

"Bence Hollywood'la ilgili bir şey bu." Dönüp kabarık mayoya baktı. "Feramo Hollywood'dan nefret ediyor ve hepsi oralarda takılıyor. Başka bir kareye geçelim mi?"

"Çok güzel. Geçmemiz gerekiyorsa geçeriz. Bir sonraki, Dodd. Aman Tanrım, bakın elimizde ne var?"

Olivia'nın içinden, kafasını önündeki masaya çarpmak geldi. Fotoğrafları çekerken, ne düşünüyordu acaba? Bir sonraki kare, her iki kenarında birer fermuar bulunan, siyah plastik bir V şeklinin yakını çekimiydi. Şeklin arasından bronz, dümdüz, kaya gibi sert bir göğüs görünüyordu.

"Aman Tanrım. Hiçbiri bir halta benzemiyor," dedi Olivia, karşındakinin Morton C'nin yakın çekim bacak arası olduğunu fark ederek.

"Ben olsam öyle demezdim hayatım," diye mırıldandı Widgett.

"Bir sonrakine bakın. Kim olduğunu çıkarmaya çalışacağım."

Teknisyen ağır ağır iç geçirip devam etti. Fotoğrafta, bu kez arkadan, beline kadar sıyrılmış olan dalış kıyafeti kusursuz vücudunu gözler önüne sermiş olan Morton C vardı. Adam, ellili yılların poster jönlerine yaraşır bir pozda omzunun üzerinden geriye bakıyordu.

"Büyüleyici," dedi Widgett.

"Hiç de büyüleyici değil," dedi öfkeyle gözlerini kırıştırarak, kendini küçük düşürülmüş hissediyordu. "Size, bana silah çektiğini söylediğim adam bu işte. Tam bir sürüngen."

Widgett'in ağzı çarpıldı, eğlenir gibiydi. "Ooh! Bir sürüngen ha? Mösyö Feramo için çalıştığını düşünüyoruz bunun öyle mi?"

Hangi işi yapıyor peki? Bir pezevenk mi? Bir jigolo mu?”

“Şey, bana sorarsanız Feramo onu yakın zamanda, artist özentileriyle dalış gezilerine çıkması için işe almış. Dürüst olmak gerekirse, o herkese karşı ikiyüzlü davranıyor bence. Dalgıçlardan biri gibi davranıyordu. Barda ve motorda herkesle herkesin dedikodusunu yapıyordu. Herkesi kullanıyordu sadece.”

Widgett öne doğru eğilerek bir kaşını hınzır bir şekilde kaldırdı ve, “Onunla oldun mu?” diye fısıldadı.

“Hayır, olmadım,” diye tısladı Olivia, gözlerini öfkeyle ekrana dikmişti. Olivia’yı asıl rahatsız eden şey, Morton C’nin feci halde çekici görünüyor olmasıydı. Adamın yüzünde, Honduras’tayken Olivia’nın gözüne ilk çarpan şey olan o tehlikeli, dikkatli ifade vardı.

“Yazık. İlginç görünümlü bir adam.”

“O sığ, sadakatsiz bir sürüngen. Kaşarlanmış bir fahişeden çok da farkı yok.”

Odanın gerisinden hafif bir öksürük sesi geldi. Profesör Widgett tırnaklarını dikkatle incelerken arkadaki bilgisayar bölmelerinin birinden, tanıdık olmayan kıyafetler giymiş tanıdık bir şekil kalktı. Üzerinde koyu renkli bir takım, kırıyat ve yakası gevşetilmiş bir gömlek vardı. Kısa kesilmiş saçlar artık sarı değildi. Widgett etrafa bakındı.

“Senin için, ‘Kaşarlanmış bir fahişeden çok da farkı yok,’ diyor.”

“Evet efendim,” dedi Morton C.

“Seni neyle yaralamıştı demiştin?” dedi Widgett.

“Şapka iğnesi efendim,” dedi Morton C, bilgisayar bölmesinden çıkarken kupkuru bir sesle.

Widgett kendini çözerek ayağa kalktı. “Bayan Joules, size CIA’dan Scott Rich’i takdim etmeme izin verin, kendisi eskiden Özel Motor Servisinde’ydi, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü’nün de en parlak yıldızlarından.” Widgett, Old Vic Tiyatrosu’nun sahnesinde Laurence Olivier’ın taklidini yaparcasına *t*’leri ve *s*’leri fazlaca vurgulayarak söylüyordu. “Şu anki operasyonumuzu o idare edecek. Hedefimize yaklaşma konusunda senden *biraz* geride kalsa da.”

“Operasyona hoş geldiniz,” dedi Scott Rich, hafif bir gerginlikle kafasını Olivia’dan yana sallayarak.

“Operasyona hoş mu geldim?” dedi Olivia. “Bu ne cüret!”

“Pardon?”

“Benimle konuşurken o ses tonunu kullanma. Ne dediğimi duydu.”

“Üzgünüm,” dedi Widgett bilgisayar teknisyenine. “Sıkıntılı anlar yaklaşıyor.”

“Ne yapıyordun sen?”

“Gözetleme,” dedi Morton C – CIA’den Scott Rich.

“Bunu biliyorum. Yani ne *halt* ediyordun? Madem CIA için çalışıyordun neden bunu bana söylemedin?”

“Tahmin etmiş olmalıydın belki de.”

“Ben senin Feramo için çalıştığını düşünmüştüm.”

“Aynı şekilde,” dedi Scott Rich.

“Sen ne demek... nasıl yani...? Bu ne *cüret*?”

“Beni karıştırmasınlar da...” diye mırıldandı Widgett, bilgisayar teknisyenine doğru eğilerek, sanki teknisyenle o, aynı kermes grubundaki dedikoducu kadınlardı. “Kız az önce ona kaşarlanmış fahişe demedi mi yahu?”

“Sana söyleseydim gidip Feramo’ya söylerdin.”

“Bana söyleseydin, adamın ne yaptığını ortaya çıkarabilirdik. O zaman orada kalırdım.”

“Kıza katılıyorum,” dedi Widgett teknisyene, hâlâ o dedikoducu ifadeyle konuşarak. “Kızı oradan bu kadar erken uzaklaştırmakla ne yapmaya çalıştığını anlayamıyorum. Yanlış bir şövalyelik anlayışı.”

“Şövalyelik mi? Şövalyelik ha?” dedi Olivia. “Beni gördüğün andan beri kullanıyordun.”

“Seni gerçekten kullanacak olsaydım, orada kalmanı sağlardım.”

“Ben sana bu fırsatı vermeseydim sen gene beni kullanmış olacaktın, neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun.”

“Peki, peki,” dedi Widgett, Olivia adamın sesindeki otoriteyi

duydu. Gözlerindeki soğuk vurdumduymazlık, onun zamanında çok kötü şeylerin yapılması için emirler verdiğini belli ediyordu. “Aranızdaki meseleyi halledin, daha sonra sizinle ön bahçedeki merdivenlerin orada görüşeceğim. Wellington botları ve Barbour yağmurluklarını teçhizat odasında bulabilirsiniz.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi Scott Rich.

“Yağmurlu havaya uygun kıyafetlerden bahsediyorum, Rich. Garson kıyafetleriyle ormanda dolaşmana izin veremeyiz, değil mi ama?”

Operasyon odasının dışında kâhya onları bekliyordu. Olivia ve Scott Rich, kadının peşinde karanlık, ahşap panelli merdivenlerden, ovalanmış ahşap masaların, sıcak boruların ve yemek kokularının olduğu mutfaktan geçerek gittiler. Teçhizat odası da sıcaktı, çengel-lere ve raflara özenle yerleştirilmiş botlar, atkılar, çoraplar ve pal-tolarla dolu, birbirine geçme beyaz boyalı tahta panellerle döşen-mişti. Burası insanı yatıştıran ve rahatlatan bir yerdi.

“Neden Dwayne’i öldürdün?” diye tısladı Olivia, ayaklarına çorap ve Wellington botları giyerken.

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Scott Rich, siyah bir kazağı kafasından geçirirken. “Dwayne’i ben öldürmedim! Tanrı aşkına!”

“Köpekbalığı yapmış gibi davranma,” dedi yünlü bir bluz giyer-ken.

“Tüyler ürpertici ayrıntıları gerçekten de duymak istiyorsan söy-leyeyim. Dwayne tek başına Feramo’nun dalgıçlarının peşinden gitti. Suyun altında bir kavgaya giriştiler. Birileri bir bıçak çekti. O arada, köpekbalıkları geliyordu. Feramo’nun adamları Dwayne’i kendi motorlarına çıkardılar. Ben uzaktan onları takip ediyordum. Ondan sonra, Dwayne’in parçalarının motorun kenarından düştü-ğünü gördüm, tabi Tobago’nun o tarafındaki tüm etçil yaratıklar da olay yerine doğru yola çıkmışlardı bile. Ah, bu arada bluzunu hem ters hem de arkasını önüne giymişsin.”

Kafasını eğip tereddütle üstünü kontrol etti, sonra bluzu çıkarıp düzelterek tekrar giydi.

“Tegucigalpa’da çantama kokaini koyan sendin değil mi?” dedi Olivia, Scott Rich önden giderek Olivia’nın çıkması için kapıyı açarken,

“Hayır,” dedi.

“Yalan söyleme.”

Adam, bu kıyafetlerle bir köylüye benziyordu. Olivia kendisinin de muhtemelen bir köylünün karısı gibi görüldüğünün farkına vardı. Dışarı çıktıklarında yüzüne çarpan soğuk hava, üzerinde şok etkisi yarattı.

Köşeyi döndüklerinde evin güzelliği tüm görkemiyle gözler önüne serildi; yüksek, dörtgen şeklindeki bacaları ve kusursuz bir şekilde ayrılmış Cotswolds kayasından parçalı pencereleriyle Elizabeth döneminden kalma bir malikâne.

“Kokaini odana ben koymadım.”

“Kim koydu o zaman?” dedi Olivia. “Hem o tünelde ne yapıyordun? Az daha beni öldürüyordun.”

“Seni öldürmek mi?” dedi Scott Rich. Widgett merdivenlerde durmuş onları bekliyordu. Geldiklerini görünce bahçenin orta yerinde onlarla buluşmak üzere yürümeye başladı, paltosu ve atkısı rüzgârda uçuşuyordu. “O tünelde ben senin hayatını kurtardım. Sana kendi oksijenimden verdim. Siz, işaret olarak bir şamandıra bırakmadan dalecek kadar ahmak davranmıştınız.”

“Aman Tanrım. Siz ikiniz hâlâ tartışmıyorsunuz değil mi?” dedi Widgett onlara katılırken. “Hadi, ormana doğru gidelim. Olivia, eve döndüğümüzde Resmi Sırları Koruma Anlaşması’nı imzalaman gerekiyor. Tamam mı?”

“Evet efendim,” diye geveledi Olivia heyecanla. “Tabi efendim.”

“Evveet, ben de senin sırlardan hoşlanacağını düşünmüştüm zaten,” dedi Widgett. “Burada duyduğun her şey burada kalacak, anlaşıldı mı? Yoksa kuleye götürülürsün.”

Soğuk bir kış günüydü ve hava, İngiliz köylerine özgü kokularla, özellikle de gübre kokusuyla doluydu. Olivia, dışarıda hava so-

ğukken sıcacık giysiler kuşanmış olmanın keyfini hatırlayarak, nemli odun, çürüyen mantar kokularını içine çekerken, ayaklarındaki botlarla çamurlu göletlere batıp çıkarak, ormanlık arazideki patika boyunca önündeki iki casusu takip etti. Bir ara ağaca monte edilmiş bir kamera olduğunu gördü, sonra bir tane daha gördü, sonra da ormanın sisli havasının arasından ileride, dört katlı dikenli tel ile donatılmış bir güvenlik çiti ve onun arkasında duran bir asker olduğunu fark etti. Scott Rich durup dönerek ona baktı.

“Eminim hiçbirimiz senin özel düşüncelerine karışmak istemeyiz,” dedi, “ama bu konuşmaya eklemeyi düşündüğün herhangi bir şey var mı yoksa sadece o göletlerle oynamaya devam mı edeceksin?”

“Konuştuklarınızı duyamam ki, öyle değil mi? Siz önden gidiyor benim de size yetişmemi bekliyorsunuz.”

“Aman Tanrım, dayanamıyorum,” dedi Widdett, arkasına dönerek. “Tüm bunlar, kötü bir romantik komedi filminin giriş sahnelerine benziyor.”

Soğukta Widdett’in yüzü daha da garip görünüyordu. Kırmızı kılcal damarları cildinin altından fırlamış gibiydi, gözlerinin altında da birer morluk gibi duran maviye çalan lekeler vardı. Adam neredeyse bir ölüye benziyordu; yürüyen kadavra.

“İki anahtar soru var,” dedi Scott Rich, Widdett’i görmezden gelerek. “Birincisi, ne planlıyorlar? İstihbarattan duyduğumuz dedikodulara bakılırsa...”

“Aman Tanrım, istihbarattan duyduğumuz dedikodular. Bu laftan nefret ediyorum,” dedi Widdett. “İstihbarat dedikoduları. İstihbarat dedikoduları. Geri zekâlı istihbarat demek daha doğru olur. Bize olay mahallindeki adamlar lazım. Diğer insanlara insani tepkiler veren gerçek insanlar yani.”

“İstihbarattan duyduğumuz dedikodulara bakılırsa, Londra’ya ya da Los Angeles’a muhtemel bir saldırı söz konusu.”

“Sidney, New York, Barselona, Singapur, San Francisco, Bilbao, Bogota, Bognor ve insanların elektronik posta gönderdiği her yer olabilir hedef,” diye mırıldandı Widdett.

Scott Rich göz kapaklarını hafifçe kapattı. Olivia, adamın rahat-sız olduğunu anlamının tek yolunun bu hareket olduğunu öğrenme-ye başlıyordu. “Tamam. Burada dediğin gibi gerçek bir insan var. Emrine amade,” dedi bir ağaca yaslanarak.

Widgett, geviş getiriyor gibiydi, ya dudağını ya da yapma dişini ısırıyordu. Mavi gözlerini Olivia’ya dikti. “İki soru var. Birincisi: Feramo kollarını hangi amaçla sıvadı? Kanalizasyon sistemleri, depolar, dalgıçlarla – nükleer soğutma sistemlerine yapılacak bir saldırıya mı işaret ediyor? İkincisi: Adamlar Honduras’taki otelden Güney Kaliforniya’ya patlayıcı naklediyorlar. Onları nasıl içeri sokuyorlar?”

“Honduras’ta yaptıkları şey bu muydu?”

“Evet,” dedi Scott Rich, belirsiz bir ifadeyle.

“Nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü, sen çıkarken karşılaştığımız o mağaranın üstünde C4 patlayıcıları buldum.”

Olivia, kendini o mağara dolaylarında sadece etraftaki balıklara bakarak ve ne kadar parlak renklerinin olduğunu düşünerek yüzerken hayal edince, kaşlarını çatarak başını eğdi ve yere baktı.

“Evet... Ajan Joules,” dedi Widgett. “O çarpıcı yüz ifadesinin arkasında herhangi bir fikrin var mı?”

Adama keskin bir bakış attı. Kafası doğru düzgün çalışmıyordu şu anda. Her şey fazlasıyla önemli bir hâl almıştı. Bir casus olarak başarmak istediği çok şey vardı.

“Üzerinde düşünmem gerekiyor,” dedi alçak bir ses tonuyla. Widgett ve Scott Rich birbirlerine baktılar. Birinde hayal kırıklığı diğerindeyse küçümseme vardı galiba.

“Konuşmaya devam edelim mi?” dedi Widgett.

Boyutları açısından birbiriyle hiçbir ilgisi olmayan iki şekil, ciddiyetle konuşarak önden yürüyorlardı, biri son derece uzundu, teatral hareketler sergiliyor, atkısı arkasından sürünüyor, paltosu rüzgârda uçuşuyordu; diğeriye, güçlü, sıkı ve kendinden emindi. Olivia, perişan bir halde onları takip ediyordu. Kendini, sahneye çıkıp kemandan birkaç gıcırıltılı ses çıkarınca herkesi hayal kırıklığına

uğratan, dilden dile dolaşan bir müzik dehası gibi hissediyordu. Yaşadığı tüm bu tuhaf olayların gerginliği üzerine çullanmaya başlamıştı. Bitkin, gergin, işe yaramaz ve beceriksiz bir kız gibiydi. *Nefes al, nefes al, sakın ol, sakın ol, paniğe kapılma*, dedi kendi kendine, Yaşamanın Kuralları'nı hatırlamaya çalışarak.

Sakın paniğe kapılma. Dur, nefes al, düşün.

Hiçbir şey görüldüğü kadar kötü ya da iyi değildir.

Felaketler tarafından yenilgiye uğratılırsan, "Aman boşver," diye düşün.

Başarının anahtarı, insanın başarısızlıktan nasıl sıyrıldığındadır.

"Afedersiniz!" dedi onlara yetişmeye çalışarak. "Afedersiniz! Patlayıcıları ülkeye nasıl soktuklarını biliyorum!"

"Ah şükür," dedi Widgett. "Anlatsana."

"Patlayıcıyı Honduras'tan kara yoluyla alıyorlar, sonra gemiyle Pasifik'ten geçiriyorlar."

"Evet, bu kadarını anlamayı biz de başarmıştık zaten," dedi Scott. "Sorun onu Birleşik Devletlere nasıl soktukları?"

"Bence lüks yatlara aktarıp sörf tahtalarına dolduruyorlar, bu işi de ya yatta yapıyorlar ya da Feramo'nun Catalina'daki yerinde."

Scott Rich ve Widgett durup Olivia'ya baktılar.

"Sonra, sörf tahtalarını Kaliforniya sahiline kadar yatlarla getiriyorlar. Onlara ağırlık bağlayıp okyanusun dibine bırakıyorlar. Sonra sörfçüleri dalgıç ekipmanı ile dalıyor, tüplerini su altında bırakarak sörf tahtalarını alıyor ve patlayıcılarla dolu olan bu tahtalarla Malibu sahiline doğru sörf yapıyorlar."

Kimseden çıt çıkmıyordu.

"Hım, muhteşem bir dolaylı düşünce örneği," dedi Widgett. "Neye dayanıyor peki?"

"Honduras'ta bunu yaparlarken gördüm onları. Popoyan'da burun diğer tarafına doğru yüzdüm ve onların tüpleri bıraktıktan sonra sörf tahtalarını alıp geri döndüklerini gördüm."

"Senin araştırmam gereken şey değil miydi bu Rich?" dedi Widgett. "Yoksa dinleme cihazındaki Burgonya şarabını temizlemekle mi meşguldün? Yoksa Puligny-Montrachet miydi?"

“Kapayın çenenizi, lütfen, efendim?”

“Feramo’nun incir saksısına dinleme cihazı koydun, ha?” dedi Olivia.

“Kaktüsüne de koymuştum. Senin kaktüsüne de, hazır konu açılmışken söyleyeyim.”

“Sen de birinin üzerine bir kazak attın, bir diğerine bir kadeh Cristal döktün, sonuncusuna da beyaz Burgonya şarabı. Doksan altı yapımı Louis Jadot’du değil mi?”

“Doksan beş,” dedi Olivia.

“Dökmek canını yakmış olmalı,” dedi Widgett.

“Yaktı evet,” dedi Olivia.

“Karl, hey.” Scott telefonuyla konuşuyordu. “H biriminin Güney Kaliforniya’daki sörfçüleri kontrol etmelerini sağlar mısın lütfen? Özellikle Malibu lagününe baksınlar. Sörf tahtalarının içlerinde C4 arayacaklar. Birilerini de Catalina’ya gönder –gizli olarak– gemi güvertelerini kontrol etsinler. Olivia, bahsettiğin yer neredeydi? Olivia? Feramo’nun Catalina’daki yeri?”

“Ah, ee. Avalon’un sağ tarafında.”

“Sağ tarafı mı?”

“Doğusu. Kuzeyi, belki; şey Los Angeles’tan Catalina’ya bakarken ne tarafa bakıyor oluyorsun, işte orası. Denize bakan sahilinden köşeyi dönünce, Hawaii’ye doğru.”

Scott Rich iç geçirdi. “İniş yapılabilecek her yere bakın,” dedi telefona doğru.

“Harika. Peki, her şey tamam bu durumda,” dedi Widgett. “Peki ya hedefimiz, o ne olacak? Bir fikri olan var mı?”

Olivia, onlara teorilerinden, reçineli yüz kreminden, nükleer enerji santrallerindeki soğutma sistemlerine konacak asetilen balonlarından ve stüdyolara yapılacak saldırılardan bahsetti.

“Her şey olabilir,” dedi. “Olasılıkları azaltmak için Feramo’yla biraz daha vakit geçirmem gerek.”

“Onun şu Sudan teklifini kabul etmen mükemmel olurdu,” dedi Widgett. “Ne olursa olsun büyüleyici olurdu.”

“Seni oraya götürmek için delirmiş olmalı,” dedi Scott.

“Adam *zaten* deli,” dedi Olivia.

“Seni bıraktığı için deli asıl,” dedi Scott.

“Teşekkür ederim,” dedi Olivia, Scott Rich’in o kadar da kötü olmayabileceğini düşünerek.

“Onu ele vereceğin ortadaydı, demek istedim. Verdin de zaten.”

“Bana güveniyor. Onun şahini olduğumu düşünüyor.”

Scott tuhaf bir ses çıkardı.

“Bir sorun mu var, Scott, Rich, Morton ya da adın her ne haltsa?”

“Evet, Rachel, Olivia, Pixie, ya da seninki bugün hangi haltsa...”

“Ay Tanrı aşkına,” diye inledi Widdgett, bir mendil çıkarıp alnını silerken. “Casusların birçok kimliklerinin olması normaldir. Sonuçta bazılarımız Aswan Cataract Otel’de iki sezon kadın kılığında divalık yaptı.”

“*Casusların*, evet,” dedi Scott Rich.

“İşte Bayan Joules’u bu kadar ilginç yapan şey de bu,” dedi Widdgett. “O doğuştan casus. Şimdi sorumuz şu, eğer *Pierre Fera-mo* –ismi abartılı bir Fransız aksanıyla söylemişti– söz verdiği gibi seni arar da, Kızıldeniz tepelerindeki Bedevi *inine* çağırırsa gider miydin?”

“Evet,” dedi Olivia ciddiyetle.

“Gider miydin?” dedi Scott Rich, derin gri gözlerini Olivia’ya dikerek. “Adamın tek amacı seni öldürmek bile olsa?”

“Beni öldürmek isteseydi Honduras’ta öldürebilirdi.”

“Ah, kesinlikle,” dedi Widdgett. “İnsanın Ajan Joules’u çöle sürüklemek istemesi için binlerce sebebi olabilir. *Arap Geceleri*’ni sen de okumuşsundur herhalde Rich, ha? Son derece erotik bir kitap. Bir Bedevi tarafından kaçırılan bir kız, adamın çadırında geçireceği rüya gibi geceleri dört gözle bekleyebilir, her iddiasına varım.”

“Sonra ne olacak?” dedi Scott Rich, öfkeli adımlarla önden ilerlerken.

Olivia, Bay Adaları'nda Feramo'dan ayrıldığından beri beş gün geçmiş ama adam hâlâ aramamıştı. Ne yazık ki, gizli fahişe Suraya'nın da artık dahil olduğu ekip kahvaltıdan bu yana bodrum kat-taki bir odaya tıkılmıştı. Karmaşık birkaç elektronik manevra yar-dımıyla Scott Rich, Olivia'nın Feramo'ya verdiği yanlış numarayı Teknik Operasyon Odasına yönlendirmişti, böylece eğer Feramo ararsa doğrudan onlara ulaşacaktı.

Operasyon odasında, Olivia'nın okuldan hatırladığı işlevsel plastik saatlerden biri vardı; beyaz bir zemin, siyah rakamlar ve kırmızı bir saniye kolu. Okuldayken, saati seyreder, kolların dörde gelmesini beklerdi. Kırmızı saniye kolu yerine geçti. Saat burada öğleden sonra dört, Honduras'taysa Feramo'dan –feci halde emil-miş başparmağıyla– ayrıldığından beri geçen beşinci sabahın doku-zuydu.

Scott Rich, Profesör Widgett, Olivia, Dodd ve Suraya çeşitli kurnazlık ya da gereksiz gösteriş belirtileri sergileyerek sırayla saate bir göz atıyor ve Olivia'nın fikrinde hepsi de aynı şeyi düşünüyordu: *Bu kadın hepsini uydurdu. Feramo kendisiyle hiç de ilgilenmiyor. Aramayacak işte.*

“Rich, sevgili dostum. Numarayı doğru düzgün bağladığından emin misin?” dedi Widgett, getirttiği kaz ciğeri ve tosttan bir lokma alırken. “Uğraşırken bir sürü tuşa basıyor gibiydin.”

“Evet,” dedi Scott Rich kafasını bilgisayardan kaldırmadan.

“Aramayacak, değil mi?” dedi Suraya.

“Onu sen aramalısın,” dedi Scott Rich.

“O zaman hevesi kaçır,” diye ısrar etti Olivia. “Kovalamak zorunda.”

“Seni onun şahini sanıyordum,” dedi Scott Rich. “Yoksa muhabbet kuşu muydun?”

Dönüp teknisyenlerle konuşmaya başladı, ikisi de dikkatle ekrana odaklanmışlardı. Ekranın bir yarısında Olivia’nın çektiği Feramo resimleri vardı. Diğer yarısında bilinen El Kaide teröristlerinin görüntüleri sürekli değişiyordu. Arada bir durup görüntüleri birleştiriyor ve sarıklı, kalaşnikoflu bir Feramo, Hamburg’ta bir barda kareli gömlekli bir Feramo, değişik burunlu bir Feramo, saçları dikleştirilmiş, gece kıyafetleri giymiş bir Feramo yaratıyorlardı.

“Aslında, Scott’la aynı fikirdeyim,” dedi Suraya, uzun, kot pantolonlu bacaklarını masaya dayayarak.

“O aramazsa, benim onu aramamın bir anlamı yok, çünkü o zaman bana olan ilgisini kaybetmiş demektir.”

“Dürüst olmak gerekirse,” diyerek güldü Suraya, “bu *görücü usulü* bir karşılaşma değil. Sen güvensiz davranıyorsun sadece. O senden gerçekten hoşlanıyor. Pierre güçlü bir kadını tercih eder. Kesinlikle aramalı.”

Scott Rich öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini başparmaklarına yaslamış, Honduras’ta bardayken Olivia’yı ilk bakışta korkutan o delici bakışlarla Widgett’a bakıyordu.

“Peki sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Widgett’a.

Widgett ensesini kaşıdı, kenetlediği dişlerinin arasından bir nefes aldı. “Sudanlıların eski bir deyişi vardır, ‘Kadının ve erkeğin olduğu yerde mutlaka şeytan da vardır.’ Araplar, kadınları neredeyse hayvanlarla bir tutarlar. Cinselliklerine son derece düşkün, herhangi bir adamla ilişkiye girmeye istekli yaratıklar gibi görürler, onlara göre sanki kadınların düşündükleri tek şey cinselliktir.”

“Gerçekten mi?” dedi Scott Rich, geriye doğru yaslandı ve Olivia’ya bakıp yılışık bir şekilde gülümsedi.

“Bir kadınla bir erkek yalnız kalırlarsa, kaçınılmaz bir şekilde cinsel ilişkiye girecekleri, bugün bile bazılarınca kabul gören bir görüş.”

Olivia çıldırııcı bir öfkeyle, kendini Bell Key'deki geceyi düşünürken buldu; Morton C onu öpüyor, onu kendine çekiyor, elini Olivia'nın pantolonuna doğru kaydırıyordu. Onunla bir an için göz göze geldiklerinde adamın da aynı geceyi düşünmekte olduğu izlenimine kapıldı.

"Kısa bir süre önce bir araştırma yapıldı," diye devam etti Widgett. "Bir grup Sudanlı Arap'a, 'Evinize geldiğinizde evde yabancı bir erkek olduğunu görürseniz ne yapardınız?' diye sordular. Tüm cevaplar neredeyse aynıydı: 'Adamı öldürürdüm!'"

"Tanrım," dedi Scott Rich. "Tesisatçı olarak falan oraya gitmeye kalkarsam bana engel olun."

"Bazı Arap kültürlerinde namus –peçeler, burkalar, kadınların sünnet edilmesi– konusundaki takıntı da böyle işte. Kadın baştan aşağı erotizmle ilişkilendirilmiş; sahip olunanlardan biriye korunması gereken, değilse de peşine düşölüp fethedilmesi gereken bir objeye dönüştürölmüştür."

"Tamam, o zaman Feramo'nun gözünde Olivia tatmin olmaz bir aşk canavarı olsa bile niye arayamasın ki?" diye sordu Scott Rich. "Bir dakika, İslamiyette evlilik dışı cinsel ilişki nasıl oluyor?"

Olivia ona baktı, bir yandan da, *bunların bazılarını öğrenme zahmetine gerçekten katlanmış olmalıydın*, diye düşünüyordu.

"Şey, işte bu noktada olaylar ilginçleşiyor zaten," dedi Widgett. "Özellikle de Feramo ve onun o Bedevi romantizmi –Olivia'yı bir atın üstüne atıp çöl güneşinin batışına doğru dörtmala atını sürme isteği falan– söz konusu olunca. Bedevi kavminin özellikleri onlara göre İslamiyetten önemlidir. İnsan ruhu için elzemdir. Örneğin *Arap Geceleri*'ni ele alacak olursanız, bu şekilde düşünmenin, yani çöl göçebesi Bedevi zihniyetinin ahlakın üstünde tutulduğunu görürsünüz. Bir kahramanın cinsel fetihleri, cesaretinin, kurnazlığının ya da talihinin ürünüyse, bunların ahlaksızca değil kahramanca oldukları düşünölür."

"Kesinlikle. Yani onun benim irademin gücünü kırması ve beni yenmesi gerekiyor," dedi Olivia. "Bu yüzden de ben arayıp ona uçuş numaramı veririm kendini pek de kahraman gibi hissetmeye-

cektir.”

Scott Rich telefonu ona uzattı. “Ara şunu.”

“Ee, yani az önceki tartışmanın hiçbir anlamı yok muydu?”

“Ara onu. Oraya uçmak ya da şahinler konusunda hiçbir şey söyleme. Sadece sağ salım döndüğünü söyle, lezzetli şaraplar ve bedava otel odası için ona teşekkür et.”

“Hım,” dedi Widgett, soğuk mavi gözlerle Scott’a bakıp tostunu çiğnerken.

“Adam onu aramayacak,” diye kestirip attı Scott Rich. “Onun kendisiyle Sudan’a gelmesini falan istemeyecek, zaten Sudan’a gitmek için bizim de Olivia’ya ihtiyacımız yok. Bu çok komik. Adamın nerede olduğunu bilsem yeter bana. Ara onu,” dedi telefonu uzatarak.

“Elbette,” dedi Olivia tatlılıkla. “Numarayı çevirmem yetiyor mu?”

Ters ters, “Hayır, ben o işi senin için hallederim,” diyerek ekran ve klavyelere doğru döndü, omzunun üstünden geriye doğru çabuk ve sıkıntılı bir bakış attıktan sonra teknik-operatörle elektronik bir takım bölge çıkışı ayarlamaları yapma işine girişmişlerdi, durmadan bir şeyleri kontrol ediyor, bazı tuşlara basıyorlar ve birbirlerine anlamlı bakışlar atıyorlardı. Scott Rich, karizmatik dış görünüşüne karşın tam bir teknoloji kurduydü. Olivia, onu kocaman bir göbek ve üzerine saçmasapan bir şey yazılmış sarı bir tişörtle dostlarıyla bira içerken hayal etmeye çalıştı.

Scott Rich sandalyesinde döndü. “Hazır mısınız?”

“Elbette,” dedi neşeyle, telefonu kulağına dayayarak. “Başla demen yeter!”

Tuşlara basıldı. Telefon çalmaya başladı. Olivia içinde yükselen panik dalgasını hissetti.

“Alo?” derken sesi titriyordu.

“Merhaba,” –bir kadın sesi– “benim adım Berneen Neerkin. Burası MCI Worldcom. Konuşma süresi ölçen yeni cihazımızı, size tanıtmaya fırsatını kullanmak istiyoruz...”

Telefon pazarlamacıları! Olivia bozuntuya vermemeye çalıştı.

Yanılmaz tekno-tanrı Scott Rich hatları karıştırmıştı. Adamın yüzü gözüne ilişince Olivia'nın içinde bir gülme isteği kabarmaya başladı. Ölüm ya da saçlarının berbat kesilmesi gibi ciddi şeyler düşünmeye çalıştı ama hiçbirisi işe yaramadı. Sarsılarak gülmeye başladı, yüzünün normal halinin ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Scott Rich ayağa kalktı. Olivia'ya, bir müdürün asi bir öğrencisine bakması gibi, çok ciddi bir ifadeyle baktı. Bunun üzerine Olivia'nın daha da çok gülesi geldi. Adam kafasını sallayarak bilgisayara döndü.

“Ben gidip bir bardak su alayım,” dedi Olivia boğulurcasına, utançtan kıpkırmızı kesilmişti, sendeleyerek koridora çıktı ve duvara yaslanıp kahkahalardan sarsılırken gözlerindeki yaş sildi. Banyoya doğru ilerlerken hâlâ gülüyordu. İçindeki son kahkaha balonu cinlerini ancak yüzüne su serpip birkaç dakika orada bekleyince çıkarabildi, o zaman bile kendini her an gülmeye başlayacak gibi hissediyordu.

Koridor boyunca yürürken, Teknik Operasyon Odası'ndan yükselen sesler duydu.

“Bak, Kaliforniya Eyaleti'nin tamamını kapatamayız. Elimizdeki bilgilerde C4'ler, reçineler, bir de bunların ticari dalış işlemleriyle muhtemel bağlantıları var. Bunlarla nereye varabiliriz? Kaliforniya, senin küçük, karanlık, bilgisiz memleketinin neredeyse üç katı büyüklüğünde.”

“Evet, peki peki,” diyordu Widgett'in sesi.

“Nereden başlıyoruz? Sadece Güney Kaliforniya'da bile, Bay Area, Ventura, Los Angeles ve San Diego gibi bir sürü büyük nakliye limanı var. Dört tane nükleer enerji santrali ve her büyük şehrin altında, su, kanalizasyon ve drenaj sistemleri için döşenmiş yüzlerce kilometre uzunluğunda geniş borular var. Su kemerleri, köprüler, depolar, barajlar ve askeri üsler de cabası. Ne yapmamızı önerirsin? Eyaleti boşaltmamızı mı? Samanlıkta iğne aramak olur bu. Tek seçeneğimiz şu Takfiri birimini içeriden çökertip iyice açarak neyin peşinde olduklarını anlamaya çalışmak. Şimdi.”

“Dinle, genç adam, birimi içeriden çökertirsen, şöyle bir tehlike

oluşur; planları ya da araçları her neyse ve her neredeyse, çoktan planlanan yerine yerleştirilmiş olmalı; ortaya çıkarıldıklarını anladıkları anda beklenenden daha da erken harekete geçeceklerdir. İçimden bir ses, tek tek adamlardan fazla bir şey öğrenemeyeceğini çünkü zaten hiçbirinin resmin tamamını bilmediğini söylüyor. Herkesten fazlasını bilme ihtimali olan tek kişi Feramo; gücü elinde tutanların, Honduras'ta tehlike kokusu alır almaz adamı oradan derhal uzaklaştırmalarının sebebi de bu zaten. Yerinde olsam, zorunlu olmayan tüm su altı bakım ya da tamir işlemlerini adamlarımın derhal durdurmalarını sağlar, çalışanları, ticari dalış merkezlerini ve kuşkulu görünen her şeyi kontrol etmeleri için oraya birkaç da elemanımı gönderirdim.”

“Bu operasyonun boyutu hakkında herhangi bir fikrin var mı? Sadece Feramo'yu bulmamız gerekiyor. Onu bulursak, kaçık bilgisayarı iyice kurcalayabiliriz. Olivia'ya ihtiyacımız yok.”

“Dinle Rich, otuz milyon dolar harcayarak Sudan'ın doğusunu üzerinde dumanlar tüten bir harabe haline getirmeden, bir kızın hayatı pahasına da olsa, o piçkurularının neyin peşinde olduklarını ortaya çıkarabiliyorsak yolumuza devam etmeliyiz.”

Olivia'nın odaya girdiğini kimse duymadı.

“Efendim, o sivil bir vatandaş. Bu pek etik bir tutum değil.”

“O bir ajan ve gitmeyi istiyor. Çakı gibi biri. Bunlar sona erdiğinde onu Gizli Servis'e almalarını önereceğim, tabi eğer...”

“Hâlâ hayattaysa?”

Olivia hafifçe öksürdü. Dört çift göz dönüp ona baktı. Tam o anda telefon çaldı.

“Tanrım! Tanrım!” Teknisyen Dodd paniğe kapılarak çırpınmaya başladı, tuşları bulmaya çalışıyordu. “Bu o. Arayan Feramo.”

Scott, konuşmayı kulaklıktan dinlemek üzere Olivia'nın yanına çömeldi. Olivia'nın gözlerine sabitlenmiş bakışları, tıpkı su altı tüneline olduğu gibi ılımlı ve güven vericiydi, kadına başlaması için sessiz bir işaret verdi.

"Alo?"

"Olivia?"

"Evet benim," dedi Olivia. Scott Rich ve teknisyen telefonun nereden açıldığını bulmaya uğraşırlarken çılgın bir telaşa kapılmışlardı. Olivia gözlerini kapattı ve kendini saldalyeye bıraktı, diğerlerine sırtını dönmüştü. Feramo'yla aralarında eskiden olduğu gibi bir iletişim kurulmasını sağlamalıydı yoksa planları işe yaramazdı.

"Neredesin?" dedi adamları zahmetten kurtarmak için. "Hâlâ adada mısın?"

"Hayır, hayır. Sudan yolundayım."

Olivia gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı. Adam, cep telefonundan konuştuğu halde, neden ona böyle bir bilgiyi veriyordu ki? Bu kadar ahmak olamazdı ya? Eski kuşklar tekrar canlandı. Belki de terörist falan değildi.

"Aslında uzun konuşamayacağım çünkü uçağım az sonra kalkıyor."

"Hartum'a mı?"

"Yok, Kahire'ye."

"Ne güzel. Piramitleri de görecek misin?"

"Pek zamanım olmayacak. Birkaç iş arkadaşımı ziyaret ettikten sonra Port Sudan'a giden bir uçağa bineceğim. Olivia anlaştığımız

gibi beni orada ziyaret edecek misin?”

Arkasındakiler öyle bir dikkat kesilmişlerdi ki odada neredeyse elle tutulur bir gerilim oluşmuştu. İçinden, yumruğunu havaya kaldırıp, “Eveet!” diye bağırarak geliyordu, “Evvveett!”

“Şey bilmem ki,” dedi. “Gelmeyi gerçekten isterim. Sally Hawkins’le konuştum, pek hevesliydi ama masrafları azaltmak için birkaç yerle daha görüşsem...”

“Olivia bu hiç önemli değil. Sen, benim konuğum olacaksın. Gerekli ayarlamaları ben yaparım.”

“Hayır, hayır. Bunu yapamazsın, sana söylemiştim. Ah, bu arada Honduras’taki konukseverliğin için çok teşekkür ederim.”

“Bunun bir parçası olman için seni kaçırmak zorunda kaldığım halde mi?”

“Şeyy...”

“Olivia, uçağım kalkmak üzere. Gitmeliyim, ama Kahire’den seni arayacağım. Yarın aynı saatlerde bu numarada olur musun?”

“Evet.”

“Bir saniye. Sana bir numara vereceğim. Bunlar, benim dalış operasyonumun Almanya’daki elemanları. Senin Port Sudan’a uçuşunu ve vize işlemlerini ayarlarlar. Kalemim var mı?”

Olivia’nın önüne, dört tane yazma gereci birer kılıç gibi hızla çekildi. Aralarından, Profesör Widgett’in altın renkli antika Parker kalemmini seçti.

“Gitmem gerekiyor. Hoşça kal, *sakr*.”

Scott Rich, Olivia’ya adamlarla konuşmaya devam etmesini işaret ediyordu.

“Bekle bir dakika. Sudan’a tam olarak ne zaman gidiyorsun? Oraya gidip de seni orada bulamamayı istemiyorum.”

“İki gün sonra Port Sudan’da olacağım. Salı günü, Londra’dan Kahire aktarmalı kalkan bir uçak var. Ona binecek misin?”

“Bakacağım.” Olivia güldü. “Çok romantiksin.”

“Hoşça kal, *sakr*.”

Telefon kapandı.

Yılışık bir şekilde gülümsememek için kendini zorlayarak di-

ğerlerine döndü.

Scott Rich'le teknisyen hâlâ bir şeyleri tuşlayıp duruyorlardı. Widgett, Olivia'ya kaçamak bir bakış attı ve onu onaylarcasına çapkınca gülümsedi.

“Rich?” diye kükredi. “Özür dile.”

“Özür dilerim,” dedi Scott Rich kafasını kaldırmadan. Sonra yapmakta olduğu işi bitirdi, sandalyesinde döndü ve ciddiyle kadına baktı.

“Özür dilerim Olivia.”

“Teşekkür ederim,” dedi. Sonra, gerginlikten kurtulmuş olmanın verdiği bir rahatlamayla olayı biraz şişirdi. “Parmaklarını arkalarında çaprazlayıp yalandan yere ‘Böyle hissetmene sebep olduğum için senden...’ falan diye başlayan; lafı, her şeyin aslında sizin durumu yanlış anlamış olmanızdan kaynaklandığına getiren; edilgen ve sinir bozucu konuşmalar yapıp özür olmayan özürler dilemek yerine, böyle doğrudan özür dileyen insanları severim.”

“Güzel,” dedi Widgett. “Şimdi –bu tüm zamanların, bir numaralı casus sorusudur– adam gerçek mi? *Bunlar* gerçek mi?”

“Biliyorum,” dedi Olivia. “Gerçek olsa –yani gerçek bir terörist olsa– Sudan’a gideceğini söylemek için ne diye beni cep telefonundan arasın ki?”

“Şey, ben de hep bunu söylüyorum,” dedi Suraya. “O, kaçakçılık işlerine bulaşmış bir zampara sadece, bir terörist değil.”

Widgett, Scott’a dönerek, “Şu fotoğraf karelerinden bir şey bulabildiniz mi?” dedi.

“Hayır. Hiçbir şey çıkmadı. El Kaide’yle bir bağlantıya ulaşamadık.”

Olivia tereddütle, “Size söylemediğim bir şey daha var,” diye söze başladı.

Soğuk gri gözler onunkilerle buluştu. “Evet?”

“Evet. Şey, sadece – annesini bir araştırırsanız iyi olabilir. Annesinin, Hollywood’la belli belirsiz bir bağlantısı olan bir Avrupalı olabileceğini düşünüyorum. İşte bilirsiniz, onun Sudanlı ya da Mısırlı bir babası ve Avrupalı bir annesi var gibi geliyor bana, bir de

annesini Feramo'nun küçüklüğünde ölmüş olabilir.”

“Neden böyle söylüyorsun Olivia?”

“Şey, annesinden bahsetmişti, bir de bazen, ona birilerini hatırlatıyormuşum gibi, bana karşı çok tuhaf davranıyor. Sonra, Rotán'da onunla vedalaşırken, o...” Yüzünü buruşturdu. “Parmagımı ağzına sokup manyak gibi emdi, sanki parmağım bir meme ucu o da aç bir domuz yavrusuydu.”

“Aman Tanrım,” dedi Scott Rich.

“Başka bir şey var mıydı?” dedi Widgett. “Şey evet. Son bir şey daha var. Adam bir alkolik.”

“Ne?”

Dört çift göz gene ona dikilmişti.

“O bir alkolik. Bunun farkında değil ama öyle.”

“Ama o bir Müslüman,” dedi Scott Rich.

“Takfiri üyesi,” dedi Olivia.

Akşam yemeği için ara verdiler. Herkes toparlanıp ayrılırken Olivia kendini masaya bırakarak telefon görüşmesini düşündü. Widgett, Olivia'nın karşısına geçip oturdu, ağzı hafifçe çarpılmıştı. Adamda, Olivia'nın heyecan verici bulduğu dünyaya karşı sürekli bir tiksinti havası vardı.

“Şu dürüstlüğü var ya... açık yaraya konan sinek gibidir dürüstlük,” diye hırıldadı. Mavi gözler, bir balık gibi soğuktu ama aniden canlandılar. Masaya doğru eğilerek, “İşte bu yüzden sen iyi bir casussun,” dedi, burnunu buruşturdu. “İnsanlar sana güveniyorlar, bu da onlara ihanet edebileceğin anlamına gelir.”

“Kendimi pek iyi biri gibi hissetmiyorum,” dedi Olivia.

“Bu da iyi bir şey,” dedi. “Sakın kendini iyi hissetme. İnsanların en tehlikeli tuzağı, kendi şaşmaz iyilik inançlarının iyiyi yozlaştırmasıdır. Tüm günahlarını fethettikten sonra, seni ele geçirecek olan şey kendi gururudur. İnsan, iyi kararlar aldığı anda iyi biri olduğuna inanmaya başlar. Bu noktadan sonra, iyi biri olduğu için aldığı tüm kararların da iyi olması gerektiğine ikna olmuştur zaten. İkiz Kuleler'e saldıran Bin Ladin ve Bağdat'ı işgal eden Tony Blair

buna iyi birer örnek. Dünyadaki savaşların çoğu, Tanrı'nın kendi saflarında olduğunu düşünen insanlar yüzünden çıkar. Kusurlu ve gülünç olduklarının bilincinde olan insanlarla takıl hep.”

Saat işlemeye başlamıştı artık. Operasyona aniden, Atlantik'in her iki yakasından gelen üst düzey bir ilgi ve yeni bir ağırlık havası nüfuz etmişti. Olivia'nın hazırlanmak için üç günü vardı. Ticaret, silahlar, çölde hayatta kalma ve özel ekipman konularında eğitilmek için yoğunlaştırılmış bir programa tabi tutuldu.

Eskiden, hizmetkârların yemek odası olan bir odadaydılar, önlerindeki uzun yemek masasının üzerine Olivia'nın tüm donanımları yayılmıştı. Olivia, yolculuklarda kullanılan türden küçük bir saç kurutucusunu inceliyordu, aletin ön kısmına, içinde sinir gazı bulunan ampuller takılmıştı.

“Gerçek saç kurutucum ne olacak peki?”

Profesör Widdett iç geçirdi.

“Bir sürü sıkıntıya girdiğinizi biliyorum profesör,” dedi Olivia, “ama sorun şu, saçlarımı gerçekten neyle kurutacağım?”

“Hımın. Ne demek istediğini anlıyorum. İki saç kurutucusuyla yolculuğa çıkmak mantıklı mı?”

Olivia bundan pek emin görünmüyordu. “Sanmam. Sinir gazını bigudilerin içine koyamaz mıydınız? Ya da bir parfüm şişesinin?”

Birileri homurdandı. Olivia kafasını kaldırıp savunmacı bir tavır takındı. Scott Rich yüzünde yılışık bir gülümsemeyle kapıya yaslanmıştı.

“Sevgili Olivia,” dedi Widdett, Scott'u görmezden gelerek, “her şeyi, tüm bu kadınsı şeylerin kılıfına uydurmaya çalışıyoruz, ama bu bir çöl operasyonu. Böylesi bir seferde insan kuşkusuz, saç ku-

rutucusu olmadan da idare edebilir, ha?”

“Şey evet, bir El Kaide biriminin elebaşını baştan çıkarmak zorunda olmasaydım belki,” diye açıkladı sabırla.

“Sen delisin,” dedi Scott, yaslandığı yerden ayrılıp tartışmaya katılarak.

“Şey, ikinize göre de hava hoş tabi,” dedi Widdett’in kel kafası-na ve yılışık Scott Rich’in kısa saçlarına bakarak.

“Erkekler kadınların doğal görünmelerinden hoşlanırlar.”

“Yanlış,” dedi Olivia. “Erkekler, kadınların saçlarını ve makyaj-larını *doğal görünecek* şekilde yaptıklarında gördükleri gibi gö-rünmelerinden hoşlanırlar. Bu durumda, saç kurutucusunun gerçekte-n de sinir gazı püskürtücüsünden çok daha önemli bir alet oldu-ğunu düşünüyorum.”

“Bize biraz zaman ver Olivia. Bir alternatif bulmaya çalışaca-ğız,” dedi Widdett çabucak. Olivia, adamın onu feda ettiği düşün-ceciyle kapıldığı suçluluk duygusu yüzünden kendisine yumuşak davrandığını hissediyordu, ki bu da pek iç açıcı bir düşünce değildi.

“Şimdi,” dedi Widdett, “elimde senin her zamanki eşyalarının bir listesi var, elimizden geldiğince bu listeye bağlı kalmaya çalış-tık.” Öksürerek boğazını temizledi. “Kozmetikler: Dudak parlaticı-sı, dudak kalemi, dudak kremi, göz farı, göz kalemi, kirpik, rimel, kapatıcı, pudralar; mat pudra...” hafifçe duraksadı. “Aydınlatıcı parlaklık, maskara; ışıltılı dokunuş, kirpik kıvrıcı.”

“Tanrı aşkına,” dedi Scott Rich.

“Hepsi çok küçük kutularda,” diyerek kendini savundu Olivia.

“Evet, maalesef öyle,” dedi Widdett. “Tüm bunların dış görü-nüşlerinin eskileriyle aynı olmasını sağlamaya çalışıyoruz, çünkü Feramo’nun adamları Amerika’dayken muhtemelen onları kontrol etmişlerdir, normal boyutta olanlarını kullanıyor olsaydın daha iyi-sini yapabilirdik. Her neyse; parfüm, vücut losyonu, saç köpüğü, şampuan, nemlendirici.”

“Bunların hepsi otelde bulunur,” dedi Scott Rich.

“Otel şampuanları insanın saçlarını berbat ediyor. Ayrıca ben

bir otele gitmiyorum. Bir çadıra gidiyorum.”

“O zaman yaban eşiği sütü kullan.”

“Mekanik eşyalar,” diye devam etti Widgett. “Hayati eşyalar, kısa dalga radyo, küçük bir dijital fotoğraf makinesi, dürbün ve her zamanki kıyafetler. Ayakkabılar, mayolar ve –Rich katkıda bulunman gerekmiyor, çok teşekkürler– iç çamaşırları.”

“Bir de mücevherler ve takılar var,” diye ekledi Olivia endişeyle.

“Evet, evet. Şimdi,” dedi, uzun adımlarla odanın diğer ucuna gidip bir ışığı açarken. “Bu eşyalara bakarak senin için bayağı kapsamlı bir teçhizat hazırladık. Aslında bir kadın için böylesi bir kit hazırlamak bayağı eğlenceliymiş.”

“Daha önce yapmış olmalısınız.”

“Buna benzer bir durumda yapmamıştım.”

Tüm icatlar korkutucuydu. Birbirine karıştırmamak için gerçekten çok dikkatli davranması gerekiyordu. Eşyalarının çoğu –kitle imha silahlarına değilse de– kısa menzilli bireysel imha silahlarına dönüştürülmüştü. Yüzüğüne, elmaslarından birine başparmağını bastırdığı anda ortaya çıkıverecek olan kötü görünümlü kıvrık bir bıçak takılmıştı. Güneş gözlüğünün bir sapına küçük, spiral bir testere, diğerineyse ucunda sinir gazı bulunan ince bir keski yerleştirilmişti. Dolce gömleğinin üzerindeki düğmelerin yerine, daire şeklindeki minik bıçaklar takılmıştı. Patlayarak geçici körlüğe sebep olan bir parlaklık yaratan dudak parlatıcısı, fişegi ateşlendiğinde bir oda dolusu adamı beş dakikalığına etkisiz hale getirebilecek bir tür gaz yayan top allığı vardı.

“Güzel. Daha sonra eski eşyalarımı geri alabilecek miyim?”

“Her şey umulduğu gibi giderse,” dedi Scott, “Gucci, Tiffany ve Dolce&Gabbana’da yapacağın alışverişlerin masraflarını Majestelerinin hükümeti karşılayacak.”

Olivia’nın yüzü aydınlandı.

Tiffany’dan aldığı deniz yıldızı şeklindeki küpelerinden birine, yolculuk boyunca yerinin belirlenebilmesi için bir GPS sinyali yerleştirilmişti.

“Son moda, ileri teknoloji ürünü bir şey bu,” dedi Widdett. “Şimdiye kadar yapılanların en küçüğü. Üç ya da üç buçuk metre-ye kadar su altında da çalışıyor.”

“Ya yer altında?”

“Pek mümkün değil,” dedi Widdett gözlerini ondan kaçırarak. Diğer deniz yıldızı küpesinde de bir siyanür hapsi vardı.

“Şimdi sıra silahta,” dedi Scott Rich. Olivia onlara bakakaldı. Sivri topuklardaki hançerlerin, yetmişlerin modası gerçek altın sik-kelerden yapılmış Dolce marka bir kemerin, sutyenin destek tel-lerine yerleştirilmiş olan ince hançerin ve içinde uyuşturucu madde bulunan şırıngayı çalışmışlardı. Olivia, altmış yaşın altında olup da broş takan birinin, anında şüpheli görüneceği bahanesiyle, içinde uyuşturucu bir ok bulunan broşu yanına almayı reddetmişti.

“Bir silah taşımayacağım.”

Boş gözlerle ona baktılar.

“Başıma gereğinden çok bela açacaktır. Hem seyahate çıkmış bir gazeteciysem niye silah taşıyayım ki? Ayrıca, Feramo benim adam öldürmeye inanmadığımı biliyor.”

Scott Rich ve Widdett birbirlerine baktılar.

“Sana şunu açıklamama izin ver,” dedi Scott. “Bu romantik bir randevu değil. Bu, son derece tehlikeli, muhtemelen ölümcül ve fe-ci halde pahalı askeri bir operasyon.”

“Hayır, *ben* de sana şunu açıklayayım,” dedi ürpererek. “Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum ama gene de yapıyorum. Se-nin özel eğitim almış uzman adamlarından biri, yapmam için beni gönderdiğin şeyi yapabilecek olsaydı zaten onu gönderirdin. Bana, olduğum gibi ihtiyacın var. Bu noktaya kadar da, olduğum gibi davrandığım için gelebildik. Bu yüzden ya çeneni kapa, ben de ken-di bildiğimi yapayım ya da git Pierre Feramo’yu Sudan çöllerinde sen baştan çıkart.”

Sessizlik çöktü. Widdett hafifçe bir şarkı mırıldanmaya başladı. “Pom, pom, pom,” diye devam etti. “Pom, pom, pom. Başka sorun var mı Rich? Başka etkileyici öngörü? Başka işe yarar öneri? Yok-

sa devam edelim mi? Güzel. O zaman şimdi nasıl silah kullandığına bir bakalım Olivia, bir silah alıp almaman konusundaki kararı da daha sonra veririz.”

Scott Rich, Olivia'nın arkasında durmuş, elleri onun silah tutan ellerinin üzerinde, vücudunu uygun pozisyona sokmaya çalışıyordu.

“Silahın geri tepme gücünü kollarınla karşılayacaksın. Sonra da, *çoooook* yavaşça,” –parmağını tetiğin üzerine koydu– “kaydırmadan” –parmağını onunkinin üzerine nazikçe yerleştirdi– “tetliği çekeceksin. Hazır mısın?”

Kapı hızla açıldı. Gelen Dodd'du.

“Böldüğüm için özür dilerim efendim.”

Scott sıkıntıyla nefesini bıraktı. “Ne oldu?”

“Bayan Joules'un cep telefonunu tekrar tekrar arayan biri var, Profesör Widgett da arayanı geri aramak gerektiğini düşünüyor. Polise Bayan Joules için kayıp ihbarında bulunulsun istemiyor.”

Scott, Olivia'ya telefonu almasını işaret etti.

“Size son mesajı dinleteyim. Sesi hoparlörlerden vermem gerekiyor Bayan Joules. Sorun olur mu?”

Olivia kafasını salladı. Scott, kollarını kavuşturup duvara yaslandı.

“Olivia, yine ben Kate. Hangi *cehennemdesin* sen? Kedi fare oyunu oynamak için güdülerine uyup, senin şu gülünç Dodi El-Fayed özentisi zamparanın peşinden Honduras'a gittiysen seni elime geçirir geçirmez doğrayacağım. Seni dört yüz kere aradım. Bugün akşama kadar beni aramazsan, senin için polise kayıp ihbarında bulunacağım.”

“Sizin için numarayı çevireyim,” dedi teknisyen.

“Ee... peki,” dedi Olivia. “Bu kez sesi hoparlörden vermesek olur mu?”

“Elbette.”

“Kate, merhaba,” dedi mahcup bir şekilde. “Benim, Olivia.” Kulaklıktan bir öfke patlaması püskürdü.

“Ee neyse,” dedi Kate heyecanla, kinini kusma işini bitirdiğinde, “yattın mı onunla?”

“Hayır,” dedi Olivia iki adama bakarak.

“Aranızda başka bir şey oldu mu?”

Olivia zihnini yokladı. Honduras’ta kimseyle aralarında bir şey olmuş muydu? “Evet!” dedi. “Muhteşemdi, ama ee, şey onunla olmadı...” derken sesi duyulmaz oldu, utançla Scott’a bakıyordu.

“Ne? Adamın peşinden ta Honduras’lara gittin sonra da orada başka biriyle mi oldun? Olivia sen kelimenin tam anlamıyla inanılmazsın.”

“Şşt,” dedi Olivia. “Bak, şu anda gerçekten konuşamıyorum.”

“Neredesin?”

“Ben...”

“Olivia, sen iyi misin? Değilsen, sadece ‘hayır’ de, ben de hemen polisi arayayım.”

“Hayır! Yani evet, iyiyim.”

Scott eğilerek Olivia’ya bir not uzattı.

“Bir saniye bekle lütfen.”

Notta:

*Ona adamın biriyle birlikte olduğunu – keyfinin son derece yerinde olduğunu ama şu an pek müsait olmadığını için onu yarın arayacağını söyle. Yarın ona birilerini yollayıp durumu açıkla-
rız.*

Olivia kafasını kaldırıp Scott’a baktı, adam seksi bir şekilde kaşlarını kaldırmış, onu cesaretlendirmek için kafasını sallıyordu.

“Mesele şu, adamın biriyle birlikteyim. Keyfim son derece yerinde ama şu an pek müsait değilim. Seni yarın arar, her şeyi anla-

tırım.”

“Çok kötüsün. Usame bin Feramo’ya ne oldu peki?”

“Yarın anlatırım.”

“Peki. Sen iyiysen benim için sorun yok.” İşe yaramış gibiydi.

“Şimdi emin misin?”

“Evet. Seni seviyorum.” Olivia’nın sesi hafifçe titredi. O an Kate ile oturup birkaç kadeh margarita içmek için çok şeyini verebilirdi.

“Ben de seni seviyorum, seni akıllanmaz çatlak!”

Olivia kafasını eğip nota baktı ve güldü. Scott altına imza atmıştı:

Köleniz – S.R.

Olivia sıcak odada ateşin yanında oturmuş, üzerine çikolata rendelenmiş tombul mantarlarla dolu tabağına bakıyordu. Nezaketen beklemek gerektiğini biliyordu ama yeme dürtüsü dayanılır gibi değildi. Uzanıp iki mantarı alarak ağzına tıktı. Feramo'yla yaptıkları günlük konuşma kayıtları, ona kendini bir sürüngen gibi hissettiriyordu. Kararlılığından ödün vermemek için, *OceansApart*'la ilgili anılarını kafasında canlandırıp duruyordu. Ağzına bir mantar daha atmıştı ki, kapı açıldı ve içeri uzun adımlarıyla Widgett girdi, hemen arkasında Scott Rich vardı.

"Ağzında bir şey mi var, Ajan Joules?" dedi Scott kupkuru bir ses tonuyla, çıkardığı haritaları çay tepsisinin yanına yayarak divana yerleşti.

"Bırak da bununla ben ilgileneyim, kızın cesaretini kıracaksın yoksa," dedi Widgett, Olivia'dan yana dönerek, "Afrika'ya karşı hiçbir şey hissetmiyor, orayı anlamıyor da," diye de ekledi.

"Cesaretimi kırması o kadar da kolay değil," dedi Olivia. "Ben Sudan'ı seviyorum."

"Güzel. Bu durumda şuradaki Kızıldeniz tepelerine bakıyoruz. Bölgede ağırlıklı olarak Araplar var, ama Beja¹⁶ nüfusunun sadece yüzde altısı. Kipling'in Fuzzy-Wuzzies¹⁷, dedikleri. Bir grup hilebaz göçebe, saçları dimdik. Son derece zorba ve dirençlidirler. Onları kendi safına çekebilirsen herhangi bir krizi kolaylıkla atlatabilirsin. Dikkat edilmesi gereken göçebeler, çadırlarının üzerinde uydu antenleri, develerini güden arazi arabaları olan Raşidi Bedevileridir. Kaçakçılık yaparlar. Kimse onlarla boy ölçüşemez. Şen

şakrak insanlardır. Şahsen ben, onlara karşı bayağı yumuşak yüzlü olmuşumdur hep.”

“Mağaraların şuralarda olabileceğini düşünüyorum,” dedi Olivia, kafasıyla haritayı göstererek.

“Ah, Suakin, bozulmuş mercan kayalarındaki liman. Muhteşem bir yerdir.”

“Feramo bana buradan bahsetmişti,” dedi Olivia. “Bence El Kaide’nin adamları orada saklanıyorlar. Honduras’taki gibi, su altı mağaralarına girdiklerini sanıyorum.”

“Bunu araştırıyoruz,” dedi Scott Rich. “Bin Ladin, doksanlı yılların ortalarında Sudan rejimiyle bayağı içli dışlıydı.”

“Biliyorum,” dedi Olivia sessizce.

“Sudanlılar doksan altı yılında, nihayet adamın kışına tekme atıklarında, teoride örgütün kampları ve alt birimleri de ülke dışına atılmıştı ama onların yer altına saklanmış olmaları daha muhtemel bir senaryo.”

“Ya da su altına,” dedi Olivia.

“Kesinlikle,” dedi Widgett heyecanla. “Bu durumda amacın öncelikle, Güney Kaliforniya’nın tam olarak ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu bulmak. İkincisi de Feramo’nun kimi sakladığı ya da ziyaret ettiğini bulmak.”

“Geri çekilmek için hâlâ geç değil,” dedi Scott Rich. “Nasıl bir işe bulaştığının bilincinde olman çok önemli. Feramo’nun kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Ama genel olarak orada nasıl cana yakın insanlarla karşılaşacağını biliyoruz. Port Sudan” –haritayı işaret etti– “Mekke’nin tam karşısında. Port Sudan ve Suakin’deki üslerde İran’ın kiraladığı bölgeler var. Yani, eğitilmek üzere orada bulunan binlerce İranlı asker, kuzeyde asi NDA¹⁸ kampları ve patlamaya hazır bomba gibi hidroelektrik santraller, güneyde Eritre’den kaynaklanabilecek bir sürü farklı çıkar mücadelesi, dağlarda bir grup çılgın göçebe ve su altında El Kaide. Hâlâ küçük romantik bir kaçamak yapmak istiyor musun?”

“Şey, son sefer gittiğimde orayı çok hoş bulmuştum!” dedi Olivia onu rahatsız etmek için neşeyle. “Yola çıkmayı dört gözle bek-

liyorum. Özellikle de şu yeni aksesuarlarım varken.”

“Mükemmel. Bir ikolata daha al,” dedi Widgett.

“Olivia, orası güvenli bir yer değil,” dedi Scott Rich.

“Güvenli mi?” dedi, gözleri parlıyordu. “Herhangi bir yer hiç güvenli oldu mu ki? Hadi, nasıl olduğunu sen de bilirsin. Okyanusta o uçurumun derinliklerine dalmak gibi işte.”

“Evet,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Biliyorum. Bazen yapman gereken tek şey kendini uçurumdan bırakıp yuvarlanmaktır, bebeğim.”

Kahire, Mısır

Uçak Kahire'ye yaklaşırken Olivia'nın aklından şunlar geçiyordu: *Keşke şu anı zamanda dondurup sonsuza dek saklayabilseydim. Ben bir casusum. Ben Ajan Joules'um. Britanya hükümeti adına görevdeyim. Kulüp üyeleriyle aynı sınıfta uçuyorum, şampanyanın yanında mikrodalgada kızartılmış fındık atıştırıyorum.*

Pasaport kontrolüne doğru ilerlerken yüzündeki yılışık sırtışı zorlukla silebildi. Tekrar yolda olmak muhteşemdi. Malikânenin okul benzeri havasından uzakta, kendini her şeyi yapabilir ve şahin cinsi dışında, bir kuş kadar özgür hissediyordu. Port Sudan uçağında altı saat kadar rötar vardı. *Ooh*, diye düşündü. *Hayatımda hiç piramit görmedim.* GPS cihazı, Sudan'a varıncaya kadar küpeden yayılan sinyali algılamayacaktı. Gümrükten çıkıp bir taksiye atladı.

Cotswolds'daki Koruma Evi'nde Scott Rich, Brize Norton'a giden Britanya Hava Kuvvetleri uçuşu için yola çıkmak üzereydi. Britanya Hava Kuvvetleri uçağıyla, Port Sudan ve Mekke arasında Kızıldeniz'de demirlemiş bulunan ABD uçak gemisine inecekti. Eşyalarını toplamış, hazır bekliyordu ama bir saati daha vardı. Teknik Operasyon Odası'nda bir tek ışığın aydınlattığı bilgisayarda çalışıyordu.

Araştırmasından başını kaldırıp geri yaslandı, gözlerini ovuştur-

arak tekrar bilgisayar ekranına doğru eğildi, arama sonuçlarına bakınca donakaldı. Ekranda fotoğraflar ve bilgiler belirmeye başlarken el yordamıyla ceketinin cebindeki telefonunu aradı, bulunca Widgett'in numarasını çevirdi.

“Evet, ne oldu dostum? Akşam yemeğimin tam ortasındayım.”

Scott Rich'in sesi titriyordu. “Widgett. Feramo, aslında Zekeriya Attaf.”

Bir anlık duraksama oldu.

“Aman Tanrım. *Emin* misin?”

“Evet. Olivia'yı Afrika'dan derhal geri getirtmeliyiz. Hemen.”

“Kırk dakikaya kadar yanındayım.”

Olivia'nın bindiği taksi, çift şeritli bir yolda, şeritler arasında tehlikeli bir şekilde gidip geliyordu. Dikiz aynasına asılı bir Noel süsü, gösterge panelinin üzerinde de soluk mavi bir plastik çiçek buketi vardı. Şoför arkaya döndü, altın dişini gösteren bir sırıtişla Olivia'ya baktı.

“Halı istiyorsunuz?”

“Pardon?”

“Halı. Çok ucuz fiyat var bende. Erkek kardeşim halı dükkânı var. Çok yakın. Pazar gitmek gerek yok. Pazarda çok kötü adam var. Erkek kardeşimin halılar çok, çoookkk güzel.”

“Hayır. Hayır, halı istemiyorum. Ben piramitlere gitmek istiyorum, daha önce de dediğim gibi. Dikkat edin!” diye bağırdı, arabalar korna çalarak yollarından sapmaya başladıklarında.

Şoför, küfredip pencereden dışarı eliyle bir hareket yaparak tekrar yola döndü.

“Piramitlere. Giza,” dedi Olivia. “Piramitlere gittikten sonra tekrar havaalanına döneceğiz.”

“Piramitler çoook uzak. İyi değil. Karanlık. Görmek zor. En iyisi halı almak.”

“Ya Sfenks?”

“Sfenks iyi.”

“O zaman Sfenks'e gideriz, tamam? Sonra da havaalanına?”

“Sfenks iyi. Çok eski.”

“Evet,” dedi Olivia Arapça konuşarak. “Eski. İyi.”

Adam çift şeritli yolda, aracı çılgınlar gibi kullanarak tozlu sokaklar ve kerpiç evlerin bulunduğu karanlık bir yerleşim birimine daldı. Olivia penceresini açarak heyecanla Afrika kokularını ciğerlerine çekti; çürüyen çöp, yanık et, baharatlar, gübre. Sonunda, karanlık sokaklardan oluşan bir labirentin ötesinde taksi durdu. Şoför motoru durdurdu.

“Sfenks nerede?” dedi Olivia hafifçe paniğe kapılarak, çengelli yüzüğüne dokundu.

Şoför sırtıttı. “Çok uzak değil,” dedi, pis kokulu nefesini Olivia’ya doğru üfleyerek. Olivia aniden nasıl da bütün bütün aptalca davranmış olduğunu fark etti. Böylesi bir görevde etrafı gezmeye kalkışarak ne *yapıyordu*? Cep telefonunu çıkardı. Ekranda ŞEBEKE YOK yazıyordu.

“Sfenks çok güzel,” dedi şoför. “Benimle gel sen. Sana göstermek.”

Adamı dikkatle inceledi ve doğruyu söylediğine karar vererek taksiden indi. Adam eline, copa benzer uzun bir şey aldı. Olivia, karanlık yolda adamı kararsızlıkla takip etti. Ayaklarının altında kum vardı. Çöl havasının kuru kokusunu seviyordu. Bir köşeyi dönerlerken şoför copun ucuna kibritle dokunarak onu, alev alev yanan bir meşaleye çevirdi. Onu havaya kaldırıp karanlığı gösterdi.

Olivia nefesini tuttu. Toz kaplı bir çift taş pençenin önünde durmaktaydı. Bu, tozlu bir meydanın ortasında harabeye dönmüş alçak binalarla çevrili Sfenks’ti – hiçbir engelle karşılaşmadan, bilet falan almadan, *yanına* varıvermişti. Gözleri karanlığa alıştıkça tanıdık şekil iyice belirginleşmeye başladı, hayal ettiğinden daha küçüktü. Şoför, meşaleyi kaldırarak onu pençelere tırmanması için cesaretlendirdi. Olivia, bunun yasa dışı olmasa bile kesinlikle yanlış bir davranış olacağını düşünerek kafasını salladı ve piramiti görüş alanına alıp bulunduğu yere iyice yerleşerek, binlerce yıllık yaşlılığın anlamını kavramaya çalıştı.

“Peki,” dedi yüzü aydınlanarak. “Size çok teşekkür ederim. Ar-

tık havaalanına dönsek iyi olur.”

Gelmeye karar vererek, pek de sorumluluk sahibi bir insan gibi davranmamış olabilirdi ama geldiği için son derece memnundu.

“Şimdi halı istiyorsun?”

“Hayır. No halı. Havaalanı.”

Tekrar arabaya binmek üzere köşeyi dönerlerken şoför yüksek sesle küfretti. Onların taksisinin yanına başka bir araba park etmişti, farları açıktı. Karanlıktan birkaç şekil çıkarak onlara yaklaşmaya başladı. Olivia, büzülerek kaçırılma konusunda aldığı eğitimi hatırlamaya çalıştı. Kaçmak için son bir şansın olduğunda en önemli şey kaçırılmanın ilk anlarıdır; onların bölgesinde değil, hâlâ kendi bölgede olduğun son anlar onlardır çünkü. Adamlar şoföre odaklanmışlardı. Yüksek sesle konuşuluyordu. Görünüşe göre, şoför bir yandan yağlı bir gülümsemeyle onları yatıştırmaya çalışırken hızlı hızlı konuşarak taksisine doğru ilerliyordu. Olivia gölgelere karışmaya çalıştı. Tanrı aşkına, ünlü Sfenks’le aralarında ancak yüz metre vardı. Bir yerlerde başka birileri olmak zorundaydı. Karanlık tiplerden biri onu görüp kolundan yakaladı. Aynı anda şoför taksiye atladı ve motoru çalıştırdı.

“Hey, bekle!” diye bağırdı Olivia, ona doğru koşmaya başlayarak. *Şimdi, gürültü yap, yaygara kopar, hâlâ halka açık bir alandayken dikkatleri üstüne çek.* “İmdat,” diye bağırmaya başladı. “İmdaat!”

“Hayır, hayır,” dedi şoför. “Sen onlarla gitmek. Çok iyi adam onlar.”

“Hayımmır!” diye bağırdı Olivia, adam gaza basıp oradan uzaklaşırken. Olivia, arka ışıkları sokak labirentinde gözden kaybolmak üzere olan aracın peşinden koşmaya çalışınca, güçlü bir kol ona engel oldu.

Olivia kendisini alıkoyanlara şöyle bir göz gezdirdi. Üç kişiydiler, Batılı kıyafetler içinde üç kişi. “Lütfen,” dedi içlerinden biri arabanın kapısını açarak. “Faruk’un başka bir müşteri için gitmesi gerekiyordu. Siz bizimle geliyorsunuz. Sizi havaalanına götüreceğiz.”

Adam onu tutunca, Olivia kancalı yüzükle adamı yaraladı. Adam acıyla bağırırken, Olivia serbest kalıp kendisine öğretildiği gibi, sesini duyan hiç kimsede şu anda saldırıya uğradığı konusunda kuşku bırakmayacak şekilde bağırarak koşmaya başladı. “İmdat, ah Tanrım, lütfen bana yardım edin. İmdaaaaaaat!”

Cotswolds’ta nemli ve rüzgârlı bir geceydi. Britanya Hava Kuvvetleri Brize Norton üssündeki asfalt pistte Scott Rich, elindeki telefona bağırıyor, sesinin jet motorunun gürültüsünü bastırarak karşı taraftan duyulmasını sağlamaya çalışıyordu. “Hangi cehennemdeymiş? Neredeymiş dedim?”

“Hiçbir fikrim yok. Uçak altı saat rötar yapmış. Suraya, ona göz kulak olması için Kahire’den Fletcher’ı ayarladı. Masalarda mesajlar, vesaire, vesaire.”

“Suraya mı?”

“Evet. Bir sorun mu var?”

Scott Rich tereddüt etti. Bir görevli yaklaştı ve onu uçağa doğru yöneltmek istedi. Scott adamı bir kenara itip hangara sığındı. “Olivia’ya geri dönmesi için emir vereceğine dair bana söz vermeni istiyorum.”

Widgett tuhaf bir kahkaha attı. “Bir casusun sana söz vermesini mi istiyorsun?”

“Zekeriya Attaf bir ruh hastası. Tam da benzeri şartlardaki sekiz kadını öldürmüş. Adam kadınlara –Olivia’da da olduğu gibi– kafayı takıyor, sonra kadınlar onun kaçık iç dünyasındaki hayali varlıklar gibi yaşamada başarısız olduklarında onları öldürüyor. Resimleri gördün.”

“Evet. Görünüşe bakılırsa kadınların bazı organlarını da emme eğilimde. O olduğundan emin misin? Bu noktaya nasıl ulaştın?”

“Olivia’nın, Feramo’nun annesi ve parmak emmesi konusunda söyledikleri sayesinde. Senin de bildiğin gibi Attaf’a ait bir resim yok, bu yüzden karşılaştıramıyoruz ama bunun dışında her şey örtüşüyor. Kızı davadan çek. Eve dönsün. Bir profesyonel değil zaten. Nerede şimdi? Alışveriş mi yapıyor? Manikür mü yaptırıyor?

Onu göz göre göre bir ruh hastasının kucağına atamazsın.”

“Aynı zamanda üst düzey bir El Kaide strateji uzmanı olan bir ruh hastası bu.”

Scott Rich gözlerini hafifçe kapattı. “Olivia’yı tamamen gözden çıkarılabilir biri gibi görüyorsun galiba.”

“Sevgili dostum, Bayan Joules kesinlikle kendi başının çaresine bakabilir. İyi amaçlar uğruna her birimiz zamanında kendi hayatını tehlikeye attı. Bizim,” dedi Widgett, “işimiz bu.”

Sakin ol, paniğe kapılma, nefes al, sakın ol paniğe kapılma nefes al. Gerçekten önemli mi? Evet. Ah lanet olsun, evet elbette önemli. Adamların arabası labirent benzeri sokaklarda sarsıla sarsıla ilerlerken, Olivia kafasını toplayıp düşünmeye uğraştı. Bunlar Feramo’nun adamlarıydı, bu kadarı ortadaydı. Adamların onu arabaya bindirmelerine boyun eğerek kaçırılma eğitiminin ilk kısmıyla ilgili başarısız olmuştu. Bundan sonra öğretilen ilk şeyse, “insanın kendisini kaçıranlarla insani ilişkiler kurmaya çalışması”ydı. *Şey açıkçası,* diye düşünmüştü eğitim sırasında, *insan kendini daha ne kadar ele verebilir ki?* Kendisine verilen Marlboro paketini bulmak için çantasını yokladı, paketi bulunca da çıkarıp kendisini arabaya sokan adama uzattı. “Sigara?”

“Hayır. Sigara içmek yok. Çok kötü,” diye kestirip attı adam.

“Haklısınız,” dedi Olivia, kafasını gayretli bir şekilde sallayarak. Ahmakça. Ahmakça davranmıştı. Bunlar muhtemelen sofu Müslümanlardı. Sırada ne vardı? “Viskiden bir fırt almak ister misin Muhammed? Porno film izleyelim mi?”

Dışarıdaki sokaklar değişiyordu; ortalık daha aydınlıktı, gezinen insanlar, bir eşek, bir bisiklet... Karanlık sokaklardan aniden çıkarak ıslıl ıslıl aydınlatılmış bir pazara ulaştılar. Etrafta insanlar, koyunlar, peri masallarını çağrıştıran ışıklar, müzik ve kafeler vardı. Araba, karanlık bir ara sokağın başında durdu. Şoför geriye döndü. Olivia, çengelli yüzüğü dışarı bakacak şekilde yumruğunu sıktı, diğer elinde de şapka iğnesini sımsıkı tutuyordu.

“Halı,” dedi yeni şoför. “Halı satın almak ister misin? Sana iyi

bir fiyat veririm, senin için özel fiyat.”

“Evet,” diye fısıldadı Olivia, gerginlikten kurtulduğu için titreyerek koltuğunda geri yaslandı. “Çok iyi. Halı alayım.”

Ne yazık ki, bayağı büyük bir halı satın almak zorunda kalmıştı. Uçağın kalkmasına yarım saat kala, havaalanına hızla yaklaşırlarken halı, arabanın bagajının iki yanından aşağı sarkıyordu. Olivia öyle gergindi ki, “Tanrı aşkına, acele ediiiiiiiiinnnn,” gibi anlamsız çığlıklar atmamak için tırnaklarını avuç içlerine batırmak zorunda kalıyordu.

Sonra, yanıp sönen ışıklar, siren sesleri, polis arabaları, barikatlar ve araçların arka ışıklarından oluşan kırmızı bir kuyrukla karşılaştılar. Trafik feci halde sıkışmıştı. Olivia’nın ağzı kurudu. Ölümden kurtulmuştu ama görünüşe bakılırsa yeni bir endişe yüzünden rahatlama duygusu çok da uzun sürmeyecekti. Uçağı kaçırdığı için görevi berbat etmiş olacaktı. Araç bir sümüklüböcek hızıyla ilerlerken Olivia’nın içinden, arabayı hızlandırmak istercesine, fiziksel olarak öne doğru eğilmek geliyordu. Belli ki bir kaza olmuştu. Asfalt yolda bir adam yatıyor, ağzından akan koyu renkli kan giderek yayılıyor, bir polis memuru da elinde bir tebeşirle cesedin etrafını işaretliyordu. Şoför pencereden eğilerek ne olduğunu sordu. “Vurulmuş,” dedi omzunun üzerinden Olivia’ya doğru. “Bir İngiliz.”

Olivia bunun üzerinde durmamaya çalıştı. Araba kalkış salonuna yanaşırken, önceden anlaştıkları elli dolarlık taksi ücretini şoförün neredeyse suratına attı, bavulunu kaptı, dışarı atladı ve kontrol masasına doğru hızlı adımlarla salona doğru ilerledi. Ne yazık ki, iki genç halıyı da alarak Olivia’yı takip etmeye başladılar.

Olivia omzunun üstünden, “Halıyı istemiyorum, teşekkürler,” diye bağırdı. “Geri götürün. Para da sizde kalabilir.” Sudan Hava yolları’nın masasına ulaştı, pasaportunu ve biletini uzattı. “Bavulum kontrolden geçmişti sadece biniş kartını almam gerekiyor.”

Gençler, halıyı birer muzaffer edasıyla bagaj skalasının üzerine bıraktılar.

“Bu halıyı kontrolden geçirtmek mi istiyorsunuz?” dedi Sudan

Havayolları yetkilisi. “Çok geç. Halıyı kabin bagajı olarak yanınıza almanız gerekiyor.”

“Hayır, halıyı istemiyorum. Bakın,” dedi Olivia gençlere dönerek, “halıyı siz alabilirsiniz. Uçakta yer yok. Parası da sizde kalsın.”

“Halıyı beğenmediniz?” çocuk yıkılmış görünüyordu.

“Halıyı beğendim, ama... bakın. Tamam. Teşekkür ederim, çok güzel. Lütfen, şimdi gider misiniz?”

Gitmediler. İkisine de beş dolarlık birer banknot verdi. Gittiler.

Görevli, uçağa geç kaldığınızda havaalanlarında yer çalışanlarının genelde yaptığı gibi, bilgisayarda bir şeyler yazmaya başladı – çok derin bir şiir yazıyormuş gibi, arada bir duraksayıp uygun kelime ya da deyim ararcasına uzun uzun ekrana bakarlardı.

“Ee, afedersiniz,” dedi Olivia. “Uçağı kaçırmamalıyım, bu çok önemli. Aslında halıyı istemiyorum. Bu yüzden kontrolden geçirmem de gerekmiyor.”

“Siz burada bekleyin,” dedi kadın ve kalkıp uzaklaşarak gözden kayboldu.

Olivia yumruğunu ısırarak istedi. Saat dokuzu on geçiyordu. Kalkış panosunda, Port Sudan’a giden gecikmeli SA245 nolu uçuş için, KALKIŞ 21:30 YOLCU ALIYOR KAPI 4A. SON ÇAĞRI yazıyordu.

Kadın kasvetli bir ifade ve takım elbiseli bir adamla geri döndüğünde, Olivia biniş kartı olmadan koşup kapıdan içeri dalmak üzereydi.

“İyi misiniz, Bayan Joules?” dedi adam, sesinde hafif bir doğu Londra tınısıyla. “Sizi uçağa kadar geçireyim. Bu sizin mi?” diye sordu halıyı sırtlanarak.

Olivia karşı çıkacak oldu ama sonra vazgeçip bitkinlikle kafasını salladı. Adam, Olivia’yı ve halıyı kuyrukların yanından ve güvenlikten geçirerek uçuş kapısına çok yakın bir odaya soktu. Arkasından kapıyı kapattı.

“Benim adım Brown. Buradaki elçiliktenim. Profesör Widdett sizinle konuşmak istiyor.”

Olivia’nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Adam öğrenmişti. Koşunun daha ilk engeline düşmüştü. Brown bir numara çevirerek te-

lefonu ona uzattı.

“Hangi cehennemdeydin?” diye böğürdü Widdett. “Halı mı alıyordun?”

“Üzgünüm efendim. Korkunç bir hataydı.”

“Neyse şimdi boşver. Boşver. Unutalım. Hata yapmayan insan hiçbir şey yapamaz.”

“Bir daha olmayacağına söz veriyorum.”

“Tamam. Kendini daha iyi hissettirecekse söyleyeyim, bir noktaya kadar beklenmeyen davranışlar sergilemek kötü bir şey değildir. Seninle buluşması için ayarladığımız ajan vuruldu.”

Aman Tanrım. Aman Tanrım. “Havaalanına gelirken gördüğüm ceset onunki miydi yoksa? Benim yüzümden mi oldu? Bana ulaşmaya mı çalışıyorlardı?”

Parlak sarı ceketli bir hareket memuru kapıdan içeri kafasını uzattı.

“Hayır, hayır, seninle bir ilgisi yoktu,” dedi Widdett.

“Kapatsanız iyi olur,” dedi Brown. “Kapıları kapatmak üzere.”

“Profesör Widdett, uçak kalkmak üzere.”

“Tamam. Çok güzel. Şimdi gidebilirsin,” dedi Widdett. “Bunca şeyden sonra sakın uçağı kaçırma. İyi şanslar ve ee, bir de, ee, Ferramo konusunda... adamın seninle ilgili fantezileri söz konusu olduğunda mümkün olduğunca uyumlu davranmak en iyisi sanırım.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Ah, bilirsin işte... onun gibi, bir kızı böyle bir heykel gibi baştan yaratıp bir kaidenin üzerine oturtanlar, hayali yapıtları parçalanınca biraz iğrençleşirler. Onun sadece, ee, nerede olmasını istiyorsan orada kalmasını sağla. Gözünü açık tut. Bir de, Rich’in Kızıldeniz’de bağırırsan sesini duyabilecek bir mesafede olduğunu unutma.”

Olivia telaşla uçağı bindi, kapıdan geçerken halıyı kollarına atıverdiler. Hostesin uğursuz bakışlarının altında, Olivia halıyı boşuna yukarıdaki dolaba tıkmaya uğraştı. Widdett’in söylediklerini uzun boylu düşünme imkânını ancak kaptan, KEMERLERİNİZİ BAĞ-

LAYINIZ ışığını söndürdüğünde ve Kahire'nin ışıkları arkalarında giderek silikleşmeye başladığında bulabildi. Uçağa hiç binmemiş olmanın çok daha akıllıca bir davranış olabileceğinin o an farkına vardı.

Port Sudan, Kızıldeniz Sahili, Doğu Sudan

Scott Rich, Olivia'nın yaklaşmakta olan uçağının ışıklarının gece göğünde belirmesini beklerken, CIA'in USS¹⁹ *Ardeche* dalış gemisinin güvertesinde duruyordu. Çölde yakılmış ateşlerin kıpırdaşan kırmızı ışıklarıyla benetlenmiş olan Sudan sahili, göğün karanlığının altında yatan kara bir şekil gibiydi. Deniz son derece sakin-di. Aysız bir gece olmasına rağmen gökyüzü yıldızlarla dolup taşı-yordu.

Uçak Port Sudan'a doğru alçalışa geçerken, ışıklarından önce jet motorların gümbürtüsünü duydu. Alt güverteye inip düğmeleri kurcalayınca önündeki kontrol paneli hışırdayarak canlandı. Birkaç da-kika içinde GPS, Olivia'nın küpesinden yayılan -sinyali yakalaya-caktı. CIA ajanı Abdul Obeid, elinde bir Hilton tabelasıyla onu ge-liş salonundan alacak ve rıhtımda bekleyen sandala bindirecekti. Böylece Olivia şafak sökmeden USS *Ardeche*'nin güvertesinde, yani Feramo'nun ona ulaşamayacağı bir yerde olacaktı.

Ekranda kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başlayınca Scott Rich'in yüzünde az görülür bir gülümseme belirdi. "Ona ulaştık," dedi. "Şu anda havaalanında."

Olivia, uykusuz yolcuların peşinden dağınık gümrük salonuna doğru ilerlerken, Afrika havaalanlarında her zaman olduğu gibi, o kış uykusuna girmiş kaplumbağa moduna sürüklenmekte olduğunu

fark etti. Pasaport kontrolünde çalışan adamların, kahverengi formika kabinlerinde kâğıt yığınlarının arasında boğulmak üzere olduklarını gördü. Bilgisayarlar olmadan, herhangi bir şeyin takibini yapabilmeleri onu hep şaşırtmıştı ama her nasılsa yapıyorlardı işte. Bir keresinde Hartum’a doğru düzgün vize almadan girmeye kalkışmış ve havaalanında on iki saat geçirmişti. Bir sonraki seferde, nasıl olduysa onu tanımışlar ve gene kafese atmışlardı. Kuyruğun başına ulaşp da kâğıtlarını uzattığında, masadaki adam kâğıtlara boş boş bakıp, “Bir saniye lütfen,” dedi.

Lanet olası, diye düşündü, kendinden memnun ve yumuşak bir ifade takınmaya çalışarak. Afrika’da, resmi bir görevliye öfkelenmek kadar ahmakça bir şey olamazdı. Birkaç dakika sonra adam yanında, haki renkli askeri bir üniforma giymiş, kemeri fazlaca sıkılmış iri kıyım biriyle geri geldi.

“Lütfen benimle gelin, Bayan Joules,” dedi iri kıyım olanı, beyaz dişlerini göstererek. “Sudan’a hoş geldiniz. Saygıdeğer arkadaşlarımız sizi bekliyorlar.”

Aslan M16, diye düşündü, cüsseli görevli onu özel bir odaya sokarken.

Kapıda, beyaz bir entari giymiş, türban takmış olan bir adam belirdi ve kendini Abdul Obeid olarak tanıttı. Olivia imalı bir şekilde başını hafifçe eğerek adamı selamladı. Her şey planladıkları gibi gidiyordu. Bu adam CIA’in yerel ajanıydı. Adam onu alıp Hilton’a götürecek, yolda ona (en kısa zamanda kaybetmeye karar verdiği) bir silah verecek, planlarında herhangi bir değişiklik varsa yolda onu da kısaca aktaracaktı. Feramo’yu arayacak, dinlenmek için Hilton’da bir gece kalacak, malzemelerini hazırlayıp adamla sabahleyin buluşacaktı. Abdul Obeid onu odanın yan tarafındaki bir araba parkına götürdü, orada açık kapısında bir şoför duran, şık bir arazi arabası onları beklemekteydi.

“Manchester’ın kupayı aldığını duydunuz mu?” dedi Olivia arka koltuğa yerleşirken, araç harekete geçerek hızla parktan çıktı. Abdul’un, “Boşversene, ben Arsenal’i tutuyorum,” demesi gerekiyordu ama adam hiçbir şey söylemedi.

Olivia hafifçe huzursuzlandı. “Otel uzak mı?” dedi. Hava hâlâ karanlıktı. Paslanmış metal kulübelerin yanından geçiyorlardı. Yol kenarında uyuyan şekiller, çöpleri eşeleyen keçiler ve aylak köpekler vardı. Hilton, denize ve limana yakındı ama onlar tepelere doğru gidiyorlardı.

Cesaretini toplayıp, “Hilton’a buradan mı gidiliyor?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Abdul Obeid aniden, dönüp Olivia’ya korkutucu bir bakış attı. “Artık sessiz olmalısın.”

Yüz yirmi kilometre kadar doğuda, Port Sudan’la Mekke arasında Kızıldeniz’in ortasına demirlemiş uçak gemisi USS *Condor*’da, Amerikalı, Britanyalı, Fransız istihbarat servislerinin ve özel güçlerin tüm adamları toplanmış, Zekeriya Attaf ve Ajan Olivia Jules’un nerede olabileceklerini düşünerek kafa patlatıyorlardı.

Dalış gemisi USS *Ardeche*’nin kumanda odasında, Scott Rich ekranındaki minik kırmızı ışığa bakıyor, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Bir düğmeye bastı ve mikrofona eğildi.

“*Ardeche*’den *Condor*’a, bir sorununuz var. Ajan Obeid, havaalanında bağlantı kurmakta başarısız oldu. Ajan Joules, güneydoğu istikametinde Kızıldeniz tepelerine doğru saatte yüz yirmi kilometre hızla ilerliyor. Yer ekibinin onları durdurması gerekiyor. Tekrar ediyorum. Yer ekibinin onları durdurması gerekiyor.”

Olivia, denize paralel uzanan tepeleri takip ettiklerini ve Port Sudan’ın altmış kilometre kadar güneyinde, ana karanın biraz iç kesimlerinde olduklarını tahmin ediyordu. Yolu çoktan gerilerinde bırakmışlardı, Olivia taşlık bir arazide bulunduklarını, sol taraflarında dik bayırların uzanmaya başladığını ve etrafa çöl kokularının hâkim olduğunu fark etmişti. Defalarca çantasından bir silah çıkarma girişiminde bulunmuş, ama sonunda Abdul Obeid onu iş üstünde yakalayarak çantasını aracın arka kısmına fırlatmıştı. Şoförü öldürmeye ya da sersemletmeye kalkışmanın, kendisine neler kazandırabileceğini kafasında tartmış, ama bunu yaparsa eline pek bir şey

geçmeyeceğine karar vermişti. En iyisi adamların kendisini Fera-
mo'ya götürmelerine izin vermektir, tabi eğer gittikleri yer orasıysa.
Ne de olsa Scott Rich izini sürüyordu.

Araç acı bir fren yaparak durdu. Abdul kapıyı açıp Olivia'yı
sertçe çekerek dışarı çıkardı. Şoför arka koltuktan çantasını alıp ye-
re attı, eskisine oranla daha hantallaşmış gibi görünen ve tok bir
çarpmasıyla yere düşen halı da çantayı takip etti.

“Abdul bunu neden yapıyorsun?” dedi Olivia.

“Ben Abdul değilim.”

“O zaman Abdul nerede?”

“Halının içinde,” dedi adam şoförle birlikte tekrar arabaya binip
kapıyı hızla çarparken. “Bay Feraimo uygun gördüğü zaman sizinle
burada buluşacak.”

“Bir saniye,” dedi Olivia, halıya dehşetle bakarak. “Bekleyin.
Beni burada bir cesetle bırakmayacaksınız, değil mi?”

Sorusuna cevap olarak araç geri geri gitti, dramatik bir el freni
dönüşü yaptı ve geldiği yöne doğru hızla uzaklaştı. Bir silahı olsay-
dı, tekerlerine ateş açabilirdi. Ancak yapılacak bir şey yoktu, Olivia
kendini çantasının üzerine bıraktı, giderek gözden kaybolan arazi
arabasının ışıklarını seyrederek sonunda duyulmaz olan motor sesi-
ni dinledi. Bir sırtlanın çığlığı duyuldu, ama ondan sonra duyulan
tek ses çölün çınlayan sessizliği oldu. Saatine baktı. Yerel saat sa-
bahın üç buçuğuydu. Bir saat içinde şafak sökecek, ardından da on
iki saat boyunca affetmez Afrika güneşinin kavurucu sıcaklığı gele-
cekti. Artık işe koyulsa iyi olacaktı.

Güneşin ilk ışıkları, arkasındaki kızıl kayalara tırmanmaya baş-
ladığında Olivia, kendi elleriyle yaptığı işe bitkinlikle baktı. Abdul
ince bir kum tabakasının altına gömülmüştü. Önce, mezarın başına
tahtadan bir haç dikmiş, çünkü ona bir mezara böyle bir şey konma-
sı gerekiyor gibi gelmişti, ama sonra buralarda bunun çok yanlış
atılmış bir adım olacağının farkına vardı ve haçı kaldırarak yerine
taşlardan bir hilal yaptı. Bunun da doğru olduğundan pek emin de-
ğildi ama en azından haçtan iyiydi.

Ölüm havasından ve kokusundan uzaklaşmak için eşyalarını ba-

yağı uzak bir yere taşımıştı. Biraz gölge yapması için örtüsünü iki kayanın arasına germişti. Alttaki kayalık zeminin üzerine plastik parçasını yaymış, üzerine de bavulundan ve bohça haline getirdiği tişörtünden bir sandalye yapmıştı. Yanında küçük bir ateşin közleri yanıyordu. Olivia su toplama noktasına eğilmişti. Kuma kazdığı bir deliğin üzerine plastik su balonunu germiş, ortasına da birkaç çakıltaşı koymuştu. Son su damlalarını da kaçırmamaya dikkat ederek balonu kaldırıp altındaki acil durum kutusunu aldı. Dibinde bir santim yüksekliğinde soğuk su vardı. Yavaşça, gururla suyu içti. Çantasındaki malzemelerle burada günlerce hayatta kalabilirdi. Aniden, çok uzaktan bir atın ayak seslerini duydu. Ayağa fırlayıp sığınağa doğru koşturdu, çantasını karıştırdı ve dibinde dürbününü buldu. Dürbünden bakınca renkli kıyafetler kuşanmış iki, belki de üç atlı gördü. Beja değil, Raşidi'ydiler.

Kendi kendine, *Umarım Feramo'dur*, diye düşündü. *Umarım beni almaya geliyordur. Umarım odur.*

Saçlarını taradı, eşyalarını kontrol etti. Olur da kitinden ayrılırsa diye kendi üzerine –sutyenindeki dolgu malzemelerinin arkasına, şapkasının kenarına, gömleğinin ve pantolonunun ceplerine– mümkün olduğunca çok silah tıktırmıştı. Kesinlikle gerekli olanlar –destek teli görevi gören hançer ve uyuşturucu şırınga– sutyende idi. Sutyenin ortasındaki çiçekte yuvarlak bir testere daha gizliydi ve dolgu malzemesinin içine minik dijital fotoğraf makinesini, gas püskürten top allığı, su geçirmez bir çakmak ve aslında bir şimşek etkisi yaratacak olan dudak parlaticısını saklamıştı.

Çikolatalardan birini yedi, iki tanesini pamuklu pantolonunun cebine atıverdi ve çantasının içindekileri kontrol etti. Bir fener, İsviçre çakısı ve pusula. Aceleyle, su toplama çukurunu dağıttı, acil durum kutusunu topladı ve poşetle birlikte onu da çantasına tıktı.

Nal sesleri yaklaşırken bir silah sesi duyunca –olaylara iyi yanından bakarak moralini iyi tutmaya çalış, en kötüye hazırlanarak zihnini açık, adrenalini hareketli kıl– eğitiminde öğrendiklerine yoğunlaşmaya çalıştı. Bakmaya ya da düşünmeye fırsat bulamadan kendini yere attı.

Saat dokuzu biraz geçerken ısı hâlâ dayanılırdı. Kızıldeniz cam gibi dümdüzdü, sahildeki kızıl kayaların yansıması mavi sulara düşmüştü. USS *Ardeche*'nin operasyon odasına, mutfakta pişirilen domuz pastırmasının kokusu yayılmıştı. US Askeri operasyon biriminin şefi Hackford Litvak'ın hışırtılı sesi hoparlörlerden duyulduğunda Scott Rich kendini masaya bırakmıştı.

“Son dört saat içinde herhangi bir hareket algılamadık. Onu canlı bulma olasılığı giderek azalıyor. Sence, Rich?”

“Doğrudur. Tüm olasılıklar öldüğünü gösteriyor,” dedi çöktüğü yerden kıpırdamadan.

“Bu kadar karamsar olma.” Masadan, Widgett'in gülünç böğürtüsü yükseldi. “Ölmek ha? Saat daha sabahın dokuzu. Olivia hiç erken kalkan biri olmadı zaten. Muhtemelen Beja'nın biriyle uykuya dalmıştır.”

Scott Rich sırtını dikleştirdi, ifadesine bir canlılık gelmişti. “Bu özel bir GPS ve hassasiyetinin derecesi belli değil. Uyurken yapılan hareketleri de, belli bir noktaya kadar insanın nefes alışverişlerini de algılayabiliyor.”

“Aman zır zır zır zır. Kahrolası aletin bozuk olmadığından emin misin?”

“Profesör Widgett,” diye hışırdadı Hackford Litvak ürkütücü bir sesle, “Kasım 2001'de, Bin Ladin'in Afgan dağlarında saklandığı yönündeki istihbarata tepki vermekte geciktiğimiz için Britanya gizli servisleriniz bizi haşlamıştı,” dedi.

“Çok doğru,” dedi Widgett. “Geri zekâlı ahmaklar sürüsü. Bi-

zim ekip içeri girmeye hazırdı ama hayır, neymiş efendim, yapılması gereken şeyler varmış. Siz bu onura kimin sahip olacağını tartışma işini bitirdiğinizde Bin Ladin çoktan sırta kadem basmıştı.”

“İşte bu yüzden şimdi derhal harekete geçmek istiyoruz.”

“İngilizler ne diyordu buna?” dedi Scott Rich sessizce Widdett’in özel hattından. “Kendi kazdığı kuyuya kendi düşmek mi?”

“Ay, kes sesini lütfen,” dedi Widdett.

“Profesör Widdett?” dedi Hackford Litvak.

“Tamam duydum. Bu tamamen farklı bir senaryo. Yerde hedefin kendisine güvendiği bir hafiyemiz var, üstelik hedefle bir de randevuları var. Olivia bizim sadece adamı bulmak konusunda değil, aynı zamanda adamın neyin peşinde olduğunu anlamak konusunda da en iyi şansımız. Siz silahları ateşleyip içeri dalarsanız, korkarım elimize hiçbir şey geçmez. Geri durun. Kıza bir şans tanıyın.”

“Yani bizden ölü bir elemana şans tanımamızı istiyorsunuz?”

“Tanrı aşkına Litvak, robot gibi konuşuyorsun.”

“Sen ne düşünüyorsun, Rich?” dedi Litvak.

Scott Rich gözlerini kırıştırdı. Duyguları yüzünden elini kolunu bu kadar bağlanmış hissettiği günlerin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Eli mikrofona değmesinin üzerinde, öne doğru eğildi ve bir an düşüncelerini toparlamak için duraksadı. “Efendim, benice Donanma Fokları Timi’ni Suakin mağaralarına göndermelisiniz,” dedi. “Ayrıca gizli ajanları da GPS cihazını ve” – bir anlık duraksama – “bedeni almalrı için tepelere gönderin.”

“Aman Tanrım,” dedi Olivia, “küsem düşmüş.”

Çıplak kulak memesini tutarak, aygırının dizginlerini hızla çekip atı durdurdu, şaşkınlıkla yerdeki kumu araştırdı.

Arkasındaki Raşidi, bineğini yavaşlatarak arkadaşına durması için bağırdı. Atını, Olivia’nının yanına yaklaştırarak, “Bir sorun mu var?” dedi.

“Küsemi kaybettim,” dedi, önce bir kulağını sonra da diğerini işaret ederek.

“Ah,” dedi yerli, durumu içtenlikle değerlendirir gibiydi. “Aramamı ister misiniz?”

Önlerinden gitmekte olan Raşidi atını yavaşlatarak geri çevirdi, Olivia ve ilk Raşidi dönmüş, beş saattir yol aldıkları kum ve taşlı araziye bakıyorlardı.

“Bulabileceğimizi pek sanmıyorum,” dedi Olivia.

“Evet,” dedi adam. Bakmaya devam ettiler. “Çok mu pahalıydı?”

“Evet.” Olivia kafasını sertçe salalyıp kaşlarını çatı. Aman Tanrım. Bu çok kötü. GPS çok ama çok pahalı. Bu durum pek hoşlarına gitmeyecek. Üstelik bu durumda Olivia’yı bulmaları da mümkün değildi.

Kısa bir süre düşündü. Kısa dalga radyonun içindeki vericiyi dönüştürebilirdi belki. Ona, pilleri boşuna harcamama ve aleti sadece çok önemli bir mesajı aktarmak istediğinde kullanma emri verilmişti, ama kuşkusuz bu da önemli bir mesaj olarak değerlendirilebilirdi, değil mi? Çantası, diğer Raşidi’nin atının üzerindeydi. Kırmızı bir entariyle siyah bir sarık kuşanmış olan bu adam, diğerinden daha korkutucuydu. O, Kötü Polis Raşidi’ydi. Sert görünümünün altında İyi Polis Raşidi’nin, dünya tatlısı bir adam olduğu yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

“Muhammed!” diye bağırdı. Adamların ikisi birden kafalarını kaldırıp baktılar. Ne yazık ki ikisinin adı da Muhammed’di. “Ee, çantama bir bakabilir miyim?” dedi, Kötü Polis Raşidi’nin atının arkasını işaret ederek. “Oradan bir şey almam gerekiyor da.”

Adam burun deliklerini şişirerek ona bir bakış attı. “Hayır!” dedi, atını tekrar önlerindeki yola çevirirken. “Gidiyoruz.” Topuklarını atın karnına gömdü, kırbacını şaklattı ve bir fişek gibi ileri atıldı, bunun üzerine diğer iki at da çabucak heyecana kapılarak onun peşinden fırladılar.

Olivia’nın ciddi anlamda at biniciliği konusunda bugüne kadar ki deneyimi, bir midilliyle arada bir yaptığı üç beş dakikalık tırıs sürüşle sınırlı kalmıştı. Şu anda bacaklarının iç kısımları öyle feci ezilmişti ki, yola nasıl devam edebildiğini anlayamıyordu. At üs-

tünde akla gelebilecek her pozisyonu: Ayağa kalkmayı, oturmayı, öne ve arkaya doğru atla birlikte sallanmayı, yukarı ve aşağı doğru atın hareketine uygun olarak sallanmayı denemişti, vücudunun girdiği her şekilde sadece bir yerlerinin daha da ezilmesine sebep olmuş, sonunda bacaklarında acımayan bir milimlik yer dahi kalmamıştı. Görünüşe göre develer gibi Muhammedlerin de, ne suya ne de yiyeceğe ihtiyacı vardı. Şafak söktüğünden beri Olivia sadece üç tane çikolata yemişti. Tüm bu olanlar ona gene de bir tür macera gibi geliyordu. Tur rehberleri, Abercombie&Kent'ten gelen jipler, aşırı kilolu Almanlar, insana inatla maşrapa satmaya çalışan ve para karşılığında dans etmek isteyen yerliler tarafından engellenmeden, Sahra'da yanında iki Raşidi'yle at koşturma şansını bir daha ne zaman yakalayabilirdi ki?

Sonra Kötü Polis Raşidi onlara durmalarını emretti. Atını biraz ileri sürerek bir kayalığın arkasında gözden kayboldu. Geri döndüğünde Olivia'ya atından inmesini ve kaba, kötü kokulu, kara bir bez parçasıyla gözlerini bağlamasını emretti.

Bu arada USS *Ardeche*'de, Scott Rich sahile yakın olan ekibi GPS'e doğru yönlendiriyordu. Beja kılığına girmiş üç hafiye, onları kısıp almaya üzere at sırtında oraya yaklaşıyordu. İngiltere Birleşik Krallığı'ndan gelen Widgett'in hattı cazırdamaya başladı.

“Rich?”

“Ne?” dedi Scott Rich, göz kapakları tehlikeli bir şekilde alçalmıştı.

“Ajan Steele, Suraya?”

“Evet, ne olmuş?”

“Feramo için çalışıyor.”

“Kaynak?”

“Tegucigalpa'dan bir üçkâğıtçı. Adam, başka bir sebepten göz altına alınmıştı. Zavallı yarım akıllı adam, bizim için çalıştığını söyleyerek diplomatik dokunulmazlık almaya çalışmış. Onlara, bizim emrimizle Joules'un odasına bir poşette beyaz bir madde koyduğunu, sonra da yerel polise ihbarda bulunduğunu söylemiş. Kon-

solosluktakiler yerel çalışanlarıyla iz sürünce doğruca Suraya Stele'e ulaşmışlar.”

“Şimdi nerede peki?”

“Göz altında. Sorguya çekiliyor. Görünüşe göre dün gece geç saatlerde Feramo'yla konuşmuş. Belki de böylesi daha iyi olmuştur ha?” dedi Widgett. “Joules'u bayağı çabuk öldürmüşler belli ki. Feramo'nun, bilirsin işte, şey yapmasına fırsat olmadan...”

Scott düğmeyi yumruklayarak Widgett'in konuşmasını yarıda kesti.

Olivia, yolculuğun son kısmını adamın atının sırtında İyi Polis Muhammed'e tutunarak geçirdi. Çölün kumlu zemininden ayrılıp tepelere doğru döndüklerinde, karşılarına çıkan yol sarp kayalarla doluydu. Olivia atının üzerinde gözleri bağlıyken sadece kendisi için değil, aynı zamanda etrafındaki herkes için bir tehlike haline gelmişti. Gerçi İyi Polis Muhammed ona karşı çok tatlı ve kibar davranıyor, Bay Feramo'nun onu karşılamak için beklediğini, her şeyin düzeleceğini ve oraya vardıklarında kendilerine ikramlarda bulunacaklarını söyleyerek Olivia'yı cesaretlendiriyordu.

Gözleri bağlı ve tutsak olduğu halde durumunun ciddiyetine karşı ne kadar duyarsız davrandığını Olivia saatler sonra anlayacaktı. Maceranın büyüüne daha az kapılmış olsaydı, kollarını adamın beline biraz daha sıkı dolayarak, ona doğru iyice yaslanarak, D&G kemerindeki altın paralardan teklif edip Raşidi'nin değerli mücevherlere karşı duyduğu hevesi kullanarak, kozunu İyi Polis Muhammed'in üzerine oynamaya çalışabilirdi. Ancak, sıcak ve uçak yolculuğunun yorgunluğu yüzünden akıllı pek başında değildi, her şeye karşı heyecanlı ve iyimserdi. Hayal gücü onu bekleyen hoş karşılamayla meşguldü: *Condé Nast Traveller* dergisinde belirtilen son moda Marakeş tatillerindekine benzer çadırlarla dolu bir yerde elinde bir şişe soğutulmuş Crystal tutan Feramo ve yolcuğun sonu için hazırlanmış bir Bedevi ikramı –hoş kokulu pilavla üç şişe Fransız şarabının yanında dansçıların da bulunduğu, fenerlerle aydınlatılmış bir eğlence mesela.

Güneşten gölgeye geçtiklerini hissettiğinde rahatladı. İyi Polis

Muhammed atından inip onun da inmesine yardım ettiğinde, bedenini zor taşıyan bacaklarını dik tutmakta zorlanmasına ve yüzde yüz moraracak olan ezilmiş kalça kemiklerine rağmen memnuniyetle gülümsedi. Hem kadın hem de erkek sesleri duyuyordu. Misk kokusu aldı ve bir kadın elinin kendisinininkini yakaladığını hissetti. El, onu ileri doğru götürüyordu. Koluna, yumuşak bir elbise kumaşını sürtünyordu. Kadın, elini Olivia'nın ensesine koyarak onu eğilmeye zorlarken Olivia kafasını bir kayaya çarptı. Arkasında onu ileriye doğru gitmesi için dürtükleyen eller vardı. Dar, kayalık bir girişten geçiriliyordu. Aniden sendeleyerek düşecek gibi olunca, yürüdükleri zeminin oldukça eğimli olduğunu ve bağlı gözlerine rağmen, karanlık bir yerde bulunduklarını fark etti. Hava serin ve nemliydi. Bayat ve küflü bir koku vardı. Kadın, elini Olivia'nın ensesinden çekti. Olivia doğrulduğunda kadının hafif ayak sesleri geri çekildi. Olivia ancak arkasında hareket ettirilen ağır şeyin gıcır tısını ve çatırtısını duyduğunda neler olduğunun farkına vardı.

Hayatında ilk kez *dur, nefes al, düşün* hiçbir şekilde işe yaramıyordu. Çantası Muhammedlerleydi. Çığlık atmaya ve gözündeki bağı çözmeye başladığında, bir el yüzüne sertçe çarparak onu kayaya doğru savurdu. Yer altında aç ve susuz bir halde, çılgın bir adamın yanında kapana kısılmıştı.

Kendini, olayların iyi yanlarını görmeye zorlayarak *şey, en azından yalnız değilim*, diye düşündü çamurun göbeğinde yatarken, doğrulmaya uğraşırken diliyle dişlerinin yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Göz bağına yakalamaya çalıştı.

“Bırak onu!”

Nefesi kesildi, kalbi göğsünde deliler gibi çarpmaya başladı. Bu Feramo’ya hiç de benzeyemen bir Feramo’nun sesiydi.

“Pierre?” dedi oturmaya çabalayarak.

“*Putain!*”^{*} Buz gibi duyusuz olan ses tekrar duyuldu. “*Salope.*”^{**} Olivia’ya bir tokat daha attı.

Bu kadarı da fazlaydı. “Ay!” dedi Olivia göz bağına çıkarıp karanlıkta öfkeyle gözlerini kırptırarak. “Sen ne halt ettiğini zannediyorsun? Senin neyin var? Buna nasıl cüret edersin? Ben sana vur-sam hoşuna gider miydi?”

Pamuklu pantolonunun cebinden şapka iğnesini çıkarmış, tam ayağa kalkmak üzereydi ki bir kırbaç şakladı ve kolunda deri sici-min yakıcı ısırtığını hissetti.

“Kes şunu!” diye bağırdı ve karanlıkta belli belirsiz şekle doğru saldırarak şapka iğnesini karşısındakine batırdı, kırbacı yakaladı ve birkaç adım geri çekildi.

Gözleri artık karanlığa alışmaya başlamıştı. Raşidilerin renkli kıyafetlerini giymiş olan Feramo önünde çömelmişti.

* Fr. Orospu. ç.n.

** Fr. Kaltak. ç.n.

“İyi misin?” Sesi, hiç beklemede de, bayağı şefkatli çıkmıştı. Olivia’nın, insanlara karşı gösterdiği merhametli yakınlık konusunda hep başı ağrırdı. “Ne oldu? Korkunç görünüyorsun.” Uzanarak adamın yüzüne şefkatle dokundu. Şakaklarına dokundukça adamın giderek sakinleştiğini hissetti. Adam, onun elini yakalayıp ağzına götürerek emmeye başladı.

“Ee, Pierre,” dedi Olivia bir süre sonra, “bence şimdilik bu kadar yeter. Pierre? Pierre? Ne yaptığını sanıyorsun?” Elini adamın ağzından zorlukla kurtararak ovuşturmaya başladı.

Adamın yüzündeki ifade aniden ve tehlikeli bir şekilde değişti. Ayağa kalktı, Olivia’nın üzerine doğru eğildi, boynundaki elmas ve safir haçı koparıp alarak yere fırlattı.

“Yere yat, yüz üstü, dümdüz yere yat. Ellerini arkada tut.”

Olivia’nın ellerini bir iple bağladı. Bir sinyal sesi duyuluyordu. “Doğrul.”

Feramo, ucunda plastik bir detektör olan sopayla Olivia’yı kontrol ediyordu. Şapka iğnesini, kemeri ve içinde fenerle acil durum kutusunun olduğu sırt çantasını aldı. Kulağındaki küpeyi, içinde siyanür hapı olanı kulağından çekip çıkardı, sonra parmağındaki kanca yüzüğü zorla alıp yere attı. Olivia’nın bluzunu yakalayıp yırttı, öyle ki daire şeklindeki bıçaklı düğmeler yere düşerek dört bir yana yayıldı.

“GPS nerede?”

“Ne?”

“GPS. İzleme cihazı. Adamların seni izlemek için ne kullanıyorlar? Masummuş gibi davranma. Bana ihanet ettin.”

Olivia korkarak geriledi. Nereden biliyordu?

“Olivia senin hatan,” dedi, “tüm güzel kadınların senin kadar hain ve beceriksiz olduğunu zannetmen.”

Suraya. Kesin oydu. Gizli orospu. Gizli çifte ajan.

“Artık bize biraz bilgi verme zamanın geldi.”

Feramo elinde bir fenerle önlerini aydınlatarak, Olivia’yı dar alçak bir tünelde uzunca bir süre arkasından sürükledi. Kadın ne za-

man ayağı takılıp sendelese, elindeki ipi bir eşegi çekelermiş gibi çekeliyordu. Olivia kendini durumdan soyutlayıp olayları dışarıdan seyretmeye çalıştı. Malikânedeki eğitimini hatırlamaya çalıştı ama bunun yerine Suraya'nın kendisine casusluk eğitimi verirken onunla aslında alay ettiğini anladı – ölümcül yemekler pişirme sanatı, tuvalet sarnıçlarına filmler saklamak, yabancılarla çanta değiştirmek, pencereleri yarı açık bırakarak ve çiçek vazolarını göstererek gizli işaretler vermek. Şu anda gerçekten çok eğleniyor olmalıydı. Olivia, tüm bunları bir kenara bırakarak kafasını, Yaşamının Kuralları'na yoğunlaştırdı.

Hiçbir şey görüldüğü kadar kötü ya da iyi değildir. Olaylara iyi tarafından bak, bu da işe yaramazsa komik tarafından bak. Scott Rich'e, Feramo'nun şahini falan olmadığını söylediği anı düşündü, şimdiki halini görse adamın kendisiyle nasıl da dalga geçeceğini hayal etti – şu anda Feramo'nun katırı ya da yularlı keçisiydi. Hâlâ bir şansı vardı. Daha ölmemişti. Feramo deliydi, dengesizdi, dolaşısıyla her şey değişebilirdi. Adam onu öldürmek isteseydi mağarayken öldürebilirdi. İpini tekrar çektiğinde, kendisinin belki de öldürme konusunda adamdan daha çabuk davranabileceğini düşündü. Sutyenin içinde bir sürü silahı vardı.

Aynı anda kafasını bir kayaya çarptı. Feramo küfredip ipi tekrar çekti. Tünel keskin bir virajla yön değiştirmişti. Burada ışık ve havada bir değişiklik vardı, bir de... bir de... denizin kokusunu alabiliyordu! Gözleri yeni ışığa alışırken, tünelin bir mağaraya doğru genişlemekte olduğunu gördü. Oradaki raflara ve kancalara güzelce yerleştirilmiş bir sürü dalış ekipmanı vardı: Tüpler, dalış takımları, BCD'ler.

USS *Ardeche*'de Scott Rich radardan bir motorun yola çıkışını seyreliyordu.

“Rich?” Litvak'ın püre kıvamındaki ses tonu hoparlörlerden duyuldu. “Bir mesaj aldım. Ne oldu?”

“GPS cihazını Suakin'in otuz kilometre doğusunda bulmuşlar. Bir de, onlara dostça davranan ve elli dolara at sırtında onları Oli-

via'ya götüreceğini söyleyen bir Raşidi.”

“Elli dolar mı?”

“Kız Feramo'yla. Kontrol ettirdim. Ben yola çıkıyorum.”

“Senin *Ardeche*'de kalman gerekiyor. İstihbarat operasyonunu sen kumanda ediyorsun.”

“Kesinlikle. İstihbarat operasyonunu ben kumanda ediyorum. Bize olay yerinde adam lazım. Ben gidiyorum.”

Widgett'in, “Sonunda benim görüşümü paylaşacağını biliyordum,” diyen sesi duyuldu.

“Kes sesini,” dedi Scott Rich. “Senin uyuyor olman gerekiyordu.”

Feramo, Olivia'yı suyun otuz metre altında, havasız bir şekilde kendine bağlamıştı. Olivia, avını suyun altına batıran ve yemeye hazır olduğunda geri gelen bir timsahı hatırladı. Feramo ona yedek regülatöründen nefes aldırıyordu – tabi kendi istediği aralıklarla. Bu çılgınca ama iyiydi. Nefesini kontrol etmek, tutmaya çalışmadan yavaşça vermeye çalışmak Olivia'nın tüm zihinsel enerjisini harcıyordu. Bu çabayla dengesi bir parça yerine geldi ve paniği aklından uzaklaştırdı. Etrafını saran sıra dışı güzelliği kavramak için Olivia kendine kısacık bir zaman tanıdı. Feramo haklıydı. Buranın su altı manzarası bugüne kadar gördüklerinin en güzeliydi. Masmavi sular şaşırtıcı bir kristal berraklığındaydı. Suyun bu kadar altında bile kayalar kızıldı, açık denize doğru baktığında boşluktan yüze doğru yükselen mercan kulelerini gördü. Feramo'nun kendisine baktığını fark etti, beğendiğini göstermek için baş parmağıyla işaret parmağını O şeklinde birleştirerek adama gülümsedi. Adamın gözlerinde bir sıcaklık ifadesi belirdi. Yedek regülatörü Olivia'ya uzatarak ona biraz daha hava verdi. Regülatörün onda kalmasını işaret etti, deniz altı yamaçları boyunca havalarını paylaşarak âşık bir çift gibi, birlikte ileriye doğru yüzdüler. *Belki de düzelir*, dedi Olivia kendi kendine. *Belki onu değiştirebilirim*.

Sahilde, akıntının törpülediği dar, alçak bir sapla desteklenen dev gibi bir mercan kayası parçası koca bir heykel kaidesi gibi du-

ruyordu. Feramo, Olivia'ya kayanın altına doğru dalıp oradan yüzmesini işaret etti. Cesaret işiydi. Kayayla deniz tabanı arasında sadece yüz ya da yüz yirmi santimlik bir açıklık vardı. Feramo, yedek regülatörü Olivia'nın elinden alarak ileriye doğru yüzdü, sonra aniden deniz tabanında ayakta durdu, vücudunun üst kısmı kayanın içine doğru kayboluyordu. Kafasını kaldırıp baktığında Olivia'nın nefesi kesildi. Üstünde kare şeklinde bir açıklık ve elektrik ışığıyla aydınlatılmış beyaz bir oda vardı.

Feramo odaya doğru tırmanıyordu. Olivia parmaklarıyla zemine tutundu, doğruldu ve yüzeye çıktı, maskesini çıkarıp saçlarını geriye doğru savurdu, nefes nefese kalmıştı.

Olivia'nın Bonita Adası'ndan hatırladığı, mayolu bir Arap genç, dalış takımını Feramo'nun elinden aldı ve onlara birer havlu verdi. "İnanılmaz," dedi Olivia. "Burası neresi böyle?"

Feramo gururla beyaz dişlerini gösterdi. "Hava basıncı, su basıncıyla aynı seviyede tutuluyor, bu yüzden su asla bu seviyeden yukarı yükselemez. Son derece güvenli."

Olivia, *üstelik kaçması da kolay*, diye düşünürken şifreli çelik bir kapıdan, sonra da bir diğerinden geçerek duş odasına girdiler. Feramo, duş alması ve duştan sonra, içeride bulacağı entarileri giyinmesi için Olivia'yı orada yalnız bıraktı.

Olivia çıktığında Feramo onu bekliyordu. Yüzü gene öfkeliydi. "Şimdi Olivia bir süreliğine senden ayrılacağım. İnsanlarıma sana soracağı bazı sorular var. Sana, hangi bilgiyi istiyorlarsa hiç direnmeden onlara vermeni öneririm. Sonra da hoşça kal demek için bana getirileceksin."

"Hoşça kal mı?" dedi. "Nereye gidiyorum?"

"Güvenime ihanet ettin, *sakr*," dedi, göz göze gelmemeye çabalarak. "O yüzden artık birbirimize hoşça kal demeliyiz."

Olivia çok uzun zamandır uyumuş gibi hissediyordu kendini. Başlangıçta bu bir tür sarhoşluk gibi, çok da can sıkıcı olmayan bir duyguydu ama bilinci açılmaya başladıkça duyuları geri döndü. Elinin üzerindeki yanık bölgeler acı veriyordu ve sırtında da yeni morluklar oluşmuştu. Kurutma makinesinde bir gece geçirmiş gibiydi. Kafasında bir çuval vardı. İçeride, çiftlik avlusu ya da ambarı gibi, o anki duruma hiç de uygun olmayan rahatlatıcı bir koku vardı. Elleri bağlıydı ama hey, bir saniye – sutyen kopçasının üzerindeki çiçeğin arkasında küçük, dairesel bir keski vardı.

Sutyene ulaşmak için dişleriyle birkaç girişimde bulundu, kafasında bir çuvala kendi memesini ısırma çalışırken birileri onu göreceksin, ne kadar gülünç görüneceğini düşünüyordu. Vazgeçip duvara yaslandı. Yakında bir yerlerden sesler geliyor, bir de basınçlı hava sisteminin gürültülü hışırtısı duyuluyordu. Sesleri duyabilmek için kendini zorladı. Arapça konuşuyorlardı.

Bu işten sıyrılacağım, dedi kendi kendine. *Hayatta kalmayı başaracağım*. Kafasındaki çuvalı ağız hizasına getirerek ısırma başladı. Çok geçmeden çuvalda küçük bir delik açmayı başardı. Dilini, dişlerini, sonra da burnunu kullanarak deliği, etrafı iyi kötü görebileceği kadar büyütünceye dek yavaşça genişletti. Ayak sesleri vardı. Kendini yüzüstü yatacak şekilde yere attı ve deliği sakladı. Ayak sesleri odaya geldi, ondan birkaç santimetre ileride biraz durduktan sonra geri çekildiler.

Sutyenime ulaşmak zorundayım, diye düşündü. *Sutyenin içindekilere ulaşmak zorundayım*. Çuvalı çiğnemeye devam etti, arada bir

ağızına gelen saman ve iplikleri tükürüyordu. Kafasını eğip deliği gözünün önüne getirinceye kadar çuvalı geri itti. Bingo! Görebiliyordu! “Evveet! Evveeeett!” diye bağtırmamak için kendini zor tuttu.

Kayaya oyulmuş ve floresan lambalarla aydınlatılmış bir geçiteydi. Duvarda Arapça yazılarla kaplı afişler ve üzerinde, nedense, bir traktör resmi olan Miladi bir takvim vardı. Takvimde bir gün, kırmızı bir halka içine alınmıştı. Sesler duydu, adamlar Olivia’nın sol tarafındaki kemere asılı bir perdenin arkasından oraya doğru yaklaşıyorlardı. Sırtına bir şey batıyordu. Dönüp baktı. Mağara duvarından aşağı inen ince metal bir borunun üzerindeki bir vana. Olivia kafasını eğip elbisesinin içindeki sutyenine baktı – önden kopçalıydı, bu işine yarayabilirdi.

Yavaşça ve sessizce dönerek vananın karşısında geçti ve çuvalı yırttı, yüzü daha da açılmıştı. Sonra pozisyonunu değiştirdi, sutyenin kopçasıyla vanayı yakalayıp bastırdı. İşe yaramadı. Birkaç kez tekrarladı, sonra kopçadaki baskıyı biraz azaltmak için omuzlarını sıkıp memelerini sıkıştırarak tekrar öne doğru eğildi. Kopça açılıverdi. Sutyen dolgularındaki tüm teçhizatların yerlerinden kurtulup Olivia’ya batmamış olması büyük şanstı. Sutyenin bir parçasının alt kısmını vanaya doğru bastırıp yukarı doğru itmeye çalıştı ve sadece üç deneme sonunda siyah şeridin kenarını dişleriyle yakalamayı başardı.

Olivia kendinden müthiş memnundu, öyle memnundu ki az daha sırtıp sutyenin ağzından düşmesine sebep olacaktı. Fazlaca hızlı dönünce sandaletleri yere süründü. Yan odadaki sesler durdu. Gazeteyi getiren bir köpek gibi, ağzında siyah sutyeninin bir yarısıyla kalakalmıştı. Ağır ayak sesleri ona doğru hareket etmeye başladı. Kafasını sallayarak çuvalı tekrar başına yerleştirdi ve yere yattı. Ayak sesleri çok yaklaşmıştı. Bir ayak kaburgalarını dürttü. Titreyip kafasını hafifçe çevirdi, bunun gerçekçi bir görüntü sergileyeceğini düşünüyordu. Ayak sesleri uzaklaştı. Sesler tekrar kendi aralarında konuşmaya başlayıncaya kadar yerinden kıpırdamadı.

Hâlâ dişlerinin arasında tuttuğu sutyen parçasının içi dışına çık-

mişti. Yavaşça onu entarisinin içinden çıkardı, vanaya geçirmek için zorlukla döndü, hâlâ dişlerini kullanıyordu. Çok rahatsız bir pozisyondaydı ama vücudunu geriye doğru büküp ellerini bağlayan ipi keskiye doğru bastırmayı başarabilmişti. Çok eziyetli ve yavaş bir işti. Sutyenin vanadan kurtularak ileri doğru sıçradığı tehlikeli bir anı atlattıktan sonra tüm süreci baştan tekrarlayarak onu tekrar vanaya takmak zorunda kaldı. Nihayet küçük keski yeterince lifi kesti, böylece ellerini iplerden kurtarıp ayak bileklerini çözdü.

Bir yandan endişeyle perdeyi gözetlerken, sutyenin içine tıktığı dudak parlatıcısını açtı. Zamanlayıcıyı üç saniyeye ayarladı, kapğını çıkardı ve dikkatle nişan alarak, perdeyle zemin arasındaki boşluktan yuvarladı. Sonra gözlerini sımsıkı kapayıp yüzünü dizlerinin ve kollarının arasına sıkıştırıp iyice büzülerek bekledi. Buna rağmen ışık neredeyse kör ediciydi. Perdenin arkasından çılgınlıklar, bağırtilar, çarpma sesleri geldi.

Olivia ayağa sıçradı, perdeye doğru koştu ve perdeyi kenara çekti. O kısacık anda karşısında şaşırtıcı bir manzara olduğunu anladı. Etrafı görmeyen on iki adam, gözlerini ovuşturuyor, panik içinde saçmalayıp duruyordu. Duvarlarda fotoğraflar ve birtakım şemalar vardı. Birçok köprü; Sydney Liman Köprüsü, Golden Gate Köprüsü, Tower Köprüsü ve arka planda gökdelenlerle geniş bir boğaza asılı bir köprü daha. Toplam yedi resim vardı. Odanın ortasında duran bir masanın üzerinde, Olivia'ya bakan, yuvarlak bir heykel kaidesine benzer bir şeyle, yanında da dışı altın renginde, içi boş, kırılmış bir Paskalya çikolatasını andıran, keskin kenarlı bir metal parçası vardı. Olivia'nın aklında onu kapıp bir silah olarak kullanmak geçti. Sonra, masanın arkasında, bir halının üzerine bağdaş kurmuş oturan uzun boylu, sakallı birini gördü, onu birileriyle karıştırmak imkânsızdı. Herkes gibi kör edici ışık yüzünden göremeyen ama son derece kendine hâkim ve korkutucu görünen adam hâlâ son derece sakin, gözleri kapalı öylece duruyordu. Bu, Usame bin Ladin'di.

Olivia'nın birkaç saniyesi vardı. Önce köprülerin fotoğrafını çekti, ama makinenin flaşının çalışmadığını sonradan fark etti. Son-

ra şık bir grup fotoğrafı çekmeyi denedi. Sonra Bin Ladin'i çekti. Fotoğraf makinesi o kadar küçüktü ki insan ne yaptığını pek göremiyor – tahmin etmek zorunda kalıyordu. Zaten herhangi bir şey görmek, ışık patlamasından sonra iyice zorlaşmıştı. Ama Olivia, adamın o olduğundan emindi.

Ona en yakın olan adam tıkırtıyı duyunca harekete geçip Olivia'ya doğru döndü. Olivia minik toptaki fitili ateşleyip topu odanın ortasına doğru yuvarladı, perdeye doğru gerileyerek koşmaya başladı. Birkaç dakikaya kadar adamlar tekrar görebileceklerdi belki ama bu kez de gaz yüzünden beş dakika boyunca sersemleyeceklerdi.

Olivia, giriş odasından çıkıp da köşeyi dönünce durdu, nefes nefese duvara yaslandı ve kulak kabarttı. Koridor beyaza boyanmış kayalardan oluşuyor, iki yönde gözünün alabildiğine uzanıyordu. Hava basıncı sisteminin gürültüsü yüzünden herhangi bir şey duymak çok zordu, ama sol tarafından gelen sesler biraz daha farklı gibiydi. Acaba bu ses, denizden mi yoksa makinelerden mi geliyordu?

O yöne gitmeye karar verdi. Hafif eğimli zeminde yukarı doğru koştururken etraf ona tanıdık gelmeye başladı, evet işte duş odası, az ileride metal kapı. Yaklaştıkça kapının arasında bir vücudun kaldığını fark etti, asansör kapısına sıkışmış bir bavul gibi görünüyordu. Bu, yaralı ve yarı baygın haldeki Feramo'ydu. Kaçmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Olivia adamın üzerinden atladı, sonra tereddüt ederek yüzünü onunkine yaklaştırdı. Gözleri hafif aralıktı. Güçlkle nefes alıyordu.

“Bana yardım et,” diye fısıldadı. “*Habitibi**, yardım et.”

Olivia sutyeninin altından küçük hançeri çıkardı ve adamın boğazına dayadı, kendisine öğretildiği gibi tam şah damarının üzerine bastırdı.

* Ar. Sevgilim. ç.n.

“Şifre,” diye tısladı, adamı hafifçe dürterek. “Kapının şifresini söyle bana.”

“Beni de yanında götüreceksin mi?”

Gözlerini kırıştıtırıp adama bir bakış attı. “İyiysen evet.”

Adam zorlukla konuşabiliyordu. O an ne yaptıklarını pek kestiremiyordu. Olivia’yı buraya getirirken aklı neredeydi acaba?

“Şifre,” dedi. “Hadi, yoksa öleceksin.” Ağzından çıkan laf, kuşağına bayağı saçma geldi.

“İki dört altı sekiz.” Fısıldamakta bile zorlanıyordu.

“İki dört altı sekiz mi?” dedi biraz da bozularak. “Biraz fazla basit değil mi bu? İki kapının şifresi de aynı mı?”

Feramo kafasını sallayarak, “Sıfır dokuz bir bir,” diye fısıldadı. Olivia gözlerini yuvarladı: *İnanılmaz*.

“Beni de yanına al, *sakr*, lütfen. Ya da beni hemen öldür. Onların bana vereceği acıya ve beni aşağılamalarına katlanamam.”

Kısacık bir an düşündükten sonra, sutyeninin altından uyuşturucu dolu şırıngayı çekip aldı.

“Bir şey olmayacak, geçici bir süre sadece,” dedi Feramo’nun korku dolu gözlerini görünce. Adamın üzerindeki entariyi sıyırdı ve şırıngadaki havayı boşalttı. “İşte!” dedi yetimhane müdiresi gibi, iğneyi adamın kaba etlerine batırırken.

Vay be, etkisini çok çabuk göstermişti. 2468’i tuşladı ve adamı kapıların arasından çekip çıkardı. Kapılar kapanmadan hemen önce aklına bir fikir geldi ve sandaletlerini çıkarıp kapıların arasına sıkıştırarak, bir insanın geçemeyeceği kadar dar ama su girmesine izin verecek kadar da geniş olan on beş santimlik bir aralık bıraktı. Yüzükoyun yere yatmış olan Feramo’yu sağlam koluyla arkasından sürükleyerek diğer kapıda 0911 rakamlarını tuşladı, kapılar açılıp da parlak bir şekilde aydınlatılmış oda, dalış takımları ve deniz suyu ortaya çıktığında büyük bir rahatlama hissetti. Bu kez kapıların arasına bir çift palet sıkıştırdı.

Entarisini çıkardı ve kısa bir an karasızlık topraklarının kenarındaki uçurumda gezindi. Acaba, öylece suya atlayıp yüzeye doğru yüzmeli miydi yoksa dalış takımı giymeli miydi? BCD’ye uzandı,

kemer ve tüpleri tarttı ve kiti kuşandı.

Tam suya dalmak üzereydi ki dönüp Feramo'ya bir bakış attı. Adam çok sefil ve zavallı, uyuyan üzgün bir çocuk gibi görünüyordu. Aniden, dünyanın düzenini değiştirmeye çalışan tüm o otoriter adamların –Amerikalıların, İngilizlerin, Arapların– hepsini haşarı birer çocuk gibi hayal etti. Beysbol sahasının yıldızı olmak isteyen Amerikalılar arsız ve iriyarı; ilkokul çağlarından beri doğrucu olmaya kararlı İngilizler zalim; şerefini kaybetmekten daha kötü bir şey olamayacağına inandıkları için aileleri tarafından mantıksızca bastırılmış olan Araplarsa öfkeliydi.

“Canlıyken daha çok işe yarayacaktır,” dedi kendi kendine, merhamet duygularını bir kenara itmeye çalışarak. Yaklaşan biri var mı diye iyice kulak kabartıp bir an duraksayarak yanık tenli, heybetli vücudu gözleriyle takdir etmekten de geri kalmadan adamın entarisini çıkardı, köpek balıklarının cezbedecek herhangi bir kesik olup olmadığına baktı ama bir şey bulamadı, adama dalış takımını giydirdi, maskesini takarak onu kare şeklindeki açıklıktan suya indirdi. Duvarda bir basınç ölçer vardı. Bir oksijen tüpünü alıp basınç ölçere doğru savurdu, camı kırdıktan sonra bir cam parçasını tutup boruyu deldi. Basınç cihazının hışırtısında derhal bir değişiklik oldu. Feramo'nun durmakta olduğu kare açıklığa baktı. Su kesinlikle yükselmeye başlamıştı. Eveeett! Evveeee! Su eninde sonunda ışıklara ulaşacak, kısa devre olmasına sebep olacak, içeride sıkışmış olan oksijen yüzünden belki de patlayacak ve orada taş üstünde taş bırakmayacaktı. Böyle bir şey olmasa bile su içeri dolacağından adamların hepsi boğulacaktı işte. Hah!

Eğilip suya girdi, Feramo'nun BCD'sinden de hava salarak adamın suda batmasını sağladı, sonra baygın haldeki teröristi de kavrayarak, doğruca kayanın altına doğru yüzmeye başladı; sağlam koluyla adamı arkasından çekerken roller değişmiş olduğu için gayet memnundu.

Gerçekten de çok akıllıyım, dedi kendi kendine.

Ne yazık ki havanın karanlık olabileceğini hiç düşünmemişti. Karanlıkta, özellikle de bir zıpkın yerine çelimsiz bir hançerle dal-

mak çok iyi bir fikir değildi. El Kaide'nin gözcüleriyle karşılaşma ihtimali yüzünden sahile çok yakın bir yerden su yüzüne çıkmayı istemiyordu. Köpekbalıkları dolayısıyla çok uzaktan da çıkamazdı. Tekrar dalmak zorunda kalabileceği için tüm havasını bitirmeyi de istemiyordu.

Açığa doğru yaklaşık üç metre derinlikten otuz dakika boyunca durmadan yüzdükten sonra yüzeye çıktı, Feramo'nun can yeleğinden hava boşaltarak adamın, kendinden yarım metre altta batmadan durmasını sağlamaya karar verdi. Sonra bacaklarını kendine çekerek adamın üzerine oturdu. Böylece köpekbalıkları beslenmek için oraya gelirlerse önce onu yiyebilirlerdi. Görüp görebildiği tek şey karanlıktı: Lekesiz karanlıkta tek bir kayık bile yoktu. Köpekbalıkları yanaşmazsa şafağa kadar burada böyle durabilirdi ama sonra ne olacaktı? Feramo'yu orada bırakıp sahile ya da açığa doğru yüzüp yüzmek konusunda enine boyuna düşündü. Feci halde yorulmuştu. Uykunun kollarına doğru sessizce sürüklenmekteyken, kocaman, canlı bir şey tam onun altından kuvvetli bir şekilde yüzeye çıktı.

“Şurada bir şey var.”

Scott Rich, Black Hawk’ın kumanda koltuğunda oturmuş, ısıya duyarlı ekranı seyrediyordu. Kokpiti dolduran elektronik cızırtı delirticiydi, ama Rich tamamen kendine hâkim, dikkatli, yoğunlaşmış olarak öne doğru eğilmiş, aynı anda hem yer ekiplerinden, hem dört ayrı hava devriyesinden hem de Hackford Litvak’ın Donanma Fokları Timi’nden gelen bilgileri dinliyordu.

“Efendim, yer devriyesi tünelin bittiği yerde Ajan Joules’un kıyafetlerini bulmuş. Kendisinden herhangi bir iz yok.”

“Başka bir şey?” dedi Scott. “Mücadele izi falan?”

“Giysiler yırtık ve kanlıydı efendim.”

Scott Rich ürperdi. “Şu anki konumun?”

“Sahil şeridindeyim efendim, Kızıldeniz’e üç metre kadar uzaklıkta.”

“Bulunduğun yerden görebildiğin başka bir şey?”

“Yok. Sadece dalış ekipmanları var, efendim”

“Dalış ekipmanı mı var dedin?”

“Evet, efendim.”

“Hay lanet olası, ne duruyorsun o zaman, ekipmanı alıp hemen dal.” Mikrofonunu kapattı ve pilota dönerek önlerindeki ekranı işaret etti. “İşte. Görüyor musun? Hadi oraya inelim. Derhal.”

Feramo aniden sudan çıkarak bir eliyle hançeri kapmaya çalışırken, diğeriyle Olivia’yı boğazından yakalayınca, Olivia çılgılığı bastı. Bacağını büküp dizini adamın hayalarına gömdü, boğazını kurtarır kurtarmaz oradan yüzerek hızla uzaklaştı, beyni deli gibi çalı-

şıyordu. Feramo, ondan çok daha uzun süre su altında kalmıştı. Havasını bitirmiş olmalıydı – oysa kendisinin daha en az on dakikalık havası vardı. On metre derine dalıp adama izini kaybettirebilirdi.

Maskeyi kafasına geçirip regülatörü boşaltarak dalışa geçti ama Feramo fişek gibi atılıp bileğini yakaladı. Eklem yeri bükülünce acıyla bağırdı. Bayılıp bilinçsizliğin nazik kollarına sürüklenir gibi oldu. Yüzerlik ceketinden hava kaçıyor, ağırlıklar onu aşağıya doğru çekiyordu, o sırada regülatör ağzından kurtuluverdi. Aniden kafasının tam üzerinde gürültülü bir takırtı duydu, suya doğru parlak bir ışık yayıldı. Bir şekil ona doğru suya daldı, silueti yeşil sularda hayalet gibiydi. Olivia'yı yakaladı, ağırlık kemerinden kurtardı ve ışığa doğru çekti.

Yüzeye çıktıklarında Scott Rich, Olivia'nın kulağına, “Şahin ha,” diye fısıldadı, güçlü elleri Olivia'nın belindeydi. “Daha çok, bir kurbağa yavrusuna benziyorsun.”

Sonra Feramo, BBC özel belgeselindeki bir balina gibi suda yükselerek eğreti hançerle onlara doğru atıldı.

“Bir saniyeliğine su yüzeyinde kal bebeğim,” dedi Scott, Feramo'nun bileğini kavrayıp tek yumrukta adamı bayıltırken.

Olivia, Black Hawk'tan eğilmiş endişeyle aşağıya bakıyordu. Scott Rich hâlâ sudaydı, vinç sepetinde patates çuvalı gibi duran Feramo'yu bağlamaya çalışıyordu, ama rotor suyu onu durmadan ileri atıyordu.

“Boşver bırak onu,” diye bağırdı Olivia telsizden. “Yukarı gel. Zaten baygın.”

Scott'un cevabı, “Geçen sefer de öyle düşünmüştün,” oldu.

Olivia, helikopterin kapı açıklığının kenarına tutunarak, etçil balık olup olmadığını anlamak için sudaki ışık halkasını gözleriyle taradı.

“Buyrun efendim,” diye bağırdı pilot Dan ve ona bir tabanca uzattı. “Bir köpekbalığı görürseniz onu vurun ama Özel Ajan Rich'e isabet ettirmemeye çalışın.”

Feramo aniden sudan çıktı.

“Uyardığın için teşekkürler,” diye mırıldandı kafa setinin mikrofonuna.

Aniden, sahilin yakınlarında bir yerden ağır bir patlama sesi duyuldu ve patlamayla neredeyse aynı anda gösterge panelinden bir siren sesi gelmeye başladı.

“Tanrım! Hadi onu alalım, alalım!” diye bağırdı Dan, etraflarındaki gök bir füzeyle aydınlanırken.

“Scott!” diye bağırdı Olivia; önlerindeki deniz dev bir ateş topuna dönüşüp patlayarak, helikopteri de sarsan sıcak bir hava dalgasını etrafa yaymıştı.

Olivia zorlukla nefes alabiliyordu, ama birkaç saniye sonra helikopterin kapısında Scott’un öfkeli yüzü belirdi ve Black Hawk ileri, yanan denizin ulaşamayacağı bir yere doğru atıldı.

Uçak gemisine dönüyorlardı. Hava nemli ve sıcaktı. Scott da Olivia da terden sıırılsıklam olmuşlardı. İkisi de birbirlerine bakmıyorlardı. Olivia’nın üzerinde iç çamaşırlarından başka, bir de pilotun kendisine uzattığı US-Donanma tişörtü vardı. Yanağını, Scott’un boynunun sıcak tenine yasarsa ya da uyluklarındaki yumuşak tenine onun o sert ve güçlü elinin değdiğini hissederse kendini kontrol edemeyeceğini biliyordu.

Bir patlama oldu ve helikopterin dış kaplamasına bir şey şiddetle çarptı. “Tutun bebeğim,” dedi Scott. “Bir darbe aldık. Sıkı tutun.” Yaralı helikopter sarsıldı ve görünüşe göre motorları durdu. Sonra korkunç bir şekilde sendeleyip hızla dalışa geçerek yere düşmelerine sebep oldu. Şiddetli metalik bir ses duyuldu ve ardından bir sarsıntı yaşandı. Scott, sendeleyerek Olivia’ya doğru gitti, motordan garip sesler geliyordu, pilot aracı kontrol altına almaya çalışırken Scott kadını yakaladı. Olivia önlerindeki karanlık suların onlara doğru hızla yaklaşmakta olduğunu gördü, sonra denizden daha açık renkli olan gökyüzü, sonra gene sular geliyordu. Pilot küfürler savuruyor, “Burayı boşaltmalıyız, çıkmalıyız!” diye bağıırıyordu. Scott, kafasını göğsüne bastırarak Olivia’yı sıkıca kavradı, bir yandan koltuklara ulaşmaya bir yandan da uğultuyu bastırmaya çalışarak telsiz bağlantısına, “Tamam Dan, olduğun yerde kal. Hepimiz

iyiyiz, aracı uçuracağız, sorun yok,” diye bağıırıyordu. Sonra Olivia’ya dönüp tüm gürültünün ve takırtıların arasında, “Bana tutun bebeğim. Ne olursa olsun, tüm gücünle bana tutun ve sakın bırakma,” dedi.

Suya birkaç metre kala aniden Dan, mucizevi bir şekilde kontrolü ele geçirdi. Birkaç saniye boyunca tehlikeli bir şekilde aşağı yönde ilerlediler, sonra araç dengelenerek tekrar yükselmeye başladı.

“Üff, olanlar için üzgünüm arkadaşlar,” dedi Dan.

Adrenalin ve rahatlamanın heyecanıyla Olivia kafasını kaldırdı ve Scott Rich’in gri gözlerinin yoğun bir şefkatle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Yüzünde bir gözyaşı gördüğünü zannederek bir an şaşırdı, sonra Scott Rich onu ihtirasla kendine doğru çekti; ağzı onunkini arıyor, eli US Donanma tişörtünün altından yukarı doğru yavaşça kayıyordu.

“USS *Condor* beş yüz metre kadar ileride efendim,” dedi Dan. “Alçalalım mı?”

“Helikopteri bir tur daha döndür, olmaz mı?” diye mırıldandı Scott Rich telsize.

Olivia, ifadesini vermiş, duşunu almış ve karnını doyurmuş olarak uçak gemisinin devasa güvertesinde durmuş, sakın denize ve yıldız dolu gökyüzüne son bir kez bakarken gölgelerin arasından Scott Rich çıkageldi.

“Feramo’nun bacağıını bulmuşlar,” dedi. “Köpekbalıklarına yem olmuş.”

Olivia hiçbir şey söylemeden Suakin sahiline doğru baktı.

“Üzgünüm, bebeğim,” dedi kabaca, karmaşık duygularını özümsemesi için Olivia’ya zaman tanıyarak. Az sonra da, “Yönetim benden daha üzgün gerçi. Ben de, meseleyi bizzat halletmediğime üzüldüğüm kadar üzülmедim; o piç kurusuna mümkün olan en acılı işkenceleri yapıp, son bilgi kırıntılarını da ondan söke söke aldıktan sonra çıplak ellerim ya da belki dişlerimle işi bitirmedişime daha çok üzüliyorum.”

“Scott!” dedi Olivia. “O da bir insandı.”

“Bir gün onun ne tür bir insan olduğunu anlatacağım sana. Sana neler yapacağını, eğer...”

“Neler yapacağını mı? Ne demek istiyorsun? Ona izin vermezdim ki.”

Scott kafasını salladı. “Senin Los Angeles’a gitmeni istiyorlar, bunu biliyor muydun? Adamın çevresindekileri kontrol ederken senin kendilerine yardım etmeni istiyorlar.”

Olivia kafasını salladı.

“Gidecek misin yoksa bu kadarı sana yeter mi?”

“Elbette gideceğim,” dedi, sonradan aklına gelmişçesine de ekledi, “ya sen?”

CIA Koruma Evi, Los Angeles

Hollywood'un –teleferikler ve özel televizyon araçlarıyla çevrili Kodak Tiyatrosu'nun, Standart Oteli'nin turkuaz renklerde ışılandırılmış havuzunda verilen Oscar öncesi partilerinin kalabalığının, Mondrian ve Marmont Şatosu'nun– üzerinden, tepelerin karanlığına ve kır çakallarına doğru sessizce süzülen bir şahin, dağlık bir burnun üzerindeki ışıklı tek pencereyi fark edebilirdi. Cam duvarın arkasında, şömine alevi ve CNN'in kıpırtılarıyla aydınlanan buruşmuş çarşafların üzerinde zayıf, sarı saçlı bir kız ve kısa saçlı bir adam sarmaş dolaş yatıyorlardı.

“Şşt,” dedi Scott Rich elini Olivia'nın ağzına kapatıp televizyonun kumandasına uzanarak, televizyonun sesini açarken kızın isyan eden boğuk çığlıklarıyla eğleniyordu.

“Ölümcül, gizli ve tüm dünyayı durduracak nitelikteydi. El Kaide'nin yıkım dolu çapraşık saldırı planları, Beyaz Saray tarafından ortaya çıkarıldı,” dedi, mayo mankenine benzer bir haber sunucusu. “Benzeri görülmemiş boyutlarda planlanan eylem, CIA tarafından ortaya çıkarıldı ve engellendi.”

Olivia yatakta derhal doğruldu. “Bunu yapan CIA değildi ki. Bendim!” dedi bozularak.

Ekranda, elinde küçük bir çubukla bir haritayı gösteren Beyaz Saray'dan bir sözcü belirdi:

“Planları, Manhattan, Washington DC, San Francisco, Londra, Sydney, Madrid ve Barselona’daki önemli köprülere eş zamanlı saldırılarda bulunmaktı. Köprüler havaya uçup da medeni dünyanın büyük şehirlerindeki panik arttıkça, ikinci planlarını devreye sokarak, önemli trafik bağlantı noktalarına yerleştirdikleri patlayıcıları ateşleyeceklerdi.”

Haritalı adamın yerini heyecanlı bir uzman aldı, ekranın altında TERÖRİZM ARAŞTIRMALARI, MARYLAND ÜNİVERSİTESİ yazılıydı.

“Planları, üst düzey bir El Kaide kumandasının tüm belirtilerini; konseptin ve cüretkâr düşüncelerin basitliğini gösteriyor. Haber, uluslararası basına ulaştıktan sonraki birkaç dakika içinde panik yayılacak; zaten trafiğe boğulmuş olan şehirlerde, araç sahiplerinin araçlarını terk edip kaçmalarına sebep olacak, böylece küresel anlamda, terk edilmiş arabalardan oluşan ve temizlemesi neredeyse imkânsız olan eşi görülmemiş bir trafik karmaşası yaratacaklardı.”

Ekranda başkan belirdi.

“İstihbarat servisinin adamları ve kadınları, saat saat, dakika dakika, adım adım teröre karşı mücadeleyi kazanıyorlar. Emin olun...”

Gözlerinde o tuhaf bakışla duraksadı, bu haliyle Olivia’ya, bir komedyenin seyircilerine gülmeleri için zaman tanımak için beklemesini hatırlatıyordu.

“...deliklerinde oturmuş, yüce medeni dünyaya karşı komplolar planlayan kötü güçler galip gelemeyecekler.”

“Ay, kes sesini!” diye bağırdı Olivia ekrana doğru.

“Bebeğim rahatla biraz,” dedi Scott. “Herkes sen olduğunu biliyor. Ama ekrana senin bir fotoğrafını koysalardı, bu kez Olivia Joles kafa avı başlardı. O zaman halimiz ne olurdu, düşünsene?”

“Sorun o değil. Adam her ‘medeni dünya’ dediğinde, beş bin kişiyi daha küstahlığa karşı cihada teşvik ediyor. Bu son derece tehlikeli. Eğer...”

“Biliyorum, bebeğim, *biliyorum*. Keşke seni dinleseler. Keşke Batı ve Arap uluslarında daha fazla kadın çalışıyor olsaydı, o za-

man bunların hiçbirisi olmaz, dünya huzur, neşe ve özgürlük içinde yaşayıp giderdi. Bin Ladin'i o mağaradan çıkarmalıydın. O zaman yirmi beş milyonu arkana takıp kendi başkanlık yarışını başlatabilirdin.”

“Bana inanmadığımı biliyorum,” dedi Olivia kasvetli bir şekilde, “ama Usame bin Ladin o mağaradaydı. Fotoğraf makinesini sudan çıkardıklarında göreceksin.”

“Biliyorsun ki karşılığında bir şeyler alacaksın, Feramo ve diğerleri için yani. Bir ajan olduğun için tüm hisseyi alamayacaksın tabi. Bence gene de, o rahatsız ayakkabılardan istemediğin kadar çok sayıda alabilirsin.”

Olivia çarşafa sarındı ve aşağıda ışıklı bir battaniye gibi yayılmış olan şehre baktı. “Scott?”

“Ne oldu şahinim, çöl kurbağam benim?”

“Kapa çenenini. Ben hâlâ, onların Los Angeles'ta başka bir şey yapacaklarını düşünüyorum. Kısa süre içinde.”

“Böyle düşündüğünü biliyorum ama boşluğa bakıp durarak ne olduğunu anlayamazsın. Uyuman lazım. Niçin şurada kafanı biraz dinlendirmiyorsun, yarın kalktığımızda gene davaya döneriz ha?”

Scott, onu göğsünün erkeksi kaslarına doğru çekerken Olivia, “Ama...” diye söze başlayacak oldu. Adamın güçlü kolunun onu yakına çektiğini, sıcak ve güvende olduğunu hissederek, *Erkeklerle ihtiyacım yok...* dedi kendi kendine. Scott üzerine doğru kayıp onu tekrar öpmeye başlarken, *ay boşversene*, sonucuna vardı.

Koruma evinin operasyon odasına bilgisayarlar, kablolar, iletişim sistemleri, dünyaya yorgun ve karizmatik görünmek amacıyla gömleklerini dirseklerine kadar sıvamış adamlarla tam bir kaos hâkimdi. Olivia Joules, tüm bunların ortasında hareketsiz oturmuş, dikkatle geniş ekranlı bilgisayara bakıyordu. Kimberley, Michael Monteroso, halkla ilişkiler elemanı Melissa, ses şefi Carol, işsiz oyuncu/yazar Travis Brancato, yeteneksiz yönetmen Nicholas Kronkheit, zenci dalış hocası yüce Winston ve Feramo'nun çevresinde pervane olan özentilerden, yerleri belirlenebilenlerin tamamı

toplanıp CIA bölge ofisinin sorgu odasına getirilmiş, hâlâ da orada göz altında tutuluyorlardı. Olivia son birkaç saati sorguların video kayıtlarını inceleyerek arada bir durdurup bir kâğıda notlar karalarak geçirmişti. Yeni bir gelişmenin eşiğinde olduğunu hissederek duraksadı, beyni hızla çalışıyordu.

“Suraya konusundaki son bilgileri aldım.”

Kahretsin. Kafasını hiddetle kaldırmış ama ihtirasla karşılaşmıştı. Kravatını gevşetmiş, gömlek yakasını açmış olan Scott Rich, kapı çerçevesine yaslanmıştı. Olivia’nın içinden adama doğru kalkarak tüm kıyafetlerini çıkarmak geldi.

“Ne?” dedi, göz göze gelince bakışlarını hemen kaçırarak. Sevişme sürecinin ilk aşamalarında, kimsenin henüz haberinin olmadığı zamanları yaşıyorlardı. CIA koruma evinde bundan emin olmak pek kolay değildi elbette, ama zaten ikisi de yetişkin kaçamak uzmanlarıydı.

“Suraya Steele on yıldır El Kaide için çalışıyormuş.”

“Hadi canım!” dedi Olivia. “On yıl ha?”

“Daha on dokuz yaşındayken El Kaide’ye üye olmuş. Paris’te takılarak model işi ve/veya zengin adam bulmaya çalışıyormuş. Oradaki bağlantısını henüz bilmiyoruz ama muhtemelen oldukça yükseklerdenmiş. Kadına bir sürü para vermişler, bir sürü derken gerçekten *bir sürü* demek istiyorum, cidden.”

“Bu da, o Gucci ve Prada’nın nereden geldiğini açıklıyor.”

“Ne? Lampeter Üniversitesi’nde tiyatro ve basın araştırmaları okuyormuş. Anlaşmaya göre, derslerini Arapçaya çevirecek, sonra da MI6’yı gören bir Yabancı Ofis’e girmeye çalışacakmış. Kulağa saftirik saçmalıklar gibi geliyor ama belli ki işe yaramış. Bu, sizin gizli servisleri mutlaka endişelendirecektir, bana sorarsan. Yetmiş beş yaşın altındaki her kadın hafiye, önümüzdeki üç ayı yoğun bir sorgu bombardımanı ile geçirecek.”

“Tanrım. Başları dönüyor olmalı. Nasıl olmuş da onu fark edememişler?”

“El Kaide’dekiler, Widgett’in da savunduğu gibi, doğrudan bağlantıda kullanılan eski yöntemleri kullanacak kadar zekiler. Elekt-

ronik herhangi bir iletişim yöntemini kullanmıyorlar, sadece fısıltılar, göz kırpmalar, gizli değişim noktaları, kâğıt ve kalem.”

“Widgett ne diyor?”

“Ne desin? Suraya’nın çalışma süresinin çoğunda o emekliydi zaten. Suraya’yı, Widgett sahaya çıktıktan sonraki birkaç ay içinde almışlar.”

“Yani kadın her durumda kazançlıymış?”

“El Kaide adına büyük bir balık tutarsa, yeni bir kimlik ve milyonlarca dolarlık servet alacaktı. Onlardan birini MI6’ya vermesi karşılığındaysa kutlanacak ve terfi alacaktı. Tüm servisler Arap muhbir bulmak için yardım istiyor. MI6’ya girdikten sonra, birimi Suraya’yı iyi bir casus gibi görünmesine yetecek kadar beslemeye devam etti. Feramo davasını onun almasını sağlayacak kadar bilgiyle donattılar.”

“Feramo onun El Kaide için çalıştığını biliyor muydu?”

“Elbette. Zaten ondan nefret etmesinin sebebi de bu.”

“Ondan nefret mi ediyordu?”

“Suraya’yı onun peşine takmışlar çünkü Feramo’nun zayıf bir halka olmasından korkuyorlarmış. Kadın, adamı hem kendi üstleri hem de adamın üstleri için izliyordu.”

“Odama dinleme cihazı koyan Suraya’ydı yani.”

“Ben değilim demiştin sana.”

“Benden nefret etmesine şaşmamalı.”

“Şey, görüntün de önemli bir etkendi tabi.”

“Kızlar bu yüzden birbirlerinden nefret etmezler.”

“Feramo’nun ondan çok seninle ilgileniyor olması gerçeğini unutma. Feramo’yu MI6’ya götüren sen olsaydın, onun yetersiz görünmesine sebep olurdu. Çok yaklaşmış olsaydın Feramo sana onunla ilgili bilgi verebilirdi. Sen, Widgett’la bağlantı kurarak aslında onun bütün planlarını havaya uçurunca, o da senin Sudan’a gitmeni bekleyemeden, hakkında ihbarda bulunup seni atmalarını sağladı.”

“Şimdi ona ne olacak?” dedi Olivia, başını bir yana eğmiş masum taklidi yaparak. “Üzerinde kötü kesimli turuncu bir tulum ve

kel bir kafayla bir hapiste elli yıl boyunca hapis yatacağını söyleme lütfen?”

“Muhtemelen kesintisiz uygulanmak üzere, yüz elli yıllık bir ceza alacak, tabi şansı yaver giderse ve bazı Küba purolarını denemek üzere bir gemiye bindirilmezse. Ah, bu arada, arkadaşın Kate selam söylemiş.”

“Kate mi? Onu kim görmüş?”

“Widgett. Ona bilgi vermiş. Widgett’tan sana, olanlardan çok etkilendiğini ve diğerinin kim olduğunu bilmek istediğini söylemesini istemiş.”

Olivia sırtıttı. Kate, kiminle seviştin, demek istiyordu.

“Afedersiniz efendim.” Kapıda, ince, düzgün giyimli bir adam vardı. Olivia, Scott Rich’e Gizli Servis’te gösterilen hürmeti bayağı heyecan verici buluyordu.

“Bay Miller, Ajan Joules’la birlikte acilen kendisini laboratuara ziyaret etmenizi istedi efendim.”

Olivia ayağa sıçradı. “Fotoğrafları basmış olmalılar,” dedi. “Hadi.”

Laboratuara doğru koridorlardan koşarcasına ilerledi, Scott Rich arkasında, “Tamam bebeğim. Burada sakinleşmelisin. Her zaman sakin olmalısın,” diyordu.

Olivia laboratuara daldı, içerisi ciddi yüzlü adamlarla doluydu. Servisin bölgede bulunan tüm kıdemli yetkilileri, Bin Ladin’in Suakin mağaralarında olduğunun kanıtını görmek için oraya toplanmıştı. Yıkılan ve suyla dolan mağaralar sisteminden, üst düzey El Kaide üyelerine ait bir sürü ceset çıkarılmıştı, ama Bin Ladin’inki aralarında değildi.

“Islanan fotoğraf makinesinden bunları her kim çıkardıysa,” dedi Olivia. “Aferin ona.”

Arkalarda, kıvrıkcık kızıl saçlı, ufak tefek bir kızın yüzü aydınlandı. “Ben yaptım,” dedi.

“Çok teşekkürler,” dedi Olivia. “Gerçekten zekice bir iş.”

“Peki, hep beraber bir bakalım mı?” dedi Scott Rich. “İzin verir misiniz?” bilgisayarın önündeki sandalyeye yerleşti. Teknisyen ona

saygıyla birkaç bağlantı gösterdi ve Scott ilk fotoğrafı açtı.

“Evet, bakalım elimizde ne var?” Fotoğraf tamamen griydi. “Bir balinanın yakın çekimi mi?” diye mırıldandı Scott.

“Henüz flaşı çalıştırmadım.”

Bir sonraki kareye geçti. Karenin yarısı yanmıştı, ama diğer yarısından gene de Sydney Liman Köprüsü seçilebiliyordu. Olivia mağaradaki olayların hangi sırayla geliştiğini hatırlamaya çalıştı. Önce resimleri çekmiş sonra hoş bir grup fotoğrafı çekme girişiminde bulunmuştu. Sonra Bin Ladin’i çekmiş, sonra da gaz topunun fitilini ateşlemiş ve şimşek gibi uzaklaşmıştı.

CIA şefleri, grup fotoğrafının etrafında toplandılar. Fotoğraftan pek bir şey anlaşılmıyordu. Bulanık görüntüde görülen tek şey sakallar ve sarıklardı.

Scott ona doğru bir bakış attı. “Üzerinde çalışacaklardır,” dedi cesaret vermek için. “Temizleyeceklerdir. Bin Ladin’in yakından resmini çektin mi?”

“Evet,” dedi Olivia. “Yanılmıyorsam bir sonraki oydu.”

Fısıltılar kesildi. Tüm gözler ekrandaydı. Olivia tırnaklarını avuçlarına batırdı. Mağaradaki karmaşa ve korkunun ortasında bile karşındakinin Bin Ladin olduğundan emindi. Adamın tavırlarından belliydi; o görünmeyen zalim kuvvet hissi, ağır sükunetinin arkasındaki o konsantrasyon. Gerçi, kuşkusuz Kate’in de daha sonra hatırlatacağı gibi, bir ara Bin Ladin’in Pierre Feramo olduğundan da aynı derecede emindi.

Scott Rich öne doğru eğildi. Olivia, Scott’un hava şartları yüzünden sertleşmiş elinin bilgisayara uzanıp tuşa basmasını seyrederken, kendini nefes almaya zorladı. Başlangıçta görüntüde ne olduğunu seçmek zordu. Sonra anlaşıldı. Karşılarında, iki dizin arasında gerili, yıpranmış beyaz renkli bir kumaş vardı.

“Peki,” dedi Scott Rich. “Görünüşe göre elimizde Bin Ladin’in bacak arasının olduğu bir fotoğraf karesi var.”

Olivia birkaç dakika içinde bilgisayarın başına geçmiş, not ettiği röportajların ve bir yerlerden kesip kopyaladığı çevirilerin arasında gezinerek öfkesini ve utancını geçirmeye çabalıyordu. Sonra aniden, öfkesinin sapkın enerjisi, aşırı bilgi ve yanlış ipuçlarından oluşan bulutların üzerine güneş ışığı gibi düştü.

Masanın köşesinden diğer tarafa doğru eğildi. “Scott,” diye tısladı, “buraya gel.”

“Oscar Töreni,” dedi, adam masada onun hemen yanına eğilirken, birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, Olivia az daha yeni edindiği bir alışkanlıkla adamın kasıklarına elini koyacaktı.

“Oscar Töreni olduğunu biliyorum. Gösteriyi izlemek mi istiyorsun?”

“Hayır, Oscar Töreni’ne saldıracaklar demek istiyorum. Fermo’nun planladığı şey buydu; artist özentilerini etrafına çekmesinin sebebi de buydu. Hollywood’dan nefret ediyordu. Onun halkının batı dünyasıyla ilgili olarak küçümsediği ne kadar şey varsa, hepsinin özünde Hollywood var. Eğlence sanayisini çoğunlukla Yahudiler işletiyor. Oscar Töreni...”

Scott bitkin bir şekilde eliyle alnını ovuşturdu. “Biliyorum bebeğim, ama bunu daha önce konuşmuştuk,” dedi yumuşak bir sesle. “Oscar Töreni, El Kaide için en inanılmaz, en açık ve fazlaca abartılı sembolik bir hedef olur. Bu da –Beyaz Saray ve George W. Bush’un kendisinden sonra– törenin aynı zamanda en iyi korunan ve çağımızın batı dünyasının, saldırılması en güç hedeflerinden biri olduğu anlamına geliyor. Aşağıdaki kanalizasyon sistemlerinden

yukarıdaki hava sahasına kadar her yer temizlenip gözetleniyor. Tüm güçleriyle FBI, CIA, Los Angeles Polis Teşkilatı'nın, gezege- nin üstünde ve dışındaki ileri ya da geri tüm teknolojik gözetleme cihazlarının gözü Kodak Tiyatrosu'nda oluyor. Kime sorsan sana aynı cavebı verir: El Kaide bugün Akademi Ödöl Töreni'ne saldır- mayacak.”

“Şunu bir dinle,” dedi Olivia ekrana tıklayarak. “Michael Mon- teroso – onu hatırlıyor musun? Şu yüz güzelliği uzmanı? Geçen se- ne Oscar Töreni'nde sahne arkasında çalıştı; sunucular sahneye çık- madan önce, ciltlerini canlandırmak için deri-altı mikro düzeyde, çabuk etki gösteren şu çılgın tekniğini kullanıyordu. Gözaltında ol- masaydı bu yıl da aynı şeyi yapıyor olacaktı. Century Halkla İlişki- ler'den Melissa Century'ye geçmeden önce, üç yıl boyunca Akade- mi Ödülleri'nin halkla ilişkiler ekibinde çalışıyordu. Nicholas Kronkheit, adamı hatırlıyor musun? *Arizona'nın Sınırları* filminin deneyimsiz yönetmeni?”

“Elbette, ama...”

“Onun babası yirmi yıl boyunca Akademi'nin yönetim kurulun- da bulunmuş.”

“Bu çocuklar Hollywood'da tutunmaya çabalıyorlar. Elbette Akademi'yle bir bağlantıları olacak – ya da olmasını sağlamaya ça- lışacaklar.”

“Feramo'nun Honduras'taki locasında Akademi Ödülleri'nin kayıtları vardı.”

Scott Rich sustu. Tepkisindeki ani ciddiyet, korkunun Oli- via'nın içinde kıpırdanmasına sebep oldu.

“Onları uyabilir miyiz?” dedi. “Gösteriyi durdurabilir miyiz?”

“Hayır. Bir hafiyenin sezgilerine bakarak Akademi Ödöl Töre- ni'ni durduramayız. Devam et. Tüm bunların birbiriyle bağlantısı ne?”

“Bağlantısı yok. Sorun da bu zaten. Baştan beri bu yüzden hata yapıyoruz. Bence Feramo baştan beri Oscar ödülleri'ni hedefliyor- du, ama bir planı yoktu. Artist olmak isteyen tüm bu özentilerin bir bağlantısı vardı ve Feramo da bu bağlantının ne işine yarayacağını

bulmaya çalışıyordu.”

Scott Rich öne doğru eğilmiş, ellerini birleştirip ağzına dayamış, konsantre olmuş ve Olivia’nın o çok sevdiği dikkatli ifadeyle kadını seyrediyordu.

“Kimberley, Kimberley’i hatırlıyor musun?” dedi Olivia.

“Ah. Aman Tanrım. Ah *evet*.”

“Kes sesini. Onun da babası, yirmi beş yıl boyunca törende nokta takibi yapmış. Kimberley gözaltında olmasaydı yer doldurucu olarak yedinci kez çalışmış olacaktı.”

“Yer doldurucu mu? Yıldızlar tuvalete gittiklerinde onların yerini dolduranlardan mı bahsediyorsun?”

Olivia kafasıyla onu onayladı. Scott Rich bir süre dikkatle Olivia’ya baktıktan sonra ahizeyi kaldırdı. “Ben Scott Rich, çok acil. Bu yıl Akademi Ödülleri’nde çalışacak olan yer doldurucuların tam listesini istiyorum... çok, *çok* acil. Bir de bu yıl çıkarılan tüm sahne arkası geçiş kartlarının.”

“Oraya gidebilir miyiz?” dedi Olivia saatine bir göz atıp tek camlı büyük pencereden aşağıdaki şehre endişeyle bakarak.

“Tatlım,” dedi Scott, “Personel Dairesi şu anda seni öyle bir seviyor ki, istersen En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu ödülünü bile alabilirsin. Tören ne zaman başlıyordu?”

“Yarım saat önce başladı.”

Londra, Noel’de nasıl kalabalıklaşıyorsa Los Angeles da Akademi Ödülleri’nde öyle kalabalıklaşıyordu, ama Los Angeles’da Londra’ya oranla çok daha az sarhoş vardı. Neiman’s, Saks ve Barney’s binalarının pencereleri gece kıyafetlerini kuşanmış, Oscar heykelcikleriyle süslenmişti. Tüm Beverly Hills’in ön bahçeleri tentelerle kaplanmıştı. Halkla ilişkiler uzmanları, menajerler, parti planlamacıları, yemek dağıtım çalışanları, yüz uzmanları, sporcular, saç ve makyaj sanatçıları, park yeri görevlileri – herkes çeşitli derecelerde birbiriyle kaynaşmıştı. Valentino’yu pileli kıyafet siparişi vermek için önce Gwyneth’in mi yoksa Nicole’ün mü aradığı konusunda acı telefon konuşmaları yapılmıştı. Kırmızı halı üzerinde resminin çekilmesini isteyen herhangi bir artistin girip istediğini yaptırmak için, Burton Caddesi’ndeki Hermitage Oteli’nin iki katının tamamı halı tasarımcılarının vitrinlerine dönüştürülmüştü. *Vanity Fair*’in Oscar Ödülü sonrasında yapılacak olan partiyi düzenlemekle görevli bürosu, hem menajerlerden hem de halkla ilişkiler çalışanlarından gelen öfkeli telefonlar yüzünden krizdeydi. Duvarlardaki panolarda her konuğun hangi saatte geleceğini gösteren dağınık bir şema vardı, B-listesindekiler gece yarısından hemen önce, C-Listesindekiler ertesi gün şafaktan önce geleceklerdi.

Oscar yarışı stüdyolar arasında, pazarlama bütçeleri, gazete reklamları, kalbur üstündekiler, yemekler ve basın bombardımanı konularında geleneksel bir mücadele haline gelmişti. Bu yarışın öne çıkan katılımcıları şunlardı:

1. *İç Ticaret!*, dansçı olmak isteyen, zamanının çoğunu masada uyuyup rüyasında diğer müzayedecilerle dans ettiğini görerek geçiren bir müzayedeci rolündeki kadın kahramanıyla 1980'lerin başında Wall Street'te geçen bir müzikal, söz konusu rüyalar sırasıyla film izleyicileriyle de paylaşılıyor.
2. Russell Crowe'un beyaz koca bir sakal ve gecelikle başrolünde oynadığı Musa Peygamber'in Hikâyesi.
3. Vücutları kafalarının üzerinde olan ve ormanlık arazilerde yer altında yaşayan minik insanlar hakkında çekilmiş *Jack Tar Çalılık Toprakları* adlı bir Tim Burton filmi.
4. Lüks bir satış firmasının öğle yemeği boyunca, kendi ölümlülükleriyle yüzleşen beş farklı karakterin olduğu *Varoluşsal Üzüntü*.
5. Antony Hopkins'in, antik bir lanet yüzünden Kültürel Devrim sırasında Los Angeles'ta okuyan genç bir öğrencinin vücuduna giren Başkan Mao'yu oynadığı, mesajlı, komik bir drama filmi: *Doğu Batıyla Buluşuyor*.

Kayda değer bazı diğer katılımcılar da şunlardı:

- Kimse filmi görmediği halde, görüntü yönetmeni yakın zamanda öldüğü için sinematografik kaygılarla listeye alınan, ilk Amishler hakkında bir film.
- Oscar Wilde hakkında yazılmış ve Paris'teki otel odasında Oscar Wilde'ın havaya uçurulduğu, aslında kitapta olmayan ve yazarının yapılan değişikliğe çok kızdığı sahneyle özel efekt adaylarına katılan bir kitap uyarlaması.
- Üç buçuk saatlik filmin sonunda, yavaş yavaş aslında karısını sevdiğinin farkına varan orta yaş bunalımında bir adam rolündeki Kevin Costner'in geri dönüşü.

Küçük ödüller ardı arkası kesilmeden verilirken, Kodak Tiyatrosu'nda hava, başlangıçtaki kırılğan gerginlikten huzursuzluğa doğru ilerliyor, sahnede durmadan bir sürü eşe, avukata ve menajere teşekkür ediliyordu. Scott ve Olivia tiyatroya ulaştıklarında gösteri yaklaşık iki saattir devam etmekteydi. Yıldızlar bardan dönüyor,

yer doldurucular gerçek ünlülerle yer değiştiriyor ve büyük ödüller için gerginlik giderek artıyordu.

Scott ve Olivia, kimseye görünmeden sessizce oditoryuma girdiler, podyuma bir metre kadar uzaklıkta, sahnenin sağ tarafında bir kapının yanında gölgelerde durdular. Olivia böylesi eşsiz bir olayda sükunetini zorlukla koruyabiliyordu. Eğlence endüstrisinin tüm seçkinleri önlerindeydi. Aktörlerin, yönetmenlerin, yapımcıların, yazarların, menajerlerin ve idarecilerin hepsi kendi kendini kutlamanın ışıltılı gösterişinde, bir çatı altında toplanmışlardı. Ön sıralar gezegendeki en güzel ve en bilinen yüzlerle doluydu.

Olivia gözleriyle seyircileri tararken, Scott Rich çaktırmadan, sadece gizli bir ajanın yapabileceği şekilde onu seyrediyordu. Kırmızı ışık Olivia'nın yüz hatlarını belirginleştirmişti, ifadesinde o tanıdık ve içten kararlılık vardı. Aceleyle ayarlanan uzun, ışıltılı elbisesi üzerinde öyle bir duruyordu ki Scott Rich ona baktıkça canı yanıyordu. Bir de, Scott Rich'in bile gülmek istemesine sebep olan uçuk, kumral bir peruk takmıştı. Elleri, parlak deri bir el çantasının etrafına sımsıkı kenetlenmişti, Scott Rich'in de bildiği gibi çantada şunlar bulunuyordu:

CIA Kimliği

Kloroformlu pamuk

Sinir gevşetici ilaç dolu bir şırınga

Derhal tesir eden yatıştırıcı ilaç dolu bir şırınga

Sersemletici gaz dolu kurşun

Mini dürbün

Mini cep telefonu

Bir de, meşhur şapka iğnesi elbette.

Oysa Scott Rich, bir erkek olduğu ve erkeklerin becerileri sevgilerinden çok mantıksal çıkarsama güçleriyle teknik zekâlarından kaynaklandığı için, Olivia'nın korkuya yenilmek üzere olduğunu bilmiyordu. Olivia buradayken Honduras'ta, Kahire'de ya da Sudan'da korktuğundan çok daha fazla korkuyordu. İçinde üzerinde

hiçbir etkisinin olmayacağı çok büyük bir karmaşanın yaklaştığına dair korkunç bir his vardı. Burada, olayın gerçekleşeceği yerin tam göbeğindeydi, ama olayın ne olduğunu, nereden geleceğini ya da onu nasıl durdurabileceğini bilmiyordu.

Oditoryumdaki yüzleri sırayla tek tek kontrol etti. Feramo'nun ekibinden birinin –bir aktrisin, bir kız arkadaşın, bir güvenlik görevlisinin, bir yer doldurucunun, bir yer göstericinin– yüzünü görürse hatırlardı. Onları tutuklatıp hâlâ zaman varken sorguya çekebileirdi.

Mikrofonu Helena Bohnam Carter alıyordu. “*Musa* filminin En İyi Erkek Yardımcı Oyuncu adayı olarak yanan çalışanların gösterilmesi gerektiğini iddia edenler var,” diye söze başladı. Salon kahkaha hadan yıkılır gibi oldu. Seyirci heyecanlı ve gülmeye hazırdı. Ekran da beş yardımcı oyuncu adayının, vahşi bakışları, cılız gülümsemeleri ya da üzerinde çalışılmış kayıtsızlıklarıyla çeşitli pozlardaki görüntüleri belirdi. Küçük görüntülerden biri genişleyerek ekranı kapladığında, dalgalı bir okyanusun üzerindeki helikopterden sarkmış, bacaklarını deli gibi sallayan ve kendisi de ileri geri sallanan bir adam belirdi.

“Böyle kıpırdanmaya devam ederse, helikopter suya düşecek,” dedi Scott. Olivia, Kızıldeniz’den nasıl kurtarıldığını hatırladı. Yüzeyde Black Hawk’ın gürültüsü, suyu yeşile çeviren ışıklar, Scott’un ona doğru yaklaşan silueti, Feramo’yu itip uzaklaştırması, Olivia’yı kavrayıp yüzeye çekmesi ve tropik gecenin hiç beklenmeyen ılgı, sonra Scott Rich’in Feramo’yu bayıltıp Olivia’yı güvenli bir yere doğru çıkarması.

Gözü yaşlı aktör, elleri önce kalbinin üzerinde sonra seyirciye doğru iki yana açılmış, merdivenleri koşarak çıkarken Olivia, Scott Rich’i işaret edip, “Ödülü sen değil o almalıydı! O bunları gerçekten yapıyor!” diye bağırarak istedi. Sonra, Scott’un hıçkırarak minnet dolu bir, “O olmadan bunların hiçbiri gerçekleşmezdi,” konuşması yaptığını, ardından Widgett’ın, kahramanca-casusluk-meselerinde-ömür-boyu-başarı-ödülü almak üzere kameralara poz verirken kollarının ve atkısının uçtuğunu hayal etti, kahkahalarla gül-

mek istedi.

Gözü yaşlı aktör, Oscar heykelciğini kafasının üzerine kaldırarak muzaffer bir edayla seyircileri selamladı, o sırada Olivia heykelciğin arkasındaki altın kaideyi gördü ve aniden durumun tüm komikliği ortadan kalktı, çünkü aynı açıdan aynı görüntüyü daha önce tam olarak nerede gördüğünü çok iyi biliyordu. Suakin'in altındaki El Kaide mağarasında; yan yatmış heykel kaidesi, arkasında da çikolatadan yapılmış bir Noel Baba ya da Paskalya yumurtası gibi içi oyulmuş altın kaplama metal parçaları.

“Scott,” dedi adamın kolunu yakalayarak. “Oscarlar.”

Adam, yatıştırırcasına hafifçe kadının eline vurdu. “Doğru hayatım, evet, Oscarlar.”

“Hayır,” diye tısladı. “Heykelcikler. Oscar heykelciklerinin üzerinde oynadılar. Oscarlar artık birer bomba.”

Scott Rich ne yüzündeki ifadeyi değiştirdi ne de gözlerini seyircilerden ayırdı. Sadece Olivia'yı kapının gölgesine çekti ve, "Nereden biliyorsun? Sessizce anlat bana," diye fısıldadı.

"Mağarada, ortadan ikiye ayrılmış, içi boş bir Oscar heykelciği vardı."

"Emin misin?"

"şey aslında tam anlaşılmıyordu, ama... emin sayılırım. Catalina Adası'nda bana, eBay'den aldığı bir Oscar heykelciğini göstermişti."

"Aman Tanrım," dedi Scott, salonda yayılmış olan altın heykelciklerin kucaklarda sevgiyle tutulduğu seyircileri tarayarak. "Salonda kaç heykel var? On beş mi? Yirmi mi? Aman Tanrım."

Önden, Olivia'yı kapıdan itip cebinden telefonunu çıkararak hızla koridorda ilerlemeye başladı; Olivia kendisine yetişmeye çalışırken Scott bir yandan da yüksek sesle düşünüyordu.

"C4 kullanmış olmalılar. Yeterince sabit olan tek patlayıcı o. Her birine beş yüzer gram C4'le iç kısma yerleştirilmiş, metal alaşımlı bir zamanlayıcı. Nakliye esnasında onları değiştirmiş olmalılar. Muhtemelen heykelcikleri köpeklerle kontrol bile ettirmemişlerdir. Ettirmiş olsalar bile onları ne zaman yerleştirdiklerine bağlı olarak, hayvanlar hiçbir şey bulamayabilirlerdi. Alo? Merkez Kontrol mü? Scott Rich, CIA. Bana Kanun İnfaz Birimi'ni bağlayın. Çok acil."

Arkasında Olivia'yla, kimlik kartını gösterip kırmızı halının üzerinde ters yönde hızla yürüyerek binanın dışına çıktı. "Alo?" de-

di. “Tom. Ben Scott Rich. Bir ihbar aldık. Bu güvenli bir hat değil mi? Tamam, şunu bir dinle: Oscarlar değiştirilmiş. İçlerine birer mekanizma yerleştirilmiş. Patlayıcı araçlar. Bunlar bomba.” Hattın diğer ucundaki bir an duraksadı. Sonra Olivia, karşıdaki sesin tekrar konuşmaya başladığını duydu. “Biliyorum. Ajan yanımızda,” dedi Scott. “Sudan’da El Kaide’nin gizlendiği yerde değiştirilmiş bir heykelcik gördüğünü hatırlıyor. Ne? Evet, biliyorum, biliyorum. Peki ne yapacağız?”

Onlar telaşla konuşurlarken Olivia’nın beyni çok hızlı işliyordu. Aniden araya girdi. “Kiminle konuşuyorsun?” diye fısıldadı. “Ona, Oscarları nakleden firmanın adını sor.”

Birkaç saniye sonra cevap geldi.

“Carrysure.”

“Carrysure! Travis Brancato bu firma için çalışıyordu! Hatırladın mı? Hani şu kurt gözlü aktör/yazar/yaşam tarzı uzmanı? Senaryoyu yazan kişi? Yazmadığı zamanlarda onlar için şoför olarak çalışıyordu.”

Scott, ahizeyi kulağından uzaklaştırıp gözlerini kırptırarak kısa bir süre Olivia’ya baktı. “Peki Olivia, ofisi ara,” dedi “Onlara bildiklerini anlat ve sorgu birimindekilerin adamı sıkıştırmalarını söyle,” dedi. Sonra tekrar telefona dönerek, “Tom, işler giderek kızışıyor. Harekete geçmemiz lazım. Evet, şu anda size doğru geliyoruz. Minibüsü görebiliyorum, iki dakikaya kadar yanınızda oluruz.”

Olivia telefonun bağlanmasını beklerken saatine bakarak, “Gösteriyi durdurup herkesi dışarı çıkarmaları gerekmez mi?” dedi, öngörülen yayın süresinin bitmesine yirmi sekiz dakika vardı.

Scott kafasını sallayıp kaşlarını çattı, hâlâ konuşuyordu. Olivia’nın bağlantısı yapıldı, onlara gereken bilgileri verdikten sonra sorgulama birimine gidip Travis Brancato’yu zorlamalarını söyledi, bu arada adamın ağzından laf almalarını çabuklaştırmak için, kendince işe yarar bulduğu birkaç tavsiyede bulunmaktan da geri kalmadı.

Operasyon Kumanda Birimi’nin büyük beyaz minibüsüne yaklaşıyorlardı. Scott cep telefonunu kapatıp Olivia’ya baktı. “Peki be-

beğim. Buradan sonrası pek hoş olmayacak. Şimdi çıkıp eve gitmek ister misin?”

“Hayır.”

“Güzel. O zaman oraya dön,” dedi, kafasıyla oditoryumu işaret ederek. “Heykelciklerde zaman ayarlayıcılar varsa, oditoryumda, elinde onları harekete geçirip bombaları patlatacak bir cihaz olan bir El Kaide üyesi olmalı. Cihaz bir cep telefonu ya da çok büyük bir saat şeklindedir. Gösterinin durdurulduğuna, Oscarların çıkarıldığına ya da tiyatronun boşlatıldığına dair herhangi bir girişimi fark ederse, ona muhtemelen kendisi de dahil oradaki tüm insanları havaya uçurma emri verilmiştir. Sen Feramo’nun çevresinden hatırlayabildiğin ya da sana kuşkulu görünen hareketlerde bulunan birini aramaya devam et sadece. Adamlar muhtemelen bir tür uyuşturucunun etkisinde ter döküyorlardır, ‘Kahretsin, ölmek üzereyim,’ gibi dehşet verici bir düşünce yüzünden çok da korkmuş olmalılar. Onur duyarak orada oturan bir grup aktörün arasında kolayca fark edilebileceklerini tahmin ediyorum.”

“Tabii o da aktörlerden biri değilse.”

“İşe koyul sen,” dedi minibüse doğru ilerlerken. “Ah bir şey daha var. Sen olsaydın bombayı ne zaman patlatırdın?”

“En iyi filmde belki?” dedi. “Kapanıştan hemen önce.”

Scott Rich saatine baktı. “Yaklaşık yirmi beş dakikamız var.”

Tiyatronun içinde Olivia sessizce, mantrasını tekrarlıyordu: *Sakın paniğe kapılma, dur, nefes al, düşün; sakın paniğe kapılma, dur, nefes al, düşün*, nefesi kesilmiş, paniğe kapılmasına ramak kalmıştı. Oditoryumun yan tarafından, sıraları tek tek tarayarak sahneye doğru ilerledi, bir yandan da yukarıdaki ilahi güç her neyse, ona: *Lütfen, lütfen her neysen... bana sadece bir kez daha yardım et, ondan sonra senden hiçbir şey istemeyeceğim, söz veriyorum*, diye dua ediyordu. Güvenlik görevlilerinin varlığındaki hafif artışın farkındaydı, görevliler yan kapılardan içeriye doğru sessizce süzülerek duvarlara yakın yerlerde pozisyon alıyorlardı. Seyircilerin arasında yer yer, her biri birer saatli bomba olan altın heykelciklerin

yaldızlı göğüslere bastırıldıklarını ya da elden ele, bir ünlüden diğerine takdirle iletildiklerini görebiliyordu.

Anthony Minghella En İyi Yönetmen için zarfı açmaktaydı.

“İşte kazanan, *Jack Tar Çalılık Toprakları*’yla Tim Burton.”

Olivia, Burton’un ayağa kalktığını, sıralar boyunca ilerlerken, alındaki saç tutamının mavi çerçeveli gözlüğünün üzerinde sallandığını gördü. Koridorda, hızlı adımlarla ona doğru ilerlemeye başladı, tuhaf bakışlara aldırmadan, sanki on beş yıldır adamın menajeriymiş gibi, kollarını boynuna doladı, kimliğini gösterdi ve: “CIA. Ciddi bir sorun var. Lütfen mümkün olduğunca uzun konuşun,” diye fısıldadı.

Göz göze geldiler ve Burton, Olivia’nın ne kadar korkmuş olduğunu görünce, peki anlamında kafasını salladı. “Sağolun,” dedi Olivia, “uzun bir teşekkür listeniz olsun.”

Operasyon Kumanda Birimi’nin minibüsüyle Kodak Tiyatrosu arasındaki sokaklarda, Los Angeles Polis Teşkilatı’nın bomba imha ekibinin beyaz renkli minibüsleri süratle ilerlerken, Hollywood Bulvarı’ndaki kalabalıklarda kıpırtılar yaşandı. Hâlâ sahne arkasında bulunan Oscarlar değiştiriliyordu. Konuk listeleri, personel listeleri ve iki kişilik davetiyelerle birilerinin yanında gelenlerin adları, bir ipucu yakalayabilmek için teker teker gözden geçiriliyordu. Memurlar, emir geldiği anda salondaki Oscarları sahiplerinden mümkün olduğunca tedbirli davranarak almak üzere yerlerini almışlardı. Ancak, Operasyon Kumanda Birimi’nin minibüsünde, Los Angeles Polis Teşkilatı, İtfaiye, FBI’nın yetkilileri ve Scott Rich bir dizi imkânsız risk ve karar üzerinde tartışırken sessiz bir pandomim sürüp gidiyordu.

Ne kadar belirsiz olursa olsun, Oscarların sahiplerinin elinden alınacağına dair en ufak bir girişim, eylemcinin onları patlatmasıyla sonuçlanabilirdi. Töreni durdurmak da aynı şeye sebep olabilirdi. Ayrıca, her iki durumda da salondaki üç bin beş yüz konuğu dışarı çıkarmak en azından bir saat sürerdi. Acil durum timleri var güçleriyle olay mahalline göndermek aynı derecede büyük bir pa-

niçe sebep olur, bu panik de parmağı tetikleme cihazının düğmesinde olan kişiye mutlaka, kaçınılmaz bir şekilde ulaşırdı. Birileri gaz kullanmayı önerdi.

“Evet, gaz Moskova’da işe yaramıştı,” diye mırıldandı Scott.

“Dünyanın en tanınmış şöhretlerinin boğulmasına sebep olabilirsiniz,” dedi FBI yetkilisi.

Bu yüzden tören devam ediyordu. Bitmesine yirmi dakika kala, oditoryuma saçılmış, tüm dünyanın gözleri önünde Akademi Ödülleri’ni havaya uçurabilecek yirmi metal bomba vardı. Gerçi, herkes bildiği gibi tüm bunlar, Olivia Joules’un fazlaca çalışan hayal gücünün bir ürünü de olabilirdi.

Tim Burton sahnede hayatının performansını sergiliyordu. “İnsan, aynı zamanda muhteşem papatya çayı yapabilen bir film asistanı hakkında başka ne söyleyebilir ki, poşet çaydan bahsetmiyorum elbette...”

CIA özel soruşturma biriminde, Travis Brancato’nun eskiden çarpıcı güzellikte olan kurt bakışlı, buz mavisi gözleri, artık dört gün içki alemi yapmış bir sarhoşunkiler gibi görünüyordu. Saçları darmadağınık, çenesi göğsüne doğru sarkmıştı. Sorgu memurunun eli bir tokat daha atacakmış gibi havadaydı, ama hiçbir ilerleme kaydedememişlerdi. Odaya bir kadın girip ona bir not uzattı – notta Olivia’nın adamın ağzından laf alma işini çabuklaştırmak için yaptığı öneriler yazılıydı. Sorgu memuru notu okumak için bir an duraksadıktan sonra Brancato’nun kulağına doğru eğildi.

“Tüm Hollywood stüdyolarının yöneticileri o törende. İyi bir şeyler söylersen kendini kurtarırın. Yoksa bu şehirde bir daha asla çalışamazsın.”

Brancato telaşla kafasını kaldırdı. “Ben hiçbir şey yapmadım,” diye geveledi. “Arabayı kilitlemeden, yirmi dakika boyunca bekleme yerinde bıraktım, hepsi bu. Tek yaptığım buydu dostum. Sadece, Feramo’nun kendisi için bir Oscar almak istediğini düşünüyordum.”

Sahne, giderek daha da çaresiz görünen Burton elinden geleni yapmaktaydı. “Vay, saate bakın hele!” Seyirci huzursuz olmaya başlamıştı ama adam devam ediyordu.

Scott Rich sahne arkasındaki alanda uzun adımlarla ilerlerken, kucağında dört tane Oscar taşıyan bir adam yanından hızla geçti. Adamın üzerinde, BENİ KOŞARKEN GÖRÜRSENİZ YETİŞMEYE ÇALIŞIN yazılı bir tişört vardı. Scott söyleneni yaptı ve ona kucağında başka Oscarlar olan biri daha katıldı, ama bu adam tam korumalı bir takım kuşanmıştı. Kırk kilo ağırlığında, kalın, patlamaya karşı korumalı katmanları ve hava soğutmalı bir maskesi olan koyu yeşil bir kıyafet. Binanın arkasından hızla çıkarak, bomba ekibinin beyaz minibüslerinin kordon altına aldığı alana ulaştılar.

“Joe,” diye bağırdı Scott, yaşı geçkin, saçları kırışmaya başlamış, gözlüklü ve bilge görünümlü bir adamı görünce. “Herhangi birini açtınız mı?” Bu, yirmi iki yılını bomba ekibinde geçiren ve artık oranın şefi olan Joe Perros’tu.

“Evet,” dedi Joe sertçe. “İçinde beş yüz gram C4 ve Casio marka bir zamanlayıcı var. Onu fünyeyle patlatmak için hazırlanıyoruz.”

“Diğerlerini alıp götüreceksiniz, yoksa burada mı patlatacaksınız?” dedi Scott. “Ekibin oditoryuma girdiğini duyarlarsa...”

“Evet, işin can sıkıcı yanı da o zaten,” dedi Joe. “Neyse ki şansımız var da, yanımızda TCV²⁰ getirmiştir.”

Bir buçuk metrelik bir çelik topu gösteriyordu, uzmanlar vanlardan birinin arkasında aracı bomba battanileriyle sarıyorlardı. “Yarım düzine bombayı, seyircilerin ruhu duymadan orada patlatabiliriz.”

“Tetikleyiciyi belirlemek için içerde çalışan bir ekip var mı?” dedi Scott kafasıyla oditoryumu işaret ederek.

“Sizce?”

“Muhteşem. Ben içeri giriyorum,” dedi Scott. “Zamanlayıcıya ulaştığınızda bana bildirin.”

Tim Burton geçmişindeki izlere geçmişti. “Okul tatilinde hazır-resim-boyama tuvalleriyle oynamama izin veren kuzenim Neil ol-masaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Teşekkürler Neil, bu senin için. Son olarak bir de Picasso ruhlu, beyaz saçlı ilk resim ğ-retmenim var. Neydi o kadının adı? Bayan bir şey... Lankoda? Swaboda? Bir saniye hatırlayacağım...”

Yeni ele geçirdiği yer doldurucu kartını kullanan Olivia, kapı aralığındaki gölgelerde gizlenmiş, balkonların st kısımlarını taramak için minik dürbününü kullanıyordu. Hatırlayabildiği kimse yoktu. Oscar törenlerinde alışılanın dışında tuhaf davranışlar sergi-leyen hiç kimse yoktu. Müzik başladı. Yan taraflara doğru umut-suzca ilerleyen Burton’un yüzündeki rahatlamayı gördü ve göz g-ze geldiklerinde, başparmağını havaya kaldırarak adamı gayretle onayladı.

Alkışlar sırasında yıldızlar yerlerine akın ediyorlardı. Olivia, yer dolduruculardan sorumlu kadının, elemanlarını önemli boşluklara doğru ynlendirişini seyretti. On beş dakikadan az zamanları kal-mıştı artık. En İyi Kadın Oyuncu dl’n vermek üzere Bill Mur-ray sahneye çıkarken, tüm gözler sahneye döndü, o sırada Olivia sahnenin sol tarafında bir güvenlik görevlisinin Oscar sahiplerinden birine doğru eğildiğini gördü. Heykelcikleri dışarı çıkarmaları için emir verilmiş olmalıydı. Olivia son bir umutla orta kısımdaki kol-tuklara baktı – işte! Tanıdığı bir yüz vardı orada; gümüş renkli k-ck bir elbisenin içinden havalı göğüsleri birer füze gibi fırlamış, saçları kabartılmış, dudakları kıpkırmızı sarışın bir kız. Bu De-mi’ydi, Miami’deki partiden Kimberley’nin en iyi eski arkadaşı. Boynuna asılı bir yer doldurucu kimliğiyle, orta sıralardaki yerine geçiyordu, yanında koyu saçlı bir ocuk vardı. Olivia çocuğu da ha-tırlıyordu – Olivia, Feramo’nun Miami’deki çatı katından ayrılır-ken, Demi’yle birlikte saçı başı dağınık bir halde vestiyer odasın-dan çıkan çocuktu bu. Terliyordu. Bakışlarını deli gibi salonda gez-diriyordu. Güvenlik görevlisinin bir Oscar heykelciğiyle oradan uzaklaştığını görmüş, sağ eli gergin bir şekilde sol bileğinin zerin-

de dolaşıyordu. Olivia çabucak numarayı çevirerek cep telefonuna, “Scott onu buldum sanırım. Sahnenin sağına doğru, önden on sıra geride, Raquel Welch’in tam sağında,” diye fısıldadı. Çocukla Demi’ye doğru koridorda hızla ilerlemeye başladı, kalbi gümbürdü-yordu.

Tam o sırada, önündeki yan kapıda Brad Pitt belirdi, duvara yaslanmış, müthiş karizmatik görünüyordu. Brad Pitt! Harika. Olivia, yaklaşırken yüzüne hafif bir şaşkınlık ifadesi takındı. Yeni CIA kimliğini gösterip onu kapının gölgelerine doğru çekti.

“Söyleyeceğim şeyi bizim için yapmanız gerekiyor,” diye fısıldadı. “Sadece söylediğimi yapın.”

Brad Pitt, gözlerinin içine baktı. Olivia, “Gümüş rengi elbiseli kız,” diye fısıldadı, adamın kulağına erişebilmek için parmak uçlarında yükselerek. “Topuzlu sarışın, Raquel Welch’in iki koltuk sağında. Gördünüz mü? Onu koltuğundan ayrılıp sizinle dışarı çıkmaya ikna edin.”

“Anlaşıldı.” Pitt, dudaklarında leziz, seksi bir gülümsemeyle Demi’ye doğru ilerledi. Olivia, adamın kendisine verilen rolü profesyonelce oynayışını seyretti. Demi’nin, Brad Pitt titreşimlerini algılamışçasına adama doğru döndüğünü, adamın ona bir bakış attığını ve kafasıyla bir işaret yaptığını gördü. Demi’nin eli, olanlara inanmayarak boğazına doğru havalandı, sonra kız ayağa kalktı ve sıra boyunca Brad Pitt’e doğru ilerledi. Olivia, siyah saçlı çocuğun paniğe kapılarak önce etrafına, sonra da tekrar sahneye bakındığını gördü, Bill Murray sahnede, Akademi Ödülleri’nin tarihinde, En İyi Kadın Oyuncu Oscar’ı için yapılan gelmiş geçmiş en uzun giriş konuşmasına başlamıştı.

“Olivia?” Arkasında siyah üniformalı iki adam belirdi. “Los Angeles bomba ekibi. Adam nerede?”

Kafasıyla çocuğu gösterdi.

“Tamam. Çocuğun anlamasına fırsat vermeden onu ve tetikleyiciyi oradan çıkar. Tam arkadayız.”

Olivia, yer gösterici kartını göstererek koltuk sırası boyunca, kötü bakışlarla fısıldaşmalar arasında, kafası önüne eğik, bir yandan

tanınmamak için dua ederek çocuğun yanındaki boş koltuğa doğru kendine yol açtı. Çocuğun sol dirseğinin altında kabarık bir şey olduğunu ve diğer kolunun korumak istercesine durmadan oraya doğru hareket ettiğini gördü. Olivia, bir elinde sıkıca kloroformlu pamuğu tutuyordu. Koltuğa oturdu, çocuğun yüzünün kendisine döndüğünü gördü, sanki tanır gibi olmuştu, şakaklarında ter damlaları birikmişti. Olivia çocuğun gözlerinin içine bakarak, en göz kamaştırıcı haliyle ona gülümsedi, bu arada sağ elini çocuğun uyluk kemiğine doğru kaydırmıştı. Çocuğun bileğini tek hamlede yakaladı ve saatli kolunu, diğer elinin ulaşamayacağı şekilde kendi vücudunun altına alarak kloroformu ağzına dayadı, çocuğun paniğe kapılmış gözleriyle karşılaştı ve Tanrı'dan haklı olmayı diledi. Bir karışıklık yaşandı: Güvenlik süratle yaklaşırken tüm başlar onlara doğru döndü.

Olivia, pamuğu çocuğun burnuna ve ağzına iyice bastırırken, Raquel Welch'e doğru, "Diğer kolunu tut! Çabuk! CIA," diye tısladı, çocuğun mücadelesinin artık yavaşladığını hissediyordu.

Raquel Welch çocuğun boş kolunu yakaladı, o ünlü poposunun altına sokup üzerine oturdu. Emir aldığı için gocunmayan bir aktisle çalışmak muhteşem bir şeydi.

"Şunu tut," dedi Olivia, diğer yanında duran şaşkın adama saatli kolu uzatırken, sonradan adamın DreamWorks firmasının yöneticilerinden biri olduğunu anladı. "Bu adam bir terörist. Sakın bırakmayın."

Korkmuş adam çocuğun kolunu sıkıca kavradığında, En İyi Kadın Oyuncu Oscar'ı sahibine nihayet ulaşırken Olivia çocuğun dirseğinin arkasından ittirerek artık bükülmüş olan bilekten saati çıkardı. Bir bomba uzmanı, insanları eze eze sıranın ortasına kadar gelmişti. Olivia uzanıp adama saati verdi, telefonunu çıkardı ve, "Scott. Adamı aldık. Saat bomba ekibinde. Oditoryumu temizleyebiliriz," dedi.

Tetikleyici tehlikesi ortadan kalkmışsa da, gösterinin bitmesinden önce patlamak üzere kurulmuş olan, seyircilerin arasındaki on yedi heykelcik hâlâ geri sayımdaydı. Paniğe sebep olmadan, onları

dışarı çıkarmak zorundaydılar. Olivia koridorlardan, kapılardan ve seyircilerin arasındaki koltuklardan memurların ortaya çıkarak Oscarları toplama işine giriştiklerini gördü. Daha şimdiden sorunlar yaşanıyordu. Yabancı Dilde En İyi Film Oscar'ını alan, iki ucu sarkık bıyıkları, çizgili bir papyonu olan uzun boylu adam kendisinin-kini teslim etmemek için İtfaiye Teşkilatı'nın şefiyle eşi görülmemiş bir mücadeleye girişmişti.

Fuayede erkekler tuvaletinin çevresindeki alan kordona alınmıştı. Memurlar, sürüden ayrıılıp caddeye çıkmış olan konukları topluyorlardı. Üzerinde şık bir akşam kıyafeti olan bir İngiliz, salona girmesine izin vermeyen güvenlik görevlisiyle tartışıyordu. "Bakın ben En İyi Görüntü Oscar'ının adaylarındayım. Sırada benim kategorim var. Konuşmamın provasını yapmak için tuvaletten geldim ben."

"Efendim, size içeride neler olduğunu söylesem doğruca o tuvalete geri dönerdiniz."

"Bu kadar duyarsız olduğunuza inanamıyorum. İsminiz ve sicil numaranız nedir?"

Sırtlarında BOMBA İMHA EKİBİ yazılı, patlamaya karşı dayanıklı takımlar giymiş, ellerinde yarımşar düzine Oscar heykelciği olan iki adam fuayeden hızla geçtiler ve erkekler tuvaletine daldılar.

"Hâlâ içeri girmek istiyor musunuz?" diye sordu memur.

"Ee, hayır, aslında hayır," dedi İngiliz, "hayır," sonra da hayatını kurtarmak için çıkıştan ve kırmızı halıdan koşarak geçti. Oditoryumdan panik sesleri geliyordu. Elinde iki Oscar'la bir bomba imha uzmanı daha çıktı ve erkekler tuvaletine doğru koştu. O sırada, "Sadece biri kaldı," diye bağırdı.

Sahnede Meryl Streep emirlere uyuyor, giderek artan sessiz hareketleri bastırmaya ve gösterinin devam etmesini sağlamaya çalışıyordu. "Bu yılki En İyi Film Oscar'ının sahibi..." dedi, zarftan kartı çekip çıkararak, "*Varoluşsal Üzüntü*."

Tam o anda iri yapılı üniformalı bir şekil uzun adımlarla sahneye çıktı ve kollarını kaldırarak seyirciye sakın olmalarını işaret etti. "Bayanlar ve baylar," dedi, ama gürültüde kimse hiçbir şey duya-

mıyordu. Meryl Streep polis şefine mikrofona yaklaşmasını işaret ederken, hem *Varoluşsal Üzüntü*'nün hem de Wall Street müzikalinin yapımcısı olan, inanılmaz derecede iri kıyım bir adam hantal hantal sahneye doğru ilerledi, filmi asıl üreten iki adam da onun peşinden geliyorlardı. Adam polis şefiyle Meryl Streep'in arasına girip değiştirilmiş Oscar heykelciğine doğru atılırken, Scott Rich tehditkâr bakışlarla sahnede belirdi, iri adama doğru hızla ilerledi ve var gücüyle adamın çenesine vurdu. Diğer iki adam bunu görünce kahkahalarla güldüler. İçlerinden biri, oldukça yüksek bir sesle mikrofona doğru, "Senelerdir bunu yapmak istiyordum," dedi.

"Hey ahali," dedi Scott Rich, mikrofonu alarak. "AHALİ," diye böğürdü. Salona bir an için sessizlik çöktü.

"Ben CIA'den Scott Rich. Burada ciddi bir durum söz konusu. Her şey kontrol altına alınmış durumda. Ancak, kontrol altında kalmaması size ve sizin birer yetişkin gibi davranmanıza bağlı. Tüm dünya burayı seyrediyor. Sadece ön çıkışları kullanarak tiyatrodan çıkmanız gerekiyor. Çıkışlardan biri burada ve şuradaki ilk balkonda, bir sonraki de şu iki balkonda. Soğukkanlılıkla ve çok hızlı hareket etmeniz, söylenenleri yapmanız gerekiyor. Tamam arkadaşlar. Artık top sizde."

Seyirciler tiyatrodan çıkarlarken, birlikte hareket eden güvenlik ekipleri binayı çılgınlar gibi kasıp kavuruyorlardı. On yedi Oscar erkekler tuvaletinde patlatma katmanları ve battaniyelerinin altına gömülmüş, çevreleyen alan temizlenmişti. Zamanlayıcıların patlamak üzere ayarlı oldukları saate iki dakika kalmış, ama Oscarlardan biri hâlâ bulunamamıştı. Başkan Mao filmindeki rolüyle, En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu Oscar'ını almış olan, üzgün görünüşlü, zayıf kız bir türlü bulunamıyordu. Kalabalık makul ve düzgün bir şekilde hâlâ dışarıya doğru akıyordu. Sadece güvenlik güçleri, onların aralarında pusuya yatmış olabilecek bombanın bilincindeydi. Olivia duvara dümdüz yaslandı, aklını iyice yoğunlaştırdı, sonra aniden anladı. Telefonunu açtı. "Scott," dedi, "kızın nerede olduğunu buldum galiba. Kulise gittiğinden beri kimse onu görmemiş.

Eminim kusuyordur.”

“Tamam, bakıyorum,” dedi Scott. Kısa bir süre telaşlı ayak sesleri duyuldu. Olivia dehşetle saatine tekrar baktı. “Tamam. Şimdi beni dinle Olivia. Şu anda oradayım. Kızı görüyorum; onu dışarı çıkaracağım. Bununla ben ilgileneceğim. Senin yapabileceğin hiçbir şey yok. Bir dakikamız kaldı. Tiyatrodan çık. Şimdi. Seni seviyorum. Güle güle.”

“Scott!” diye bağırdı Olivia. “Scott!” Ancak, hat kesilmişti.

Çaresizlik içinde etrafına baktı ve sahneye yöneldi, sanki bir akıntıymışçasına kalabalığın dış kısımlarından ilerlemeye çalışıyor – daha kolay hareket edebilmek için kenarlara tutunuyordu. İleriye doğru harekete geçtiğinde, fuayeden çok şiddetli bir gümbürtü geldi, altlarındaki zemin sallandı ve duvarlar dışarı doğru eğilir gibi oldu. Çığlıklar, panik ve –havai fişeklerde olduğu gibi, sadece daha ekşimsi– acı bir duman kokusu vardı, sonra ileride, sahne arkasındaki diğer patlamaların sesleri duyuldu.

Olivia telefonunu deli gibi dürtüyordu. “Scott!” diye bağırdı çaresizlik içinde. “Scott!” Kalabalık dört bir yana doğru dalga dalga saçılmaya başlarken, telefon durmadan çalışıyordu. Olivia duvara yaslandı, karmaşanın orta yerinde hiç kıpırdamadan, gözlerini kocaman açmış olup bitenleri seyrediyordu. Yavaşça her şeyin yolunda olduğunun farkına varmaya başladı. Bomba ekibi bombaların işini tuvalette bitirmişlerdi. Duvarlar hâlâ ayakta idi, patlama oditoryumu etkilememişti, ortalıkta şarapnel, kan ya da ceset yoktu. Kimse yaralanmış gibi görünmüyordu. Sevdiği adamın dışında kimse...

Numarayı tekrar çevirdi. Çaldı, çaldı, çaldı. Kederle yere çöktü, kocaman bir gözyaşı damlası yanaklarından süzölmeye başladı, sonra aniden birisi telefonu açtı.

“Scott?” dedi telefonu yutarcasına.

“Hayır bayan, ben Scott değilim, ama o burada.”

“Öyle *mi*? İyi *mi*?”

Bir sessizlik oldu. “Evet bayan, biraz pislenmiş ama tek parça halinde gibi görünüyor. Oscar heykелciğini, üzerinde birkaç batta-

niyeyle tam zamanında lavaboya yetiştirmeyi başarmış, o ve genç bayan az daha bomba ekibinin minibüsünün altında kalıyorlarmış. Ah, sizinle konuşmak istiyor efendim.” Olivia beklerken yutkunuyor, burnunu çekiyor ve yüzünü ovuşturuyordu.

“Sen misin?” dedi huysuz bir sesle Scott. “Sana beni isteyken aramamanı söyledim.”

“Sana hiçbir yerde güvenemem,” dedi Olivia, hem gülümsüyor hem de gözyaşlarını siliyordu. “Modellere ve aktrislerle bulaşmadan edemiyorsun, değil mi?”

Maui, Hawaii Adaları

Hava ambulansı, inmek üzere Maui'nin tropik sularına girdiğinde Olivia'nın telefonu çaldı. Elini bir saniyeliğine Scott'unkinden çekti ve tuşa bastı.

“Olivia?”

“Evet?”

“Ben Barry Wilkinson. Dinle. Bize bir haber yapabilir misin? Sen de oradaydın, değil mi? Oscar töreninde de Sudan'da da oradaydın. ‘Ben de oradaydım’ tarzında özel –asıl gazetenin ön sayfasında, Haber Özetleri Eki'nin tümüne– bir haber istiyoruz, bir de günlük gazete için saat sekize bir şeyler yetiştirebilirsen. Şöyle birkaç yüz kelime, birkaç da olay anında duydukların. Olivia?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi. Bildiği bir tek şey varsa o da, herhangi bir gazetenin ön sayfasında yüzünü görmek istemediğiydi. Görünüşe bakılırsa, hayatının geri kalanını muhtemelen gizlenerek geçirmek zorunda kalacaktı.

“Dinle, hayatım, biliyorum. MI6'yı duydum. Sudan'a gittiğini biliyorum, çünkü bana *Elan* söyledi. Oscar töreninde olduğunu biliyorum, çünkü seni kırmızı bir perukla televizyonda gördüm. Ayrıca...”

Telefonu kulağından uzaklaştırdı, pencereden dışarıya, ışıltılı denizin kıvrımlarının, palmiye ağaçlarının ve beyaz kumsalın üzer-

rinden inişge geçtiği yere bir bakış attı, Scott Rich'e dönüp neşeyle sırttı, Barry'nin hiddetli sesiyle viyaklayan telefonu tekrar kulağına koydu ve, "Ay, saçmalama hayatım. Tüm bunlar, senin fazlaca çalışan hayal gücünün ürünleri sadece," dedi.

DİPNOTLAR

- ¹ Jet-Lag: Farklı zaman dilimleri arasında seyahat etmekten kaynaklanan yorgunluk ve oryantasyon bozukluğu. ç.n.
- ² AOL: America Online. ç.n.
- ³ M16: Yabancı askeri ve siyasi sırları ortaya çıkarmakla yükümlü resmi Britanya örgütü. ç.n.
- ⁴ BCD: Buoyancy Control Device. Yüzerlik Kontrol Cihazı. ç.n.
- ⁵ Paşmina: İnceliği, yumuşaklığı ve hafifliğiyle ünlü özel bir tür kaşmir şal. ç.n.
- ⁶ Stockholm Sendromu: Kaçırılan ya da arzuları dışında alıkonulan insanların, kendilerini kaçıran ya da alıkoyan insanlarla aralarında geliştirdikleri duygusal bağa ilişkin psikolojik rahatsızlık. ç.n.
- ⁷ Guacamole: Meksika usulü, avokadolu bir tür sos. ç.n.
- ⁸ Mariachi: Meksikalı sokak şarkıcısı. ç.n.
- ⁹ ESA: Electronic Suspension Adjustment. Elektronik Süspansiyon Ayarı. ç.n.
- ¹⁰ Castor bean: Afrika'ya özgü zehirli ve tropikal bir bitki. ç.n.
- ¹¹ Feng Shui: Yaşam alanlarındaki genel düzenlemelerin, her haliyle insanın başarısını, sağlığını ve mutluluğunu etkilediğine dair antik bir Çin inancı. ç.n.
- ¹² Mantra: Meditasyon sırasında tekrarlanan anahtar söz.

- 13 Schadenfreude (Alm.): Bir başkasının başına kötü bir şey geldiğinde hissedilen haz veya tatmin. ç.n.
- 14 Per diems (Lat.): Günlükler. ç.n.
- 15 Gentleman's Relish: Sandviçlerin üzerine konulan kekik ve ançüezli bir tür ezme. ç.n.
- 16 Beja: Bedevi kabilelerinden biri. ç.n.
- 17 Fuzzy-Wuzzies: Rudyard Kipling bir şiirinde, Sudanlı kabilelerin öncü birliklerinden bu şekilde bahsetmiş, hatta şiirinin adını da Fuzzy-Wuzzies koymuştur. ç.n.
- 18 NDA: National Democratic Alliance. Ulusal Demokratik İttifak. ç.n.
- 19 USS: United States Ship. Amerikan Donanması'nın sözleşmeli gemileri. ç.n.
- 20 TCV: Total Containment Vessel. Bomba uzmanlarının, bombaları çevreye zarar vermeden patlatmak için kullandığı bir tür araç. ç.n.

OLIVIA JOULES VE YARATICI HAYAL DÜNYASI

Olivia Joules, Bridget Jones'un yaratıcısı Helen Fielding'in yeni kahramanı. Korkusuz, hırslı, inatçı ve son derece çekici olan Olivia, mesleğinde başarılı olmak için gerekli niteliklerin tümüne sahiptir. Ancak tek sorunu hayal gücünün haddinden fazla çalışmasıdır. Öyle ki, röportaj yapacağı gizemli bir film prodüktörünün, dünyaca aranan bir terorist olduğunu zanneder, buna rağmen bu yakışıklı adama âşık olur ve inatla peşinden gider.

Miami'de yapılacak bir yüz kremi tanıtım toplantısına katılarak haber hazırlamak için isteksizce yola çıkan Olivia, daha Florida'ya varır varmaz limana demir atmış olan devasa yolcu gemisi OceansApart'ı görünce çok daha heyecan verici bir hikâye bulduğunu düşünür. Öte yandan yüz kreminin tanıtım toplantısı da Olivia'da beklenmedik bir ilgi uyandırmıştır. Sosyetenin katıldığı toplantıda kremin yaratıcısı ile tanışır: Pierre Ferramo. Görünürde bir prodüktör olan bu Fransız, sadece çok zengin değil aynı zamanda çekici ve karizmatiktir. Ne var ki, Olivia'ya göre bu adam, estetik mucize sayesinde görünüşünü değiştiren Usame bin Ladin'den başkası değildir...

Muhteşem! Komik, etkileyici bir dil, hayata ve aşka dair keskin gözlemler...

Mail on Sunday

Çeviri: Gülçay Teniker

ISBN 975-308-716-0